george r.r.

martin

festinul ciorilor

• •



SERIA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC

c o l e c ţ i a
Nautilus
f a n t a s y

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheaţă şi foc* au apărut:
Urzeala tronurilor (2 vol.)
Încleştarea regilor (2 vol.)
Iureşul săbiilor (3 vol.)

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii 70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii ’80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Beauty and the Beast.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheaţă şi foc,* alcătuită din şapte romane, dintre care patru au şi fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleştarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureşul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009, *Festinul ciorilor,* 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect *(A Dance with Dragons, The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring).* Saga *Cântec de gheaţă şi foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO, care intenţionează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea regilor* a câştigat de asemenea Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001 şi respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula.

George R.R. Martin

Festinul ciorilor

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS
SILVIU GENESCU

TÂLHARUL

Tobele băteau un ritm de război, în timp ce *Victoria de Fier* înainta domol, cu pintenul spintecând apele verzi, agitate. Corabia mai mică din faţă se întorcea, plesnind marea cu vâslele. Pe flamurile ei fluturau trandafiri: la pupă şi la proră câte un trandafir alb pe un scut roşu, iar în vârful catargului unul auriu pe un fond verde ca iarba. *Victoria de Fier* se înclină atât de tare, încât jumătate din echipaj se clătină pe picioare. Vâslele loveau şi despicau, o muzică dulce pentru urechile căpitanului.

Sări peste parapet, aterizând pe puntea inferioară, cu mantia-i aurie unduindu-se în urma lui. Trandafirii albi se dădură în lături, aşa cum făceau oamenii întotdeauna la vederea lui Victarion Greyjoy, înarmat şi înveşmântat în armură, cu faţa ascunsă sub coiful-kraken. Aveau în mâini suliţe, săbii şi topoare, dar nouă din zece nu purtau niciun fel de armură, iar al zecelea avea doar o cămaşă din zale cusute.

Aceştia nu sunt oameni de fier, gândi Victarion. *Încă se tem de înec.*

— Prindeţi-l! strigă cineva. E singur!

— *HAIDE!* răcni Victarion ca răspuns. *Hai şi omoară-mă, dacă poţi.*

Din toate părţile, cavalerii trandafirii se apropiară, cu oţel cenuşiu în mâini şi teroare în adâncul ochilor. Teama lor era atât de pârguită încât Victarion îi simţea gustul. Lovi în stânga şi-n dreapta, retezând de la cot braţul primului om care-i ieşi în cale, spintecând umărul celui de-al doilea. Cel de-al treilea îşi îngropă capul securii în lemnul moale de pin al scutului lui Victarion. Acesta îl izbi de faţa nesăbuitului, îl doborî şi îl omorî când încercă să se ridice. În timp ce se căznea să-şi scoată securea dintre coastele celui mort, o suliţă i se înfipse între omoplaţi. O simţi ca şi cum cineva l-ar fi plesnit peste spate. Victarion se întoarse şi-şi coborî securea în capul suliţaşului, simţind impactul în braţ când oţelul trecu, scrâşnind, prin coif şi păr şi craniu. Bărbatul se clătină o fracţiune de secundă, până când căpitanul de fier smulse oţelul şi azvârli cadavrul pe punte, unde se bălăbăni fără vlagă, arătând mai degrabă beat decât mort.

Oamenii de fier veniseră după el, jos, pe puntea corăbiei sfărâmate. Îl auzi pe Wulfe O-Ureche scoţând un urlet când se puse pe treabă, îl zări pe Ragnor Pyke în armura-i ruginită, zări securea lui Nute Bărbierul învârtindu-se în aer şi poposind în

pieptul unui bărbat. Victarion ucise încă unul şi încă unul.

L-ar fi omorât şi pe-al treilea, dar Ragnor îl doborî înaintea lui.

— Bine lovit! îi strigă Victarion.

Când se întoarse să caute următoarea victimă pentru securea sa, îl văzu peste punte pe celălalt căpitan. Cămaşa-i albă era pătată de sânge şi de cheaguri, dar Victarion putea distinge însemnul de pe pieptul lui, trandafirul alb în mijlocul scutului roşu. Omul purta aceleaşi însemne pe scut, pe un fond alb, cu o margine roşie, crenelată.

— *Tu!* strigă căpitanul de fier, peste măcel. *Tu cu trandafirul! Să fii tu lordul de la Scutul Sudului?*

Celălalt îşi ridică viziera, arătându-şi faţa spână.

— Sunt fiul şi moştenitorul lui. Ser Talbert Serry. Iar tu cine eşti, krakene?

— Moartea ta. Victarion se năpusti înspre el.

Serry făcu un salt, ieşindu-i în întâmpinare. Sabia sa lungă era din oţel bun, făurit la castel, şi tânărul cavaler o făcea să răsune. Prima lui lovitură fu joasă şi Victarion o pară cu securea. Cea de-a doua îl nimeri pe căpitanul de fier în coif, înainte să-şi ridice scutul. Victarion răspunse cu o lovitură laterală. Scutul lui Serry îi ieşi în cale. Aşchii de lemn zburară şi trandafirul alb se despică de-a latul, cu un dulce, ascuţit pârâit. Sabia lungă a tânărului cavaler îl izbi în coapsă, o dată, de două ori, de trei ori, scârţâind pe oţel. *Băiatul ăsta e ager,* îşi dădu seama căpitanul de fier. Îl izbi cu scutul în faţă şi îl trimise, clătinându-se, spre copastie. Victarion ridică securea şi lovi cu toată puterea, ca să-l despice pe băiat de la beregată până la pântece, dar Serry se feri, răsucindu-se. Capul securii trecu prin parapet, aruncând aşchii în aer, şi rămase împlântat acolo când încercă să-l scoată. Puntea se mişcă sub picioarele lui şi Victarion căzu într-un genunchi.

Ser Talbert îşi azvârli scutul crăpat şi lovi cu sabia-i lungă. Şi scutul lui Victarion se strâmbase când se împiedicase. Prinse sabia lui Serry într-un pumn de fier. Mănuşa de oţel scrâşni şi Victarion gemu, străbătut de un junghi de durere, însă nu cedă.

— Sunt ager şi eu, băiete, spuse el, smulgând sabia din mâna cavalerului şi aruncând-o în mare.

Ochii lui Ser Talbert se lărgiră.

— Sabia mea…

Victarion îl prinse pe flăcău de gât cu un pumn plin de sânge.

— Du-te după ea, spuse el, împingându-l cu spatele peste parapet, în apele amestecate cu sânge.

Astfel, Victarion găsi răgazul să-şi elibereze securea. Trandafirii albi se retrăgeau în faţa şuvoiului de fier. Unii încercau să fugă sub punte, în timp ce alţii strigau, cerând îndurare. Victarion simţea sângele cald şiroindu-i pe degete, sub zale, sub pielea fiartă şi sub platoşa stâlcită, dar era o nimica toată. În jurul catargului, un grup compact de vrăjmaşi continuau să opună rezistenţă, stând umăr lângă umăr, într-un cerc. *Ăştia sunt bărbaţi, cel puţin. Preferă să moară decât să se predea.* Victarion avea să le împlinească dorinţa câtorva, îşi lovi securea de scut şi îi atacă.

Zeul Înecat nu-l făcuse pe Victarion Greyjoy să se lupte cu vorbe la plebiscite, nici să se bată cu duşmani ascunşi, mişei, în mlaştini nesfârşite. *De aceea* fusese aşezat pe pământ, ca să stea în picioare, înveşmântat în oţel şi cu o secure picurând de sânge în mână, împărţind moarte cu fiecare lovitură.

Se năpustiră asupra lui din faţă şi din spate, dar săbiile lor ar fi putut la fel de bine să fie nuiele de salcie, după cât îl răneau. Nicio lamă nu putea să taie prin armura grea a lui Victarion Greyjoy, iar el nu le dădea duşmanilor răgazul să-i găsească punctele slabe de la încheieturi, unde îl apărau doar zalele şi pielea. Puteau să-l atace trei oameni, patru sau cinci, nu conta. Îi omora unul câte unul, apărat de ceilalţi de armura sa. Când cădea un duşman, mânia i se întorcea către următorul.

Ultimul care-l înfruntă trebuie să fi fost un fierar; avea umeri ca de taur, iar unul era mult mai musculos decât celălalt. Armura lui era compusă doar dintr-o brigandină ţintată şi un coif din piele fiartă. Singura lovitură a acestuia făcu praf scutul lui Victarion, însă, în replică, lovitura căpitanului îi despică ţeasta în două. *De-ar fi la fel de uşor cu Ochi-de-Cioară!* Când îşi eliberă din nou capul securii, craniul fierarului parcă explodă. Oase, sânge şi creier se împrăştiară peste tot, iar cadavrul se prăbuşi cu faţa în jos la picioarele lui. *Acum e prea târziu să mai ceri îndurare,* gândi Victarion, eliberându-se de trupul celui mort.

Puntea era acum lipicioasă sub picioare, iar morţii şi muribunzii zăceau în mormane peste tot. Îşi azvârli scutul deoparte şi trase aer în piept.

— Căpitane, îl auzi pe Bărbier spunând lângă el, ziua este a noastră.

De jur împrejur, marea era plină de corăbii. Unele ardeau, unele se scufundau, altele se sfărâmaseră în bucăţi. Între carene, apa era pâcloasă ca o tocană, plină de leşuri, vâsle rupte şi oameni agăţându-se de epavă. În depărtare, câteva corăbii ale Sudului goneau înapoi către Mander. *Lasă-i să plece,* gândi Victarion. *Lasă-i să spună povestea.* Odată ce a întors coada şi a fugit de pe câmpul de luptă, un bărbat încetează să mai fie bărbat.

Ochii îl înţepau din pricina sudorii care-i şiroise peste ei în timpul luptei. Doi dintre vâslaşii lui îi desfăcură coiful-kraken, ca să şi-l poată scoate. Victarion îşi şterse fruntea.

— Cavalerul ăla! mârâi el. Cavalerul trandafirului alb. L-a scos cineva din apă?

Un fiu de lord putea aduce o răscumpărare frumuşică. De la tatăl său, dacă Lordul Serry supravieţuise zilei de azi. De la stăpânul lui de la Highgarden, dacă nu.

Dar nimeni nu văzuse ce se alesese de cavaler după ce se prăbuşise peste parapet. Probabil se înecase.

— Fie să se ospăteze după cum a luptat, în castelele de apă ale Zeului Înecat!

Deşi oamenii din Insulele Scutului îşi ziceau marinari, traversau mările cu spaimă şi se duceau la luptă îmbrăcaţi în veşminte uşoare, de teamă să nu se înece. Tânărul Serry fusese altfel. *Un bărbat curajos,* gândi Victarion. *Aproape un om de fier.*

Victarion îi încredinţă lui Ragnor Pyke corabia capturată, îi dădu o duzină de oameni drept echipaj şi se urcă înapoi pe propria-i *Victorie a Fierului.*

— Dezbrăcaţi ostaticii de armuri şi legaţi-le rănile, îi spuse el lui Nute Bărbierul. Aruncaţi muribunzii în mare. Dacă vreunii cerşesc îndurare, tăiaţi-le mai întâi beregata. Nu avea decât dispreţ pentru asemenea oameni; era mai demn să te îneci în apă de mare decât în sânge. Vreau să-mi socotiţi corăbiile pe care le-am câştigat şi toţi cavalerii şi lorzii mărunţi pe care i-am luat prizonieri. Şi le vreau flamurile. Într-o bună zi, avea să le agaţe în castelul său, ca atunci când va fi bătrân şi neputincios să-şi poată aminti de toţi duşmanii pe care îi omorâse când era tânăr şi puternic.

— Aşa vom face. Nute rânji. E o mare victorie.

Da, gândi el, *o mare victorie pentru Ochi-de-Cioară şi vrăjitorii lui.* Ceilalţi căpitani aveau să strige din nou numele fratelui său

când veştile vor ajunge la Scutul de Stejar. Euron îi cucerise cu vorba lui meşteşugită şi cu ochiul zâmbitor şi îi subjugase cauzei lui cu prada din zeci de ţinuturi îndepărtate; aur şi argint, armuri împodobite, săbii curbate, cu mânere aurite, pumnale din oţel valyrian, blănuri vărgate de tigri şi piei de pisici pătate, manticori de jad şi străvechi sfincşi valyrieni, cufere pline cu nucşoară, cuişoare şi şofran, colţi de fildeş şi coarne de unicorn, pene verzi, portocalii şi galbene din Marea Verii, mătase fină şi brocart sclipitor… dar toate acestea erau o nimica toată pe lângă asta. *Acum le-a dat victoria şi sunt ai lui pe vecie,* gândi căpitanul. Gustul era amar. *A fost victoria mea, nu a lui. El unde a fost? La Scutul de Stejar, huzurind într-un castel. Mi-a furat soţia şi mi-a furat tronul, iar acum îmi fură gloria.*

Obedienţa era un lucru firesc pentru Victarion Greyjoy; fusese născut cu asta. Crescând în umbra fraţilor săi, îl urmase pe Balon cu supunere în tot ce făcea. Mai târziu, când fiii lui Balon veniseră pe lume, ajunsese să accepte că avea să plece şi în faţa lor genunchiul, într-o bună zi, când unul dintre ei va lua locul tatălui său pe Stânca Mării. Dar Zeul Înecat îi chemase pe Balon şi pe fiii lui în adânc, în castelele sale de apă, iar Victarion nu putea să-l numească pe Euron „rege” fără să simtă un gust amar în gâtlej.

Vântul se înteţea şi setea îl chinuia. După o bătălie, voia întotdeauna vin. Îi încredinţă puntea lui Nute şi coborî. În cabina lui strâmtă de la pupă, o găsi pe femeia oacheşă dornică şi pregătită; pesemne bătălia îi înfierbântase şi ei sângele. O luă de două ori, aproape fără pauză. Când isprăviră, sânii, coapsele şi pântecele femeii erau mânjite de sânge, dar era sângele lui, de la tăietura din palmă. Femeia oacheşă i-o spălă cu oţet fiert.

— Planul lui a fost bun, trebuie să recunosc, spuse Victarion când femeia îngenunche lângă el. Manderul ne e deschis acum, aşa cum a fost în vechime.

Manderul era un râu leneş, larg şi domol şi înşelător, plin de cioturi şi bancuri de nisip. Majoritatea navelor maritime nu îndrăzneau să navigheze dincolo de Highgarden, însă corăbiile lungi, cu pescajul lor mic, puteau naviga în amonte până la Podul Amar. În vremurile de demult, oamenii de fier străbătuseră fără frică râul şi prădaseră de-a lungul Manderului şi al afluenţilor lui… până când regii mâinii verzi înarmaseră popoarele de pescari de pe patru insuliţe de la gura Manderului

şi îi numiseră scuturile lor.

Două mii de ani trecuseră, dar, în turnurile de apărare înşirate pe malurile lor râpoase, bărbile cărunte continuau să ţină străvechea veghe. De îndată ce zăreau o corabie, bătrânii îşi aprindeau focurile de avertisment şi chemarea sălta de pe o colină pe alta, de la o insulă la alta. *Duşmani! Duşmani! Atacatori! Atacatori!* Când pescarii vedeau focurile arzând pe culmi, îşi lăsau năvoadele şi plugurile şi puneau mâna pe săbii şi securi. Lorzii lor ieşeau în goană din castele, însoţiţi de cavaleri şi oşteni în armuri. Cornii de război răsunau peste ape, de la Scutul Verde şi de la Scutul Cenuşiu, de la Scutul de Stejar şi de la Scutul Sudului, iar corăbiile lor lungi ieşeau din îngrăditurile lor de piatră acoperite cu muşchi înşirate de-a lungul ţărmului, cu vâslele ţâşnind în timp ce se îngrămădeau în strâmtori în apărarea Manderului, hărţuindu-i pe atacatori către amonte, unde îi aştepta osânda.

Euron îi trimisese pe Torwold Dinte-Maro şi pe Vâslaşul Roşu în susul Manderului, cu o duzină de corăbii iuţi, pentru ca lorzii Insulelor Scutului să se împrăştie, urmărindu-i. Pe când sosise grosul flotei sale, doar o mână de luptători mai rămăseseră să apere insulele. Oamenii de fier veniseră cu fluxul de seară, pentru ca lumina orbitoare a soarelui la asfinţit să-i ascundă de privirile bărbilor cărunte din turnurile de veghe până când era prea târziu. Vântul le sufla din spate, aşa cum suflase pe tot drumul de la Vechiul Wyk. Marinarii şuşoteau că era mâna vrăjitorilor lui Euron, că Ochi-de-Cioară îl înduplecase pe Zeul Furtunii cu sacrificii de sânge. Cum altfel ar fi îndrăznit să înainteze atât de mult spre vest, în loc să urmeze linia ţărmului, cum era obiceiul?

Oamenii de fier îşi conduseseră corăbiile lungi prin albiile pietroase şi se risipiseră în amurgul violet, cu oţelul sclipindu-le în mâini. Focurile ardeau deja pe culmi, dar prea puţini erau cei rămaşi să pună mâna pe arme. Scutul Cenuşiu, Scutul Verde şi Scutul Sudului căzuseră înainte de răsăritul soarelui. Scutul de Stejar mai rezistase o jumătate de zi. Iar când oamenii celor Patru Scuturi încetaseră să-i urmărească pe Torwold şi pe Vâslaşul Roşu şi se întorseseră în aval, găsiseră Flota de Fier aşteptându-i la gura Manderului.

— Totul s-a petrecut întocmai cum a spus Euron, îi explică Victarion femeii oacheşe, în timp ce ea îi bandaja rănile cu

pânză. Trebuie că vrăjitorii lui prevăzuseră. Avea trei la bordul *Tăcerii,* după cum îi mărturisise Quellon Humble unui şoptitor. Erau oameni ciudaţi şi înfricoşători, dar Ochi-de-Cioară şi-i făcuse sclavi. Dar încă are nevoie de mine să-i port bătăliile, zise apăsat Victarion. Vrăjitorii or fi ei buni, dar războaiele se câştigă cu oţel şi sânge. Rana îl durea mai rău ca niciodată din pricina oţetului. O îmbrânci pe femeie şi închise pumnul, cu o căutătură aspră: Adu-mi vin.

Bău în întuneric, gândindu-se la fratele lui. *Dacă nu lovesc cu mâna mea, tot regicid se cheamă că sunt?* Victarion nu se temea de oameni, dar blestemul Zeului Înecat îl punea pe gânduri. *Dacă un altul îl doboară, la porunca mea, oare mâinile îmi vor fi mânjite de sângele lui?* Aeron Părumed ar fi ştiut răspunsul, dar preotul era undeva pe Insulele de Fier, sperând încă să ridice oamenii de fier împotriva proaspăt încoronatului rege. *Nute Bărbierul poate să radă un om cu securea lui de la douăzeci de metri depărtare. Şi niciuna dintre corciturile lui Euron nu ar putea să stea în calea lui Wulfe O-Ureche sau a lui Andrik cel Posomorât. Oricare dintre ei s-ar descurca.* Dar ce *poate* un om să facă şi ce *vrea* să facă sunt două lucruri diferite şi Victarion ştia asta.

— Blasfemiile lui Euron vor abate mânia Zeului Înecat asupra noastră, a tuturor, profeţise Aeron la Vechiul Wyk. Trebuie să-l oprim, frăţioare. Suntem sânge din sângele lui Balon, nu-i aşa?

— Şi el la fel, spusese Victarion. Nu-mi place mai mult decât ţie, dar Euron e regele. Plebiscitul tău l-a ridicat şi tu i-ai aşezat coroana de lemn pe cap, cu mâna ta!

— I-am aşezat coroana pe cap, răspunsese preotul, cu alge picurându-i în păr, şi bucuros i-aş smulge-o, încoronându-te pe tine în locul lui. Numai tu eşti destul de puternic încât să i te opui.

— Zeul Înecat l-a ridicat, se plânsese Victarion. Să-l lăsăm pe Zeul Înecat să-l coboare.

Aeron îi aruncase o privire încruntată, acea privire despre care se spunea că seacă fântânile şi lasă femeile sterpe.

— Nu zeul a vorbit. Se ştie că Euron are vraci şi vrăjitori ticăloşi pe corabia lui roşie. Au trimis asupra noastră o vrajă, ca să nu putem auzi marea. Toate acele vorbe despre dragoni i-au îmbătat pe căpitani şi regi.

— Şi s-au temut de cornul acela. I-ai auzit sunetul. Nu mai

contează. Euron e regele nostru.

— Al meu nu, declarase preotul. Zeul Înecat îi ajută pe oamenii curajoşi, nu pe cei care se ghemuiesc sub punte când se stârneşte furtuna. Dacă nu te vei ridica să-l înlături pe Ochi-de-Cioară de pe Scaunul Mării, trebuie să iau misiunea asupra mea.

— Cum? N-ai corăbii, nici săbii.

— Am glasul meu, răspunsese preotul, şi zeul e cu mine. Puterea mării îmi aparţine, o putere căreia Ochi-de-Cioară nu poate spera să-i ţină piept. Valurile se pot sparge de munte, dar continuă să vină, val după val şi, în cele din urmă, rămân doar pietricele acolo unde, cândva, s-a înălţat muntele. Iar curând pietricelele sunt luate de ape şi ajung pentru eternitate pe fundul mării.

— Pietricele? mormăise Victarion. Eşti nebun dacă te gândeşti să-l dobori pe Euron vorbind despre valuri şi pietricele.

— Oamenii de fier vor fi valuri, spusese Părumed. Nu cei mari şi nobili, ci oamenii simpli, truditorii pământului şi pescarii mării. Căpitanii şi regii l-au ridicat pe Euron, dar oamenii obişnuiţi îl vor trage jos. Voi merge la Marele Wyk, la Harlaw, la Orkmont, chiar la Pyke. Cuvintele mele vor fi auzite în fiecare oraş şi în fiecare sat. *Niciun om necredincios nu poate sta pe Stânca Mării!*

Îşi scuturase capul pletos şi se pierduse în noapte. A doua zi, când soarele răsărise, Aeron Greyjoy dispăruse din Vechiul Wyk. Nici măcar oamenii lui înecaţi nu ştiau unde. Spuneau că Ochi-de-Cioară doar râsese când aflase.

Însă, cu toate că preotul plecase, cumplitele lui avertismente pluteau în aer. Victarion se pomeni aducându-şi aminte şi cuvintele lui Baelor Blacktyde. *Balon a fost nebun, Aeron e şi mai nebun, iar Euron e cel mai nebun dintre toţi.* Tânărul lord încercase să se întoarcă acasă după plebiscit, refuzând să-l accepte pe Euron ca suveran. Dar Flota de Fier închisese golful, obiceiul obedienţei era adânc înrădăcinat în Victarion Greyjoy, iar Euron purta coroana de lemn. *Zburătorul Nopţii* fusese capturat, iar Lordul Blacktyde predat regelui în lanţuri. Muţii şi corciturile lui Euron îl tăiaseră în şapte bucăţi, să-i hrănească pe cei şapte zei verzi pe care îi venera.

Ca răsplată pentru loialitatea sa, proaspăt încoronatul rege i-o dăduse lui Victarion pe femeia oacheşă, luată de la un negustor de sclavi care se îndrepta spre Lys.

— Nu vreau rămăşiţele tale, îi spusese Victarion fratelui său, plin de dispreţ, dar se înmuiase când Ochi-de-Cioară îi spusese că femeia va fi omorâtă dacă el n-o voia. Îi smulseseră limba, însă în rest era neatinsă şi, pe deasupra, frumoasă, cu pielea maronie ca lemnul de tec uleiat. Cu toate acestea, când se uita la ea, se pomenea amintindu-şi de prima femeie pe care i-o dăduse fratele lui, ca să-l facă bărbat.

Victarion voia să se folosească din nou de femeia oacheşă, dar descoperi că nu era în stare.

— Mai adu-mi vin, îi spuse el, apoi pleacă. Căpitanul luă plosca de vin roşu după ce i-o aduse femeia şi se duse pe punte, unde putea respira aerul curat al mării. Bău jumătate de ploscă şi turnă restul în mare, pentru toţi oamenii care muriseră.

Victoria de Fier zăbovi ore în şir la gura Manderului. În timp ce grosul Flotei de Fier porni spre Scutul de Stejar, Victarion ţinea *Jalea, Lordul Dagon, Vântul de Fier* şi *Năpasta Fecioarei* în preajma lui, ca ariergardă. Scoteau supravieţuitorii din mare şi priveau *Mâna Aspră* scufundându-se încet, trasă la fund de epava pe care o zdrobise. Până când dispăru sub ape, Victarion avea numărătoarea pe care o ceruse. Pierduse şase corăbii şi capturase treizeci şi opt.

— Ne descurcăm, îi spuse lui Nute. La vâsle. Ne întoarcem în Oraşul Lordului Hewett.

Vâslaşii se aplecară în direcţia Scutului de Stejar, iar căpitanul de fier coborî din nou sub punte.

— Aş putea să-l omor, îi spuse femeii oacheşe. Deşi e un mare păcat să-ţi omori regele şi unul încă şi mai mare să-ţi omori fratele. Se încruntă. Asha ar fi trebuit să mi se alăture.

Cum putuse spera vreodată să-i câştige pe regi şi pe căpitani, ea, cu napii şi conurile ei de pin? *Sângele lui Balon îi curge în vene, dar tot femeie este.* Asha fugise după plebiscit. În noaptea în care coroana de lemn fusese aşezată pe capul lui Euron, ea şi echipajul ei se făcuseră nevăzuţi. O mică parte din sufletul lui Victarion se bucura că plecase. *Dacă fata e zdravănă la minte, se va căsători cu un lord al Nordului şi va trăi în castelul lui, departe de mare şi de Euron Ochi-de-Cioară.*

— Oraşul Lordului Hewett, căpitane! ţipă tare un matelot.

Victarion se ridică. Vinul îi potolise pulsaţia dureroasă din mână. Poate că avea să-i ceară maesterului lui Hewett să se uite la ea, dacă nu cumva fusese omorât.

Se întoarse pe punte, în timp ce corabia ocolea un promontoriu. Felul în care castelul Lordului Hewett se înălţa deasupra portului îi amintea de Lordsport, deşi oraşul acesta era de două ori mai mare. Douăzeci de corăbii lungi patrulau în apele portuare, cu krakenul auriu zvârcolindu-se pe velele lor. Alte câteva sute erau acostate de-a lungul malului sau ancorate în danele ce mărgineau portul. Trei corăbii burduhănoase erau ancorate la un chei de piatră, alături de o duzină mai mici, încărcând prăzi şi provizii. Victarion dădu ordine ca *Victoria de Fier* să arunce ancora.

— Pregătiţi o barcă.

În timp ce se apropiau, oraşul părea încremenit. Cele mai multe prăvălii şi case fuseseră jefuite, după cum o dovedeau uşile lor sfărâmate şi obloanele distruse, dar numai marele sept fusese incendiat. Pe străzi erau risipite cadavre, fiecare însoţit de un mic stol de ciori. O ceată de supravieţuitori posomorâţi se mişcau printre ele, alungând păsările negre şi azvârlind trupurile celor morţi într-o căruţă pentru a fi duse la groapă. Ideea îl umplu pe Victarion de dezgust. Niciun adevărat fiu al mării n-ar dori să putrezească sub pământ. Cum să găsească vreodată castelele de apă ale Zeului Înecat, să bea şi să se ospăteze pentru eternitate?

Tăcerea se număra printre corăbiile pe lângă care treceau. Lui Victarion îi atrase privirea galionul de fier de la pupă, fecioara fără gură, cu părul fluturând în vânt şi braţele desfăcute. Ochii ei de perle îl urmăreau parcă. *A avut gură, ca orice altă femeie, până când Ochi-de-Cioară i-a închis-o.*

Pe măsură ce se apropiau de ţărm, Victarion observă un şir de femei şi copii îngrămădiţi pe puntea uneia dintre corăbiile burduhănoase. Unii dintre ei aveau mâinile legate la spate şi laţuri de sfoară de cânepă în jurul gâtului.

— Cine sunt? îi întrebă el pe oamenii care-l ajutau să-şi lege barca la mal.

— Văduve şi orfani. Vor fi vânduţi ca sclavi.

— Vânduţi? Pe Insulele de Fier nu existau sclavi, doar robi. Un rob era aservit, dar nu era în sclavie. Copiii săi erau născuţi liberi, câtă vreme erau daţi Zeului Înecat. Iar robii nu erau niciodată cumpăraţi sau vânduţi pentru aur. Pentru robi plăteai preţul fierului, altminteri nu aveai niciunul. Ar trebui să fie robi sau neveste de sare, se plânse Victarion.

— E din porunca regelui, răspunse omul.

— Cei puternici au luat întotdeauna de la cei slabi, interveni Nute Bărbierul. Robi sau sclavi, n-are nicio importanţă. Oamenii lor nu i-au putut apăra, aşa că acum ne aparţin, să facem cu ei ce poftim.

Nu e după Vechea Rânduială, ar fi putut spune Victarion, dar nu era timp pentru asta. Se aflase despre victoria lui şi oamenii îl înconjurau ca să-l felicite. Îi lăsă să se gudure, până când unul începu să proslăvească îndrăzneala lui Euron.

— A fost curajos să ne avântăm departe de ţărm, pentru ca nimic să nu vestească acestor insule venirea noastră, dar să străbaţi jumătate de lume în căutare de dragoni, asta e cu totul altceva.

Nu aşteptă răspunsul, ci îşi croi drum prin mulţime, înaintând către donjon.

Castelul Lordului Hewett era mic, dar bine întărit, cu ziduri groase şi porţi de stejar ţintate care evocau străvechile însemne ale Casei, un scut de stejar prins cu ţinte de fier pe un fond albastru cu alb. Însă în vârful turnului său cu acoperiş verde flutura acum krakenul Casei Greyjoy, iar pe metereze patrulau oameni de fier, cu suliţe şi securi, şi câteva dintre corciturile lui Euron.

În curte, Victarion se apropie de Goodbrother şi de bătrânul Drumm, care vorbeau în şoaptă cu Rodrik Harlaw. Nute Bărbierul îi întâmpină cu strigăte.

— Cititorule, urlă el, de ce eşti aşa de lung la faţă? Ai cobit în zadar. E ceasul nostru de glorie şi a noastră e răsplata!

Gura Lordului Rodrik se strânse.

— Stâncile astea, vrei să spui? Toate patru laolaltă nu fac cât Insula Harlaw. Am câştigat nişte pietre, copaci şi mizilicuri şi duşmănia Casei Tyrell.

— Trandafirii? Nute râse. Ce trandafir poate răni krakenii adâncurilor? Le-am luat scuturile şi i-am zdrobit pe toţi. Cine-i va apăra acum?

— Highgardenul, răspunse Cititorul. Cât de curând, toată oastea Reachului va fi trimisă împotriva noastră, Bărbierule, iar atunci s-ar putea să afli că unii trandafiri au ghimpi de oţel.

Drumm clătină din cap aprobator, cu o mână pe mânerul Ploii sale Roşii:

— Lordul Tarly poartă Năpasta Inimii, făurită din oţel valyrian,

şi el e mereu în avangarda Lordului Tyrell.

Dorinţa lui Victarion se aprinse.

— N-are decât să vină, îi voi lua eu sabia, aşa cum strămoşul tău a luat Ploaia Roşie. Să vină toţi şi să-i aducă şi pe Lannisteri cu ei. O fi leul fioros pe uscat, dar pe mare krakenul e stăpânul absolut. Şi-ar fi dat jumătate din dinţi pentru şansa de a-şi încerca securea împotriva Regicidului sau a Cavalerului Florilor. Acela era genul de bătălie pe care îl înţelegea. Regicidul era blestemat în ochii zeilor şi ai oamenilor, însă războinicul era respectat şi venerat.

— Nu te teme, Căpitane, zise Cititorul. Vor veni. Înălţimea Sa şi-o doreşte. De ce altceva ne-ar fi poruncit să lăsăm vulturii lui Hewett să zboare?

— Citeşti prea mult şi lupţi prea puţin, remarcă Nute. Sângele tău e lapte.

Dar Cititorul făcu pe surdul.

Un ospăţ zgomotos era în toi când Victarion intră în castel. Mesele erau ticsite de oameni de fier, care beau, ţipau şi se înghionteau, fudulindu-se cu oamenii pe care-i omorâseră, cu faptele lor de vitejie şi cu trofeele pe care le dobândiseră. Mulţi se gătiseră cu prada lor. Lucas Codd Stângaciul şi Quellon Humble sfâşiaseră tapiserii de pe pereţi, folosindu-le drept mantii. Germund Botley purta un şirag de perle şi de granate peste platoşa aurită a Lannisterilor. Andrik cel Posomorât se clătina, ţinând câte o femeie pe după umeri, cu fiecare braţ. Deşi tot posomorât rămăsese, avea inele pe fiecare deget. În loc de străchini cioplite din pâine uscată, căpitanii mâncau din talgere de argint masiv.

Chipul lui Nute Bărbierul se întunecă de furie când privi împrejur.

— Ochi-de-Cioară ne trimite să înfruntăm corăbiile lungi, în timp ce oamenii lui ocupă castelele şi satele, înhăţând toată prada şi toate femeile. Nouă ce ne-a lăsat?

— Noi avem gloria.

— Gloria e bună, răspunse Nute, dar aurul e şi mai bun.

Victarion ridică din umeri.

— Ochi-de-Cioară spune că vom avea tot Westerosul. Arborul, Oraşul Vechi şi Highgardenul… acolo îţi vei găsi aurul. Dar gata cu vorba. Mi-e foame.

Prin dreptul sângelui, Victarion ar fi putut revendica un loc pe

dais, dar nu dorea să mănânce cu Euron şi cu oamenii lui. În schimb, alese un loc lângă Ralf Şchiopul, căpitanul *Lordului Quellon.*

— O mare victorie, Căpitane, zise Şchiopul. O victorie demnă de un titlu de lord. Ar trebui să primeşti o insulă.

Lord Victarion. Da, şi de ce nu? Poate că nu e Stânca Mării, dar ar fi ceva.

Hotho Harlaw era în faţa lui, molfăind carnea de pe un os. Îl azvârli cât colo şi se aplecă peste masă.

— Cavalerul va avea Scutul Cenuşiu. Vărul meu. Ai auzit?

— Nu. Victarion aruncă o privire către locul unde Ser Harras Harlaw stătea şi bea vin dintr-o cupă de aur; un bărbat înalt, cu faţa prelungă şi austeră. De ce i-ar da Euron ăluia o insulă?

Hotho întinse cupa goală şi o tânără palidă, într-o rochie de catifea albastră cu dantelă aurie, i-o umplu din nou cu vin.

— Cavalerul a cucerit Grimstonul de unul singur. Şi-a înfipt stindardul la poalele castelului şi i-a provocat pe cei din Casa Grimm să-l înfrunte. S-a înfăţişat unul, pe urmă au venit altul şi altul. I-a omorât pe toţi… mă rog, aproape. Doi s-au predat. Când a coborât cel de-al şaptelea, septonul Lordului Grimm a hotărât că zeii vorbiseră şi a cedat castelul. Hotho râse. Va fi Lord de Scutul Cenuşiu şi bine face. Fără el, moştenitorul Cititorului sunt eu. Se lovi cu cupa în piept. Hotho Cocoşatul, Lord de Harlaw.

— Şapte, spui. Victarion se întreba cum s-ar descurca Apusul împotriva securii sale. Nu se luptase niciodată cu un bărbat înarmat cu o sabie din oţel valyrian, deşi îl învinsese de multe ori pe Harras Harlaw când erau tineri amândoi. În copilărie, Harlaw fusese prieten la cataramă cu fiul cel mare al lui Balon, Rodrik, care murise sub zidurile Seagardului.

Era un ospăţ pe cinste. Vinul era de soi şi aveau friptură de bou, crudă, în sânge, şi raţă umplută şi hârdaie de crabi proaspeţi. Fetişcanele care îi serveau purtau lâneturi fine şi catifele moi, după cum nu-i scăpă Lordului Căpitan. Le luă drept slujnice îmbrăcate în veşmintele lui Lady Hewett şi ale doamnelor ei, până când Hotho îi spuse că *erau* Lady Hewett şi doamnele ei. Pe Euron îl amuza să le pună să servească la masă şi să toarne în cupe. Erau opt la număr: doamna însăşi, încă frumoasă, deşi oarecum corpolentă, şi şapte femei mai tinere, de la zece la douăzeci şi cinci de ani, fiicele şi nurorile ei.

Lordul Hewett însuşi şedea la locul său obişnuit, pe dais, înveşmântat din cap până-n picioare în toate gătelile lui heraldice. Braţele şi picioarele îi fuseseră legate de scaun, iar între dinţi îi fusese vârâtă o imensă ridiche albă, ca să nu poată vorbi… deşi putea să vadă şi să audă. Ochi-de-Cioară revendicase locul de onoare la dreapta nobilului lord. În poală îi şedea o fată drăgălaşă, durdulie, de şaptesprezece sau optsprezece ani, desculţă şi despletită, cu braţele pe după gâtul lui.

— Cine e fata aceea? îi întrebă Victarion pe oamenii din jurul lui.

— Fiica bastardă a lordului, râse Hotho. Înainte ca Euron să ocupe castelul, era obligată să servească la masă şi să mănânce cu servitorii.

Euron îşi lipi buzele-i albastre de gâtul ei, iar fata chicoti, şoptindu-i ceva la ureche. Zâmbind, o sărută din nou pe gât. Pielea ei albă era acoperită de urme roşii, pe unde trecuse gura lui; formau un colier trandafiriu, care-i înconjura gâtul şi umerii. O altă şoaptă la ureche şi, de data aceasta, Ochi-de-Cioară râse zgomotos, apoi îşi izbi cupa de masă, cerând linişte.

— Bunele mele doamne, le strigă el femeilor care serveau. Falia îşi face griji pentru rochiile voastre scumpe. N-ar vrea să le pătaţi cu grăsime şi cu vin, căci i-am promis că, după ospăţ, îşi poate alege hainele din garderoba voastră. Aşa că aţi face bine să vă dezbrăcaţi.

Un hohot de râs străbătu sala mare, iar faţa Lordului Hewett se înroşi atât de tare încât Victarion avu impresia că ţeasta i-ar putea plesni. Neavând încotro, femeile se supuseră. Cea mai tânără plânse puţin, dar mama ei o linişti şi o ajută să-şi dezlege panglicile de la spate. După aceea, continuară să servească la fel ca înainte, plimbându-se de-a lungul meselor cu carafe pline de vin ca să umple fiecare cupă goală, numai că acum erau despuiate.

Îl umileşte pe Hewett aşa cum m-a umilit cândva pe mine, gândi căpitanul, amintindu-şi de plânsul soţiei lui când o bătea. Ştia că oamenii celor Patru Scuturi se căsătoreau adesea între ei, întocmai ca oamenii de fier. Una dintre aceste slujnice putea foarte bine să fie soţia lui Ser Talbert Serry. Una era să ucizi un duşman, alta să-l dezonorezi. Victarion strânse pumnul. Mâna îi era însângerată acolo unde rana udase bandajul de pânză.

Pe dais, Euron îşi dădu târfa la o parte şi se urcă pe masă. Căpitanii începură să-şi zornăie cupele şi să bată din picioare.

— *EURON!* strigau. *EURON! EURON! EURON!* Era plebiscitul reînviat.

— Am jurat să vă dau Westerosul, spuse Ochi-de-Cioară, când tumultul se domoli, şi iată prima bucăţică. O îmbucătură, nimic mai mult… dar ne vom ospăta înainte de căderea nopţii! Torţele străluceau de-a lungul zidurilor, la fel şi el, cu buzele-i albastre, cu ochiul său albastru, cu totul. Ce înhaţă krakenul nu lasă să-i scape. Aceste insule au fost cândva ale noastre, iar acum sunt din nou… dar avem nevoie de oameni puternici ca să le păstreze. Aşadar, ridică-te, Ser Harras Harlaw, Lord al Scutului Cenuşiu. Cavalerul se ridică, cu o mână pe monstruosul mâner al Apusului. Ridică-te, Andrik cel Posomorât, Lord al Scutului de Sud. Andrik îşi îmbrânci femeile şi se ridică în picioare, clătinându-se, ca un munte care se înalţă dintr-odată din mare. Ridică-te, Maron Volmark, Lord al Scutului Verde. Un flăcău imberb de şaisprezece ani, Volmark se ridică şovăitor, arătând ca lordul iepurilor. Şi ridică-te, Nute Bărbierul, Lord al Scutului de Stejar.

Ochii lui Nute deveniră bănuitori, ca şi cum s-ar fi temut că era ţinta unei farse crude.

— Lord? murmură el cu glas răguşit. Victarion se aşteptase ca Ochi-de-Cioară să-i facă lorzi pe oamenii lui, Stonehand, Vâslaşul Roşu şi Lucas Codd Stângaciul. *Un rege trebuie să fie cu dare de mână,* încercă el să-şi spună, dar un alt glas îi şoptea: *Darurile lui Euron sunt otrăvite.* Când răsuci ideea în minte, văzu desluşit: *Cavalerul a fost moştenitorul ales al Cititorului, iar Andrik cel Posomorât, vânjosul braţ drept al lui Dunstan Drumm. Volmark e un novice, dar are sângele lui Harren cel Negru în vene, prin mama lui. Iar Bărbierul…*

Victarion îl înhăţă de mână.

— Refuză-l!

Nute se uită la el ca la un nebun.

— Să-l refuz? Pământuri şi onoruri? Mă vei face *tu* lord? Îşi smulse braţul şi se ridică, savurând ovaţiile.

Iar acum îmi fură oamenii, gândi Victarion. Regele Euron o chemă pe Lady Hewett să-i toarne vin şi ridică cupa deasupra capului.

— Căpitani şi regi, ridicaţi cupele în cinstea lorzilor celor Patru

Scuturi! Victarion bău împreună cu ceilalţi. *Nu există vin mai dulce decât cel luat de la un duşman.* Cineva îi spusese asta odată. Tatăl lui sau Balon. *Într-o zi, am să beau vinul tău, Ochi-de-Cioară, şi am să-ţi iau tot ce ţi-e drag.* Dar oare exista ceva care să-i fie drag lui Euron?

— Mâine ne pregătim iarăşi de drum, spunea regele. Umpleţi butoaiele cu apă de izvor, luaţi fiecare sac de grâne, fiecare poloboc cu carne de vită şi cât de multe oi şi capre putem duce. Răniţii care sunt încă destul de zdraveni vor vâsli. Ceilalţi vor rămâne aici, să apere aceste insule pentru noii lor stăpâni. Torwold şi Vâslaşul Roşu se vor întoarce în curând cu noi provizii. În drumul către est, punţile noastre vor duhni de porci şi de găini, însă ne vom întoarce cu dragoni.

— *Când?* Glasul era al Lordului Rodrik. Când ne vom întoarce, Înălţimea Ta? Peste un an? Peste trei? Peste cinci? Dragonii tăi sunt la capătul lumii, iar toamna bate la uşă. Cititorul păşi în faţă, vestind toate pericolele: Strâmtorile Redwyne sunt străjuite de galere. Coasta Dornului e aspră şi sumbră, patru sute de leghe de vâltori, stânci şi bancuri de nisip înşelătoare, fără un loc unde să poţi acosta. Dincolo, aşteaptă Treptele de Piatră, cu furtunile şi cuiburile lor de piraţi din Lys şi Myr. Dacă pornesc o mie de corăbii, poate trei sute vor ajunge până la Marea Îngustă… şi apoi, ce? La Lys nu vom fi aşteptaţi cu braţele deschise, nici la Volantis. Unde vei găsi apă de băut, mâncare? Prima furtună ne va risipi prin toată lumea.

Un zâmbet flutură pe buzele lui Euron.

— Eu *sunt* furtuna, lordul meu. Prima furtună şi ultima. Am dus *Tăcerea* în călătorii mai lungi şi de departe mai primejdioase. Ai uitat? Am navigat pe Marea Fumegândă şi am văzut Valyria.

Fiecare om aflat acolo ştia că Urgia stăpânea şi acum peste Valyria. Însăşi marea fierbea şi fumega acolo, iar ţinutul mişuna de demoni. Se spunea că orice marinar care zărea măcar o clipă învăpăiaţii munţi ai Valyriei înălţându-se deasupra valurilor avea să moară în curând de o moarte cumplită, şi totuşi Ochi-de-Cioară fusese acolo şi se întorsese.

— Oare? întrebă Cititorul, abia şoptit.

Zâmbetul albastru al lui Euron se stinse.

— Cititorule, spuse el, în tăcerea care se lăsase, ai face bine să-ţi ţii nasul în cărţile tale.

Victarion simţea apăsarea din sală. Se ridică imediat în picioare.

— Frate! N-ai răspuns la întrebările lui Harlaw.

Euron ridică din umeri.

— Preţul sclavilor creşte. Ne vom vinde sclavii în Lys şi în Volantis. Ei şi ceea ce am prădat aici ne vor aduce suficient aur ca să ne cumpărăm provizii.

— Acum suntem negustori de sclavi? întrebă Cititorul. Şi pentru ce? Pentru dragonii pe care nu i-a văzut niciunul dintre noi? Să urmărim până la capătul lumii plăsmuirea vreunui marinar beat?

Vorbele lui stârniră murmure de aprobare.

— Golful Sclavilor este mult prea departe! strigă Ralf Şchiopul.

— Şi prea aproape de Valyria! îşi ridică glasul Quellon Humble.

Fralegg Voinicul spuse:

— Highgardenul e aproape. Zic să căutăm dragonii acolo. Din cei *de aur!*

Alvyn Sharp interveni:

— De ce să străbatem lumea, când Manderul se întinde în faţa noastră?

Ralf Stonehouse cel Roşu sări în picioare:

— Oraşul Vechi e mai bogat, iar Arborul şi mai şi. Flota lui Redwyne e departe, pe mare. Nu trebuie decât să întindem mâna şi să culegem cel mai copt fruct din Westeros.

— Fruct? Ochii regelui păreau mai mult negri decât albaştri. Numai un laş ar fura un fruct când ar putea să ia livada.

— Noi Arborul îl vrem, zise Ralf cel Roşu şi alţii i se alăturară.

Ochi-de-Cioară lăsă strigătele să treacă peste el. Apoi săltă de pe masă, îşi înhăţă târfa de braţ şi o târî afară din sală.

Fugi, ca un câine. Dintr-odată, poziţia lui Euron pe Stânca Mării nu mai părea la fel de sigură ca înainte. *Nu-l vor urma la Golful Sclavilor. Poate că nu sunt atât de câini şi de proşti cum m-am temut.* Era un gând atât de vesel încât Victarion trebui să-l stropească. Goli o cupă împreună cu Bărbierul ca să-i arate că nu-i purta pică pentru titlul de lord, chiar dacă acesta venea din mâna lui Euron.

Afară, soarele asfinţea. Dincolo de ziduri se lăsă întunericul, dar înăuntru torţele ardeau cu o strălucire arămie, iar fumul lor se aduna sub grinzi ca un nor cenuşiu. Câţiva oameni beţi

începură să danseze dansul degetelor. La un moment dat, Lucas Codd Stângaciul hotărî că o voia pe una dintre fetele Lordului Hewett, aşa că o luă pe masă, în timp ce surorile ei ţipau şi plângeau cu sughiţuri.

Victarion simţi o bătaie uşoară pe umăr. Unul dintre fiii corciţi ai lui Euron stătea în spatele lui, un băiat de zece ani, cu părul lânos şi pielea de culoarea nămolului.

— Tata doreşte o vorbă cu tine.

Victarion se ridică, clătinându-se. Era un om voinic, care ţinea la alcool, dar băuse prea mult. *Am omorât-o în bătaie cu mâinile mele, dar Ochi-de-Cioară a ucis-o când s-a vârât în ea. N-am avut de ales.* Îl urmă pe băiatul bastard afară din sală şi în susul scării şerpuitoare de piatră. Sunetele orgiei se stingeau în timp ce urcau, până când nu se mai auzi decât scârţâitul uşor al cizmelor pe piatră.

Ochi-de-Cioară ocupase dormitorul Lordului Hewett, împreună cu fiica lui bastardă. Când Victarion intră, fata era tolănită goală pe pat, sforăind încet. Euron stătea lângă fereastră, sorbind dintr-o cupă de argint. Purta mantia de zibelină pe care o luase de la Blacktyde, peticul roşu pe ochi şi nimic altceva.

— În copilărie, am visat că pot să zbor, anunţă el. Când m-am trezit, nu puteam… sau cel puţin aşa mi-a spus maesterul. Dar dacă m-a minţit?

Victarion simţea mirosul mării prin fereastra deschisă, deşi încăperea duhnea a vin, a sânge şi a desfrâu. Aerul rece, sărat, îi limpezi capul.

— Ce vrei să spui?

Euron îşi întoarse faţa către el, iar buzele-i albastre, umflate, se curbară într-o jumătate de zâmbet.

— Poate că putem zbura. Cu toţii. Cum vom afla vreodată, dacă nu sărim din vârful unui turn înalt? Vântul năvăli prin fereastră şi îi flutură mantia de zibelină. Goliciunea lui avea ceva obscen şi stânjenitor. Nimeni nu poate şti cu adevărat ce poate face, dacă nu îndrăzneşte să sară.

— Fereastra e acolo. Sari. Victarion nu avea răbdare pentru aşa ceva. Mâna rănită îl sâcâia. Ce vrei?

— Lumea. Lumina focului pâlpâi în ochiul lui Euron. *Ochiul lui zâmbitor.* Bei o cupă din vinul Lordului Hewett? Nu e pe lume vin mai dulce decât cel luat de la un duşman învins.

— Nu. Victarion îşi feri privirea. Acoperă-te.

Euron se aşeză şi trase de mantie, ascunzându-şi părţile ruşinoase.

— Oamenii mei de fier. Uitasem cât de mărunţi şi de gălăgioşi sunt. Eu vreau să le dau dragoni, iar ei strigă după struguri.

— Strugurii sunt adevăraţi. Omul se poate ghiftui cu struguri. Sucul lor e dulce şi ne aduce vin. Dragonii ce ne aduc?

— Suferinţă. Ochi-de-Cioară sorbi din cupa-i de argint. Cândva, frăţioare, am ţinut un ou de dragon în mâna asta. Vrăjitorul din Myr a jurat că poate scoate pui din el şi i-am dat un an şi tot aurul pe care mi l-a cerut. Când m-am săturat de scuzele lui, l-am omorât. În timp ce-şi privea maţele alunecându-i printre degete, omul a spus: *Dar n-a trecut un an.* Euron râse. Ştii, Cragorn a murit.

— Cine?

— Omul care a suflat cornul meu de dragon. Când maesterul l-a deschis, plămânii îi erau carbonizaţi, negri ca funinginea.

Victarion se cutremură.

— Arată-mi acest ou de dragon.

— L-am aruncat în mare când eram prost-dispus. Euron ridică din umeri. Mă gândesc că Cititorul nu se înşela. O flotă prea mare n-ar putea să stea unită pe o asemenea distanţă. Călătoria e prea lungă, prea primejdioasă. Numai cele mai bune corăbii şi echipaje pot spera să ajungă până la Golful Sclavilor şi înapoi. Flota de Fier.

Flota de Fier e a mea, gândi Victarion, dar nu spuse nimic.

Ochi-de-Cioară umplu două cupe cu un ciudat vin negru care era gros ca mierea.

— Bea cu mine, frate. Gustă. Îi întinse lui Victarion una dintre cupe.

Căpitanul o luă în schimb pe cealaltă şi îi mirosi bănuitor conţinutul. Văzut de aproape, lichidul părea mai mult albastru decât negru. Era gros şi uleios şi mirosea a carne putregăită. Luă o mică sorbitură şi scuipă de îndată.

— Scârbos. Vrei să mă otrăveşti?

— Vreau să-ţi deschid ochii. Euron bău cu nesaţ din cupa lui şi zâmbi. *Umbra-înserării,* vinul vrăjitorilor. Am dat peste un butoi când am capturat o anumită galeasă lângă Warth, care mai ducea nişte cuişoare, nucşoară, patruzeci de coţi de mătase verde şi patru vrăjitori care mi-au spus o poveste bizară. Unul a cutezat să mă ameninţe, aşa că l-am omorât şi le-am dat

celorlalţi trupul lui. La început au refuzat să mănânce din carnea amicului lor, dar, când li s-a făcut suficient de foame, s-au răzgândit. Oamenii sunt carne.

Balon a fost nebun, Aeron e şi mai nebun, iar Euron e cel mai nebun dintre toţi. Victarion se întorcea să plece, când Ochi-de-Cioară spuse:

— Un rege trebuie să aibă o soţie. Frate, am nevoie de tine. Te duci la Golful Sclavilor să-mi aduci iubita?

Am avut şi eu cândva o iubită. Mâinile lui Victarion se strânseră în pumni şi un strop de sânge căzu, picurând pe podea. *Ar trebui să te bat măr şi să-ţi dau trupul crabilor, întocmai cum am făcut cu ea.*

— Ai fii, îi spuse fratelui său.

— Corcituri, bastarzi născuţi din târfe şi bocitoare.

— Sunt din trupul tău.

— La fel şi scârnăvia din oala mea de noapte. Niciunul nu e demn să şadă pe Stânca Mării, cu atât mai puţin pe Tronul de Fier. Nu, ca să am un moştenitor demn de tron, am nevoie de o altă femeie. Când krakenul se însoţeşte cu dragonul, frate, întreaga lume să se păzească!

— Care dragon? întrebă Victarion, încruntându-se.

— Ultima din neamul ei. Se spune că e cea mai frumoasă femeie din lume. Părul ei e argintiu-auriu, ochii îi sunt ametiste… dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt, frăţioare. Du-te la Golful Sclavilor, priveşte-i frumuseţea şi adu-o la mine.

— De ce-aş face-o? ceru să ştie Victarion.

— Din dragoste. Din datorie. Pentru că regele tău îţi porunceşte. Euron râse înfundat. Şi pentru Stânca Mării. Îţi aparţine, odată ce voi revendica Tronul de Fier. Vei fi urmaşul meu, aşa cum eu am fost urmaşul lui Balon… iar fiii tăi legitimi vor fi urmaşii tăi, într-o zi.

Fiii mei. Dar ca să aibă un fiu legitim, un bărbat trebuia, mai întâi, să aibă o soţie. Victarion n-avea noroc la soţii. *Darul lui Euron e otrăvit,* îşi reaminti el, *totuşi…*

— Alegerea îţi aparţine, frate. Trăieşte rob sau mori rege. Ai curajul să zbori? Dacă nu sari, nu vei afla niciodată. Ochiul zâmbitor al lui Euron strălucea de batjocură. Sau îţi cer prea mult? E atât de înfricoşător să călătoreşti dincolo de Valyria?

— Aş putea duce Flota de Fier în iad, dacă ar fi nevoie. Când Victarion deschise pumnul, palma îi era roşie de sânge. Voi

merge la Golful Sclavilor, da. O voi găsi pe această femeie-dragon şi o voi aduce. *Dar nu pentru tine. Mi-ai furat soţia şi ai distrus-o, aşa că, acum, am să ţi-o iau şi eu. Cea mai frumoasă femeie din lume, pentru mine.*

JAIME

Câmpurile de dincolo de zidurile Castelului Darry erau din nou lucrate. Recoltele pârjolite fuseseră arate, iar cercetaşii lui Ser Addam spuneau că văzuseră femei pe brazdă, smulgând buruieni, în vreme ce perechi de boi arau pământul la marginea unei păduri din apropiere. O duzină de bărbaţi bărboşi cu topoare îi păzeau în timp ce munceau.

Până când Jaime şi coloana sa ajunseră la castel, se adăpostiseră cu toţii în spatele zidurilor. Jaime găsi Castelul Darry închis, aşa cum fusese şi Harrenhalul. *O primire rece din partea unor rude.*

— Sună cornul! ordonă el. Ser Kennos de Kayce dezlegă Cornul Pietrei şi suflă. Aşteptând un răspuns dinspre castel, Jaime zări stindardul care flutura, maro şi purpuriu, în vârful turnului de pază al vărului său. Se părea că Lancel se apucase să aşeze leul Lannisterilor pe acelaşi blazon cu plugarul Casei Darry. Jaime văzu aici mâna unchiului său, aşa cum se întâmplase şi cu alegerea soţiei lui Lancel. Casa Darry stăpânise aceste ţinuturi de când Andalii îi cotropiseră pe Primii Oameni. Fără îndoială, Ser Kevan îşi dădea seama că fiul său ar avea mai puţină bătaie de cap dacă ţăranii l-ar vedea ca pe o continuare a vechii linii, stăpânind aceste ţinuturi prin dreptul conferit de o căsătorie şi nu printr-un decret regal. *Kevan ar trebui să fie Mâna lui Tommen. Harys Swyft e un prost, iar sora mea e o netoată dacă crede altfel.*

Porţile castelului se dădură încet în lături.

— Vărul meu nu va avea loc să găzduiască o mie de oameni, îi spuse Jaime Mistreţului. Ne vom aşeza tabăra la poalele zidului vestic. Vreau ca zona să fie împrejmuită cu şanţuri şi ţepuşe. Încă există cete de tâlhari prin părţile astea.

— Ar trebui să fie chiar nebuni să atace o oaste atât de puternică.

— Nebuni sau morţi de foame. Până când nu-şi făcea o idee mai clară despre tâlhari şi puterea lor, Jaime nu avea de gând să-şi asume niciun risc. Şanţuri şi ţepuşe, repetă el, înainte să-i

dea pinteni lui Onoare către porţi.

Ser Dermot călărea alături de el cu stindardul regal al cerbului şi al leului, iar Ser Hugo Vance ţinea flamura albă a Gărzii Regale. Jaime îi încredinţase lui Ronnet cel Roşu sarcina de a-l duce pe Wylis Manderly la Iazul Fecioarelor, aşa că nu mai trebuia să aibă grija lui de-acum încolo.

Pia călătorea alături de scutierii lui Jaime, pe buiestraşul pe care i-l găsise Peck.

— E ca un castel de jucărie, o auzi Jaime spunând. *N-a cunoscut alt cămin decât Harrenhalul,* cugetă el. *Fiecare castel din regat i se va părea mic, în afară de Casterly Rock.*

Josmyn Peckleton spunea acelaşi lucru.

— Nu trebuie să judeci după Harrenhal. Harren cel Negru a făcut o construcţie prea mare.

Pia asculta solemn, ca o fetiţă de cinci ani căreia septa ei îi ţinea o lecţie. *Asta şi e, o fetiţă în trup de femeie, rănită şi speriată.*

Dar Peck era înamorat de ea. Jaime bănuia că băiatul nu cunoscuse nicio femeie, iar Pia era încă destul de frumoasă, atât timp cât îşi ţinea gura închisă. *Nu e nimic rău să se culce cu ea, bănuiesc, dacă e dornică.*

Unul dintre oamenii Muntelui încercase s-o siluiască la Harrenhal şi se mirase sincer când Jaime îi poruncise lui Ilyn Payne să-i taie capul.

— M-am mai culcat cu ea de-o s’tă de ori, zicea el întruna, în timp ce-l forţau să se aşeze în genunchi. De-o s’tă de ori, stăpâne. Cu toţii ne-am culcat cu ea.

Când Ser Ilyn îi înfăţişase capul, Pia zâmbise cu dinţii ei sparţi.

Darry îşi schimbase stăpânii de mai multe ori în timpul luptelor, iar castelul fusese ars o dată şi prădat de cel puţin două ori, dar se părea că Lancel nu pierduse timpul să îndrepte lucrurile. Porţile castelului fuseseră montate de curând, cu scândurile aspre de stejar întărite cu cuie de fier. Treptele donjonului fuseseră înlocuite, la fel şi obloanele mai multor ferestre.

Pietrele înnegrite marcau locurile unde se prelinseseră flăcările, dar timpul şi ploaia aveau să le spele.

Între ziduri, arbaletiştii patrulau pe metereze, unii în mantii purpurii şi coifuri cu lei, alţii în albastrul şi griul Casei Frey. Când Jaime traversă curtea, găinile alergau de sub copitele lui

Onoare, oile behăiau şi ţăranii îi aruncau priviri încruntate. *Ţărani înarmaţi,* remarcă. Unii aveau coase, alţi ciomege, unii săpăligi ascuţite nemilos. Erau şi topoare prin preajmă, iar Jaime zări mai mulţi oameni bărboşi cu stele roşii în şapte colţuri cusute pe tunicile soioase, zdrenţuite. *Alte vrăbii afurisite. De unde vin toate?*

Nici urmă însă de unchiul său Kevan. Nici de Lancel. Doar un maester ieşi să-l întâmpine, cu o robă cenuşie fluturându-i în jurul picioarelor sfrijite.

— Lord Comandant, Darry e onorat de această… neaşteptată vizită. Trebuie să ne ierţi că nu ne-am pregătit aşa cum se cuvine. Ni se dăduse de înţeles că te îndrepţi spre Riverrun.

— Darry îmi era în drum, minţi Jaime. *Riverrunul va rezista.* Şi dacă se întâmpla ca asediul să se sfârşească înainte ca el să ajungă la castel, nu avea să fie nevoit să lupte împotriva Casei Tully.

Descălecând, dădu calul unui grăjdar.

— Am să-l găsesc aici pe unchiul meu?

Nu rosti un nume. Ser Kevan era acum singurul unchi care-i mai rămăsese, ultimul fiu în viaţă al lui Tytos Lannister.

— Nu, stăpâne. Ser Kevan ne-a părăsit după nuntă. Maesterul trase de colanul său de zale, de parcă dintr-odată i-ar fi fost prea strâmt. Ştiu că Lordul Lancel va fi încântat să vă vadă… pe tine şi pe toţi vitejii tăi cavaleri. Deşi cu durere îţi mărturisesc că Darry nu poate hrăni atât de mulţi.

— Avem propriile noastre provizii. Tu eşti…?

— Maester Ottomore, dacă-mi îngădui. Lady Amerei şi-a dorit să te întâmpine în persoană, dar se ocupă de pregătirea unui ospăţ în cinstea ta. Nădăjduieşte că ne vei onora la masă în seara aceasta, împreună cu cavalerii şi căpitanii tăi.

— O masă caldă ar fi cât se poate de bine-venită. Am avut parte de zile umede şi friguroase. Jaime îşi roti privirea prin curte, la feţele bărboase ale vrăbiilor. *Prea multe. Iar acum şi prea mulţi Freyi.* Unde e de găsit Stânca?

— Am primit veşti despre tâlhari dincolo de Trident. Ser Harwyn a luat cinci cavaleri şi douăzeci de arcaşi şi s-a dus să se ocupe de ei.

— Iar Lordul Lancel?

— El e cu rugăciunile lui. Excelenţa Sa ne-a poruncit să nu-l deranjăm niciodată când se roagă.

S-ar înţelege de minune cu Ser Bonifer.

— Prea bine. Avea să fie timp destul să stea de vorbă cu vărul său mai târziu. Condu-mă la camerele mele şi porunceşte să mi se aducă o cadă.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, stăpâne, vei locui în Donjonul Plugarului. Am să te conduc acolo.

— Ştiu drumul. Jaime nu era străin de acest castel. El şi Cersei fuseseră oaspeţi aici de două ori, o dată în drum spre Winterfell, cu Robert, şi încă o dată întorcându-se de la Debarcaderul Regelui. Deşi mic în comparaţie cu alte castele, era mai mare decât un han, cu locuri bune de vânătoare de-a lungul râului. Robert Baratheon nu se dăduse niciodată în lături când venea vorba să profite de ospitalitatea supuşilor săi.

Donjonul era în mare parte aşa cum şi-l amintea.

— Pereţii sunt tot goi, remarcă Jaime, în timp ce maesterul îl conducea de-a lungul culoarului.

— Lordul Lancel speră să-i acopere într-o zi cu tapiserii, zise Ottomore. Scene de cucernicie şi devotament.

Cucernicie şi devotament. Abia îşi stăpânea râsul. Pereţii fuseseră goi şi la prima sa vizită. Tyrion îi arătase careurile de piatră mai întunecată, acolo unde cândva fuseseră agăţate tapiseriile. Ser Raymun le îndepărtase, dar nu putuse îndepărta şi urmele pe care le lăsaseră. Mai târziu, Pezevenghiul îi strecurase o mână de cerbi de argint unuia dintre slujitorii Casei Darry în schimbul cheii de la beciul unde erau ascunse tapiseriile care lipseau. I le arătase lui Jaime la lumina unei lumânări, rânjind: portrete ţesute ale regilor Targaryeni, de la cel dintâi Aegon până la cel de-al doilea Aenys.

— Dacă-i spun lui Robert, poate că mă va face *pe mine* Lord de Darry, zisese piticul, chicotind.

Maester Ottomore îl conduse pe Jaime până în vârful donjonului.

— Sper că te vei simţi bine aici, stăpâne. Ai o privată, la nevoie. Fereastra ta dă către pădurea zeilor. Dormitorul se învecinează cu al doamnei, cu o odaie a servitorilor între ele.

— Acestea au fost apartamentele Lordului Darry.

— Da, stăpâne.

— Vărul meu e prea amabil. N-am avut de gând să-l scot pe Lancel din propriul lui dormitor.

— Lordul Lancel doarme în templu.

Doarme cu Mama şi cu Fecioara, când are o soţie caldă dincolo de uşă? Jaime nu ştia dacă să râdă sau să plângă. *Poate că se roagă să i se întărească mădularul.* La Debarcaderul Regelui, se zvonea că rănile îl lăsaseră pe Lancel neputincios. *Totuşi, ar trebui să aibă înţelepciunea să încerce.* Autoritatea vărului său asupra noilor sale teritorii nu avea să fie statornicită până când nu zămislea un fiu cu soţia sa pe jumătate Darry. Jaime începuse să regrete pornirea care-l adusese aici. Îi mulţumi lui Ottomore, îi reaminti despre baie şi îi ceru lui Peck să-l conducă afară pe maester.

Dormitorul lordului se schimbase de la ultima sa vizită, şi nu în bine. Paie vechi şi râncede acopereau podelele, în locul frumosului covor myrishez care se aflase acolo înainte, iar mobilierul era nou şi grosolan. Patul lui Ser Raymun Darry fusese destul de mare ca să găzduiască şase oameni, cu draperii maro de catifea şi stâlpi de stejar, sculptaţi cu lujere şi frunze de viţă. Al lui Lancel era un pat zgrunţuros de paie, aşezat sub fereastră, unde primele raze de lumină aveau, cu siguranţă, să-l trezească. Celălalt pat fusese fără îndoială ars, distrus sau furat, dar chiar şi aşa…

Când sosi cada, Micul Lew îi scoase lui Jaime cizmele şi îl ajută să-şi desfacă mâna de aur. Peck şi Garrett aduseră apă, iar Pia îi găsi haine curate pentru cină. Fata îi aruncă o privire sfioasă în timp ce-i scutura pieptarul. Jaime era conştient într-un mod stânjenitor de curbura coapselor şi a sânilor de sub rochia ei maro din pânză aspră. Se pomeni amintindu-şi vorbele pe care i le şoptise Pia la Harrenhal, în noaptea când Qyburn i-o trimisese în pat. *Uneori, când sunt cu alt bărbat, închid ochii şi îmi imaginez că eşti tu deasupra mea.*

Fu recunoscător când cada se umplu destul de mult ca să-i ascundă dorinţa. Cufundându-se în apa fierbinte, îşi aminti o altă baie, cea alături de Brienne. Avusese febră şi era slăbit din pricina sângelui pe care-l pierduse, iar căldura îl ameţise într-atât încât se pomenise spunând lucruri care ar fi fost bine să rămână nerostite. De data aceasta nu avea o asemenea scuză. *Nu-ţi uita jurămintele. Pia e mai potrivită pentru patul lui Tyrion decât pentru al tău.*

— Adu-mi săpun şi o perie aspră, îi spuse lui Peck. Pia, tu poţi pleca.

— Da, stăpâne. Mulţumesc, stăpâne. Îşi acoperi gura când

vorbi, ca să-şi ascundă dinţii sparţi.

— O vrei? îl întrebă Jaime pe Peck, după ce fata ieşi. Scutierul se făcu roşu ca racul. Dacă te vrea, ia-o. Te va învăţa câteva lucruri pe care nu mă îndoiesc că le vei găsi folositoare în noaptea nunţii, şi nu ai cum să te alegi cu un bastard din partea ei. Pia îşi desfăcuse picioarele pentru jumătate din armata tatălui său şi nu rămăsese niciodată grea. Probabil fata era stearpă. Dar dacă te culci cu ea, fii blând.

— Blând, stăpâne? Cum… cum să…?

— Vorbe dulci. Mângâieri. Nu vrei să te însori cu ea, dar atât timp cât o ai în pat, poartă-te cu ea ca şi cu mireasa ta.

Flăcăul clătină din cap.

— Stăpâne, eu… unde să mă culc cu ea? Nu e nicăieri un loc unde să… să…

— … să fiţi singuri? Jaime rânji. Vom fi la cină mai multe ore. Salteaua pare plină de cocoloaşe, dar ar trebui să fie bună.

Peck făcu ochii mari.

— Patul lordului?

— Ai să te simţi lord şi tu după ce isprăveşti, dacă Pia ştie ce are de făcut. *Şi cineva trebuie să se folosească de salteaua aia mizerabilă de paie.*

În seara aceea, când coborî pentru ospăţ, Jaime Lannister purta un frumos pieptar de catifea cu fâşii de brocart şi un lanţ de aur bătut cu diamante negre, îşi pusese şi mâna de aur, lustruită bine, ca să strălucească. Nu era locul potrivit să-şi poarte veşmintele albe. Datoria îl aştepta la Riverrun, aici îl adusese o nevoie mai întunecată.

Sala Mare a Castelului Darry era mare doar cu numele. Mese de lemn erau îngrămădite din zid în zid, iar grinzile tavanului erau negre de fum. Lui Jaime i se rezervase un loc pe dais, la dreapta scaunului gol al lui Lancel.

— Vărul meu nu ni se va alătura la cină? întrebă el, aşezându-se.

— Nobilul meu soţ preferă să postească, răspunse Lady Amerei, soţia lui Lancel. E bolnav de durere pentru bietul Înalt Septon. Era o fată bine făcută de vreo optsprezece ani, cu picioare lungi şi sâni împliniţi, o fetişcană sănătoasă, după cum arăta, deşi faţa ei suptă, cu bărbia mică, îi amintea lui Jaime de răposatul şi neregretatul său văr Cleos, care arătase întotdeauna oarecum ca o nevăstuică.

Posteşte? E mai nătărău decât am bănuit. Vărul său ar fi trebuit să se îngrijească să-i facă văduvei sale un mic moştenitor cu faţă de nevăstuică în loc să se înfometeze. Se întreba ce-ar fi putut spune Ser Kevan despre noua pasiune a fiului său. Să fi fost acesta motivul plecării neaşteptate a unchiului său?

Peste castroanele cu supă de fasole cu costiţă, Lady Amerei îi povesti lui Jaime cum îi omorâse Gregor Clegane fostul soţ, pe când Freyii încă luptau pentru Robb Stark.

— L-am implorat să nu se ducă, dar Pate al meu era, oh, atât de curajos, şi a jurat că era omul care va ucide monstrul. Voia să-şi făurească un nume glorios.

Cu toţii vrem.

— Când eram scutier, îmi spuneam că eu voi fi cel care-l va omorî pe Cavalerul Zâmbitor.

— Cavalerul Zâmbitor? Părea nedumerită. Cine a fost?

Muntele copilăriei mele. Pe jumătate cât el de mare, dar de două ori mai nestăpânit.

— Un proscris, mort demult. Nimeni care să te preocupe vreun moment.

Buza lui Amerei începu să tremure. Din ochii ei căprui se rostogoliră lacrimi.

— Trebuie s-o ierţi pe fiica mea, interveni o femeie mai în vârstă. Lady Amerei adusese vreo douăzeci de Freyi cu ea la Darry: o soră, un unchi, alt unchi mai îndepărtat, diferiţi veri… şi pe mama ei, care fusese născută Darry. Încă îşi jeleşte tatăl.

— Haiducii l-au *ucis,* suspină Lady Amerei. Tata nu s-a dus decât să-l răscumpere pe Petyr Băşicuţă. Le-a dus aurul pe care l-au cerut, dar l-au atârnat oricum.

— *Spânzurat,* Ami. Tatăl tău n-a fost o tapiserie. Lady Mariya se întoarse din nou spre Jaime: Cred că l-ai cunoscut, ser.

— Am fost scutieri împreună, demult, la Crakehall. Nu voia să meargă până într-acolo încât să susţină că fuseseră prieteni. La venirea lui Jaime, Merrett Frey era bătăuşul castelului, tiranizându-i pe toţi băieţii mai mici. *Apoi a încercat să mă intimideze pe mine.* Era… foarte puternic. Era singurul cuvânt de laudă care-i venea în minte. Merrett fusese încet, stângaci şi prost, dar, într-adevăr, puternic.

— Aţi luptat împreună împotriva Frăţiei Pădurii Regelui, se smiorcăi Lady Amerei. Tata obişnuia să-mi povestească.

Tatăl tău obişnuia să se fălească şi să mintă, vrei să spui.

— Adevărat?

Contribuţia principală a lui Frey la luptă fusese aceea că luase vărsat-de-vânt de la o vivandieră şi fusese capturat de Căprioara Albă. Regina proscrişilor îşi întipărise blazonul pe fundul lui, înainte să fie răscumpărat de Sumner Crakehall. Merrett nu se putuse aşeza timp de două săptămâni, dar Jaime se îndoia că acel fier înroşit fusese la fel de neplăcut ca butoaiele de rahat pe care scutierii lui îl obligaseră să le mănânce la întoarcere. *Băieţii sunt cele mai crude fiinţe de pe pământ.* Îşi strecură mâna de aur pe după cupa de vin şi o ridică:

— În amintirea lui Merrett, spuse el. Era mai uşor să bea în cinstea omului decât să vorbească despre el.

După toast, Lady Amerei se opri din plâns şi discuţiile de la masă trecură la lupi, dintre cei cu patru picioare. Ser Danwell Frey susţinea că erau mai mulţi prin preajmă chiar decât îşi putea aminti bunicul lui.

— Nu se mai tem defel de oameni. Haite întregi ne-au atacat caravanele când am venit de la Gemeni. Arcaşii noştri au fost nevoiţi să ciuruiască o duzină înainte să fugă ceilalţi.

Ser Addam mărturisi că şi coloana lor întâmpinase dificultăţi similare pe drumul de la Debarcaderul Regelui.

Jaime se concentra la mâncarea din faţa lui, rupând bucăţi de pâine cu mâna stângă şi bâjbâind după cupa de vin cu dreapta. Îl urmări pe Addam Marbrand făcând ochi dulci fetei de lângă el, îl privi pe Steffon Swyft refăcând bătălia de la Debarcaderul Regelui cu pâine, nuci şi morcovi. Ser Kennos trase o slujnică în poala sa, îndemnând-o să-i mângâie cornul, în timp ce Ser Dermot desfăta nişte scutieri cu poveştile sale de vitejie de la Rainwood. Undeva mai departe, Hugo Vance închisese ochii. *Cugetă la misterele vieţii,* gândi Jaime. *Sau poate moţăie între feluri.* I se adresă din nou Doamnei Mariya:

— Haiducii care ţi-au omorât soţul… au fost din ceata Lordului Beric?

— Aşa am crezut, la început. Deşi părul Mariyei era presărat cu şuviţe albe, era încă o femeie frumoasă. Ucigaşii s-au împrăştiat când au părăsit Pietrele Vechi. Lordul Vypren a urmărit o ceată până la Fairmarket, dar a pierdut-o acolo. Walder cel Negru i-a urmărit pe ceilalţi cu câini şi cu hăitaşi

până la Mlaştinile Cotoroanţei. Ţăranii au negat că i-ar fi văzut, dar când i-a luat mai tare au cântat alt cântec. Au vorbit despre un bărbat cu un singur ochi, care purta o mantie galbenă... şi despre o femeie, cu mantie şi glugă.

— O femeie? Jaime ar fi crezut că Wenda, Căprioara Albă, îl învăţase pe Merrett să se ferească de femeile proscrise. A fost o femeie şi în Frăţia Pădurii Regelui.

— O cunosc. *Cum să nu,* sugera tonul ei, *când şi-a lăsat semnul pe trupul soţului meu?* Căprioara Albă era tânără şi frumoasă, se spune. Această femeie cu glugă nu e nici una, nici alta. Ţăranii vor să ne facă să credem că avea faţa sfâşiată şi plină de cicatrici şi ochii înspăimântători de privit. Susţin că ea îi conducea pe haiduci.

— Îi conducea? Lui Jaime îi venea greu să creadă. Beric Dondarrion şi preotul roşu...

— ... n-au fost văzuţi. Lady Mariya părea sigură.

— Dondarrion e mort, zise Mistreţul. Muntele i-a înfipt un cuţit în ochi, avem cu noi oameni care au văzut.

— Asta e una dintre poveşti, interveni Addam Marbrand. Alţii vă vor spune că Lordul Beric nu poate fi ucis.

— Ser Harwyn spune că acele poveşti sunt minciuni. Lady Amerei îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul degetului. Mi-a promis capul Lordului Beric. E foarte galant.

Lady Amerei roşea în spatele lacrimilor.

Jaime se gândi la capul pe care i-l dăruise Piei. Aproape îşi putea auzi frăţiorul chicotind. *Ce s-a ales de obiceiul de a da flori femeilor?* ar fi putut întreba Tyrion. Ar fi avut câteva vorbe alese şi pentru Harwyn Plumm, dar *galant* n-ar fi fost unul dintre ele. Fraţii lui Plumm erau voinici, corpolenţi, cu cefe late şi feţe roşii, gălăgioşi şi desfrânaţi, puşi pe glume, puşi pe harţă şi iute iertători. Dar Harwyn era un alt fel de Plumm, cu ochi neînduplecaţi, taciturn, neiertător şi... periculos cu ciocanul în mână. Un om potrivit pentru comanda unei garnizoane, dar nu unul pe care să-l iubeşti. *Cu toate acestea...* Jaime aruncă o privire către Lady Amerei.

Servitorii aduceau peştele, o ştiucă de râu coaptă într-o crustă de ierburi şi nuci zdrobite. Doamna lui Lancel gustă, aprobă şi porunci ca prima porţie să-i fie servită lui Jaime. Când aşezară peştele în faţa lui, ea se aplecă peste locul soţului ei, atingându-i mâna de aur.

— *Tu* ai putea să-l omori pe Lordul Beric, Ser Jaime. L-ai omorât pe Cavalerul Zâmbitor. Te rog, te implor, spune că ne ajuţi cu Lordul Beric şi Câinele. Degetele ei palide mângâiară degetele lui de aur.

Crede că pot simţi?

— Sabia Dimineţii l-a omorât pe Cavalerul Zâmbitor, doamna mea. Ser Arthur Dayne e un cavaler mai bun decât mine. Jaime îşi retrase degetele de aur şi i se adresă din nou Doamnei Mariya. Până unde i-a urmărit Walder cel Negru pe această femeie şi pe oamenii ei?

— Copoii lui i-au luat iarăşi urma la Mlaştinile Cotoroanţei, îi spuse cealaltă femeie. Jură că nu era la mai mult de o jumătate de zi în urma lui când au dispărut în Gât.

— N-au decât să putrezească acolo, declară vesel Ser Kennos. Dacă zeii sunt buni, vor fi înghiţiţi de nisipurile mişcătoare sau înfulecaţi de leii-șopârle.

— Sau protejaţi de mâncătorii de broaşte, interveni Ser Danwell Frey. Nu m-aş mira ca oamenii mlaştinilor să găzduiască haiduci.

— De-ar fi numai ei, zise Lady Mariya. Unii dintre lorzii riverani sunt şi ei mână în mână cu oamenii Lordului Beric.

— Şi oamenii din popor, se smiorcăi fiica ei. Ser Harwyn spune că îi ascund şi îi hrănesc, iar când întreabă unde s-au dus, îi mint. Îşi *mint* propriii lorzi!

— Tăiaţi-le limbile, sugeră Mistreţul.

— Atunci noroc la primit răspunsuri! zise Jaime. Dacă vrei ajutorul lor, trebuie să-i faci să te iubească. Aşa a făcut Arthur Dayne, când am pornit împotriva Frăţiei Pădurii Regelui. Le-a plătit oamenilor pentru mâncarea pe care am mâncat-o, le-a dus doleanţele în faţa Regelui Aerys, le-a extins păşunile în jurul satelor, chiar a dobândit pentru ei dreptul de a tăia un anumit număr de copaci în fiecare an şi de a vâna toamna câţiva din cerbii regelui. Oamenii pădurilor aşteptau ca Toyne să-i apere, dar Ser Arthur a făcut mai multe pentru ei decât putea spera Frăţia să facă vreodată şi astfel i-a câştigat de partea lui. Restul a venit de la sine.

— Lordul Comandant vorbeşte cu înţelepciune, zise Lady Mariya. Nu vom scăpa niciodată de aceşti haiduci până când ţăranii nu vor ajunge să-l iubească pe Lancel la fel de mult cum i-au iubit cândva pe tatăl şi pe bunicul meu.

Jaime aruncă o privire către locul gol al vărului său. *Dar Lancel nu le va câştiga niciodată dragostea rugându-se.*

Lady Amerei îşi ţuguie buzele.

— Ser Jaime, rogu-te, nu ne părăsi. Nobilul meu soţ are nevoie de tine, şi eu la fel. Sunt vremuri atât de grele. În unele nopţi abia dacă pot dormi de frică.

— Locul meu e lângă rege, doamna mea.

— Voi veni eu, se oferi Mistreţul. După ce isprăvim la Riverrun, o să tânjesc după o nouă luptă. Nu că m-aş aştepta ca Beric Dondarrion să fie o provocare. Mi-l amintesc din turnirurile de odinioară. Un flăcău chipeş într-o mantie frumoasă. Plăpând şi novice.

— Asta era înainte de a muri, interveni tânărul Ser Arwood Frey. Moartea l-a schimbat, zic oamenii din popor. Poţi să-l omori, dar nu va rămâne mort. Cum să înfrângi un astfel de om? Şi mai e şi Câinele. El a omorât douăzeci de oameni la Saltpans.

Mistreţul râse zgomotos.

— Douăzeci de hangii graşi, poate. Douăzeci de slujitori făcând în pantaloni. Douăzeci de fraţi cerşetori înarmaţi cu străchini. Nu douăzeci de cavaleri. Nu pe *mine.*

— Există un cavaler la Saltpans, insistă Ser Arwood. S-a ascuns în spatele zidurilor lui în timp ce Clegane şi câinii lui nebuni au devastat oraşul. N-ai văzut ce-au făcut, ser. Eu da. Când a ajuns vestea la Gemeni, am plecat cu Harys Haigh, cu fratele lui, Donnel, şi cu cincizeci de oameni, arcaşi şi oşteni călare. Credeam că era mâna Lordului Beric şi speram să-i dăm de urmă. Din Saltpans nu mai rămăseseră decât castelul şi bătrânul Ser Quincy, atât de speriat încât nu voia să deschidă porţile, dar ne-a strigat de pe metereze. Restul, oase şi cenuşă. Un oraş întreg. Câinele a trecut clădirile prin foc şi oamenii prin sabie şi a plecat mai departe râzând. Femeile... n-ai crede ce le-a făcut unora. Nu voi vorbi despre asta la masă. Mi s-a făcut rău când am văzut.

— Eu am plâns când am auzit, zise Lady Amerei.

Jaime sorbi din vin.

— Ce te face să fii atât de sigur că a fost Câinele? Ceea ce descriau părea mai degrabă mâna lui Ser Gregor decât a lui Sandor. Sandor era dur şi brutal, da, însă fratele lui mai mare era adevăratul monstru al Casei Clegane.

— A fost văzut, răspunse Ser Arwood. Coiful acela nu e uşor

de confundat, nici de uitat, şi au fost câţiva care au supravieţuit ca să spună povestea. Fata pe care a siluit-o el, câţiva băieţi care s-au ascuns, o femeie pe care am găsit-o prinsă sub o bârnă înnegrită, pescarii care au privit măcelul din bărcile lor…

— Să nu-i spui măcel, zise blând Lady Mariya. Asta aduce jignire măcelarilor cinstiţi de pretutindeni. Saltpans a fost isprava unei fiare cumplite în piele de om.

E vremea fiarelor, cugetă Jaime, *e vremea leilor, a lupilor şi a câinilor fioroşi, a corbilor şi a ciorilor de hoit.*

— Urâtă treabă. Mistreţul îşi umplu cupa din nou. Lady Mariya, Lady Amerei, durerea voastră m-a mişcat. Aveţi cuvântul meu: după căderea Riverrunului, mă voi întoarce să-l vânez pe Câine şi să-l omor de dragul vostru. Câinii nu mă sperie.

Acesta ar trebui să te sperie. Amândoi erau voinici şi puternici, dar Sandor Clegane era mult mai iute şi lupta cu o sălbăticie pe care Lyle Crakehall nu putea spera s-o egaleze.

Dar Lady Amerei era încântată.

— Eşti un adevărat cavaler, Ser Lyle, să ajuţi o doamnă în suferinţă.

Cel puţin nu şi-a zis „fecioară”. Jaime întinse mâna după cupă şi o răsturnă. Faţa de masă din pânză absorbi vinul. În timp ce pata roşie se întindea, toţi comesenii se prefăcură că nu observă. *Politeţea unei mese nobile,* îşi spuse el, dar tot gust de milă avea. Se ridică dintr-odată.

— Doamna mea, te rog să mă scuzi.

Lady Amerei părea îndurerată.

— Vrei să ne părăseşti? Urmează carnea de căprioară şi claponii umpluţi cu praz şi ciuperci.

— Foarte gustos, fără îndoială, dar n-aş mai putea înghiţi nicio bucăţică. Trebuie să-l văd pe vărul meu. Înclinându-se, Jaime îi lăsă cu mâncarea lor.

Şi în curte erau oameni care mâncau. Vrăbiile se adunaseră în jurul câtorva focuri ca să-şi încălzească mâinile de frigul înserării şi să se uite la cârnaţii ce se învârteau şi sfârâiau deasupra flăcărilor. Trebuie că erau vreo sută. *Guri netrebuincioase.* Jaime se întrebă câţi cârnaţi pusese la bătaie vărul lui şi cum intenţiona să hrănească vrăbiile după plecarea lor. *Până la iarnă, vor ajunge să mănânce şobolani, dacă nu mai pot scoate o recoltă.* Atât de târziu în toamnă, şansele unei noi recolte nu erau mari.

Găsi templul în curtea interioară a castelului, o clădire fără ferestre, în şapte colţuri, cu structură din grinzi, cu uşi de lemn şi acoperiş de ţiglă. Trei vrăbii şedeau pe treptele lui. Când Jaime se apropie, se ridicară.

— Unde mergi, stăpâne? întrebă unul. Era cel mai scund dintre cei trei, dar avea barba cea mai mare.

— Înăuntru.

— Lordul e înăuntru şi se roagă.

— Lordul e vărul meu.

— Atunci, stăpâne, zise o altă vrabie, o namilă de om pleşuv, cu steaua în şapte colţuri pictată deasupra unui ochi, n-ai vrea să-l deranjezi pe vărul tău de la rugăciune.

— Lordul Lancel îi cere Tatălui Ceresc să-l călăuzească, zise o a treia vrabie, cea fără barbă. Un băiat, crezuse Jaime, dar glasul trăda faptul că era o femeie, îmbrăcată în zdrenţe lăbărţate şi cu o cămaşă ruginită de zale. Se roagă pentru sufletul Înaltului Septon şi al tuturor celorlalţi care au murit.

— Tot morţi vor fi şi mâine, îi spuse Jaime. Tatăl Ceresc are mai mult timp decât mine. Ştiţi cine sunt?

— Vreun lord, răspunse voinicul cu ochiul înstelat.

— Vreun schilod, zise scundul cu barba mare.

— Regicidul, zise femeia, dar noi nu suntem regi, doar Fraţi Sărmani, şi poţi intra numai dacă lordul spune că poţi. Femeia ridică o ghioagă ţintuită, iar bărbatul scund o secure.

Porţile din spatele lor se deschiseră.

— Lăsaţi-l pe vărul meu să treacă în pace, prieteni, zise Lancel cu blândeţe. Îl aşteptam.

Vrăbiile se dădură la o parte.

Lancel părea şi mai slab decât la Debarcaderul Regelui. Era desculţ şi îmbrăcat într-o tunică simplă, aspră, din lână nevopsită, care îl făcea să arate mai degrabă a cerşetor decât a lord. Vârful capului îi fusese ras, dar barba îi crescuse puţin. S-o numeşti puf de piersică ar fi fost o jignire adusă piersicii. Se potrivea ciudat cu părul alb din jurul urechilor.

— Vere, zise Jaime când se aflară singuri în templu, ţi-ai pierdut minţile afurisite?

— Prefer să spun că mi-am găsit credinţa.

— Unde e tatăl tău?

— A plecat. Ne-am certat. Lancel îngenunche în faţa altarului celuilalt Tată al său. Vrei să te rogi cu mine, Jaime?

— Dacă mă rog frumos, Tatăl îmi va da şi mie o mână nouă?
— Nu. Dar Războinicul îţi va da curaj, Fierarul îţi va acorda putere, iar Baba, înţelepciune.
— Eu de o mână am nevoie. Cei şapte zei se înălţau deasupra altarelor sculptate, cu lemnul întunecat sclipind în lumina lumânărilor. În aer plutea un miros uşor de tămâie. Aici dormi?
— În fiecare noapte îmi fac patul sub alt altar, iar Cei Şapte îmi trimit viziuni.
Baelor cel Binecuvântat avusese şi el viziuni cândva. *Mai cu seamă când postea.*
— De când n-ai mai mâncat?
— Credinţa mea e toată hrana de care am nevoie.
— Credinţa e ca un terci şi este mai bună cu lapte şi miere.
— Am visat că vei veni. În vis, ştiai ce-am făcut. Cum am păcătuit. M-ai omorât pentru asta.
— Mai degrabă te omori singur, cu tot postul ăsta. Oare Baelor cel Binecuvântat n-a postit până a ajuns pe catafalc?
— Vieţile noastre sunt flăcări de lumânare, aşa zice *Steaua în Şapte Colţuri.* Orice pală rătăcită de vânt poate să ne stingă. Moartea nu e niciodată departe în lumea aceasta şi şapte iaduri îi aşteaptă pe păcătoşii care nu se căiesc pentru păcatele lor. Roagă-te cu mine, Jaime.
— Dacă mă rog, mănânci o strachină de terci? Când vărul său nu-i răspunse, Jaime suspină. Ar trebui să te culci cu soţia ta, nu cu Fecioara. Ai nevoie de un fiu cu sânge Darry dacă vrei să păstrezi castelul.
— Un morman de pietre reci. Nu l-am cerut niciodată. Nu l-am vrut niciodată. Voiam doar… Lancel se cutremură. Cei Şapte să mă apere, dar voiam să fiu tu.
Jaime izbucni în râs.
— Mai bine eu decât Baelor cel Binecuvântat. Darry are nevoie de un leu, vere. La fel şi micuţa ta Frey. Se umezeşte între picioare de fiecare dată când cineva pomeneşte de Stâncă. Dacă nu s-a culcat cu el până acum, o va face în curând.
— Dacă-l iubeşte, le doresc să se bucure unul de altul.
— Un leu n-ar trebui să aibă coarne. Ai luat-o pe fată de soţie.
— Am rostit nişte cuvinte şi i-am dat o mantie roşie, dar numai ca să-i fac tatei pe plac. Căsnicia trebuie consumată. Regele Baelor a fost obligat să se însoare cu sora lui, Daena, dar n-au trăit niciodată ca soţ şi soţie şi a îndepărtat-o de îndată ce

a fost încoronat.

— Regatul ar fi fost mai bine slujit dacă ar fi închis ochii şi s-ar fi culcat cu ea. Cunosc destulă istorie ca să ştiu asta. În orice caz, nu ai şanse să fii luat drept Baelor cel Binecuvântat.

— Nu, îi dădu dreptate Lancel. El era un spirit ales, pur, curajos şi neprihănit, neatins de toate relele din lume. Eu sunt un păcătos, cu mult mai multe de ispăşit.

Jaime îşi aşeză mâna pe umărul vărului său.

— Ce cunoşti tu despre păcat, vere? Eu mi-am ucis regele.

— Omul curajos ucide cu o sabie, cel laş cu o ploscă de vin. Suntem amândoi regicizi, ser.

— Robert n-a fost un adevărat rege. Unii ar putea chiar spune că cerbul e prada naturală a leului. Jaime simţea oasele de sub pielea vărului său… şi încă ceva. Lancel purta o cămaşă de păr pe sub tunică. Ce altceva ai mai făcut, ca să ai nevoie de atâta căinţă? Spune-mi.

Vărul său îşi plecă fruntea, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

Acestea reprezentau singurul răspuns de care avea nevoie Jaime.

— Ai omorât regele, apoi te-ai culcat cu regina.

— Eu niciodată…

— … nu te-ai culcat cu dulcea mea surioară? *Spune-o. Spune-o.*

— Nu mi-am revărsat niciodată sămânţa în… în…

— … între picioarele ei? sugeră Jaime.

— … în pântecele ei, isprăvi Lancel. Nu e trădare decât dacă termini înăuntru. I-am oferit alinare după moartea regelui. Tu erai prizonier, tatăl tău era pe câmpul de luptă, iar fratele tău… se temea de el şi pe bună dreptate. El m-a făcut s-o trădez.

— Adevărat? *Lancel şi Ser Osmund şi câţi alţii? Oare partea cu Băiatul Lunii era doar o glumă?* Ai forţat-o?

— *Nu!* Am iubit-o. Am vrut s-o apăr.

Ai vrut să fii eu. Degetele-fantomă îl mâncau. În ziua când sora lui venise în Turnul Sabiei Albe ca să-l roage să renunţe la jurăminte, izbucnise în râs după ce el o refuzase şi se fălise că l-a minţit de o mie de ori. Jaime luase asta drept o încercare stângace de a-l răni aşa cum o rănise el. *Poate că a fost singurul lucru adevărat pe care mi l-a spus vreodată.*

— Să n-o judeci greşit pe regină, se rugă Lancel. Carnea

omului e slabă, Jaime. Nimic rău n-a rezultat de pe urma păcatului nostru. Nici... niciun bastard.

— Nu. Bastarzii sunt arareori făcuţi *pe* pântece. Se întreba ce-ar spune vărul lui dacă s-ar apuca să-i mărturisească propriile sale păcate, cele trei trădări pe care Cersei le numise Joffrey, Tommen şi Myrcella.

— Am fost furios pe Înălţimea Sa după bătălie, dar Înaltul Septon a spus că trebuie s-o iert.

— I-ai mărturisit Preacucerniciei Sale păcatele tale, nu-i aşa?

— S-a rugat pentru mine când am fost rănit. A fost un om bun.

E un om mort. I-au sunat clopotele. Jaime se întreba dacă vărul lui îşi dădea seama ce fruct rodiseră vorbele sale.

— Lancel, eşti un nebun afurisit.

— Nu greşeşti, ser, răspunse Lancel, dar nebunia mea aparţine trecutului. I-am cerut Tatălui Ceresc să-mi arate calea şi el mi-a arătat-o. Renunţ la titlul de lord şi la această soţie. Stânca n-are decât să le ia pe amândouă, dacă pofteşte. Mâine plec înapoi la Debarcaderul Regelui şi îmi pun sabia în slujba Înaltului Septon şi a Celor Şapte. Vreau să depun jurământ şi să mă alătur Fiilor Războinicului. Băiatul vorbea fără noimă.

— Fiii Războinicului au fost proscrişi acum trei sute de ani.

— Noul Înalt Septon i-a readus la viaţă. A trimis chemare către toţi cavalerii vrednici, să-şi pună vieţile şi săbiile în slujba Celor Şapte. Fraţii Sărmani vor fi şi ei reînviaţi.

— De ce-ar îngădui Tronul de Fier una ca asta? Unul dintre primii regi Targaryen luptase ani de zile să suprime cele două ordine militare, după câte ştia Jaime, deşi nu-şi amintea care anume. Maegor, poate, sau primul Jaehaerys. *Tyrion ar fi ştiut.*

— Preacucernicia Sa scrie că Regele Tommen şi-a dat consimţământul. Am să-ţi arăt scrisoarea, dacă vrei.

— Chiar dacă e adevărat... tu eşti un leu de Casterly Rock, un *lord.* Ai o soţie, un castel, pământuri de apărat, oameni de ocrotit. Dacă zeii sunt buni, vei avea fii din sângele tău, să-ţi fie urmaşi. De ce ai da cu piciorul la toate astea pentru... pentru un jurământ?

— Tu de ce ai făcut-o? îl întrebă Lancel cu glas domol.

Pentru onoare, ar fi putut spune Jaime. *Pentru glorie.* Dar asta ar fi fost o minciună. Onoarea şi gloria îşi avuseseră rolul lor, dar motivul principal fusese Cersei. Un hohot de râs îi scăpă de pe

buze.

— La Înaltul Septon alergi tu sau la dulcea mea surioară? Roagă-te pentru asta, vere. Roagă-te fierbinte.

— Te rogi cu mine, Jaime?

Îşi roti privirea prin templu, la zei. Mamă milostivă. Tatăl aspru la judecată. Războinicul, cu o mână pe sabie. Străinul în umbre, cu chipu-i pe jumătate uman ascuns sub o mantie cu glugă. *Credeam că eu sunt Războinicul şi Cersei Fecioara, dar în tot acest timp ea a fost Străinul, ascunzându-şi adevărata faţă de privirea mea.*

— Roagă-te pentru mine, dacă vrei, îi spuse vărului său. Eu am uitat toate cuvintele.

Vrăbiile încă fâlfâiau pe trepte când Jaime ieşi înapoi în noapte.

— Vă mulţumesc, le spuse el. Mă simt cu mult mai sfânt acum.

Se duse şi-l găsi pe Ser Ilyn şi o pereche de săbii.

Curtea castelului era plină de ochi şi de urechi. Ca să scape de ele, căutară pădurea zeilor. Acolo nu erau vrăbii, doar copaci trişti şi goi, cu crengile negre zgâriind cerul. Un covor de frunze moarte le scârţâia sub picioare.

— Vezi fereastra aceea, ser? Jaime se folosi de sabie ca să-i arate. Acela a fost dormitorul lui Raymun Darry. Unde a dormit regele, pe drumul de întoarcere de la Winterfell. Fiica lui Ned Stark fugise după ce lupul ei l-a atacat pe Joff, îţi aminteşti. Sora mea voia ca fata să-şi piardă o mână. Vechea pedeapsă pentru cel care a lovit pe cineva cu sânge regesc. Robert i-a spus că e crudă şi nebună. S-au certat o jumătate de noapte… mă rog, Cersei s-a certat şi Robert a băut. După miezul nopţii, regina m-a chemat înăuntru. Regele dormea sforăind pe covorul myrishez. Am întrebat-o pe sora mea dacă voia să-l duc în pat. Ea mi-a spus că pe ea ar trebui s-o duc în pat şi şi-a lepădat veşmintele. Am luat-o pe patul lui Raymun Darry, după ce am trecut peste Robert. Dacă regele s-ar fi trezit, l-aş fi omorât atunci şi acolo. N-ar fi fost primul rege mort de sabia mea… dar povestea aceea o ştii, nu-i aşa? Lovi cu sabia o creangă de copac, tăind-o în două. În timp ce mă culcam cu ea, Cersei ţipa: *Vreau!* Credeam că se referea la mine, dar pe fata Stark o voia, schilodită sau moartă. *Lucrurile pe care le fac din dragoste.* Întâmplarea a făcut ca oamenii Casei Stark s-o găsească

înaintea mea. Dacă aş fi dat primul de ea…

Ciupiturile de vărsat de pe faţa lui Ser Ilyn erau găuri negre în lumina torţei, la fel de întunecate ca sufletul lui Jaime. Ser Ilyn scoase acel sunet cloncănit.

Râde de mine, îşi dădu seama Jaime Lannister.

— Din câte ştiu, poate şi tu te-ai culcat cu sora mea, ticălos cu faţa ciupită, scuipă el. Ei bine, tacă-ţi gura spurcată şi omoară-mă dacă poţi.

BRIENNE

Septistirea se afla pe o insulă înaltă, la aproape un kilometru de ţărm, unde gura largă a Tridentului se lărgea şi mai mult, sărutând Golful Crabilor. Prosperitatea ei se vedea chiar de la mal. Versanţii săi erau acoperiţi de câmpuri terasate, cu heleşteie la poale şi o moară de vânt în vârf, cu aripile din lemn şi pânză de vele învârtindu-se încet sub adierea brizei dinspre golf. Brienne zărea oi păscând pe coama dealului şi berze bălăcindu-se în apele joase din jurul debarcaderului.

— Saltpans e tocmai dincolo de apă, zise Septonul Meribald, arătând către nord, peste golf. Fraţii ne vor duce cu podul plutitor la fluxul de dimineaţă, dar mă tem de ceea ce vom găsi acolo. Haide să ne bucurăm de o masă caldă pe cinste înainte să înfruntăm ce ne aşteaptă. Fraţii au întotdeauna un os în plus pentru Dulău.

Dulău lătră şi dădu din coadă.

Acum fluxul scădea, şi asta repede. Apa care despărţise insula de ţărm se retrăgea, lăsând în urmă o vastă întindere de limbi maronii, sclipitoare, de pământ mocirlos, presărate de bălţi de reflux care scânteiau ca nişte monede de aur în soarele după-amiezii. Brienne se scărpină la ceafă, acolo unde o muşcase o insectă. Îşi legase părul şi soarele îi încălzise pielea.

— De ce i se spune Insula Tăcerii? întrebă Podrick.

— Cei care locuiesc aici sunt penitenţi, care încearcă să-şi ispăşească păcatele prin meditaţie, rugăciune şi tăcere. Doar Fratelui Mai Mare şi supraveghetorilor lui le este îngăduit să vorbească, iar supraveghetorilor doar câte o zi din şapte.

— Surorile tăcute nu vorbesc, niciodată, remarcă Podrick. Am auzit că n-au limbi.

Septonul Meribald zâmbi.

— Mamele îşi sperie fiicele cu povestea asta de când eram eu de vârsta ta. Nu era nimic adevărat atunci, aşa cum nu e nici acum. Un jurământ al tăcerii este un act de căinţă, un sacrificiu prin care ne dovedim devoţiunea faţă de Cei Şapte din Ceruri. Ca un mut să facă un jurământ al tăcerii ar fi ca şi cum un olog ar renunţa la dans. Septonul îşi conduse catârul în josul povârnişului, făcându-le semn să-l urmeze. Dacă vreţi să dormiţi la noapte sub un acoperiş, trebuie să coborâţi de pe cal şi să traversaţi cu mine mocirla. Cărarea credinţei îi spunem. Doar cei credincioşi o pot traversa în siguranţă. Cei păcătoşi sunt înghiţiţi

de nisipurile mişcătoare sau se îneacă atunci când fluxul năvăleşte. Niciunul dintre voi nu este păcătos, nădăjduiesc. Oricum, eu aş fi atent unde pun piciorul. Păşiţi doar unde păşesc eu şi veţi ajunge în siguranţă în partea cealaltă.

Cărarea credinţei era întortocheată, după cum Brienne nu putu să nu observe. Deşi insula părea să se înalţe la nord-est de locul unde părăsiseră ţărmul, Septonul Meribald nu se îndreptă direct într-acolo. În schimb, porni către est, spre apele mai adânci ale golfului, care sclipeau albastre şi argintii în depărtare. Noroiul moale şi brun îi ţâşnea printre degetele picioarelor. Se oprea din când în când să cerceteze cu toiagul terenul din faţa lui. Dulăul îl urma îndeaproape, adulmecând fiecare piatră, fiecare scoică, fiecare smoc de iarbă-de-mare. De data aceasta, nu sălta înainte şi nu se depărta de la drum.

Brienne îl urma, având grijă să nu se abată de la şirul de urme lăsate de câine, de măgar şi de omul sfânt. Apoi venea Podrick şi, la urmă, Ser Hyle. După o sută de metri, Meribald se întoarse pe neaşteptate către sud, astfel că era aproape cu spatele la septistire. Continuă să meargă în direcţia aceea încă o sută de metri, conducându-i printre două lacuri de reflux, cu ape mici. Dulăul îşi vârî botul într-unui dintre ele şi scheună când un crab îl înhăţă cu cleştele. Urmă o încăierare scurtă, dar furioasă, înainte ca animalul să se întoarcă, ud şi plin de noroi, cu crabul între fălci.

— Nu *acolo* vrem să ajungem? strigă Ser Hyle din urma lor, arătând către septistire. Parcă mergem în toate direcţiile, numai într-acolo nu.

— Credinţă, îl îndemnă Septonul Meribald. Crede, stăruie şi urmează, şi vom găsi locul pe care-l căutăm.

Întinderile mlăştinoase luceau umede de jur împrejurul lor, împestriţate în zeci de culori. Nămolul era de un brun atât de închis, încât părea aproape negru, însă erau şi petice de nisip auriu, blocuri de piatră gri şi roşii şi încâlceli de alge negre şi verzi. Berzele călcau cu paşi mari prin smârcurile de reflux, lăsându-şi urmele peste tot, iar crabii mişunau pe suprafaţa apelor mici. Aerul mirosea a sare şi a putreziciune, iar pământul le înghiţea paşii, îngăduindu-le să păşească doar şovăitor, cu un pocnet şi un suspin lipăit. Septonul Meribald se întoarse, iar se întoarse şi se întoarse din nou. Urmele paşilor lui se umpleau de apă de îndată ce trecea mai departe. Când pământul deveni mai

ferm şi începu să se ridice sub picioarele lor, străbătuseră cel puţin doi kilometri şi jumătate.

Trei bărbaţi îi aşteptau când se căţărară pe pietrele sfărâmate care înconjurau ţărmul insulei. Erau înveşmântaţi în robele obişnuite ale fraţilor, maro şi cenuşii, cu mâneci largi în formă de clopot şi cu glugi ascuţite. Doi dintre ei îşi înfăşuraseră bucăţi de lână şi peste jumătatea de jos a feţei, astfel că nu le puteai zări decât ochii. Cel de-al treilea frate fu cel care vorbi:

— Septonule Meribald! strigă el. A trecut aproape un an. Fii bine-venit. Şi tovarăşii tăi.

Câinele dădu din coadă, iar Meribald îşi scutură noroiul de pe picioare.

— Am putea să vă cerem găzduire pentru o noapte?

— Da, desigur. Avem tocană de peşte în seara asta. Veţi avea nevoie de podul plutitor mâine dimineaţă?

— Dacă nu vă cerem prea mult. Meribald se întoarse către tovarăşii săi de drum: Fratele Narbert este un supraveghetor al ordinului, aşa că i se îngăduie să vorbească o zi la fiecare şapte. Frate, aceşti oameni buni m-au ajutat pe drum. Ser Hyle Hunt e un cavaler din Reach. Flăcăul e Podrick Payne, din ţinutul Apusului. Iar aceasta este Lady Brienne, cunoscută ca Fecioara din Tarth.

Fratele Narbert încremeni.

— O femeie.

— Da, frate. Brienne îşi desfăcu părul şi îl scutură. Nu aveţi femei aici?

— Acum nu, răspunse Narbert. Acele femei care totuşi ne vizitează vin la noi bolnave sau rănite, sau cu burta la gură. Cei Şapte l-au binecuvântat pe Fratele nostru Mai Mare cu mâini tămăduitoare. A redat sănătatea multor bărbaţi pe care nici măcar maesterii nu i-au putut vindeca. Şi multor femei.

— Nu sunt nici bolnavă, nici rănită, nici însărcinată.

— Lady Brienne e o fecioară-luptător, care îl urmăreşte pe Câine, îi mărturisi Septonul Meribald.

— Zău? Narbert părea surprins. Şi ce sfârşit gândeşti să aibă această urmărire?

Brienne atinse mânerul Devotatei.

— Al lui, răspunse ea.

Supraveghetorul o cercetă.

— Eşti… vânjoasă pentru o femeie, e-adevărat, dar… poate că

ar trebui să vă duc la Fratele Mai Mare. V-o fi văzut traversând mlaştina. Haideţi.

Narbert îi conduse de-a lungul unei cărări pietruite şi printr-un crâng cu meri, către un grajd văruit în alb, cu un acoperiş ascuţit de stuf.

— Puteţi să vă lăsaţi animalele aici. Fratele Gillam va avea grijă să fie hrănite şi adăpate.

Grajdul era gol pe trei sferturi şi mai bine. La un capăt se aflau câţiva catâri, îngrijiţi de un frăţior crăcănat pe care Brienne îl luă drept Gillam. Mai încolo, la capătul celălalt, departe de restul animalelor, un imens armăsar negru necheză la auzul glasurilor lor şi lovi cu picioarele în uşa boxei sale.

Ser Hyle îi aruncă animalului vânjos o privire admirativă, în timp ce-i dădea frâul fratelui Gillam.

— Un cal frumos.

Fratele Narbert oftă.

— Cei Şapte ne-au trimis binecuvântări şi Cei Şapte ne-au trimis încercări. O fi frumos, dar Lemn Plutitor a fost cu siguranţă zămislit în iad. Când am încercat să-l înhămăm la plug, l-a lovit pe fratele Rawney şi i-a rupt fluierul piciorului în două locuri. Sperasem că, dacă-l castrăm, animalul se va potoli, dar… Frate Gillam, vrei să le arăţi?

Fratele Gillam îşi coborî gluga. Dedesubt avea o chică de păr blond, un scalp tonsurat şi un bandaj pătat de sânge în locul unde ar fi trebuit să aibă o ureche.

Podrick icni.

— Calul ţi-a muşcat *urechea?*

Gillam încuviinţă şi îşi acoperi capul la loc.

— Iartă-mă, frate, zise Ser Hyle, dar ţi-aş tăia şi cealaltă ureche, dacă te-ai apropia cu o pereche de foarfeci de mine.

Gluma nu fu pe placul fratelui Narbert.

— Eşti cavaler, ser. Lemn Plutitor e un animal de povară. Fierarul le-a dat oamenilor cai ca să-i ajute la muncile lor. Se întoarse. Dacă vreţi să mă urmaţi, Fratele Mai Mare vă aşteaptă, fără doar şi poate.

Panta era mai abruptă decât păruse de dincolo de mlaştini. Ca să uşureze urcuşul, fraţii ridicaseră un şir de trepte de lemn care şerpuiau pe coasta muntelui şi printre clădiri. După o zi lungă în şa, Brienne primi bucuroasă ocazia de a-şi întinde picioarele.

Urcând, trecură pe lângă o duzină de fraţi ai ordinului, bărbaţi

cu capetele acoperite de glugi maro şi cenuşii, care le aruncau priviri curioase, dar nu scoteau nicio vorbă de salut. Unul conducea o pereche de vaci de lapte către o şură joasă cu acoperişul de stuf, un altul freca un putinei de unt. Pe versanţii de sus, văzură băieţi mânând oi, iar şi mai sus trecură pe lângă un cimitir unde un frate mai vânjos decât Brienne se căznea să sape un mormânt. După felul în care se mişca, era limpede că era olog. Când aruncă o lopată de pământ pietros peste umăr, o parte căzu, din întâmplare, la picioarele lor.

— Fii mai atent acolo, îl dojeni fratele Narbert. Septonul Meribald s-ar fi putut alege cu o gură de ţărână.

Săpaşul plecă fruntea. Când Dulău se duse să-l adulmece, aruncă lopata şi se scărpină la ureche.

— Un novice, explică Narbert.

— Pentru cine e mormântul? întrebă Ser Hyle când îşi reluară urcuşul pe treptele de lemn.

— Pentru fratele Clement, fie ca Tatăl să-l judece cu dreptate.

— A fost bătrân? întrebă Podrick Payne.

— Dacă socoteşti că la optzeci şi patru de ani eşti bătrân, da, dar nu anii l-au ucis. A murit din pricina rănilor cu care s-a ales la Saltpans. Ducea nişte mied la piaţa de acolo în ziua când tâlharii au descins în oraş.

— Câinele? întrebă Brienne.

— Un altul, la fel de brutal. I-a tăiat limba bietului Clement când a vrut să vorbească. Fratele Mai Mare ştie mai multe. Păstrează cele mai rele veşti din afară pentru sine, ca să nu tulbure pacea septistirii. Mulţi dintre fraţii noştri au venit aici ca să scape de ororile din lume, nu ca să stăruie asupra lor. Fratele Clement n-a fost singurul rănit dintre noi. Unele răni nu se văd. Fratele Narbert arătă spre dreapta: Acolo se află umbrarul verilor noastre. Strugurii sunt mici şi acri, dar fac un vin bun de băut. Ne facem singuri şi berea, iar miedul şi cidrul sunt vestite până departe.

— Războiul n-a ajuns niciodată aici? vru să ştie apoi Brienne.

— Nu acest război, Cei Şapte fie lăudaţi. Rugăciunile noastre ne apără.

— Şi valurile, sugeră imediat Meribald. Dulău lătră parcă aprobator.

Sprânceana muntelui era încununată de un zid scund de pietre nemăltărite, care împrejmuia un grup de clădiri mai mari:

moara de vânt, cu aripile pârâind în timp ce se întorceau, sihăstriile unde dormeau fraţii şi sala comună unde îşi luau masa, un templu de lemn pentru rugăciune şi meditaţie. Templul avea ferestre cu vitralii, uşi largi sculptate înfăţişându-i pe Mamă, Tată şi o clopotniţă în şapte laturi, cu un parapet în vârf. În spatele lui era o grădină de legume, unde unii dintre fraţii mai vârstnici smulgeau buruieni. Fratele Narbert îi conduse pe oaspeţi în jurul unui castan, către o uşă de lemn vârâtă în coasta muntelui.

— O peşteră cu uşă? se miră Ser Hyle.

Septonul Meribald zâmbi.

— I se spune Vizuina Pustnicului. Primul om sfânt care şi-a croit drum până aici a locuit acolo şi a făcut asemenea minuni încât ceilalţi au venit să i se alăture. Asta s-a întâmplat cu două mii de ani în urmă, se spune. Uşa a apărut cândva mai târziu.

Poate că, acum două mii de ani, Vizuina Pustnicului fusese un loc umed, întunecat, acoperit de noroi şi răsunând de sunetele apei picurând, dar nu mai era aşa. Peştera în care intrară Brienne şi tovarăşii ei fusese preschimbată într-un adăpost cald şi plăcut. Pe jos erau întinse covoare de lână. Lumânările înalte de ceară răspândeau o lumină puternică. Mobilierul era ciudat, dar simplu: o masă lungă, o laviţă, un cufăr, mai multe etajere pline de cărţi, scaune. Toate erau făcute din lemn uşor, bucăţi în forme ciudate, îmbinate în mod iscusit şi lustruite până când străluceau ca aurul în lumina lumânărilor.

Fratele Mai Mare nu era ceea ce se aştepta Brienne. Nici că putea fi numit *mai mare,* în primul rând. În vreme ce fraţii care smulgeau buruieni în grădină aveau umerii lăsaţi şi spinările aplecate ale unor oameni bătrâni, el era drept şi înalt şi se mişca cu vigoarea unui bărbat în floarea vieţii. Şi nu avea chipul blând, binevoitor, pe care îl aştepta de la un vindecător. Avea capul mare şi lătăreţ, ochii pătrunzători, nasul roşu şi străbătut de vinişoare. Deşi era ras în creştetul capului, scalpul îi era la fel de ţepos ca maxilarul puternic.

Arată mai degrabă ca un om făcut să frângă oase decât să le vindece, gândi Fecioara din Tarth când Fratele Mai Mare străbătu sala cu paşi grăbiţi ca să-l îmbrăţişeze pe Septonul Meribald şi să-l mângâie pe Dulău.

— E întotdeauna o zi de bucurie când prietenii noştri Meribald şi Dulău ne onorează cu vizita lor, vesti el, înainte de a-şi

îndrepta atenţia către ceilalţi oaspeţi. Iar feţele noi sunt întotdeauna bine-venite. Vedem atât de puţine.

Meribald îşi prezentă obişnuitele politeţuri înainte de a se aşeza pe laviţă. Spre deosebire de Septonul Narbert, Fratele Mai Mare nu părea îngrozit de sexul Briennei, dar zâmbetul lui pâlpâi şi se stinse când septonul îi spuse de ce veniseră aici ea şi Ser Hyle.

— Înţeleg, fu tot ce spuse el, înainte de a se întoarce, zicând: Trebuie să vă fie sete. Vă rog, gustaţi din cidrul nostru dulce, să vă spălaţi praful drumului din gâtlej. Le turnă chiar el. Cupele erau cioplite tot din lemn plutitor şi nu erau două la fel. Când Brienne le lăudă, fratele spuse: Doamna mea e prea amabilă. Nu facem decât să tăiem şi să şlefuim lemnul. Suntem binecuvântaţi aici. În locul în care râul se revarsă în golf, curenţii şi valurile se iau la trântă şi multe lucruri ciudate şi minunate sunt împinse către noi, poposind pe aceste maluri. Lemnul plutitor e cel mai neînsemnat dintre ele. Am găsit cupe de argint şi vase de fier, saci de lână şi baloţi de mătase, coifuri ruginite şi săbii strălucitoare… da, şi rubine.

Asta îi trezi interesul lui Ser Hyle.

— Rubinele lui Rhaegar?

— Se prea poate. Cine să ştie? Bătălia a fost la multe leghe de aici, dar râul e neobosit şi răbdător. Şase am găsit. Îl aşteptăm cu toţii pe al şaptelea.

— Mai bine rubine decât oase. Septonul Meribald îşi freca piciorul, şi noroiul se desfăcea sub degetul lui. Nu toate darurile râului sunt plăcute. Bunii fraţi adună şi stârvuri. Vaci şi căprioare înecate, porci morţi, umflaţi cât o jumătate de cal. Da, şi cadavre.

— Prea multe cadavre, în ultimul timp. Fratele Mai Mare oftă: Groparul nostru n-are odihnă. Riverani, oameni ai Vestului, ai Nordului, toţi sunt aduşi de ape aici. Cavaleri şi pungaşi deopotrivă. Îi îngropăm unii lângă alţii. Oameni ai Caselor Stark, Lannister, Blackwood şi Bracken, Frey şi Darry. Aceasta este datoria pe care râul ne-o cere în schimbul darurilor sale, iar noi o îndeplinim cum putem mai bine. Dar uneori găsim câte o femeie… sau, mai rău, un copilaş. Acelea sunt cele mai crude daruri. Se întoarse către Septonul Meribald: Sper că vei avea timp să ne ierţi de păcate. De când năvălitorul l-a ucis pe bătrânul septon Bennet, n-am avut pe nimeni să ne

spovedească.

— Îmi voi face timp, răspunse Meribald, deşi nădăjduiesc că aveţi păcate mai serioase decât ultima oară când am trecut pe aici. Dulău lătră. Vezi? Până şi câinele s-a plictisit.

Podrick Payne era nedumerit.

— Credeam că nimeni nu are voie să vorbească. Adică, nu nimeni. Fraţii. Ceilalţi fraţi, nu tu.

— Tuturor ne este îngăduit să rupem tăcerea când ne spovedim, îi explică Fratele Mai Mare. E greu să vorbeşti despre păcate prin semne.

— Au pârjolit templul de la Saltpans? întrebă Hyle Hunt.

Zâmbetul dispăru.

— Au ars totul la Saltpans, în afară de castel. Numai acela era din piatră… deşi putea la fel de bine să fie făcut din seu, după cât bine a făcut oraşului. Mi-a revenit misiunea de a trata câţiva dintre supravieţuitori. Pescarii i-au adus la mine peste golf, după ce flăcările s-au stins şi au socotit că pot acosta în siguranţă. O biată femeie fusese siluită de zeci de ori, iar sânii ei… doamna mea, porţi armură bărbătească, aşa că n-am să te scutesc de aceste orori… sânii îi fuseseră sfâşiaţi, muşcaţi şi *mâncaţi,* ca de o… fiară nemiloasă. Am făcut ce-am putut pentru ea, dar n-a fost de ajuns. În timp ce agoniza, cele mai grele blesteme ale ei nu s-au îndreptat către cei care o siluiseră, nici către monstrul care îi devorase carnea de vie, ci către Ser Quincy Cox, care şi-a zăvorât uşile când tâlharii au năvălit în oraş şi a stat la adăpost, în spatele zidurilor de piatră, în timp ce oamenii lui urlau şi mureau.

— Ser Quincy e un om bătrân, remarcă Septonul Meribald îngăduitor. Fiii şi ginerii lui sunt departe sau morţi, nepoţii săi sunt copii, şi are două fiice. Ce-ar fi putut face un singur om împotriva unui puhoi?

— Adevărate vorbe şi înţelepte, îi spuse Fratele Mai Mare Septonului Meribald. Când veţi trece apa la Saltpans, cu siguranţă Ser Quincy îţi va cere iertăciunea. Mă bucur că eşti aici să i-o dai. Eu n-am putut. Lăsă deoparte cupa din lemn plutitor şi se ridică. Clopotul va suna cina în curând. Prieteni, vreţi să mă urmaţi în templu, să ne rugăm pentru sufletele bunilor oameni de la Saltpans, înainte de a ne aşeza să rupem pâinea şi să împărţim nişte carne şi mied?

— Bucuroşi, răspunse Meribald. Dulău lătră.

Cina lor în septistire fu cea mai ciudată masă pe care o luase vreodată Brienne, deşi deloc neplăcută. Mâncarea era simplă, dar foarte gustoasă: pe masă erau pâini crocante, calde încă, din cuptor, ulcele cu unt proaspăt ales, miere din stupii septistirii şi o tocană groasă de crabi, midii şi cel puţin trei feluri de peşte. Septonul Meribald şi Ser Hyle băură din miedul făcut de fraţi şi îl declarară excelent, în timp ce Brienne şi Podrick se mulţumiră cu cidrul, mai dulce. Nici posomorâtă nu fu cina. Meribald rosti o rugăciune înainte ca mâncarea să fie servită, iar în timp ce fraţii mâncau la patru mese lungi de lemn, unul dintre ei le cântă la o harpă uşoară, umplând aerul de sunete dulci, domoale. Când Fratele Mai Mare îi îngădui muzicantului să mănânce şi el, fratele Narbert şi un alt supraveghetor citiră pe rând din *Steaua în Şapte Colţuri.*

Când isprăviră de citit, ultimul fel de mâncare fu luat de pe masă de către novicii însărcinaţi cu servitul. Majoritatea erau băieţi de vârsta lui Podrick sau mai tineri, dar erau şi bărbaţi în toată firea, printre care vânjosul gropar pe care-l întâlniseră pe deal, care avea ciudatul mers clătinat al unuia pe jumătate infirm. Când sala se goli, Fratele Mai Mare îi ceru lui Narbert să-i conducă pe Podrick şi pe Ser Hyle la paturile lor de paie din sihăstrie.

— Sper că nu vă deranjează să împărţiţi o chilie. Nu e mare, dar o veţi găsi confortabilă.

— Eu vreau să stau cu ser, zise Podrick. Vreau să spun, cu domniţa.

— Ce faceţi tu şi Lady Brienne în altă parte rămâne între voi şi Cei Şapte, spuse fratele Narbert, dar pe Insula Tăcerii bărbaţii şi femeile nu dorm sub acelaşi acoperiş decât dacă sunt căsătoriţi.

— Avem nişte colibe modeste rezervate femeilor care ne vizitează, fie că sunt doamne nobile sau fete obişnuite de la ţară, explică Fratele Mai Mare. Nu sunt folosite prea des, dar le păstrăm curate şi uscate. Lady Brienne, îmi îngădui să te conduc?

— Da, mulţumesc. Podrick, du-te cu Ser Hyle. Aici suntem oaspeţii sfinţilor fraţi. Sub acoperişul lor, respectăm legile lor.

Colibele femeilor erau în partea de est a insulei, cu vedere peste o largă întindere de mlaştini şi către apele îndepărtate ale Golfului Crabilor. Era mai frig aici decât în zona adăpostită şi regiunea era mai sălbatică. Creasta era mai abruptă şi cărarea

şerpuia printre bălării şi mărăcinişuri, stânci cioplite de vânt şi copaci răsuciţi, ţepoşi, care se agăţau cu tenacitate de coasta pietroasă. Fratele Mai Mare ducea un felinar, ca să le lumineze coborârea. La o cotitură, se opri.

— În nopţile senine, de aici se pot vedea focurile de la Saltpans. Dincolo de golf, chiar acolo. Îi arătă.

— Nu e nimic, zise Brienne.

— Doar castelul a rămas în picioare. Până şi pescarii au plecat, puţinii norocoşi care erau în larg când au venit năvălitorii. Şi-au privit casele arzând şi au ascultat strigătele şi ţipetele plutind peste port, prea speriaţi ca să-şi ducă bărcile la mal. Când, în cele din urmă, au coborât pe uscat, n-au mai avut altceva de făcut decât să-şi îngroape prietenii şi rudele. Ce-i mai aşteaptă acum la Saltpans în afară de oase şi amintiri amare? S-au mutat la Iazul Fecioarelor sau în alte oraşe. Făcu un semn cu felinarul şi îşi reluară coborârea. Saltpans n-a fost niciodată un port important, dar, din când în când, treceau corăbii pe acolo. Asta voiau năvălitorii: o galeră sau o corabie care să-i ducă peste Marea Îngustă. Când n-au găsit niciuna, şi-au revărsat furia şi disperarea pe oamenii oraşului. Mă întreb, domniţă... ce speri să găseşti acolo?

— O fată, îi răspunse ea. O fecioară de obârşie nobilă, de treisprezece ani, cu chipul frumos şi părul arămiu.

— Sansa Stark. Abia şopti numele. Crezi că biata copilă e cu Câinele?

— Dornisheanul a spus că se îndrepta spre Riverrun. Timeon. Era un mercenar, unul dintre Bravii Camarazi, un ucigaş, un violator şi un mincinos, dar nu cred că în privinţa asta m-a minţit. A spus că Clegane a răpit-o şi a dus-o cu el.

— Înţeleg. Cărarea coti, iar acolo, în faţa lor, se aflau colibele. Fratele Mai Mare le numise modeste. Aşa şi erau. Joase şi rotunjite, fără ferestre, arătau ca nişte faguri făcuţi din piatră. Aceasta, zise el, arătându-i-o pe cea mai apropiată, singura din care fumul se ridica prin gaura din mijlocul acoperişului.

Brienne trebui să se aplece când intră, ca să nu dea cu capul de pragul de sus. Înăuntru, găsi o podea de pământ, o saltea de paie, blănuri şi pături care să-i ţină de cald, un lighean cu apă, o carafă de cidru, nişte pâine şi brânză, un foc plăpând şi două scaune joase. Fratele Mai Mare se aşeză pe unul şi lăsă jos felinarul.

— Pot rămâne puţin? Simt că trebuie să vorbim.

— Dacă doreşti.

Brienne îşi desfăcu centura sabiei şi o atârnă de cel de-al doilea scaun, apoi se aşeză cu picioarele încrucişate pe saltea.

— Dornisheanul tău n-a minţit, începu Fratele Mai Mare, dar mă tem că nu l-ai înţeles. Vânezi alt lup decât cel care trebuie, domniţă. Eddard Stark avea două fiice. Cu cealaltă a fugit Sandor Clegane, cu cea mai mică.

— *Arya* Stark? Brienne se holbă la el cu gura căscată, uluită. Ştii asta? Sora Sansei e în viaţă?

— Era, răspunse Fratele Mai Mare. Acum… nu mai ştiu. Poate că a fost printre copiii ucişi la Saltpans.

Vorbele erau ca un cuţit în pântecele ei. *Nu,* gândi Brienne. *Nu, asta ar fi prea crud.*

— *Ar fi putut…* adică nu eşti sigur…?

— Sunt sigur că acea copilă a fost cu Sandor Clegane la hanul de la răscruce, cel pe care-l avea bătrâna Masha Heddle înainte s-o spânzure leii. Sunt sigur că se îndreptau către Saltpans. Mai mult de-atât… nu. Nu ştiu unde e sau măcar dacă trăieşte. Dar un lucru ştiu sigur: Omul pe care îl urmăreşti e mort.

Acesta fu încă un şoc.

— Cum a murit?

— De sabie, aşa cum a trăit.

— Ştii sigur?

— L-am îngropat chiar eu. Îţi pot spune unde se află mormântul lui, dacă vrei. L-am acoperit cu pietre, pentru ca mâncătoarele de stârvuri să nu-i dezgroape carnea şi i-am aşezat coiful deasupra tumulului, ca să-i marchez ultimul loc de odihnă. A fost o greşeală cumplită. Un alt drumeţ mi-a găsit semnul şi l-a revendicat pentru sine. Omul care a siluit şi a omorât la Saltpans nu era Sandor Clegane, deşi poate fi la fel de periculos. Ţinuturile riverane sunt pline de asemenea animale de pradă. Nu le voi spune lupi. Lupii sunt mai nobili de-atât… şi câinii la fel, cred.

Ştiu puţine despre omul ăsta, Sandor Clegane. A fost mulţi ani scutul jurat al Prinţului Joffrey şi chiar şi aici auzeam poveşti despre faptele lui, atât bune, cât şi rele. Dacă doar jumătate din ceea ce am auzit este adevărat, era un suflet amar, chinuit, un păcătos care batjocorea şi zeii, şi oamenii. Slujea, dar nu era mândru de slujirea lui. Lupta, dar nu se bucura de victorie. Bea

ca să-şi înece durerea într-o mare de vin. Nu iubea şi nici nu era iubit. Era mânat de ură. Deşi a săvârşit multe păcate, n-a căutat niciodată iertarea. Dacă alţi oameni visează la iubire, bogăţie şi glorie, acest Sandor Clegane visa să-şi omoare propriul frate, un păcat atât de cumplit încât mă cutremur numai vorbind despre el. Cu toate acestea, era pâinea care-l hrănea, cărbunele care ţinea focurile aprinse. Aşa mârşavă cum era, speranţa de a-şi vedea sabia mânjită de sângele fratelui său era singurul lucru pentru care trăia această fiinţă tristă şi furioasă… şi până şi asta i s-a luat când Prinţul Oberyn din Dorn l-a înjunghiat pe Ser Gregor cu o suliţă otrăvită.

— Vorbeşti de parcă l-ai compătimi, zise Brienne.

— L-am compătimit. Ţi-ar fi fost şi ţie milă de el, dacă l-ai fi văzut la sfârşit. Am dat peste el lângă Trident, atras de urletele lui de durere. Mi-a cerşit darul îndurării, dar eu am jurat să nu mai ucid. În schimb, i-am şters fruntea febrilă cu apă de râu şi i-am dat să bea vin şi i-am pus o compresă pe rană, dar strădaniile mele au fost neînsemnate şi prea târzii. Câinele a murit acolo, în braţele mele. Poate că ai văzut un armăsar mare şi negru în grajdurile noastre. Acela a fost calul lui de război, Străinul. Un nume blasfemiator. Preferăm să-i spunem Lemnul Plutitor, căci a fost găsit lângă râu. Mă tem că are temperamentul fostului său stăpân.

Calul. Văzuse armăsarul, îl auzise lovind cu picioarele, dar nu înţelesese. Caii de luptă erau învăţaţi să lovească şi să muşte. La război, erau o armă, ca oamenii care îi călăreau. *Asemeni Câinelui.*

— Aşadar, e adevărat, spuse ea posomorâtă. Sandor Clegane e mort.

— Şi-a găsit odihna. Fratele Mai Mare rămase tăcut câteva clipe. Eşti tânără, copilă. Eu număr patruzeci şi patru de ani… ceea ce înseamnă de două ori vârsta ta, bănuiesc. Te-ar surprinde să afli că am fost cândva cavaler?

— Nu. Arăţi mai mult ca un cavaler decât ca un om sfânt. Se citea pe pieptul şi pe umerii lui şi pe tot maxilarul său pătrat şi puternic. De ce-ai renunţat la viaţa de cavaler?

— N-am ales-o eu. Tatăl meu a fost cavaler, ca şi tatăl său înaintea lui. La fel şi fraţii mei, fiecare. Am fost pregătit pentru luptă din ziua în care m-au socotit destul de mare ca să ţin în mână o sabie de lemn. Mi-am văzut de treabă şi nu m-am făcut

de ruşine. Am avut şi femei, şi aici m-am făcut de ruşine, căci pe unele le-am luat cu forţa. Era o fată cu care voiam să mă însor, mezina unui lord mărunt, dar eram cel de-al treilea născut al tatălui meu şi nu aveam nici pământuri, nici bogăţii să-i ofer… doar o sabie, un cal şi un scut. Una peste alta, eram un om jalnic. Când nu luptam, mă îmbătam. Viaţa mea era scrisă în roşu, în sânge şi vin.

— Când s-a schimbat asta? întrebă Brienne.

— Când am murit, în Bătălia de la Trident. Am luptat pentru Prinţul Rhaegar, deşi el n-a ştiut nici măcar cum mă cheamă. N-aş putea să-ţi spun de ce, doar că lordul pe care îl slujeam slujea un lord care slujea un lord care hotărâse că preferă să sprijine dragonul şi nu cerbul. Dacă ar fi decis altfel, poate că aş fi fost de cealaltă parte a râului. Bătălia a fost un lucru cumplit. Cântăreţii vor să ne facă să credem că totul n-a fost decât lupta lui Rhaegar cu Robert în apele râului, pentru o femeie pe care amândoi susţineau c-o iubesc, dar, te asigur, au luptat şi alţii, iar eu am fost unul dintre ei. M-am ales cu o săgeată în coapsă şi cu alta în picior, iar calul meu a fost omorât sub mine, dar eu am continuat să lupt. Îmi amintesc şi acum cât de disperat eram să găsesc alt cal, căci nu aveam bani să-mi cumpăr unul, iar fără cal n-aş mai fi fost cavaler. Nu mă gândeam decât la asta, la drept vorbind. Nici n-am văzut lovitura care m-a doborât. Am auzit sunet de copite în spatele meu şi m-am gândit: *un cal!* Dar, înainte să apuc să mă întorc, ceva m-a izbit în cap şi m-a azvârlit în râu, unde ar fi trebuit să mă înec. În schimb, m-am trezit aici, pe Insula Tăcerii. Fratele Mai Mare mi-a spus că fluxul m-a adus la ţărm, gol ca un nou-născut. Nu pot decât să mă gândesc că m-a găsit cineva în apa mică de la mal, m-a dezbrăcat de armură, cizme şi nădragi şi m-a împins înapoi în apa mai adâncă. Râul a făcut restul. Cu toţii ne naştem goi, aşa că presupun că a fost nimerit să vin la fel în cea de-a doua viaţă a mea. Următorii zece ani mi i-am petrecut în tăcere.

— Înţeleg. Brienne nu ştia de ce îi povestea toate astea sau ce altceva trebuia să spună.

— Oare? Bărbatul se aplecă spre ea, cu mâinile-i mari pe genunchi. Dacă e aşa, renunţă la această căutare a ta. Câinele e mort şi, în orice caz, n-a avut-o niciodată pe Sansa Stark. Cât despre bestia care-i poartă coiful, va fi găsit şi spânzurat. Războaiele sunt pe sfârşite, iar aceşti tâlhari nu pot supravieţui

în vremuri de pace. Randyl Tarly îi hăituieşte dinspre Iazul Fecioarelor, iar Walder Frey de la Gemeni. Iar în Darry e un nou lord tânăr, un om evlavios, care, cu siguranţă, va face ordine pe pământurile lui. Du-te acasă, copilă. *Ai* o casă, ceea ce e mai mult decât pot spune mulţi în zilele astea întunecate. Ai un tată nobil, care, cu siguranţă, te iubeşte. Gândeşte-te cât îl va durea dacă nu te mai întorci niciodată. Probabil îi vor duce sabia şi scutul tău, după ce vei fi răpusă. Poate că le va atârna în sala lui şi le va privi cu mândrie… dar dacă l-ai întreba, ştiu că ţi-ar spune că ar prefera să aibă o fiică în viaţă decât un scut sfărâmat.

— O fiică. Ochii Briennei se umplură de lacrimi. Merită asta. O fată care să-i cânte şi să-i înfrumuseţeze castelul şi care să-i nască nepoţi. Merită şi un fiu, un fiu viteaz şi puternic, care să aducă onoare numelui său. Dar Galladon s-a înecat când eu aveam patru ani, iar el opt, iar Alysanne şi Arianne au murit în leagăn. Eu sunt singurul copil pe care zeii i l-au lăsat. Cel ciudat, care nu e demn să-i fie nici fiu, nici fiică.

Toate se revărsară atunci din Brienne, ca sângele negru dintr-o rană: trădările şi logodnele, Ronnet cel Roşu şi trandafirul său, Lordul Renly dansând cu ea, rămăşagul pentru fecioria ei, lacrimile amare pe care le vărsase în noaptea când regele ei se căsătorise cu Margaery Tyrell, turnirul de la Podul Amar, mantia-curcubeu de care fusese atât de mândră, umbra din pavilionul regelui, Renly murindu-i în braţe, Riverrunul şi Lady Catelyn, călătoria pe Trident, duelul cu Jaime prin păduri, Măştile Însângerate, Jaime strigând *Safire,* Jaime în cada de la Harrenhal, cu aburii ridicându-se din trupul lui, gustul sângelui lui Vargo Hoat când i-a muşcat urechea, groapa ursului, Jaime sărind jos, pe nisip, lungul drum la Debarcaderul Regelui, Sansa Stark, jurământul pe care i-l făcuse lui Jaime, jurământul pe care i-l făcuse lui Lady Catelyn, Devotata, Duskendale, Iazul Fecioarelor, Dick Dibaciul şi Gheara Despicată şi Şoaptele, oamenii pe care-i omorâse…

— *Trebuie* s-o găsesc, conchise ea. O caută şi alţii, şi toţi vor s-o captureze şi s-o vândă reginei. Trebuie s-o găsesc eu prima. I-am promis lui Jaime. *Devotata* e numele pe care l-a dat sabiei. Trebuie s-o salvez… sau să mor încercând.

CERSEI

— *O mie de corăbii!* Părul castaniu al micii regine era ciufulit şi nepieptănat, iar lumina torţelor îi făcea obrajii să pară îmbujoraţi, de parcă tocmai s-ar fi desprins din îmbrăţişarea unui bărbat. Înălţimea Ta, trebuie să dăm o ripostă *aprigă!* Ultimul ei cuvânt se lovi de grinzile tavanului şi răsună prin cavernoasa sală a tronului.

Aşezată pe jilţul de aur şi purpură de lângă Tronul de Fier, Cersei simţea cum gâtul i se strânge din ce în ce mai tare. *Trebuie,* gândi ea. *Îndrăzneşte să-mi spună mie „trebuie”.* Ardea de dorinţa de a o pălmui pe fata Tyrell peste faţă. *Ar trebui să fie în genunchi, implorându-mă s-o ajut. În schimb, îndrăzneşte să-i spună reginei sale de drept ce trebuie să facă.*

— O mie de corăbii? şuiera Ser Harys Swyft. Cu siguranţă nu. Niciun lord nu comandă o mie de corăbii.

— Vreun nătărău speriat a numărat dublu, fu de acord Orton Merryweather. Ori aşa, ori stegarii Lordului Tyrell ne mint, umflând numărul duşmanului, ca să nu-i credem uşor de învins.

Torţele de pe peretele din spate proiectau umbra lungă şi ascuţită a Tronului de Fier către uşi. Capătul sălii era pierdut în întuneric, iar Cersei nu putea decât să simtă că umbrele se închideau şi în jurul ei. *Duşmanii mei sunt pretutindeni, iar prietenii mei sunt netrebuincioşi.* Lordul Qyburn şi Aurane Waters păreau treji. Ceilalţi fuseseră sculaţi din pat de bubuiturile în uşi ale mesagerilor lui Margaery şi stăteau acolo ciufuliţi şi nedumeriţi.

Afară, noaptea era neagră şi neclintită. Castelul şi oraşul dormeau. Boros Blount şi Meryn Trant păreau să doarmă şi ei, deşi erau în picioare. Până şi Osmund Kettleblack căsca. *Dar nu şi Loras. Nu Cavalerul Florilor.* Stătea lângă surioara lui, o umbră palidă cu o sabie lungă în poală.

— Pe jumătate atâtea corăbii tot ar fi cinci sute, lordul meu, îi explică Waters lui Orton Merryweather. Doar Arborul are o putere maritimă suficientă ca să se opună unei flote de o asemenea dimensiune.

— Cum rămâne cu dromoanele noastre? întrebă Ser Harys. Corăbiile lungi ale oamenilor de fier nu pot înfrunta dromoanele noastre, nu-i aşa? *Ciocanul Regelui Robert* este cea mai puternică navă de război din întreg Westerosul.

— A fost, zise Waters. *Dulcea Cersei* va fi pe măsura ei, când

va fi gata, iar *Lordul Tywin* va fi de două ori cât fiecare dintre ele. Dar numai jumătate din dromoane sunt gata şi niciunul nu are un echipaj complet. Chiar şi atunci când vor avea, numărul duşmanilor ne va copleşi. O corabie lungă obişnuită e mică în comparaţie cu galerele noastre, e adevărat, dar oamenii de fier au şi nave mai mari. *Marele Kraken* al Lordului Balon şi corăbiile de război ale Flotei de Fier au fost făcute pentru bătălii, nu pentru incursiuni. Egalează cele mai mici galere de război ale noastre când vine vorba de viteză şi de putere şi majoritatea au echipaje mai bune şi căpitani mai pricepuţi. Oamenii de fier îşi duc întreaga viaţă pe mare.

Robert ar fi trebuit să cureţe insulele după ce Balon Greyjoy s-a ridicat împotriva lui, gândi Cersei. *Le-a zdrobit flota, le-a pârjolit oraşele şi le-a dărâmat castelele, dar, după ce i-a îngenuncheat, i-a lăsat să se ridice din nou. Ar fi trebuit să facă o altă insulă din ţestele lor.* Tatăl ei asta ar fi făcut, dar Robert nu avusese niciodată curajul de care are nevoie un rege care speră să păstreze pacea în regat.

— Oamenii de fier n-au îndrăznit să atace Reachul de când pe Stânca Mării a stat Dagon Greyjoy, spuse ea. De ce ar face-o acum? Ce i-a încurajat?

— Noul lor rege. Qyburn stătea cu mâinile ascunse în mâneci. Fratele Lordului Balon. Ochi-de-Cioară i se spune.

— Ciorile se ospătează cu trupurile morţilor şi ale muribunzilor, interveni Marele Maester Pycelle. Nu coboară asupra animalelor zdravene şi sănătoase. Lordul Euron se va îmbuiba de aur şi pradă, dar, de îndată ce îl vom ataca, se va retrage la Pyke, aşa cum obişnuia să facă Lordul Dagon, pe vremea lui.

— Te înşeli, zise Margaery Tyrell. Tâlharii nu vin în număr atât de mare. *O mie de corăbii!* Lordul Hewett şi Lordul Chester au fost ucişi, la fel şi fiul şi moştenitorul Lordului Serry. Serry a fugit la Highgarden cu puţinele corăbii care i-au rămas, iar Lordul Grimm e prizonier în propriu-i castel. Willas spune că regele de fier a ridicat patru lorzi de-ai lui în locul lor.

Willas, gândi Cersei, *schilodul. El e de vină pentru asta. Mocofanul de Mace Tyrell a lăsat apărarea Reachului pe mâinile unui infirm nenorocit.*

— E cale lungă de la Insulele de Fier până la Scuturi, sublinie ea. Cum ar putea o mie de corăbii să străbată atâta drum fără

să fie văzute?

— Willas e de părere că n-au venit de-a lungul coastei, explică Margaery. Şi-au făcut călătoria departe de ţărm, navigând în largul Mării Apusului şi întorcându-se dinspre vest.

Mai degrabă schilodul nu şi-a aşezat oameni în turnurile de pază şi acum se teme să ne-o spună. Micuţa regină îi găseşte scuze fratelui ei. Gura lui Cersei era uscată. *Am nevoie de o cupă de vin auriu de Arbor.* Dacă oamenii de fier hotărau să ocupe Arborul, întreg regatul putea să moară în curând de sete.

— S-ar putea ca Stannis să fi jucat un rol aici. Balon Greyjoy i-a propus tatălui meu o alianţă. Poate că fiul lui i-a propus-o lui Stannis.

Pycelle se încruntă.

— Ce-ar avea de câştigat Lordul Stannis prin…

— *Câştigă* încă un avanpost. Şi pradă, de ce nu? Stannis are nevoie de aur ca să-şi plătească mercenarii. Atacând în vest, speră că poate să ne abată atenţia de la Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii.

Lordul Merryweather clătină din cap aprobator.

— O diversiune. Stannis e mai viclean decât ştiam, Înălţimea Ta, eşti deşteaptă că i-ai ghicit mişcarea.

— Lordul Stannis face tot posibilul să-i câştige pe oamenii Nordului de partea lui, spuse Pycelle. Dacă se face prieten cu oamenii de fier, nu poate spera…

— Oamenii Nordului nu-l vor, spuse Cersei, întrebându-se cum era cu putinţă ca un om atât de învăţat să fie atât de prost. Lordul Manderly i-a tăiat capul şi mâinile cavalerului ceapă, ştim asta de la Freyi, şi alţi câţiva lorzi ai Nordului i s-au raliat Lordului Bolton. *Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu.* Spre cine ar putea să se întoarcă Stannis, dacă nu către oamenii de fier şi către sălbatici, vrăjmaşii Nordului? Dar dacă el crede că am de gând să-i cad în capcană, e mai nătărău decât tine. Cersei reveni la mica regină: Insulele Scutului aparţin Reachului. Grimm, Serry şi ceilalţi sunt juraţi Highgardenului. Numai Highgardenul poate răspunde la asta.

— Highgardenul va răspunde, zise Margaery. Willas i-a trimis vorbă lui Leyton Hightower, în Oraşul Vechi, aşa că el se poate îngriji de propria-i apărare. Garlan adună oameni ca să recucerească insulele. Dar cea mai mare parte a oştirii noastre rămâne cu nobilul meu tată. Trebuie să-i trimitem vorbă la

Capătul Furtunii. De îndată.

— Şi să ridicăm asediul? Lui Cersei nu-i plăcea îngâmfarea lui Margaery. *Îmi spune mie „de îndată”. Mă ia drept camerista ei?* N-am nicio îndoială că Lordul Stannis ar fi încântat de asta. Ai ascultat ce-am vorbit, doamna mea? Dacă ne poate îndepărta privirile de la Piatra Dragonului şi de la Capătul Furtunii către aceste stânci…

— *Stânci?* icni Margaery. Înălţimea Ta a spus *stânci?*

Cavalerul Florilor puse o mână pe umărul surorii sale.

— Dacă-mi îngădui, Înălţimea Ta, de pe acele *stânci* oamenii de fier ameninţă Oraşul Vechi şi Arborul. De la fortăreţele Scutului, năvălitorii pot înainta în susul Manderului până în inima Reachului, aşa cum au făcut în vechime. Cu destui oameni, s-ar putea chiar să atace Highgardenul.

— Adevărat? făcu regina, numai inocenţă. Păi, atunci, bravii tăi fraţi ar face bine să-i pună pe fugă de pe acele stânci, şi asta repede.

— Cum ar sugera regina să facă ei asta, fără corăbii destule? întrebă Ser Loras. Willas şi Garlan pot aduna zece mii de oameni în două săptămâni şi de două ori pe-atâţia într-o lună întreagă, dar nu pot umbla pe apă, Înălţimea Ta.

— Highgardenul e aşezat în susul Manderului, îi reaminti Cersei. Voi şi vasalii voştri stăpâniţi o mie de leghe de coastă. Nu există pescari de-a lungul acestor maluri? N-aveţi niciun fel de bărci de agrement, poduri plutitoare, galere de râu, luntri?

— O sumedenie, recunoscu Ser Loras.

— Ar trebui să fie mai mult decât suficiente să treacă o armată peste o mică întindere de apă, aş crede.

— Iar când corăbiile lungi ale oamenilor de fier vor năvăli asupra flotei noastre jerpelite, în timp ce-şi croieşte drum peste „o mică întindere de apă”, ce-ar vrea Înălţimea Ta să facem atunci?

Să vă înecaţi, gândi Cersei.

— Highgardenul are şi aur. Aveţi permisiunea mea să tocmiţi mercenari de dincolo de Marea Îngustă.

— Piraţi din Myr şi Lys, vrei să spui? întrebă Loras cu dispreţ. Pleava Oraşelor Libere?

E la fel de insolent ca sora lui.

— Din păcate, cu toţii trebuie să avem de-a face, din când în când, cu pleava, răspunse ea, cu otrăvitoare dulceaţă. Poate că

ai tu o idee mai bună?

— Doar Arborul are suficiente galere ca să recucerească gura Manderului din mâinile oamenilor de fier şi să-mi apere fraţii de corăbiile lor lungi în timpul traversării. Te implor, Înălţimea Ta, trimite vorbă la Piatra Dragonului şi porunceşte Lordului Redwyne să-şi ridice pânzele de îndată.

Cel puţin el are bunul-simţ să mă roage. Paxter Redwyne avea două sute de corăbii de război şi de cinci ori mai multe caravele, corăbii, galere de negoţ şi baleniere. Însă Redwyne îşi aşezase tabăra sub zidurile Pietrei Dragonului şi cea mai mare parte din flota sa era angajată în transportul oamenilor peste Golful Apei Negre, pentru asaltul asupra fortăreţei acelei insule. Restul umblau după pradă în Golful Naufragiului, spre sud, unde numai prezenţa lor împiedica reaprovizionarea Capătului Furtunii pe mare.

Aurane Waters se zbârli la propunerea lui Ser Loras.

— Dacă Lordul Redwyne îşi retrage corăbiile, cum să ne trimitem oamenii la Piatra Dragonului? Fără galerele Arborului, cum vom menţine atacul asupra Capătului Furtunii?

— Atacul poate fi reluat mai târziu, după ce…

Cersei i-o reteză:

— Capătul Furtunii e de o sută de ori mai valoros decât Scuturile, iar Piatra Dragonului… atât timp cât Piatra Dragonului rămâne în mâinile lui Stannis Baratheon, e un cuţit la gâtul fiului meu. Misiunea Lordului Redwyne şi a flotei sale se va încheia după căderea castelului. Regina se ridică în picioare. Această audienţă a luat sfârşit. Mare Maester Pycelle, am o vorbă cu tine.

Bătrânul tresări, ca şi cum glasul ei l-ar fi trezit dintr-un vis de tinereţe, dar, înainte să apuce să răspundă, Loras Tyrell înainta cu paşi mari, atât de iute, încât regina se dădu în spate, speriată. Era cât pe ce să strige după ajutorul lui Ser Osmund, când Cavalerul Florilor se lăsă pe un genunchi.

— Înălţimea Ta, lasă-mă să iau Piatra Dragonului.

Sora sa duse mâna la gură.

— Loras, nu.

Ser Loras îi ignoră rugămintea.

— Va dura un an sau mai mult ca Piatra Dragonului să fie înfrântă prin înfometare, aşa cum are de gând să facă Lordul Paxter. Dă-mi mie comanda, Înălţimea Ta. Castelul va fi al tău în

două săptămâni, chiar dacă va trebui să-l dărâm cu mâinile goale.

Nimeni nu-i mai făcuse lui Cersei un dar atât de încântător de când Sansa Stark alergase la ea şi îi dezvăluise planurile Lordului Eddard. Îi făcea plăcere să vadă că Margaery pălise.

— Curajul tău îmi taie răsuflarea, Ser Loras, răspunse Cersei. Lord Waters, noile mele dromoane pot fi lansate la apă?

— *Dulcea Cersei,* da, Înălţimea Ta. O corabie iute şi puternică, asemeni reginei al cărei nume îl poartă.

— Minunat. Fie ca *Dulcea Cersei* să-l ducă de îndată la Piatra Dragonului pe-al nostru Cavaler al Florilor. Ser Loras, ai comanda. Jură-mi că nu te vei întoarce până când Piatra Dragonului nu va fi a lui Tommen.

— Jur, Înălţimea Ta. Ser Loras se ridică.

Cersei îl sărută pe ambii obraji. O sărută şi pe sora lui, şoptind:

— Ai un frate viteaz.

Margaery fie nu avea buna-cuviinţă să răspundă, fie amuţise de teamă.

Zorile erau încă departe când Cersei se strecură afară pe uşa regelui din spatele Tronului de Fier. Ser Osmund mergea înaintea ei, cu o torţă, iar Qyburn păşea tacticos lângă ea. Pycelle trebuia să se căznească să ţină pasul.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta, gâfâi el, tinerii sunt prea îndrăzneţi şi se gândesc numai la gloria bătăliei şi niciodată la pericolele ei. Ser Loras… planul lui e plin de primejdii. Să atace tocmai zidurile Pietrei Dragonului…

— … e *foarte* curajos.

— … curajos, da, dar…

— Nu mă îndoiesc că bravul nostru Cavaler al Florilor va fi primul care va cuceri meterezele. *Şi probabil primul care va cădea.* Bastardul cu faţa pătată de vărsat pe care Stannis îl lăsase să-i apere castelul nu era un campion novice de turnir, ci un ucigaş experimentat. Dacă zeii erau buni, avea să-i ofere lui Ser Loras sfârşitul glorios pe care părea că şi-l doreşte. *Presupunând că băiatul nu se îneacă pe drum.* Noaptea trecută se stârnise o altă furtună, una sălbatică. Ploaia căzuse în valuri negre, ore în şir. *Şi nu-i aşa că ar fi trist?* cugetă regina. *Să te îneci e un lucru obişnuit. Ser Loras tânjeşte după glorie, aşa cum bărbaţii adevăraţi tânjesc după femei. Cel mai mărunt lucru pe*

care pot să-l facă zeii pentru el e să-i ofere o moarte demnă de un cântec.

Dar, indiferent ce avea să i se întâmple băiatului la Piatra Dragonului, câştigătoare avea să fie regina. Dacă Loras cucerea castelul, Stannis suferea o lovitură crâncenă, iar flota lui Redwyne putea pleca să înfrunte oamenii de fier. Dacă dădea greş, Cersei se va îngriji ca el să-şi ia din vină partea leului. Nimic nu defăima un cavaler mai mult decât o înfrângere. *Iar dacă se va întoarce acasă pe scut, acoperit de sânge şi de glorie, Ser Osney va fi de faţă ca s-o consoleze pe îndoliata lui soră.*

Râsul nu se mai lăsa stăpânit. Ţâşni de pe buzele lui Cersei şi răsună peste castel.

— Înălţimea Ta? Marele Maester Pycelle clipi, cu gura căscată. De ce… de ce râzi?

— Păi, trebui ea să spună, ca să nu plâng. Inima îmi plesneşte de dragoste pentru Ser Loras al nostru şi vitejia lui.

Îl lăsă pe Marele Maester Pycelle pe scările şerpuitoare. *Omul ăsta nu mai e de niciun folos,* hotărî regina. Tot ceea ce părea să mai facă Pycelle în ultimul timp era s-o chinuie cu suspiciunile şi obiecţiile lui. Obiectase până şi faţă de înţelegerea la care ajunsese Cersei cu Înaltul Septon, holbându-se la ea cu ochi ceţoşi şi urduroşi când îi poruncise să întocmească documentele necesare şi bolborosind despre istoria demult apusă până când Cersei îl oprise.

— Vremea Regelui Maegor s-a dus, la fel şi poruncile lui, spusese ea cu fermitate. Acum e vremea Regelui Tommen. Şi a mea.

Mai bine l-aş fi lăsat să piară în celulele negre.

— Dacă Ser Loras va cădea, Înălţimea Ta va trebui să găsească un altul vrednic de Garda Regelui, spuse Lordul Qyburn pe când traversau canalul acoperit de ţepuşe care înconjura Fortăreaţa lui Maegor.

— Cineva strălucit, fu ea de acord. Cineva atât de tânăr, de ager şi de puternic încât să-l facă pe Tommen să uite de Ser Loras. Puţină galanterie nu i-ar strica, dar n-ar trebui să aibă capul plin de idei nesăbuite. Cunoşti un asemenea om?

— Din păcate, nu, răspunse Qyburn. Aveam un alt fel de campion în minte. Acolo unde-i lipseşte purtarea curtenitoare, îţi va da înzecit prin devotament. Îţi va apăra fiul de duşmani şi îţi

va păstra tainele, şi niciun om în viaţă nu-i va putea ţine piept.

— Aşa spui tu. Vorbele sunt vânt. Când va veni ceasul, poţi să mi-l înfăţişezi pe acest erou al tău şi vom vedea dacă e întocmai cum mi-ai promis.

— Va fi slăvit în cântece, îţi jur. Ochii Lordului Qyburn sclipiră, părând amuzaţi. Aş putea să întreb despre armură?

— Am făcut comanda. Armurierul mă crede nebună. Mă asigură că nimeni nu e destul de puternic să se mişte şi să lupte sub o asemenea povară. Cersei îi aruncă maesterului fără colan o privire ameninţătoare: Joacă-te cu mine şi vei muri urlând. Eşti conştient de asta, sper?

— Întotdeauna, Înălţimea Ta.

— Bine. Nu mai vorbi despre asta.

— Regina e înţeleaptă. Aceste ziduri au urechi.

— Într-adevăr.

Noaptea, Cersei auzea uneori foşnete, chiar şi în apartamentele ei. *Şoareci în ziduri,* îşi spunea, *nimic mai mult.*

Lângă patul ei ardea o lumânare, dar focul din şemineu se stinsese şi altă lumină nu era. Camera era rece. Cersei se dezbrăcă şi se strecură sub pături, lăsându-şi rochia să cadă pe podea. În cealaltă parte a patului, Taena se trezi.

— Înălţimea Ta, şopti ea. Ce oră este?

— Ora bufniţei, răspunse regina.

Deşi Cersei dormea adesea singură, nu-i plăcuse asta niciodată. Cele mai vechi amintiri ale ei erau de când împărţea patul cu Jaime, pe când erau atât de mici încât nimeni nu-i putea deosebi. Mai târziu, după ce fuseseră despărţiţi, avusese o serie de slujnice şi însoţitoare, majoritatea fete de vârsta ei, fiicele cavalerilor din casa tatălui său şi ale lorzilor lui stegari. Niciuna nu o mulţumise şi puţine rămâneau foarte mult. *Mici linguşitoare, cu toatele. Fiinţe insipide, plângăcioase, care spuneau mereu poveşti şi încercau să se vâre între mine şi Jaime.* Cu toate acestea, existaseră nopţi, în măruntaiele negre ale Casterly Rock, când se bucurase de căldura lor lângă ea. Un pat gol era un pat rece.

Aici, mai cu seamă. În camera aceasta o treceau fiori, iar nemernicul ei soţ cu sânge regesc murise sub acest baldachin. *Robert Baratheon, Primul pe Numele Său, fie să nu mai existe un al doilea. O brută neghioabă, beţivă. N-are decât să se vaite în iad.* Taena încălzea patul mai bine decât îl încălzise vreodată

Robert şi nu încerca niciodată să-i desfacă picioarele cu forţa. În ultimul timp, împărţea mai mult patul cu regina decât cu Lordul Merryweather. Orton nu părea să se supere… sau dacă se supăra, avea destulă minte încât să n-o spună.

— Mi-am făcut griji când m-am trezit şi am văzut că lipseşti, murmură Lady Merryweather, sprijinindu-se de perne, cu cuverturile încâlcite în jurul taliei. S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Cersei. Toate bune. Mâine, Ser Loras va pleca la Piatra Dragonului ca să ia în stăpânire castelul, să lase liberă flota lui Redwyne şi să-şi dovedească bărbăţia în faţa noastră, a tuturor. Îi povesti femeii din Myr tot ce se întâmplase în umbra mişcătoare a Tronului de Fier. Fără bravul ei frate, mica noastră regină e ca dezbrăcată. Are străjeri, negreşit, dar pe căpitanul lor îl trimit ici-colo prin castel. Un bătrân gureş, cu o veveriţă pe pieptar. Veveriţele fug de lei. Nu e omul care să sfideze Tronul de Fier.

— Margaery are şi alte săbii în preajma ei, o preveni Lady Merryweather. Şi-a făcut mulţi prieteni la curte, iar ea şi tinerele ei verişoare au toate admiratori.

— Câţiva peţitori nu mă îngrijorează, zise Cersei. Oastea de la Capătul Furtunii însă…

— Ce ai de gând să faci, Înălţimea Ta?

— De ce întrebi? Întrebarea era puţin prea ţintită pentru gustul lui Cersei. Nădăjduiesc că nu îţi trece prin minte să-i împărtăşeşti gândurile mele rătăcite bietei noastre regine.

— Niciodată. Nu sunt ca Senelle.

Lui Cersei nu-i plăcea să se gândească la Senelle. *Mi-a răsplătit bunătatea cu trădare.* Sansa Stark făcuse acelaşi lucru. La fel şi Melara Hetherspoon şi grasa Jeyne Farman, când erau copile toate trei. *Nu m-aş fi dus niciodată în cortul ăla dacă n-ar fi fost ele. N-aş fi lăsat-o pe Maggy Broasca să-mi ghicească viitorul într-o picătură de sânge.*

— Aş fi foarte tristă dacă mi-ai înşela încrederea, Taena. N-aş avea de ales decât să te dau pe mâna Lordului Qyburn, dar ştiu că aş plânge.

— Nu-ţi voi da niciodată motive să plângi, Înălţimea Ta. Dacă voi face asta, nu trebuie decât să rosteşti un cuvânt şi mă voi da lui Qyburn de bună voie. Vreau doar să fiu aproape de tine. Să te slujesc, orice mi-ai cere.

— Şi pentru acest serviciu, ce răsplată aştepţi?

— Nimic. Îmi face plăcere să-ţi fac plăcere. Taena se rostogoli pe o parte, cu pielea-i măslinie lucind în lumina lumânărilor. Avea sânii mai mari decât ai reginei, cu sfârcuri imense, negre şi tari. *E mai tânără decât mine. Sânii ei n-au început să se lase.* Cersei se întreba cum ar fi să sărute altă femeie. Nu doar uşor, pe obraz, cum obişnuiau femeile de viţă nobilă, ci apăsat, pe buze. Buzele Taenei erau foarte pline. Se întreba cum ar fi să sărute acei sâni, s-o întindă pe femeia din Myr pe spate, să-i desfacă picioarele şi s-o dezmierde aşa cum ar fi făcut un bărbat, aşa cum făcea Robert *cu ea* când avea capul plin de băutură şi nu era în stare să-l satisfacă nici cu mâna, nici cu gura.

Acelea fuseseră cele mai cumplite nopţi, când zăcea sub trupul lui în timp ce el se desfăta, duhnind a vin şi gemând ca un mistreţ. De obicei se rostogolea pe-o parte şi adormea de îndată ce isprăvea şi începea să sforăie înainte ca sămânţa lui să se usuce între coapsele ei. După aceea, Cersei avea mereu dureri, era julită între picioare şi sânii o dureau din pricina chinurilor la care fuseseră supuşi. Singura dată când găsise plăcere alături de Robert fusese în noaptea nunţii.

Robert fusese destul de chipeş când se căsătoriseră, înalt şi vânjos şi puternic, dar avea părul negru şi bogat, des pe piept şi aspru între picioare. *Alt om s-a întors de la Trident,* se gândea uneori regina, în timp ce o muncea. În primii ani, când o călărea mai des, Cersei închidea ochii şi îşi imagina că era Rhaegar. Nu-şi putea închipui că era Jaime, era prea altfel, prea neobişnuit. Până şi *mirosul* lui Robert se schimbase.

Pentru Robert, acele nopţi nu existau. Dimineaţa, nu-şi amintea nimic, sau cel puţin aşa voia s-o facă să creadă. Odată, în timpul primului lor an de căsnicie, Cersei dăduse glas a doua zi nemulţumirii sale.

— M-ai rănit, se plânsese ea.

El avusese buna-cuviinţă să se arate ruşinat.

— N-am fost eu, doamna mea, spusese pe un ton ursuz, îmbufnat, ca un copil prins furând prăjituri din bucătărie. A fost vinul. Beau prea mult vin. Ca să-şi spele mărturisirea, întinsese mâna după cornul cu bere. În timp ce-l ducea la gură, Cersei îşi izbise soţul în faţă cu propriul ei corn, atât de tare încât îi ciobise un dinte. Ani mai târziu, la un ospăţ, îl auzise spunându-i unei slujnicuţe cum îşi crăpase dintele într-un turnir. *În definitiv,*

căsnicia noastră a fost un turnir, cugetă ea, *aşa că nu a minţit.*

Dar celelalte erau minciuni. Cersei era convinsă că, de fapt, îşi amintea ce-i făcea noaptea. O citea în ochii lui. Se prefăcea doar că uită, era mai uşor decât să-şi înfrunte ruşinea. În adâncul lui, Robert era un laş. Cu timpul, atacurile deveniseră mai rare. În primul an, o lua cel puţin o dată la două săptămâni, dar spre sfârşit nu se mai întâmpla nici măcar o dată pe an. Dar nu renunţase niciodată cu totul. Mai devreme sau mai târziu, venea întotdeauna o noapte când se îmbăta şi voia să-şi revendice drepturile. Ceea ce-l ruşina în lumina zilei îi dădea plăcere în întuneric.

— Regina mea? făcu Taena Merryweather. Ai o privire stranie în ochi. Nu te simţi bine?

— Doar… îmi aminteam. Avea gâtlejul uscat. Eşti o prietenă bună, Taena. N-am avut o prietenă adevărată de…

Cineva bătu la uşă.

Iarăşi? Stringenţa acelui sunet o făcu să tremure. *Au năvălit asupra noastră alte o mie de corăbii?* Se strecură în cămaşa de noapte şi se duse să vadă cine era.

— Să-mi fie cu iertare că te deranjez, Înălţimea Ta, spuse străjerul, dar Lady Stokeworth e jos, cerând să fie ascultată.

— La ora asta? pufni Cersei. Oare Falyse şi-a pierdut minţile? Spune-i că m-am culcat. Spune-i că oamenii de la Scuturi sunt măcelăriţi. Spune-i că am fost trează până la miezul nopţii. Am s-o primesc mâine.

Străjerul şovăi.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta, nu e… nu e într-o stare bună, dacă mă-nţelegi.

Cersei se încruntă. Presupusese că Falyse era aici ca să-i spună că Bronn era mort.

— Prea bine. Va trebui să mă îmbrac. Du-o în salonul meu şi spune-i să aştepte. Când Lady Merryweather dădu să se ridice şi s-o urmeze, regina protestă: Nu, rămâi. Măcar una dintre noi să se odihnească. Nu voi lipsi mult.

Faţa lui Lady Falyse era umflată şi acoperită de vânătăi, ochii îi erau roşii de lacrimi. Avea buza de jos crăpată, hainele murdare şi sfâşiate.

— O, Zei! exclamă Cersei, poftind-o în salon şi închizând uşa. Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Falyse nu păru să audă întrebarea.

— L-a *omorât,* spuse ea, cu glas tremurător. Mamă, ai milă, el… e… Izbucni în lacrimi, tremurând din tot trupul.

Cersei turnă o cupă de vin şi i-o întinse femeii care plângea.

— Bea asta. Vinul te va linişti. Aşa. Acum puţin mai mult. Încetează cu plânsul şi spune-mi de ce-ai venit.

Fu nevoie de tot restul carafei pentru ca regina să reuşească, până la urmă, să smulgă de la Lady Falyse întreaga tristă poveste. După ce o află, nu ştia dacă să râdă sau să urle de furie.

— Duel, repetă ea. *Nu există nimeni în Cele Şapte Regate pe care să mă pot bizui? Sunt singura din întreg Westerosul cu o fărâmă de judecată?* Vrei să-mi spui că Ser Balman l-a provocat pe Bronn la *duel?*

— A spus că va fi s-s-simplu. Lancea e arma unui c-cavaler, spunea el, iar B-Bronn nu e un adevărat cavaler. Balman zicea că-l va doborî de pe cal şi-l va ucide, în timp ce zace n-n-năucit.

Bronn nu era cavaler, asta era adevărat. Bronn era un ucigaş oţelit în luptă. *Nătărăul ăla de soţ al tău şi-a scris propria condamnare la moarte.*

— Un plan minunat. Să îndrăznesc să întreb cum de a mers strâmb?

— B-Bronn şi-a înfipt suliţa în pieptul bietului c-c-c-cal al lui Balman. Balman, el… picioarele îi erau zdrobite când animalul a căzut. Urla atât de tare încât te apuca mila…

Mercenarii n-au milă, ar fi putut spune Cersei.

— V-am cerut să aranjaţi un accident de vânătoare. O săgeată rătăcită, o căzătură de pe cal, un mistreţ furios… sunt atâtea moduri în care un om poate muri în pădure. Fără să se recurgă la *suliţe.*

Falyse nu părea s-o audă.

— Când am încercat să fug la Balman al meu, el, el, el m-a *izbit* în faţă. L-a făcut pe soţul meu să m-m-măr-turisească. Balman striga după Maester Frenken, să-l îngrijească, dar mercenarul, el, el, el…

— Să mărturisească? Lui Cersei nu-i plăcea acel cuvânt. Nădăjduiesc că bravul nostru Ser Balman a păstrat tăcerea.

— Bronn i-a înfipt un pumnal în *ochi* şi mi-a spus că aş face bine să plec din Stokeworth înainte de apusul soarelui, altfel mă aleg cu aceeaşi soartă. Mi-a zis că mă dă pe mâna g-g-garnizoanei sale, dacă mă vrea careva. Când le-am poruncit să

pună mâna pe el, unul dintre cavalerii lui Bronn a avut insolenţa să spună că ar trebui să fac cum spune Lordul Stokeworth. I-a spus *Lordul Stokeworth!* Lady Falyse apucă mâna reginei. Înălţimea Ta, trebuie să-mi dai cavaleri. O sută de cavaleri! Şi arbaletişti, ca să-mi iau castelul înapoi. Stokeworth e al meu! Nici măcar nu m-au lăsat să-mi adun *hainele!* Bronn a spus că acum sunt hainele soţiei sale, toate m-mătăsurile şi catifelele mele.

Zdrenţele tale sunt cea mai mică problemă pe care o ai. Regina îşi eliberă degetele din strânsoarea lipicioasă a celeilalte femei.

— V-am cerut să tăiaţi feştila unei lumânări, ca să-l apărăm pe rege. În schimb, aţi răsturnat un vas cu foc sălbatic peste ea. Nesăbuitul tău Balman a pomenit numele meu? Spune-mi că nu a făcut-o.

Falyse îşi umezi buzele.

— El… era în chinuri, avea picioarele zdrobite. Bronn a spus că-i va arăta îndurare, dar… Ce se va întâmpla cu biata mea m-m-mamă?

Îmi închipui că va muri.

— Tu ce crezi? Lady Tanda putea foarte bine să fie moartă deja. Bronn nu părea omul care să-şi irosească eforturile dădăcind o bătrână cu un şold rupt.

— Trebuie s-o ajut. Unde să merg? Ce să fac? *Poate că ar trebui să te măriţi cu Băiatul Lunii,* îi stătu lui Cersei pe buze să spună. *Nu e nici pe departe atât de nătărău ca răposatul tău soţ.* Nu putea risca un război tocmai la poarta Debarcaderului Regelui, nu acum.

— Surorile tăcute se bucură întotdeauna să primească văduvele, spuse ea. Viaţa lor e senină, o viaţă de rugăciune, meditaţie şi fapte bune. Aduc celor vii alinare şi celor morţi pace. *Şi ele nu vorbesc.* Nu putea s-o lase pe această femeie alergând prin Cele Şapte Regate şi răspândind poveşti periculoase. Falyse era surdă la argumente înţelepte.

— Tot ce-am făcut am făcut în slujba Înălţimii Tale. *Mândri să fim credincioşi.* Ai spus…

— Îmi amintesc. Cersei se strădui să zâmbească. Vei rămâne aici, cu noi, doamna mea, până când vom găsi o cale să-ţi recâştigăm castelul. Lasă-mă să-ţi mai torn o cupă de vin. Te va ajuta să dormi. Eşti ostenită şi ai inima frântă, e limpede. Biata

mea Falyse, draga mea. Aşa, bea până la fund.

În timp ce musafira ei se ocupa de carafă, Cersei se duse la uşă şi îşi chemă slujnicele. Îi spuse lui Dorcas să-l găsească pe Lordul Qyburn şi să-l aducă acolo numaidecât. Pe Jocelyn Swyft o trimise la bucătării.

— Adu-mi pâine şi brânză, plăcintă cu carne şi nişte mere. Şi vin. Suntem însetate.

Qyburn sosi înaintea mâncării. Lady Falyse dăduse gata încă trei cupe de vin şi începea să picotească, dar din când în când se trezea şi mai scotea un suspin. Regina îl luă pe Qyburn deoparte şi îi povesti despre isprava nesăbuită a lui Balman.

— N-o pot lăsa pe Falyse să răspândească poveşti prin oraş. Şi-a pierdut minţile de durere. Mai ai nevoie de femei pentru… treaba ta?

— Da, Înălţimea Ta. Păpuşarele sunt destul de stoarse.

— Atunci, ia-o şi fă ce vrei cu ea. Dar, după ce coboară în celulele negre… trebuie să spun mai mult?

— Nu, Înălţimea Ta. Înţeleg.

— Bine. Regina îşi aşeză din nou zâmbetul pe chip: Dragă Falyse, Maester Qyburn e aici. Te va ajuta să te odihneşti.

— O, zise Falyse într-o doară. O, bine.

Când uşa se închise în urma lor, Cersei îşi mai turnă o cupă de vin.

— Sunt înconjurată de duşmani şi de imbecili, spuse ea. Nu putea să aibă încredere nici măcar în propriile rude, nici în Jaime, care fusese cândva jumătatea ei. *Trebuia să-mi fie scut şi sabie, vânjosul meu braţ drept. De ce insistă să mă mâhnească?*

Bronn era un simplu ghimpe în coaste. Nu crezuse niciodată cu adevărat că îl ţinea ascuns pe Pezevenghi. Frăţiorul ei schilod era prea isteţ ca să-i îngăduie lui Lollys să-i dea numele lui bastardului ei nenorocit, ştiind că asta ar atrage negreşit mânia reginei asupra ei. Lady Merryweather subliniase asta, şi era adevărat. Batjocura era aproape sigur isprava mercenarului. Şi-l imagina cu o cupă de vin în mână şi un zâmbet insolent pe faţă, privindu-şi fiul vitreg, zbârcit şi roşu, sugând la una dintre ţâţele umflate ale lui Lollys. *Rânjeşte cât vrei, Ser Bronn, vei urla cât de curând. Bucură-te de doamna ta fără minte şi de castelul tău furat cât mai poţi. Când va veni vremea, te voi strivi ca pe o muscă.* Probabil că îl va trimite pe Loras Tyrell să-l strivească, dacă, printr-o întâmplare, Cavalerul Florilor avea să se întoarcă

viu de la Piatra Dragonului. *Ar fi încântător. Prin grija zeilor, s-ar omorî între ei, ca Ser Arryk şi Ser Erryk.* Cât despre Stokeworth… nu, îi făcea rău să se gândească la Stokeworth.

Taena adormise la loc când regina se întoarse în dormitor, cu capul învârtindu- se. *Prea mult vin şi prea puţin somn,* îşi spuse. Nu se întâmpla în fiecare noapte să se trezească de două ori, cu veşti atât de teribile. *Cel puţin m-am putut trezi. Robert ar fi fost prea beat să se ridice din pat, darămite să mai şi ia decizii. I-ar fi revenit lui Jon Arryn sarcina de a se ocupa de toate acestea.* Îi plăcea gândul că era un rege mai bun decât Robert.

Dincolo de fereastră, cerul începea deja să se lumineze. Cersei se aşeză pe pat, lângă Lady Merryweather, ascultându-i răsuflarea uşoară, privindu-i sânii ridicându-se şi coborând. *Oare visează Myrul?* se întrebă Cersei. *Sau îşi visează iubitul cu cicatrice?* Era sigură că Taena nu-l visa pe Lordul Orton.

Cersei cuprinse în căuşul palmei sânul celeilalte femei. Uşor, la început, abia atingându-l, simţindu-i căldura în palmă, pielea netedă ca satinul. Îl strânse blând, apoi îşi trecu uşor degetul mare peste sfârcul imens şi negru, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, până când îl simţi întărindu-se. Când ridică privirea, ochii Taenei erau deschişi.

— Îţi place? întrebă ea.

— Da, răspunse Lady Merryweather.

— Şi acum? Cersei îi ciupi sfârcul, trăgând cu putere de el, răsucindu-l între degete.

Femeia din Myr icni de durere.

— Mă doare.

— E doar vinul. Am băut o carafă la cină şi alta cu văduva Stokeworth. A trebuit să beau, ca s-o liniştesc. Răsuci şi celălalt sfârc al Taenei, trăgând de el până când femeia gâfâi. Sunt regina, am de gând să-mi cer drepturile.

— Fă ce vrei. Părul Taenei era negru ca al lui Robert, chiar şi jos, între picioare, iar când Cersei o atinse acolo descoperi că era ud leoarcă, în timp ce al lui Robert fusese aspru şi uscat. Te rog, spuse femeia din Myr, continuă, regina mea. Fă ce vrei cu mine. Sunt a ta.

Dar nu slujea la nimic. Nu putea simţi ceea ce simţise Robert în nopţile când se culca cu ea. Nu era nicio plăcere, nu pentru ea. Pentru Taena, da. Sfârcurile ei erau două diamante negre, între coapse era alunecoasă şi fierbinte. *Robert te-ar fi iubit,*

preţ de o oră. Regina îşi strecură un deget în acea mlaştină myrisheză, pe urmă altul, înainte şi înapoi. *Dar, după ce şi-ar fi risipit sămânţa în tine, i-ar fi fost greu să-şi amintească numele tău.*

Voia să vadă dacă era la fel de uşor cu o femeie cum fusese întotdeauna cu Robert. *Zece mii de copii ai tăi au pierit în palma mea, Înălţimea Ta,* gândi ea, strecurând un al treilea deget în Myr. *În timp ce sforăiai, îţi lingeam fiii de pe faţa şi de pe degetele mele, unul câte unul, toţi acei prinţi palizi şi lipicioşi. Îţi cereai drepturile, stăpâne, dar în întuneric eu îţi mâncam moştenitorii.* Taena se cutremură. Gâfâind, murmură câteva vorbe într-o limbă străină, pe urmă tresări din nou, îşi arcui spatele şi ţipă. *Parcă ar fi înjunghiată,* gândi regina. Pentru o clipă, îşi închipui că degetele ei erau nişte colţi, sfâşiind femeia din Myr de la pântece până la beregată.

Tot în zadar.

Nu fusese niciodată bine cu nimeni decât cu Jaime. Când încercă să-şi retragă mâna, Taena o înhăţă şi-i sărută degetele.

— Dulce regină, cum să-ţi aduc plăcere? Îşi strecură degetele între coapsele lui Cersei. Spune-mi, dragostea mea, ce vrei de la mine?

— Lasă-mă. Cersei se rostogoli pe-o parte şi, tremurând, îşi trase cămaşa de noapte ca să se acopere. Se crăpa de ziuă. În curând avea să fie dimineaţă şi totul va fi uitat.

Nu se întâmplase niciodată.

JAIME

Goarnele revărsau un zgomot metalic, spintecând aerul albastru, neclintit, al zorilor. Josmyn Peckledon sări îndată în picioare, bâjbâind după centura stăpânului său.

Băiatul are reflexe bune.

— Tâlharii nu suflă goarnele ca să-şi vestească sosirea, îi spuse Jaime. Nu voi avea nevoie de sabie. Trebuie să fie vărul meu, Păzitorul Apusului.

Drumeţii descălecau când Jaime ieşi din cort, şase cavaleri şi patruzeci de arcaşi călare şi oşteni în armuri.

— *Jaime!* răcni un bărbat lăţos, înveşmântat într-o cămaşă aurită de zale şi o mantie din blană de vulpe. Aşa de sfrijit, şi în alb din cap până-n picioare! Şi bărbos, pe deasupra!

— Asta? O biată mirişte pe lângă coama ta, vere. Barba zburlită a lui Ser Daven şi mustaţa-i stufoasă se uneau în perciuni groşi, ca un gard viu care, la rândul lui, se împreuna cu desişul galben şi încâlcit din creştetul capului, turtit de coiful pe care tocmai şi-l scotea. Undeva, în mijlocul acelui hăţiş de păr, pândeau un nas cârn şi o pereche de ochi căprui. Ţi-a furat vreun tâlhar briciul?

— Am jurat că n-am să-mi tai părul până când tatăl meu nu va fi răzbunat. Pentru un om cu o înfăţişare atât de leonină, Daven Lannister vorbea ciudat de sfielnic. Dar Tânărul Lup a ajuns primul la Karstark. M-a lipsit de răzbunarea mea. Îi înmână coiful unui scutier şi-şi trecu degetele prin păr, acolo unde povara oţelului îl strivise. Îmi place niţel păr. Nopţile sunt tot mai reci şi puţin frunziş îmi ţine de cald la faţă. Da, şi mătuşa Genna spunea mereu că am o bărbie ca o cărămidă. Strânse braţele lui Jaime: Ne-am temut pentru tine, după Pădurea Şoaptelor. Am auzit că lupul străvechi al lui Stark ţi-a sfârtecat beregata.

— Ai vărsat lacrimi amare pentru mine, vere?

— Jumătate din Lannisport a fost în doliu. Jumătatea feminină. Privirea lui Ser Daven coborî pe cioata lui Jaime. Aşadar, e adevărat. Ticăloşii ţi-au tăiat mâna sabiei.

— Am una nouă, făcută din aur. Sunt multe de spus despre cum e să fii olog. Beau mai puţin vin, de teamă să nu-l vărs, şi arareori mi se întâmplă să-mi julesc fundul într-un turnir.

— Da, ia te uită. Poate c-ar trebui să mi-o tai şi eu. Vărul lui râse. Cine ţi-a luat-o, Catelyn Stark?

— Vargo Hoat. *De unde vin poveştile astea?*

— Qohorikul? Ser Devan scuipă. Asta e pentru el şi pentru toţi Bravii lui Camarazi. I-am spus tatălui tău că am să vânez eu pentru el, dar m-a refuzat. Mi-a spus că unele sarcini sunt potrivite pentru lei, dar e mai bine să lăsăm vânătoarea pe seama ţapilor şi a câinilor.

Întocmai cuvintele Lordului Tywin, ştiu Jaime. Aproape că auzea glasul tatălui său.

— Hai înăuntru, vere. Trebuie să vorbim. Garrett aprinsese mangalurile şi cărbunii lor strălucitori răspândeau în cortul lui Jaime o căldură arămie. Ser Daven îşi scutură mantia de pe umeri şi i-o azvârli Micului Lew.

— Eşti un Piper? mârâi el. Te văd cam pipernicit.

— Sunt Lewys Piper, dacă nu ţi-e cu supărare.

— L-am bătut crâncen pe fratele tău într-un turnir, demult. Nătărăul pipernicit s-a ofensat când l-am întrebat dacă aia care dansa goală pe scutul lui era sora lui.

— E blazonul Casei noastre. Nu avem nicio soră.

— Păcat. Blazonul vostru are sâni frumoşi. Dar ce fel de om se ascunde în spatele unei femei goale? De fiecare dată când izbeam scutul fratelui tău, mă simţeam mojic.

— Ajunge, zise Jaime, râzând. Lasă-l în pace. Pia le încălzea vin cu mirodenii, învârtind cu o lingură în ceaun. Trebuie să ştiu ce mă pot aştepta să găsesc la Riverrun.

Vărul său ridică din umeri.

— Asaltul trenează, Peştele Negru stă în castel, noi stăm afară, în taberele noastre. Al naibii de plictisitor, drept să-ţi spun. Ser Daven se aşeză pe un taburet. Tully ar trebui să organizeze o ieşire, ca să ne reamintească tuturor că suntem în război. Ar fi drăguţ dacă ar omorî şi nişte Freyi. Pe Ryman, pentru început. Omul e mai mult beat decât treaz. Oh, şi pe Edwyn. Nu e aşa de grosolan ca taică-său, dar e plin de ură, ca un buboi plin de puroi. Şi Ser Emmon al tău… ba nu, *Lordul* Emmon, ferească-ne Cei Şapte, să nu cumva să-i uităm noul titlu… Lordul nostru de Riverrun nu face altceva decât să încerce să-mi spună cum să conduc atacul. Vrea să cuceresc castelul fără *stricăciuni,* de vreme ce acum e reşedinţa lui.

— Încă nu e fierbinte vinul ăla? o întrebă Jaime pe Pia.

— Ba da, stăpâne. Fata îşi acoperi gura când vorbi. Peck le aduse vinul pe o tavă aurie. Ser Daven îşi scoase mănuşile şi luă cupa.

— Mulţumesc, băiete. Tu cine să fii?

— Josmyn Peckleton, cu voia ta, stăpâne.

— Peck a fost erou la Apa Neagră, preciză Jaime. A ucis doi cavaleri şi a capturat alţi doi.

— Trebuie să fii mai periculos decât pari, flăcăule. Aia e o barbă sau ai uitat să te speli pe faţă? Nevasta lui Stannis Baratheon avea o mustaţă mai deasă. Câţi ani ai?

— Cincisprezece, ser.

Ser Daven pufni.

— Ştii care e cel mai bun lucru la eroi, Jaime? Mor tineri cu toţii şi ne lasă nouă, celorlalţi, mai multe femei. Azvârli cupa înapoi scutierului. Umple-o la loc şi am să-ţi zic şi eu erou. Mi-e sete.

Jaime duse cupa la buze cu mâna stângă şi luă o înghiţitură. Căldura i se răspândi în piept.

— Vorbeai despre Freyii pe care îi vrei morţi. Ryman, Edwyn, Emmon…

— Şi Walder Rivers, adăugă Daven, bastardul ăla. Urăşte faptul că e bastard şi urăşte pe toată lumea care nu e. Dar Ser Perwyn pare un ins de treabă, pe el aş putea să-l cruţ. Şi femeile. Urmează să mă însor cu una, din câte am auzit. Apropo, tatăl tău ar fi putut găsi de cuviinţă să se consulte cu mine în privinţa acestei căsătorii. Tatăl meu trata cu Paxter Redwyne, înainte de Oxcross, ştiai? Redwyne avea o fată destul de înzestrată.

— Desmera? Jaime izbucni în hohote. Cum îţi plac pistruii?

— Dacă am de ales între Freyi şi pistrui, ei, bine… jumătate din progeniturile Lordului Walder arată ca nişte hermeline.

— Doar jumătate? Fii recunoscător. Am văzut-o pe mireasa lui Lancel la Darry.

— Ami Casa-Porţii, ferească zeii! Nu mi-a venit să cred că Lancel a ales-o. Ce se întâmplă cu băiatul ăla?

— A devenit evlavios, răspunse Jaime, dar alegerea n-a făcut-o el. Mama lui Amerei e o Darry. Unchiul nostru s-a gândit că soţia lui îl poate ajuta pe Lancel să câştige oamenii simpli din Darry.

— Cum, culcându-se cu ei? Ştii de ce i se spune Ami Casa-Porţii? Îşi ridică bariera-ghilotină pentru fiecare cavaler care se nimereşte prin preajmă. Lancel ar face bine să găsească un armurier care să-i facă un coif cu coarne.

— Nu va fi cazul. Vărul nostru s-a dus la Debarcaderul Regelui, să intre în rândul săbiilor Înaltului Septon.

Ser Daven nu s-ar fi putut arăta mai surprins nici dacă Jaime i-ar fi spus că Lancel hotărâse să se facă maimuţa unui saltimbanc.

— Nu, zău? Îţi râzi de mine. Ami Casa-Porţii trebuie să aibă o căutătură de nevăstuică mai ceva decât am auzit, dacă l-a putut împinge pe băiat să facă una ca asta.

Când Jaime îşi luase rămas-bun de la Lady Amerei, femeia plângea încetişor pentru destrămarea căsniciei sale, lăsându-l pe Lyle Crakehall s-o consoleze. Lacrimile ei nu-l tulburaseră nici pe jumătate cât feţele încrâncenate ale rudelor ei risipite prin curte.

— Sper că n-ai de gând să te legi şi tu cu jurământ, vere, îi spuse lui Daven. Freyii sunt sensibili când vine vorba de contractele de căsătorie. Mi-ar displăcea să-i dezamăgesc din nou.

Ser Daven pufni.

— Am să mă însor şi am să mă culc cu nevăstuică mea, nu te teme. Ştiu ce-a păţit Robb Stark. Dar, din câte mi-a povestit Edwyn, mai bine aş alege una care încă n-a înflorit, altfel aş putea afla că Walder cel Negru a trecut pe la ea înaintea mea. Pun rămăşag că s-a culcat cu Ami Casa-Porţii, şi nu de două-trei ori. Poate că asta explică pioşenia lui Lancel şi supărarea tatălui său.

— L-ai văzut pe Ser Kevan?

— Da. A trecut pe-aici în drum spre vest. L-am rugat să ne ajute să cucerim castelul, dar Kevan nici n-a vrut să audă. A stat dus pe gânduri tot timpul cât a fost aici. Destul de politicos, dar rece. I-am jurat că n-am cerut niciodată să fiu numit Păzitor al Apusului, că onoarea i s-ar fi cuvenit lui, iar el a declarat că nu-mi poartă pică, dar, judecând după tonul lui, nu ţi-ai fi dat seama. A stat trei zile şi abia dacă mi-a adresat două vorbe. Aş fi vrut să mai rămână, sfatul lui mi-ar fi fost de folos. Amicii noştri Frey n-ar fi îndrăznit să-l ofenseze pe Ser Kevan aşa cum mă ofensează pe mine.

— Povesteşte-mi, zise Jaime.

— Ţi-aş povesti, dar de unde să încep? În timp ce eu construiam berbeci şi turnuri de asediu, Ryman Frey a ridicat o spânzurătoare. În fiecare zi, în zori, îl aduce pe Edmure Tully, îi

leagă un ştreang de gât şi ameninţă să-l spânzure, dacă Riverrunul nu se predă. Peştele Negru nu se sinchiseşte de spectacolul lui, aşa că, pe înserat, Lordul Edmure e coborât din nou. Soţia lui e însărcinată, ştiai?

Jaime nu ştia.

— Edmure s-a culcat cu ea, după Nunta Roşie?

— Se culca cu ea *în timpul* Nunţii Roşii. Roslin e o făptură drăgălaşă, fără acea căutătură de nevăstuică. Şi, ciudat, ţine la Edmure. Perwyn zice că se roagă să aibă o fată.

Jaime chibzui o clipă.

— Odată născut fiul lui Edmure, Lordul Walder nu va mai avea nevoie de Edmure.

— Aşa văd şi eu lucrurile. Bunul nostru unchi Emm… ah, *Lordul* Emmon, adică… vrea să-l vadă grabnic spânzurat pe Edmure. Prezenţa unui Tully ca Lord de Riverrun îl frământă aproape la fel de mult ca aşteptata naştere a altuia. În fiecare zi mă imploră să-l *fac* pe Ser Ryman să-l spânzure pe Tully, indiferent cum. Între timp, Lordul Gawen Westerling mă trage de cealaltă mânecă. Peştele Negru o are pe nobila sa soţie înăuntrul castelului, împreună cu trei dintre progeniturile lui cu rât de porc. Lordul se teme că Tully le va ucide dacă Freyii îl spânzură pe Edmure. Una dintre ele este micuţa regină a Tânărului Lup.

Jaime avea impresia că o întâlnise pe Jeyne Westerling, deşi nu-şi putea aminti cum arăta. *Trebuie să fie într-adevăr frumoasă, ca să fi meritat un regat.*

— Ser Brynden nu va ucide copii, îl asigură el pe vărul său. Nu e un peşte într-atât de negru. Începea să priceapă de ce nu căzuse încă Riverrunul. Spune-mi despre poziţiile voastre, vere.

— Castelul e bine înconjurat. Ser Ryman şi Freyii sunt la nord de Piatra Răsucită. La sud de Furca Roşie se află Lordul Emmon, cu Ser Forley Prester şi ce a mai rămas din vechea ta oaste, plus lorzii riverani care ni s-au alăturat după Nunta Roşie. O adunătură de oameni ursuzi, nu mă deranjează s-o spun. Buni să stea îmbufnaţi în corturile lor, dar nimic mai mult. Tabăra mea este între râuri, cu faţa spre şanţul de apărare şi porţile principale ale Riverrunului. Am construit o estacadă peste Furca Roşie, în aval de castel. Manfryd Yew şi Raynard Ruttiger au sarcina s-o apere, ca nimeni să nu poată fugi cu barca. Le-am dat şi năvoade, ca să pescuiască. Asta ne asigură hrana.

— Putem să înfrângem castelul prin înfometare?

Ser Daven clătină din cap.

— Peştele Negru a alungat toate gurile netrebuincioase din Riverrun şi şi-a cules toate recoltele. Are destule provizii ca să ţină oamenii şi caii în viaţă timp de doi ani buni.

— Iar noi cum stăm cu proviziile?

— Atât timp cât râul are peşte, nu vom muri de foame, dar nu ştiu cum vom hrăni caii. Freyii aduc hrană şi nutreţ tocmai de la Gemeni, dar Ser Ryman susţine că nu are destulă s-o împartă cu noi, aşa că trebuie să ne căutăm singuri. Jumătate din oamenii pe care i-am trimis să caute mâncare nu s-au mai întors. Unii au dezertat. Pe alţii îi găsim putrezind sub copaci, cu ştreanguri de gât.

— Am dat şi noi peste câţiva, alaltăieri, zise Jaime. Iscoadele lui Addam Marbrand i-au găsit spânzuraţi, cu feţele înnegrite, sub un măr pădureţ. Cadavrele fuseseră despuiate şi fiecare om avea un măr vârât între dinţi. Niciunul nu avea vreo rană. E limpede că se predaseră. Mistreţul se înfuriase când văzuse una ca asta, jurând răzbunare sângeroasă oricărui om care va spânzura războinici, să moară ca nişte purcei de lapte.

— Poate că au fost haiducii, sugeră Ser Daven, când Jaime isprăvi povestea, sau poate că nu. Mai mişună şi acum cete de nordici. Iar aceşti Lorzi ai Tridentului, or fi plecat ei genunchiul, dar eu cred că, în inima lor, sunt tot… lupi.

Jaime aruncă o privire către cei doi scutieri mai tineri ai săi, care se învârteau pe lângă mangaluri, prefăcându-se că nu aud. Lewys Piper şi Garrett Paege erau amândoi fiii unor lorzi riverani. Se ataşase de ei şi i-ar fi părut rău să fie nevoit să-i dea pe mâna lui Ser Ilyn.

— Pe mine ştreangurile mă duc cu gândul imediat la Dondarrion.

— Lordul fulgerului nu e singurul om care ştie cum să lege un laţ. Nu mă stârni cu Lordul Beric. E aici, e acolo, e peste tot, dar când trimiţi oameni după el, dispare ca un abur. Lorzii riverani îl ajută, să nu te îndoieşti de asta. Un afurisit de lord al hotarelor, dacă-ţi vine să crezi. Azi afli că omul e mort, mâine auzi că nu poate fi ucis. Ser Daven îşi lăsă jos cupa de vin. Iscoadele mele raportează noaptea focuri pe creste. Focuri de semnalizare, cred ei… ca şi cum ar fi un cerc de păzitori de jur împrejurul nostru. Sunt focuri şi în sate. Un zeu nou…

Nu, unul vechi.

— Thoros e cu Dondarrion, preotul grăsan din Myr care obişnuia să bea cu Robert. Mâna de aur a lui Jaime era pe masă. O atinse şi privi aurul licărind în lumina mohorâtă a mangalurilor. Ne vom ocupa de Dondarrion, dacă va fi nevoie, dar trebuie să-i dăm întâietate Peştelui Negru. Trebuie să ştie că apără o cauză pierdută. Ai încercat să tratezi cu el?

— A încercat Ser Ryman. A mers până la porţile castelului, pe jumătate beat, făcând tărăboi, ameninţând. Peştele Negru şi-a făcut apariţia pe metereze doar cât să spună că n-are de gând să irosească vorbe frumoase pe oameni scârboşi. Pe urmă a trimis o săgeată în crupa calului lui Ryman. Calul s-a ridicat pe picioarele din spate, Frey a căzut în noroi, iar eu am râs atât de tare încât aproape c-am făcut pe mine. Dacă aş fi fost eu în castel, aş fi trimis săgeata în gâtlejul mincinos al lui Ryman.

— Am să port grumăjer când tratez cu ei, zise Jaime, cu umbra unui zâmbet. Am de gând să-i ofer termeni generoşi.

Dacă ar putea pune capăt acestui asediu fără vărsare de sânge, atunci nu s-ar putea spune că a ridicat armele împotriva Casei Tully.

— N-ai decât să încerci, dar mă îndoiesc că vorbele ne vor aduce vreun câştig. Trebuie să asediem castelul.

Fusese o vreme, nu foarte demult, când, fără îndoială, Jaime ar fi forţat aceeaşi cale. Ştia că nu putea sta aici încă doi ani, aşteptând ca Peştele Negru să moară de foame.

— Orice-am face, trebuie să acţionăm repede, îi spuse el lui Ser Daven. Locul meu e înapoi la Debarcaderul Regelui, alături de Tommen.

— Da, fu de acord vărul său. Nu mă îndoiesc că sora ta are nevoie de tine. De ce l-a trimis pe Ser Kevan? Credeam că-l va face Mână.

— N-a vrut să accepte. *N-a fost la fel de orb ca mine.*

— Kevan ar trebui să fie Păzitorul Apusului. Sau tu. Nu că n-aş fi recunoscător pentru această onoare, bagă de seamă, dar unchiul nostru are de două ori vârsta mea şi mai multă experienţă în ale stăpânirii. Sper că ştie că n-am cerut niciodată asta.

— Ştie.

— Cersei ce mai face? Este la fel de frumoasă?

— Radioasă. *Capricioasă.* Strălucitoare ca aurul. *Falsă ca aurul*

unui bufon. Astă-noapte, visase că o găsise în pat cu Băiatul Lunii. Îl omorâse pe bufon şi sfărâmase dinţii surorii sale cu mâna lui de aur, întocmai cum făcuse Gregor Clegane cu biata Pia. În vise, Jaime avea mereu două mâini; una era din aur, dar funcţiona la fel de bine ca mâna cealaltă. Cu cât isprăvim mai repede cu Riverrunul, cu atât voi fi mai repede alături de Cersei. Ce-avea să facă atunci, Jaime nu ştia.

Stătu de vorbă cu vărul său încă o oră, înainte ca Păzitorul Apusului să plece, în cele din urmă. Când rămase singur, Jaime îşi puse mâna de aur şi mantia maro şi porni la plimbare printre corturi.

La drept vorbind, îi plăcea viaţa aceasta. Se simţea mai în largul lui pe câmp, între soldaţi, decât se simţise vreodată la curte. Şi oamenii lui păreau să se simtă în largul lor cu el. Lângă unul dintre focuri, trei arbaletişti îi oferiră o bucată din iepurele pe care-l prinseseră. Lângă un altul, un tânăr cavaler îi ceru sfaturi despre cum să se apere cel mai bine de un ciocan de război. Jos, pe malul râului, privi două spălătorese luptându-se în valuri, căţărate pe umerii unor oşteni. Fetele erau pe jumătate bete şi pe jumătate goale, râzând şi plesnindu-se una pe alta cu mantiile suflecate, în timp ce o duzină de bărbaţi le încurajau. Jaime parie o stea de aramă pe fata blondă care călărea pe umerii lui Raff cel Dulce şi o pierdu când amândouă se prăbuşiră, împroşcând apa, în stufăriş.

Pe malul celălalt, lupii urlau şi vântul răbufnea printre trestii, răsucindu-le ramurile şi făcându-le să şuiere. Jaime îl găsi pe Ser Ilyn Payne singur în faţa cortului său, ascuţindu-şi sabia cu o piatră de şlefuit.

— Vino, spuse el, şi cavalerul tăcut se ridică, zâmbind firav. *Îi place,* îşi dădu seama Jaime. *Îi face plăcere să mă umilească noapte de noapte. Poate că i-ar plăcea şi mai mult să mă omoare.* Lui Jaime îi plăcea să creadă că devenea mai bun cu fiecare zi, dar progresa încet şi nu fără să aibă de plătit. Pe sub oţel, lână şi piele fiartă, Jaime Lannister era o tapiserie de cicatrici, cruste şi vânătăi.

O santinelă îi opri în timp ce-şi conduceau caii dincolo de tabără. Jaime bătu omul pe umăr cu mâna-i de aur.

— Rămâi vigilent. Sunt lupi prin preajmă.

Călăriră înapoi, de-a lungul Furcii Roşii, către ruinele unui sat pârjolit pe lângă care trecuseră în după-amiaza aceea. Acolo îşi

dansară dansul nocturn, printre pietre înnegrite şi prin cenuşa veche şi rece. Pentru scurt timp, Jaime domină lupta. Îşi îngădui să creadă că îşi recăpăta, în cele din urmă, vechea îndemânare. Poate că în noaptea aceasta Payne avea să fie cel care se ducea la culcare plin de sânge şi de vânătăi.

Ser Ilyn parcă îi auzi gândurile. Pară leneş ultima lovitură a lui Jaime şi lansă un contraatac care îl trimise pe Jaime cu spatele în râu, unde cizma îi alunecă în noroi. Sfârşi în genunchi, cu sabia cavalerului tăcut la beregată şi cu propria sabie pierdută în stuf. În lumina lunii, urmele de vărsat de pe faţa lui Payne erau mari cât craterele. Scoase acel sunet cloncănit care ar fi putut fi un hohot de râs şi trase sabia în susul gâtului lui Jaime, până când vârful ajunse să i se odihnească între buze. Doar atunci făcu un pas înapoi şi îşi vârî sabia în teacă.

M-aş fi descurcat mai bine luptându-mă cu Raff cel Dulce cu o târfă în spate, gândi Jaime, scuturându-şi noroiul de pe mâna de aur. O parte din el voia s-o smulgă şi s-o azvârle în râu. Era inutilă, iar mâna stângă nu era mult mai bună. Ser Ilyn se întorsese la cai, lăsându-l să se ridice singur în picioare. *Măcar din astea încă am două.*

Ultima zi a călătoriei lor fu rece şi furtunoasă. Vântul vâjâia printre crengi, în pădurile brune şi golaşe, făcând stuful râului să se încline adânc de-a lungul Furcii Roşii. Chiar şi învelit în mantaua de iarnă a Gărzii Regale, Jaime simţea dinţii de fier ai vântului, în timp ce călărea alături de vărul său Daven. După-masă, târziu, zăriră Riverrunul ridicându-se din locul îngust unde Piatra Răsucită se unea cu Furca Roşie. Castelul Casei Tully arăta ca o mare corabie de piatră, cu prora îndreptată spre aval. Zidurile sale de gresie erau scăldate într-o lumină roşie-aurie şi păreau mai înalte şi mai groase decât şi le amintea Jaime. *Nuca aceasta nu va crăpa uşor,* gândi el posomorât. Dacă Peştele Negru nu voia să asculte, nu va avea de ales decât să încalce jurământul pe care i-l făcuse lui Catelyn Stark. Jurământul pe care îl rostise în faţa regelui său avea întâietate.

Estacada care traversa râul şi cele trei tabere mari ale oştirii invadatoare erau întocmai cum le descrisese vărul lui. Tabăra lui Ser Ryman Frey, la nord de Piatra Răsucită, era cea mai mare şi cea mai dezordonată. O imensă spânzurătoare gri se înălţa deasupra corturilor, înaltă cât o catapultă. Sub ea stătea o siluetă solitară, cu o funie la gât. *Edmure Tully.* Jaime simţi un

fior de milă. *Să-l ţină acolo, zi după zi, cu laţul acela în jurul gâtului… mai bine i-ar tăia capul şi ar isprăvi.*

În spatele spânzurătorii, erau risipite în neorânduială corturi şi focuri. Lorzii Casei Frey şi cavalerii lor îşi ridicaseră pavilioanele într-un loc bun, în amonte de şanţurile de dejecţie. În aval se aflau colibe de pământ, căruţe şi care cu boi.

— Ser Ryman nu vrea ca băieţii lui să se plictisească, aşa că le oferă târfe, lupte de cocoşi şi vânătoare de mistreţi, îi explică Ser Devan. Şi-a adus chiar şi un afurisit de *cântăreţ.* Mătuşa noastră l-a adus pe Wat Zâmbet Alb de la Lannisport, dacă-ţi vine să crezi, aşa că Ryman trebuia să aibă şi el un cântăreţ. N-am putea să stăvilim pur şi simplu râul şi să-i înecăm pe toţi, vere?

Jaime vedea arcaşi mişcându-se în spatele merloanelor de pe parapetul castelului. Deasupra lor fluturau flamurile Casei Tully, păstrăvul argintiu sfidător pe fondul lui roşu şi albastru. Dar cel mai înalt turn arbora un alt fel de stindard, un steag lung şi alb, cu blazonul lupului străvechi al Casei Stark.

— Prima dată când am văzut Riverrunul eram un scutier novice, crud ca iarba primăverii, îi spuse Jaime vărului său. Bătrânul Sumner Crakehall m-a trimis să duc un mesaj, unul pe care jura că nu-l putea încredinţa unui corb. Lordul Hoster m-a ţinut două săptămâni, cugetând la răspunsul lui, şi aşezându-mă la fiecare masă lângă fiica lui Lysa.

— Nu e de mirare că ai îmbrăcat veşmintele albe. Şi eu aş fi făcut la fel.

— O, Lysa n-a fost atât de fioroasă.

Fusese o fată drăguţă, la drept vorbind, delicată şi cu gropiţe, cu părul lung, arămiu. *Dar sfioasă. Înclinată spre tăceri prelungite şi reprize de chicotit, fără nimic din focul lui Cersei.* Sora ei mai mare păruse mai interesantă, dar Catelyn era promisă unui băiat din Nord, moştenitorul Winterfellului… dar, la vârsta aceea, nicio fată nu-l interesa pe Jaime la fel de mult ca renumitul frate al lui Hoster, care-şi câştigase faima luptând împotriva Regilor de Nouă Parale la Treptele de Piatră. La masă o ignoră pe biata Lysa, îndemnându-l pe Brynden Tully să spună poveşti despre Maelys cel Monstruos şi Prinţul de Abanos. *Ser Brynden era mai tânăr decât sunt eu acum,* cugetă Jaime, *iar eu eram mai tânăr decât Peck.*

Cel mai apropiat vad de pe ţărmul opus al Furcii Roşii era în

amonte de castel. Ca să ajungă la tabăra lui Ser Devan, fură nevoiţi să treacă prin cea a lui Emmon Frey, pe lângă pavilioanele lorzilor riverani care plecaseră genunchiul şi fuseseră reprimiţi în pacea regelui. Jaime observă flamurile Caselor Lychester şi Vance, Roote şi Goodbrook, ghindele Casei Smallford şi fecioara dansând a Lordului Piper, dar flamurile pe care *nu* le vedea erau cele care îi dădeau de gândit. Vulturul de argint al Mallisterilor nu era nicăieri, nici calul roşu al Brackenilor, nici salcia Casei Ryger sau şerpii îngemănaţi ai lui Paege. Deşi cu toţii îşi reînnoiseră jurămintele de credinţă faţă de Tronul de Fier, niciunul nu venise să se alăture asaltului. Brackenii se războiau cu Casa Blackwood, ştia, ceea ce explica absenţa lor, însă ceilalţi…

Noii noştri prieteni nu ne sunt prieteni defel. Loialitatea lor nu e decât de suprafaţă. Riverrunul trebuia cucerit, şi asta curând. Cu cât asaltul se târâia mai mult, cu atât încuraja şi alţi recalcitranţi, precum Tytos Blackwood.

La vad, Ser Kennos de Kayce suflă Cornul Pietrei. *Asta ar trebui să-l aducă pe Peştele Negru pe metereze.* Ser Hugo şi Ser Dermot îl conduseră pe Jaime peste râu, împroşcând apele mocirloase, roşii-maronii, cu stindardul Gărzii Regale şi cu cerbul şi leul lui Tommen fluturând în vânt. Restul coloanei venea compact în urma lor.

Tabăra Lannisterilor răsuna de zgomotul ciocanelor de lemn, în locul unde se ridica un nou turn de asediu. Două alte turnuri erau terminate, acoperite pe jumătate cu piei de cal netăbăcite. Între ele se afla un berbec, un trunchi de copac cu vârful întărit în foc, suspendat de lanţuri sub un acoperiş de lemn. *Vărul meu n-a pierdut vremea, se pare.*

— Stăpâne, întrebă Peck, unde îţi vrei cortul?

— Acolo, pe ridicătura aia. Îi arătă cu mâna de aur, deşi nu era foarte potrivită pentru o asemenea misiune. Bagajele acolo, liniile cailor acolo. Vom folosi latrinele pe care vărul meu a avut amabilitatea să le sape pentru noi. Ser Addam, inspectează perimetrul, cu un ochi la orice slăbiciuni. Jaime nu anticipa un atac, dar nu anticipase nici Pădurea Şoaptelor.

— Să chem nevăstuicile pentru un consiliu de război? întrebă Daven.

— Nu, până nu vorbesc cu Peştele Negru. Jaime îi făcu semn lui Jon Bettley Spânul: Flutură un steag de pace şi du un mesaj

la castel. Informează-l pe Ser Brynden Tully că vreau să-i vorbesc mâine la primii zori. Voi veni la marginea şanţului de apărare şi-l voi aştepta pe podul lui basculant.

Peck părea alarmat:

— Stăpâne, arcaşii lui ar putea…

— N-o vor face. Jaime descălecă. Înălţaţi-mi cortul şi înfigeţi stindardele. *Şi vom vedea cine vine alergând şi cât de repede.*

Nu fu nevoie de mult timp. Pia se agita lângă un mangal, încercând să aprindă cărbunii. Peck se duse s-o ajute. În ultimul timp, Jaime adormea adesea auzindu-i cum îşi potoleau poftele într-un colţ. În timp ce Garrett desfăcea catarama armurii pentru picioare, clapa cortului se dădu în lături.

— Eşti aici, în sfârşit, nu-i aşa? tună mătuşa lui. Umplea uşa, cu soţul ei Frey privind din spatele ei. Era şi timpul. N-o îmbrăţişezi pe bătrâna şi grasa ta mătuşă? Desfăcu braţele şi nu-i lăsă de ales decât s-o îmbrăţişeze.

Genna Lannister fusese în tinereţe o femeie bine legată, mereu în pericol să-şi umple până la refuz corsajul. Acum nu mai era decât o formă îndesată. Faţa ei era lătăreaţă şi netedă, gâtul, un stâlp gros şi roz, pieptul enorm. Căra după ea carne cât pentru doi ca soţul ei. Jaime o îmbrăţişa îndatoritor şi aşteptă să-l ciupească de ureche. Îl ciupea de urechi de când se ştia, dar astăzi se stăpâni. În schimb, mătuşa îi plantă săruturi moi şi ude pe ambii obraji.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Mi s-a făcut o mână de aur. I-o arătă.

— Foarte frumos. Îţi vor face şi un tată de aur? Glasul lui Lady Genna era aspru: Tywin era pierderea la care mă refeream.

— Un om ca Tywin Lannister se naşte o dată la o mie de ani, declară soţul ei. Emmon Frey era un om agitat, cu mâini nervoase. Ar fi putut cântări şaizeci de kilograme… dar numai ud şi îmbrăcat în zale. Era un băţ în lână, fără pic de bărbie, un defect pe care proeminenţa mărului din gât îl făcea şi mai absurd. Jumătate din păr îi căzuse înainte să împlinească treizeci de ani. Acum avea şaizeci şi îi mai rămăseseră doar câteva smocuri albe.

— În ultima vreme, au ajuns la noi unele poveşti ciudate, zise Lady Genna, după ce Jaime se debarasă de Pia şi de scutierii lui. O femeie nu mai ştie ce să creadă. Poate fi adevărat că Tyrion l-a omorât pe Tywin? Sau e vreo calomnie răspândită de sora ta?

— E adevărat. Povara mâinii de aur începea să-l sâcâie. Bâjbâi la chingile cu care era prinsă de încheietură.

— Un fiu să ridice mâna împotriva tatălui! exclamă Ser Emmon. Monstruos. Sunt zile negre pentru Westeros. Mă tem pentru noi toţi, acum că Lordul Tywin nu mai e.

— Te-ai temut pentru noi toţi când a fost aici. Genna îşi aşeză dosul amplu pe un taburet, care pârâi alarmant sub greutatea ei. Nepoate, vorbeşte-ne despre fiul nostru Cleos şi felul în care a murit.

Jaime desfăcu apoi ultima chingă şi îşi aşeză mâna deoparte.

— Am fost atacaţi de tâlhari. Ser Cleos i-a alungat, dar asta l-a costat viaţa. Minciuna îi veni uşor pe buze; îşi dădu seama că le plăcea.

— Băiatul a avut curaj, întotdeauna am spus asta. Îi era în sânge. O spumă rozalie sclipi pe buzele lui Ser Emmon când vorbi, mărturie a frunzelor acrişoare pe care îi plăcea să le mestece.

— Osemintele lui ar trebui îngropate la Casterly Rock, în Sala Eroilor, afirmă Lady Genna. Unde odihneşte acum?

Nicăieri. Măştile Însângerate i-au mutilat cadavrul şi l-au lăsat hrană pentru ciori.

— Lângă un pârâu, minţi el. Când războiul se va sfârşi, am să găsesc locul şi am să-l trimit acasă.

Oasele erau oase; în zilele astea, nimic nu era mai uşor de procurat.

— Războiul ăsta… Lordul Emmon îşi drese glasul, mişcându-şi în sus şi-n jos mărul din gât. Vei fi văzut maşinile de asediu. Berbeci, catapulte, turnuri. Nu vor sluji la nimic, Jaime. Daven vrea să spargă zidurile, să zdrobească porţile. Vorbeşte despre smoală, despre pârjolirea castelului. Castelul meu. Strecură mâna de-a lungul unei mâneci, scoase la iveală un pergament şi i-l vârî lui Jaime sub nas: Am decretul. Semnat de rege, de Tommen. Vezi, sigiliul regal: cerbul şi leul. Eu sunt lordul de drept al Riverrunului şi nu voi îngădui să fie redus la o ruină fumegândă.

— O, lasă aiureala aia deoparte, pufni soţia lui. Atât timp cât Peştele Negru şade între zidurile Riverrunului, poţi să te ştergi la fund cu hârtia aia, după cât ne foloseşte. Deşi era de cincizeci de ani o Frey, Lady Genna rămânea tot o Lannister. *Chiar foarte mult o Lannister.* Jaime îţi va da castelul.

— Negreşit, spuse Lordul Emmon. Ser Jaime, încrederea pe care nobilul tău tată a avut-o în mine n-a fost în zadar, vei vedea. Vreau să fiu ferm, dar cinstit faţă de noii mei vasali. Blackwood şi Bracken, Jason Mallister, Vance Piper, vor afla cu toţii că au în Emmon Frey un suzeran drept. Şi tatăl meu, da. El e Lord de Crossing, dar eu sunt Lordul de Riverrun. Un fiu e dator să dea ascultare tatălui său, e adevărat, dar un stegar trebuie să se supună suzeranului său.

O, *zei, aveţi îndurare.*

— Tu nu eşti suzeranul lui, ser. Citeşte-ţi pergamentul. Ţi s-a încredinţat Riverrunul, cu pământurile şi câştigurile lui, nimic mai mult. Petyr Baelish este Lordul Suprem al Tridentului. Riverrunul va fi sub stăpânirea Harrenhalului.

Asta nu era pe placul Lordului Emmon.

— Harrenhalul e o ruină, bântuită şi blestemată, obiectă el, iar Baelish… omul e un vistiernic, nu un adevărat lord, originea lui…

— Dacă aranjamentele te nemulţumesc, du-te la Debarcaderul Regelui şi vorbeşte cu dulcea mea surioară.

Cersei l-ar devora pe Emmon Frey şi s-ar scobi între dinţi cu oasele lui, Jaime era absolut sigur de asta. *Dacă nu cumva e prea ocupată să se culce cu Osmund Kettleblack.*

Lady Genna pufni.

— Nu e nevoie s-o deranjăm pe Înălţimea Sa cu asemenea prostii. Emm, de ce nu te duci să iei o gură de aer?

— O gură de aer?

— Sau poţi să te uşurezi pe îndelete, dacă preferi. Nepotul meu şi cu mine avem probleme de *familie* de discutat.

Lordul Emmon roşi.

— Da, e cald aici. Voi aştepta afară, doamna mea, ser. Lordul rulă pergamentul, schiţă o plecăciune în faţa lui Jaime şi ieşi clătinându-se din cort.

Era greu să nu-l dispreţuieşti pe Emmon Frey. Sosise la Casterly Rock pe când avea paisprezece ani ca să se însoare cu o leoaică de două ori mai tânără decât el. Tyrion obişnuia să spună că Lordul Tywin îi dăduse ca dar de nuntă crampe la stomac. *Genna a avut şi ea rolul ei.* Jaime îşi amintea multe ospeţe la care Emmon stătea posomorât, cu nasul în mâncare, în timp ce soţia lui făcea glume deocheate cu fiece cavaler al casei aşezat în stânga ei, presărându-şi conversaţiile cu zgomotoase hohote de râs. *I-a dat lui Frey patru fii, negreşit. Cel*

puţin, ea susţine că sunt ai lui. Nimeni din Casterly Rock nu avea curajul să sugereze altceva, cu atât mai puţin Ser Emmon.

De îndată ce Ser Emmon ieşi, nobila lui soţie îşi dădu ochii peste cap.

— Lordul şi stăpânul meu. La ce s-a gândit tatăl tău când l-a numit Lord de Riverrun?

— Bănuiesc că s-a gândit la fiii tăi.

— Şi eu mă gândesc la ei. Emm va fi un lord ca vai de el. Ty s-ar putea să se descurce mai bine, dacă are minte să înveţe de la mine şi nu de la tată-său. Îşi roti privirea prin cort. Ai vin?

Jaime găsi o carafă şi îi turnă, cu o mână.

— De ce-ai venit aici, doamna mea? Ar fi trebuit să rămâi la Casterly Rock până la sfârşitul bătăliei.

— De îndată ce a auzit că este lord, Emm a trebuit să vină iute ca să-şi ia scaunul în primire. Lady Genna luă o înghiţitură şi îşi şterse gura cu mâneca. Tatăl tău ar fi trebuit să ne dea Castelul Darry. Cleos s-a însurat cu una dintre fiicele plugarului, îţi aminteşti, îndoliata lui văduvă e furioasă că fiii ei n-au primit pământurile nobilului ei tată. Ami Casa-Porţii e Darry doar din partea mamei. Nora mea Jeyne îi e mătuşă, soră bună cu Lady Mariya.

— O soră mai mică, îi reaminti Jaime, iar Ty va avea Riverrunul, un trofeu mai mare decât Darry.

— Un trofeu otrăvit. Casa Darry a pierit pe linie masculină. Casa Tully nu. Nătărăul de Ser Ryman îi pune ştreangul de gât lui Edmure, dar n-o să-l spânzure. Iar Roslin Frey poartă un păstrăv în pântece. Nepoţii mei nu vor fi niciodată în siguranţă la Riverrun, atât timp cât mai rămâne în viaţă vreun moştenitor Tully.

Jaime ştia că mătuşa lui nu se înşela.

— Dacă Roslin are o fiică…

— … se poate mărita cu Ty, cu condiţia ca bătrânul Lord Walder să-şi dea consimţământul. Da, m-am gândit la asta. Dar e la fel de posibil să fie băiat, şi cocoşelul lui ar complica situaţia. Iar dacă Ser Brynden va supravieţui atacului, s-ar putea să vrea să revendice Riverrunul pentru sine… sau în numele tânărului Robert Arryn.

Jaime şi-l amintea pe micul Robert de la Debarcaderul Regelui, încă sugând la pieptul mamei, la patru ani.

— Arryn nu va trăi atât cât să zămislească fii. Şi de ce-ar avea

Lordul de Eyrie nevoie de Riverrun?

— De ce un om care are o ulcea cu aur mai are nevoie de încă una? Oamenii sunt lacomi. Tywin ar fi trebuit să-i dea Riverrunul lui Kevan şi Castelul Darry lui Emm. I-aş fi spus-o, dacă s-ar fi ostenit să mă întrebe, dar când se consulta nobilul tău tată cu altcineva în afară de Kevan? Femeia suspină adânc. Nu-l învinuiesc pe Kevan că vrea scaunul mai sigur pentru fiul lui, ia aminte. Îl cunosc prea bine.

— Ceea ce vrea Kevan şi ceea ce vrea Lancel par să fie două lucruri diferite. Jaime îi povesti despre decizia lui Lancel de a renunţa la soţie, la pământuri şi la titlul de lord ca să lupte pentru Sfânta Credinţă. Dacă totuşi vrei Castelul Darry, scrie-i lui Cersei şi explică-i punctul tău de vedere.

Lady Genna îşi flutură cupa în semn de respingere.

— Nu, a trecut baba cu colacii. Emm şi-a vârât în capul lui pătrat că vrea să domnească peste ţinuturile riverane. Iar Lancel… presupun că ar fi trebuit să ne aşteptăm de mult la asta. În definitiv, o viaţă în slujba Înaltului Septon nu e atât de diferită de viaţa în slujba regelui. Kevan se va mânia, mă tem. Aşa cum s-a mâniat Tywin când ţi-ai pus tu în minte să îmbraci veşmintele albe. Cel puţin Kevan îl are încă pe Martyn drept moştenitor. Poate să-l însoare pe el cu Ami Casa-Porţii, în locul lui Lancel. Cei Şapte să ne apere! Mătuşa lui oftă. Şi, că veni vorba de Cei Şapte, de ce îngăduie Cersei Credinţei să se înarmeze din nou?

Jaime ridică din umeri.

— Sunt sigur că are motivele ei.

— Motive? Lady Grenna pufni zgomotos. Ar fi bine să fie motive *întemeiate.* Săbiile şi Stelele le-au dat bătăi de cap până şi Targaryenilor. Cuceritorul însuşi s-a purtat cu mănuşi cu Credinţa, pentru ca oamenii ei să nu i se opună. Iar când Aegon a murit şi lorzii s-au ridicat împotriva fiilor lui, ambele ordine s-au aflat în mijlocul acelei rebeliuni. Lorzii mai pioşi i-au sprijinit, la fel şi mulţi dintre oamenii din popor. Regele Maegor a pus, în cele din urmă, o recompensă pe capul lor. A plătit un dragon de aur pentru capul oricărui Fiu impenitent al Războinicului şi un cerb de argint pentru scalpul unui Frate Sărman, dacă-mi amintesc bine istoria. Mii au fost ucişi, dar aproape tot pe-atâţia rătăceau încă prin regat, răzvrătiţi, până când Tronul de Fier l-a omorât pe Maegor şi Regele Jaehaerys a căzut de acord să-i

ierte pe toţi cei care vor lăsa deoparte săbiile.

— Uitasem cea mai mare parte, mărturisi Jaime.

— Tu şi sora ta, amândoi. Luă încă o înghiţitură de vin. E adevărat că Tywin zâmbea pe catafalc?

— Putrezea pe catafalc. Asta i-a strâmbat gura.

— Atâta tot? Părea că asta o întristează. Lumea spune că Tywin nu zâmbea niciodată, dar că a zâmbit când s-a căsătorit cu mama ta şi când Aerys l-a făcut Mână. Când Castelul Tarbeck s-a prăbuşit peste Lady Ellyn, căţeaua intrigantă, Tyg susţinea că Tywin a zâmbit şi atunci. Şi a zâmbit la naşterea voastră, Jaime. Am văzut asta cu ochii mei. Tu şi Cersei, rozalii şi perfecţi, identici ca două boabe de mazăre într-o păstaie… mă rog, mai puţin între picioare. Ce mai *plămâni* aveaţi!

— Să ne auzi răgind! Jaime rânji. Mai urmează să-mi spui cât de mult îi plăcea să râdă.

— Nu. Tywin privea râsul cu suspiciune. A auzit prea mulţi oameni râzând de bunicul tău. Se încruntă: Te asigur, această mascaradă de asediu nu l-ar fi amuzat. Cum ai de gând să-i pui capăt, acum, că eşti aici?

— Voi trata cu Peştele Negru.

— N-o să meargă.

— Intenţionez să-i ofer termeni avantajoşi.

— Pentru termeni e nevoie de încredere. Freyii au omorât oaspeţi sub acoperişul lor, iar tu, în fine… nu vreau să te jignesc, dragul meu, dar tu ai ucis un anume rege pe care ai jurat să-l aperi.

— Şi am să-l ucid pe Peştele Negru, dacă nu se predă. Tonul lui Jaime era mai aspru decât intenţionase, dar nu avea niciun chef să i se arunce în faţă numele lui Aerys Targaryen.

— Cum, cu limba? Glasul ei era batjocoritor. Poate că sunt eu o femeie bătrână şi grasă, dar n-am brânză între urechi, Jaime. Nici Peştele Negru. Ameninţările goale nu-l vor intimida.

— Ce m-ai sfătui?

Mătuşa lui ridică greoi din umeri.

— Emm vrea capul lui Edmure. De data asta, s-ar putea să aibă dreptate. Ser Ryman ne-a făcut de râs cu spânzurătoarea aia a lui. Trebuie să-i dovedeşti lui Ser Brynden că ameninţările tale au dinţi.

— Moartea lui Edmure ar putea să întărească dârzenia lui Ser Brynden.

— Dârzenia e un lucru de care Brynden Peştele Negru n-a dus lipsă niciodată. Hoster Tully ar fi putut să-ţi spună asta. Lady Genna îşi termină vinul. Ei, bine, nu mi-aş îngădui niciodată să-ţi spun cum să porţi un război. Îmi ştiu locul… spre deosebire de sora ta. E adevărat că Cersei a ars Fortăreaţa Roşie?

— Doar Turnul Mâinii.

Mătuşa lui îşi dădu ochii peste cap.

— Mai bine ar fi lăsat turnul şi ar fi ars Mâna. Harys *Swyft?* Dacă şi-a meritat vreodată cineva blazonul, acela e Ser Harys. Iar Gyles Rosby, Cei Şapte să ne apere, credeam c-a murit cu ani în urmă. Merryweather… Tatăl tău obişnuia să-i spună bunicului acestuia „Chicotitorul”, cred că ştii. Tywin susţinea că singurul lucru la care era bun Merryweather era să chicotească la glumele regelui. Lordul a chicotit până a ajuns în exil, din câte-mi amintesc. Cersei a adus şi un bastard în consiliu, şi un Kettleblack în Garda Regală. A lăsat Credinţa să se înarmeze şi pe braavosi să-şi revendice datoriile în tot Westerosul. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut atâta minte să-l facă pe unchiul vostru Mâna Regelui.

— Ser Kevan a refuzat-o.

— Într-adevăr. Nu a spus de ce. Sunt multe lucruri pe care nu le-a spus. *N-a vrut* să le spună. Lady Genna se strâmbă. Kevan făcea *întotdeauna* ce i se cerea. Nu-i stă în fire să se dea în lături de la nicio însărcinare. Ceva e în neregulă aici, o simt.

— A spus că e obosit. *Ştie,* îi spusese Cersei la căpătâiul tatălui lor. *Ştie despre noi.*

— Obosit? Mătuşa lui strânse din buze. Presupun că are dreptul să fie. I-a fost greu să trăiască toată viaţa în umbra lui Tywin. Le-a fost greu tuturor fraţilor mei. Umbra aceea pe care o arunca Tywin era lungă şi neagră, şi fiecare dintre ei a trebuit să lupte să găsească puţin soare. Tygett a încercat să fie pe picioarele lui, dar n-a putut să se ridice niciodată la nivelul tatălui tău, şi asta l-a făcut tot mai furios cu trecerea anilor. Gerion făcea glume. Mai bine să iei jocul în râs decât să joci şi să pierzi. Dar Kevan a văzut încă de la început cum stau lucrurile, aşa că şi-a făcut un loc pe lângă tatăl tău.

— Iar tu? o întrebă Jaime.

— Nu era un joc pentru fete. Eu am fost nepreţuita prinţesă a tatei… şi a lui Tywin, până când l-am dezamăgit. Fratelui meu nu i-a plăcut niciodată gustul dezamăgirii. Lady Genna se ridică

în picioare: Am spus ce-am avut de spus. N-am să-ţi mai răpesc timpul. Fă ce-ar fi făcut Tywin.

— L-ai iubit? se auzi Jaime întrebând.

Mătuşa lui îl privi într-un mod ciudat.

— Aveam şapte ani când Walder Frey l-a convins pe nobilul meu tată să-i dea lui Emm mâna mea. Cel de-al *doilea* fiu al său, nici măcar moştenitorul. Tata era şi el al treilea născut, iar copiii mai mici jinduiesc după aprobarea celor mai mari. Frey i-a ghicit acea slăbiciune şi tata şi-a dat consimţământul fără alt motiv decât ca să-i facă pe plac. Logodna mea a fost anunţată la un ospăţ la care era prezent jumătate din Vest. Ellyn Tarbeck a râs, iar Leul Roşu a ieşit furios din sală. Ceilalţi şi-au muşcat limbile. Numai Tywin a îndrăznit să ridice glasul împotriva acestei uniuni. Un băiat de zece ani. Tata s-a făcut alb ca laptele iepei, iar Walder Frey *tremura.* Lady Genna zâmbi. Cum aş fi putut să nu-l iubesc, după asta? Ceea ce nu înseamnă că am fost de acord cu tot ce-a făcut, sau că m-am simţit bine în preajma bărbatului care a devenit. Dar orice fetiţă are nevoie de un frate mai mare care s-o ocrotească. Tywin a fost mare chiar şi când a fost mic. Suspină. Cine să ne mai apere acum?

Jaime o sărută pe obraz.

— A lăsat un fiu.

— Da, aşa este. De asta mă tem cel mai mult, la drept vorbind.

Era o remarcă stranie.

— De ce te-ai teme?

— Jaime, spuse ea, trăgându-l de ureche, dragul meu, te cunosc de când erai un prunc la sânul Joannei. Zâmbeşti ca Gerion şi lupţi ca Tyg şi ai ceva din Kevan, altfel n-ai purta mantia aia… dar fiul lui Tywin e *Tyrion,* nu tu. Cândva i-am spus asta în faţă tatălui tău, iar el n-a mai vorbit cu mine o jumătate de an. Bărbaţii sunt nişte nătărăi straşnic de mari. Până şi cei care se nasc o dată la o mie de ani.

CAT A CANALELOR

Se deşteptă chiar înainte de răsăritul soarelui, în cămăruţa de sub streşini pe care o împărţea cu fiicele lui Brusco.

Cat se trezea întotdeauna prima. Era cald şi plăcut sub pături, cu Talea şi Brea. Auzea sunetele şoptite ale răsuflării lor. Când se mişcă, ridicându-se şi bâjbâind după papuci, Brea mormăi un protest adormit şi se întoarse pe partea cealaltă. Răcoarea zidurilor gri de piatră înfiora pielea lui Cat. Se îmbrăcă în grabă, pe întuneric. În timp ce-şi trăgea tunica peste cap, Talea deschise ochii şi strigă:

— Cat, fii bună şi adu-mi hainele.

Era o fată stângace, numai piele şi os şi coate, care se plângea mereu de frig.

Cat îi aduse veşmintele, iar Talea se strecură în ele, vânzolindu-se sub pături. Împreună o traseră pe sora cea mare din pat, în timp ce Brea mormăia ameninţări somnoroase. Când toate trei coborâră din odaia de sub streşini, Brusco şi fiii lui erau deja afară, în barcă, pe micul canal din spatele casei. Brusco răcni la fete să se grăbească, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Fiii lui le ajutară pe Talea şi Brea să urce în barcă. Sarcina lui Cat era să dezlege funia de stâlp, să i-o arunce Breei şi să împingă barca de lângă chei, cu cizma. Fiii lui Brusco se aplecau peste vâsle. Cat alergă şi sări peste gaura care se căsca între chei şi punte.

După aceea, nu mai avea nimic de făcut multă vreme decât să stea şi să caşte, în vreme ce Brusco şi fiii lui vâsleau prin semiîntunericul de dinaintea zorilor, plutind printr-o încrengătură de mici canale. Se anunţa o zi fără pereche, răcoroasă, senină şi însorită. În Braavos vremea era doar de trei feluri: ceaţa era urâtă, ploaia şi mai şi, iar lapoviţa era cea mai urâtă dintre toate. Dar, din când în când, venea o dimineaţă când zorile se iveau trandafirii şi albastre şi aerul era tăios şi sărat. Acelea erau zilele care îi plăceau cel mai mult lui Cat.

Când ajunseră la canalul lat şi drept numit Canalul Lung, cotiră spre sud, către piaţa de peşte. Cat stătea cu picioarele încrucişate, alungându-şi un căscat şi încercând să-şi amintească detaliile visului ei. *Am visat că eram iarăşi lup.* Cel mai bine îşi amintea mirosurile: copaci şi pământ, fraţii din haită, izul de cal, cerb şi om, fiecare diferit de celelalte, şi gustul înţepător al fricii, mereu acelaşi. În unele nopţi, visele de lup

erau atât de vii încât îşi auzea fraţii urlând chiar şi când se trezea, iar o dată Brea susţinuse că a mârâit în somn şi s-a zvârcolit sub pături. Crezuse că era o minciună prostească până când Talea spusese acelaşi lucru.

N-ar trebui să visez vise de lup, îşi spuse fata. *Acum sunt pisică, nu lup. Sunt Cat a Canalelor.* Visele de lup îi aparţineau Aryei din Casa Stark. Dar, oricât se străduia, nu putea să scape de Arya. Fie că dormea sub templu sau în odăiţa de sub streşini, cu fiicele lui Brusco, visele de lup continuau să o hărţuiască noaptea... şi uneori şi alte vise.

Visele de lup erau cele bune. În visele de lup era ageră şi puternică, alergându-şi prada, cu haita pe urmele ei. Celelalte vise erau cele pe care le ura, visele în care avea două picioare în loc de patru. În acelea, îşi căuta mereu mama, împleticindu-se printr-un ţinut pustiu al mocirlei, al sângelui şi al focului. Ploua întotdeauna în acel vis şi îşi auzea mama ţipând, dar un monstru cu cap de câine n-o lăsa s-o salveze. În visul acela plângea mereu, ca o fetiţă speriată. *Pisicile nu plâng niciodată,* îşi spuse ea, *aşa cum nu plâng nici lupii. E doar un vis prostesc.*

Canalul Lung purtă barca lui Brusco pe lângă cupolele de aramă verde ale Palatului Adevărului şi pe lângă turnurile înalte şi drepte ale Prestaynilor şi ale Antaryonilor, înainte de a trece pe sub imensele cupole gri ale apeductului, către districtul cunoscut sub numele de Oraşul Nămolului, unde clădirile erau mai mici şi mai puţin impunătoare. Mai târziu, când se lumina de ziuă, canalele urmau să fie sufocate de bărci-şerpi şi de poduri plutitoare, dar în semiîntunericul de dinaintea zorilor aveau canalul aproape doar pentru ei. Lui Brusco îi plăcea să ajungă la piaţa de peşte tocmai când Titanul răcnea, vestind răsăritul soarelui. Sunetul bubuia peste lagună, estompat din pricina distanţei, dar destul de puternic încât să trezească oraşul adormit.

Când Brusco şi fiii săi acostară, piaţa de peşte mişuna deja de neguţători de scrumbii şi de precupeţe care vindeau cod, de culegători de stridii şi moluşte, de servitori, de bucătari, de gospodine şi de marinari de pe galere, toţi târguindu-se zgomotos în timp ce inspectau captura de dimineaţă. Brusco obişnuia să se plimbe de la o barcă la alta, cercetând toate moluştele şi, din când în când, lovind cu bastonul câte un butoi sau coş:

— Ăsta, spunea el. Da. *Boc-boc.* Ăsta. *Boc-boc.* Nu, nu ăsta. Aici. *Boc.*

Nu era un om prea vorbăreţ. Talea zicea că tatăl ei era la fel de zgârcit la vorbă cum era şi la pungă. Stridii, moluşte, crabi, midii, scoici, uneori creveţi... Brusco cumpăra de toate, în funcţie de ce anume arăta mai bine în ziua aceea. Copiilor le revenea sarcina să care la barcă butoaiele şi coşurile pe care le bocănise. Brusco avea dureri de spate şi nu putea să ridice nimic mai greu decât o stacană de bere brună.

Cat duhnea întotdeauna a sare şi a peşte când se depărtau de ţărm, întorcându-se acasă. Se obişnuise într-atât, încât abia dacă mai simţea mirosul. Nu-i displăcea munca. Când o dureau muşchii de atâta ridicat sau spatele de la povara butoaielor, îşi spunea că aşa devine mai puternică.

După ce toate butoaiele erau încărcate, Brusco îndepărta barca de chei şi fiii lui vâsleau înapoi în susul Canalului Lung. Brea şi Talea stăteau în faţă, şuşotind. Cat ştia că vorbeau despre iubitul Breei, cel cu care se întâlnea pe acoperiş, după ce tatăl ei adormea.

— Învaţă trei lucruri noi înainte să te întorci, îi poruncise omul blajin, în ziua în care o trimisese pe Cat în oraş.

Învăţa mereu. Uneori nu erau mai mult de trei cuvinte noi în limba braavosi. Alteori aducea poveşti ale marinarilor despre întâmplări ciudate şi nemaipomenite din lumea largă şi udă de dincolo de insulele Braavosului, despre războaie şi ploi cu broaşte râioase şi ouă de dragon. Uneori învăţa trei glume noi sau trei noi ghicitori, sau şiretlicuri ale unei bresle sau ale alteia. Şi, din când în când, afla câte un secret.

Braavosul era un oraş făcut pentru secrete, un oraş al negurilor, al măştilor şi al şoaptelor. Însăşi existenţa lui fusese un secret timp de un secol, după cum aflase, iar locul în care se afla fusese tăinuit încă de trei ori pe atât.

— Cele Nouă Oraşe Libere sunt fiicele Valyriei de odinioară, îi explicase omul blajin, dar Braavosul e copilul bastard care a fugit de acasă. Suntem un popor de bastarzi, fiii sclavilor, ai târfelor şi ai tâlharilor. Strămoşii noştri au venit dintr-o mie de ţinuturi în acest loc de refugiu, ca să scape de lorzii dragoni care îi înrobiseră. Zeci de zei au venit odată cu ei, dar există un sigur zeu al tuturor.

— Cel cu Multe Chipuri.

— Şi cu multe nume, adăugase omul blajin. În Qohor, el e Ţapul Negru, în Yi Ti, Leul Nopţii, în Westeros, Străinul. Toţi oamenii trebuie să se plece în faţa lui până la urmă, fie că se închină la Cei Şapte, la Lordul Luminii, la Mama Lunii, la Zeul Înecat sau la Marele Păstor. Toată omenirea îi aparţine… altfel, undeva în lume ar exista un popor care ar trăi veşnic. Ai auzit de vreun popor care trăieşte veşnic?

— Nu, a răspuns ea. Toţi oamenii trebuie să moară.

Cat îl găsea întotdeauna pe omul blajin aşteptând-o când se furişa înapoi în templul de pe colină, în nopţile cu lună neagră.

— Ce ştii şi n-ai ştiut când ai plecat de la noi? o întreba de fiecare dată.

— Ştiu ce pune Orbul Beqqo în sosul iute pe care îl foloseşte la stridii, spunea ea. Ştiu că actorii de la Felinarul Albastru vor juca *Lordul tristei figuri,* iar actorii de la Corabie au de gând să le dea replica prin *Şapte vâslaşi chercheliţi.* Ştiu că librarul Lotho Lornel doarme în casa căpitanului Moredo Prestayn ori de câte ori onorabilul căpitan e dus în călătorie şi că pleacă atunci când *Vulpoaica* se întoarce acasă.

— E bine că ştii aceste lucruri. Iar tu cine eşti?

— Nimeni.

— Minţi. Eşti Cat a Canalelor. Te cunosc bine. Du-te şi culcă-te, copilă. Dimineaţă trebuie să slujeşti.

— Toţi oamenii trebuie să slujească.

Şi aşa făcea, trei zile la fiecare treizeci. Când luna era neagră, era nimeni, o slujitoare a Zeului cu Multe Chipuri, în roba în alb şi negru. Păşea lângă omul blajin prin întunericul parfumat, ducând în mână un lămpaş de fier. Spăla morţii, le cotrobăia prin haine şi le număra banii. Uneori o mai ajuta pe Umma la bucătărie, tăind ciuperci mari, albe şi dezosând peşte. Dar numai când era lună neagră. În celelalte zile, era o fată orfană, cu o pereche de cizme prea mari pentru picioarele ei şi o mantie maro, cu tivul zdrenţuit, strigând *Midii, scoici şi moluşte,* în timp ce îşi împingea roaba prin Portul Peticarului.

Avea să fie lună neagră în noaptea asta, ştia; noaptea trecută nu fusese decât o semilună de argint.

— Ce ştii şi n-ai ştiut ultima oară când ai plecat de la noi? avea s-o întrebe omul blajin, de îndată ce va da cu ochii de ea.

Ştiu că Brea, fiica lui Brusco, se întâlneşte cu un băiat pe acoperiş, când tatăl ei doarme, gândi ea. *Brea îl lasă s-o atingă,*

zice Talea, chiar dacă e doar un şobolan de acoperiş şi toţi şobolanii de acoperiş sunt hoţi. Însă acesta era doar un singur lucru. Cat mai avea nevoie de încă două. Nu-şi făcea griji. Erau mereu lucruri noi de aflat la mal, lângă corăbii.

Când se întoarseră acasă, Cat îi ajută pe fiii lui Brusco să descarce barca. Brusco şi fiicele lui împărţiră moluştele în cele trei roabe, aranjându-le pe straturi de iarbă-de-mare.

— Întoarceţi-vă după ce le vindeţi, le spuse Brusco fetelor, întocmai cum făcea în fiecare dimineaţă, iar ele porniră să-şi strige marfa. Brea îşi ducea roaba către Portul Violet, să vândă marinarilor braavosi ale căror corăbii erau ancorate acolo. Talea îşi încerca norocul pe uliţele din jurul Iazului Lunii, sau vindea printre templele de pe Insula Zeilor. Cat se îndrepta spre Portul Peticarului, aşa cum făcea nouă zile din zece.

Doar braavosilor le era îngăduit să folosească Portul Violet, celor din Oraşul Înecat şi din Palatul Lordului Mării. Corăbiile din oraşele sale surori şi din lumea largă trebuiau să acosteze în Portul Peticarului, un port mai sărăcăcios, mai grosolan şi mai murdar decât cel Violet. Şi mai gălăgios, căci marinarii şi negustorii din zeci de ţinuturi împânzeau cheiurile şi uliţele, amestecându-se cu cei care îi serveau şi îi tâlhăreau. Lui Cat îi plăcea locul acesta mai mult decât oricare din Braavos. Îi plăceau vacarmul şi mirosurile ciudate, îi plăcea să vadă ce corăbii sosiseră cu fluxul de seară şi ce corăbii plecaseră. Îi plăceau şi marinarii, lăudăroşii tyroshi cu glasurile lor bubuitoare şi bărbile vopsite, blonzii lyseni, mereu încercând să se tocmească la preţ, mateloţii îndesaţi şi păroşi din Portul Ibben, mormăind înjurături cu voci groase, răguşite. Purtau mantii cu pene roşii, verzi şi galbene, iar catargele înalte şi velele albe ale corăbiilor-lebede erau minunate.

Iar uneori întâlnea şi oameni din Westeros, vâslaşi şi marinari de pe caravele din Oraşul Vechi, de pe galere de negoţ din Duskendale, din Debarcaderul Regelui şi din Gulltown şi de pe corăbii burduhănoase care aduceau vin din Arbor. Cat cunoştea cuvintele pentru midii, scoici şi moluşte în limba braavosi, dar în Portul Peticarului îşi striga marfa în limba negoţului, limba din porturi, din docuri şi din tavernele marinarilor, o amestecătură grosolană de cuvinte şi expresii din zeci de limbi, însoţită de semne şi gesturi, majoritatea vulgare. Acelea îi plăceau cel mai mult. Oricine îndrăznea s-o sâcâie risca să-i vadă degetul sau să

se audă numit puţă de măgar sau cur de cămilă.

— Poate că n-am văzut niciodată o cămilă, spunea ea, dar recunosc un cur de cămilă când îl miros.

Uneori, extrem de rar, asta înfuria pe cineva, dar când se întâmpla aşa ceva, Arya avea stiletul. Îl păstra ascuţit şi ştia să-l folosească. Roggo cel Roşu o dusese într-o după-masă în Portul Vesel, în timp ce aştepta ca Lanna să fie disponibilă. O învăţă cum să-şi ascundă stiletul în mânecă şi cum să-l scoată când avea nevoie de el, şi cum să taie o pungă atât de uşor şi de iute încât monedele să fie deja toate cheltuite înainte ca proprietarul lor să apuce să le simtă lipsa. Era bine de ştiut, chiar şi omul blajin era de acord, mai cu seamă noaptea, când criminalii şi şobolanii acoperişurilor mişunau peste tot.

Cat îşi făcuse prieteni de-a lungul cheiurilor: hamali şi comedianţi, fabricanţi de funii şi reparatori de vele, cârciumari, berari şi brutari, cerşetori şi târfe. Cumpărau moluşte şi scoici de la ea, îi spuneau poveşti adevărate despre Braavos şi minciuni despre vieţile lor şi râdeau de felul în care vorbea când încerca să se exprime în limba braavosi. Nu se lăsa niciodată deranjată de asta. În schimb, le arăta degetul şi îi numea cururi de cămilă, ceea ce îi făcea să moară de râs. Gyloro Dothare o învăţa cântece porcoase, iar fratele lui, Gyleno, îi spunea care sunt cele mai bune locuri de prins ţipari. Comedianţii de la Corabie îi arătau cum şade un erou şi o învăţau discursuri din *Cântecul Rhoynului, Cele două neveste ale Cuceritorului* şi *Desfrânata negustorului.* Quill, omuleţul cu ochi trişti care inventa toate farsele deocheate pentru Corabie, se oferise s-o înveţe cum sărută o femeie, dar Tagganaro îl pocnise cu un cod, punând capăt tentativei. Cossomo Scamatorul o iniţia în prestidigitaţie. Putea să înghită şoareci şi să şi-i scoată pe urechi.

— E o vrajă, spunea el.

— Ba nu, zicea Cat. Şoarecele ţi-a fost tot timpul în mânecă. L-am văzut mişcându-se.

Stridii, moluşte şi scoici erau vorbele magice ale lui Cat şi, ca toate vorbele magice, o duceau aproape oriunde. Se urcase la bordul unor corăbii din Lys, din Oraşul Vechi şi din Portul Ibben şi îşi vânduse stridiile chiar pe punte. Uneori, îşi ducea roaba pe lângă turnurile celor bogaţi şi le oferea străjerilor de la porţi moluşte fripte. O dată, îşi strigase marfa pe treptele Palatului

Adevărului şi, când un alt vânzător încercase s-o alunge, îi răsturnase căruciorul şi îi împrăştiase stridiile pe pavaj.

De la ea cumpărau vameşii de la Chequy Port şi vâslaşii din Oraşul Înecat, ale cărui cupole şi turnuri scufundate ţâşneau din apele verzi ale lagunei. O dată, când Brea rămăsese la pat din pricina sângelui lunar, Cat îşi împinsese roaba în Portul Violet, să vândă crabi şi creveţi vâslaşilor de pe barca de agrement a Lordului Mării, plină-ochi de feţe surâzătoare. În alte zile, mergea de-a lungul apeductului, către Iazul Lunii. Vindea aroganţilor asasini în satin vărgat, chelarilor şi juzilor în haine mohorâte, maro şi gri. Dar întotdeauna revenea în Portul Peticarului.

— *Stridii, moluşte şi scoici,* striga fata, împingându-şi roaba de-a lungul cheiurilor. *Midii, creveţi şi scoici.*

O pisică roşcovană şi murdară o urmărea, atrasă de strigătele ei. Mai încolo, îşi făcu apariţia o a doua pisică, o jalnică fiinţă plouată, gri, cu coada tăiată. Pisicilor le plăcea mirosul lui Cat. Uneori, până la apusul soarelui avea o duzină ţinându-se după ea. Din când în când, le arunca o stridie şi se uita să vadă care o prinde. Observă că pisicile mari câştigau arareori; cel mai adesea trofeul revenea unui animal mai mic, mai ager, sfrijit, nenorocit şi înfometat. *Ca mine,* îşi spuse. Preferatul ei era un motan bătrân cu o ureche muşcată, care îi amintea de pisica pe care o urmărise cândva prin toată Fortăreaţa Roşie. *Nu, aceea a fost altă fată, nu eu.*

Cat observă că două dintre corăbiile care fuseseră aici cu o zi înainte plecaseră, dar acostaseră cinci altele noi: o caravelă mică, numită *Maimuţa de Alamă,* o imensă balenieră ibbaneză care duhnea a smoală, a sânge şi a ulei de balenă, două corăbii hodorogite din Pentos şi o galeră suplă şi verde din vechiul Volantis. Cat se oprea la piciorul fiecărei pasarele ca să-şi strige moluştele şi stridiile, o dată în limbajul negustorilor şi încă o dată în Limba Comună a Westerosului. Un marinar de pe o balenieră o înjură atât de zgomotos încât îi sperie pisicile, iar unul dintre vâslaşii din Pentos o întrebă cât voia pentru molusca dintre picioarele ei, dar la celelalte corăbii îi merse mai bine.

Un ofiţer de punte de pe galera verde înfulecă jumătate de duzină de stridii şi îi spuse cum căpitanul lui fusese omorât de piraţii din Lys care încercaseră să-i captureze lângă Treptele de Piatră.

— Era nenorocitul de Saan, cu *Fiul Bătrânei Mame* şi *Valyriana* lui mare. Am scăpat, dar era cât pe ce.

Mica *Maimuţă de Alamă se* dovedi a fi din Gulltown, cu un echipaj din Westeros care se bucură să stea de vorbă cu cineva în Limba Comună. Unul o întrebă cum ajunsese o fată de la Debarcaderul Regelui să vândă midii pe docurile din Braavos, aşa că ea trebui să-şi spună povestea.

— Stăm aici patru zile şi patru nopţi lungi, îi zise unul. Unde trebuie să meargă omul ca să găsească niţică distracţie?

— Comedianţii de la Corabie joacă *Şapte vâslaşi chercheliţi,* le spuse Cat, iar în Beciul Pestriţ, lângă porţile Oraşului Înecat, sunt lupte de ţipari. Sau, dacă vreţi, puteţi merge la Iazul Lunii, unde bandiţii se duelează noaptea.

— Da, sună bine, remarcă un alt marinar, dar ceea ce vrea Wat de fapt e o femeie.

— Cele mai bune târfe sunt la Portul Vesel, lângă locul unde e acostată Corabia comedianţilor. Cat le arătă.

Unele dintre târfele din port erau perverse şi marinarii tocmai sosiţi de pe mare nu ştiau niciodată care. S'vrone era cea mai rea. Toată lumea spunea că jefuise şi omorâse o duzină de bărbaţi, rostogolindu-le cadavrele în canale, să devină hrană pentru ţipari. Fiica Beţivă putea fi dulce când era trează, dar nu cu vinul în ea. Iar Jeyne Cangrenă era, de fapt, bărbat.

— Întrebaţi de Merry. Meralyn e numele ei adevărat, dar toată lumea îi zice Merry Vesela, şi aşa şi este.

Merry cumpăra o duzină de stridii de fiecare dată când Cat trecea pe la bordel şi le împărţea cu fetele. Avea o inimă bună, toată lumea era de acord.

— O inimă bună şi cei mai mari sâni din tot Braavosul, se fălea cu mândrie Merry.

Şi fetele ei erau drăguţe: îmbujorata Bethany şi Nevasta Marinarului, Yna, cea cu un singur ochi, care putea să-ţi ghicească viitorul într-o picătură de sânge, drăgălaşa Lanna, până şi Assadora, femeia mustăcioasă din Ibben. Poate că nu erau frumoase, dar erau bune cu ea.

— Toţi hamalii merg la Portul Vesel, îi asigură Cat pe marinarii de pe *Maimuţa de Alamă.* „Băieţii descarcă navele”, zice Merry, „iar fetele mele îi descarcă pe băieţii de pe ele.”

— Dar târfele grozave despre care vorbesc cântăreţii? întrebă cea mai tânără maimuţă, un băiat roşcovan, cu pistrui, care nu

putea avea mai mult de şaisprezece ani. Sunt chiar aşa de frumoase cum se spune? Unde pot găsi una din astea?

Tovarăşii lui îl priviră şi izbucniră în râs.

— Şapte iaduri, băiete! făcu unul dintre ei. Poate căpitanul şi-ar putea lua o curtezană, dar numai dacă ar vinde afurisita de corabie. Târfe de-astea sunt pentru lorzi, nu pentru unii de teapa noastră.

Curtezanele din Braavos erau vestite în lumea întreagă. Cântăreţii cântau despre ele, aurarii şi giuvaiergiii le copleşeau cu daruri, meşteşugarii le cerşeau onoarea de a le avea în rândul clientelei, prinţii negoţului plăteau comori ca să le aibă în braţele lor la baluri, ospeţe şi spectacole, iar bandiţii se omorau între ei în numele lor. Uneori, împingându-şi roaba de-a lungul canalelor, Cat zărea câte o curtezană plutind pe lângă ea, în drum către o seară cu vreun amant. Fiecare curtezană avea propria luntre şi slujitori care să o ducă la întâlnire. Poeta avea întotdeauna o carte în mână, Umbra Lunii purta numai veşminte albe şi argintii, iar Regina Merlan nu era văzută niciodată fără Sirenele ei, patru boboci de fecioare care îi ţineau trena şi-i aranjau părul. Fiecare curtezană era mai frumoasă decât cealaltă. Până şi Doamna cu Văl era frumoasă, dar numai cei care-i erau amanţi reuşeau să-i vadă chipul.

— Am vândut trei scoici unei curtezane, le spuse Cat marinarilor. M-a strigat când cobora din luntre.

Brusco îi spusese răspicat că nu avea voie să-i vorbească unei curtezane decât dacă aceasta i se adresa prima, dar femeia îi zâmbise şi o plătise în argint, de trei ori preţul scoicii.

— Da, şi care dintre ele a fost? Regina Scoicilor, nu?

— Perla Neagră, le spuse ea.

Merry susţinea că Perla Neagră era cea mai renumită curtezană dintre toate.

— Se trage din dragoni, îi spusese ea lui Cat. Prima Perlă Neagră a fost o regină-pirat. Un prinţ din Westeros a luat-o de ibovnică şi i-a făcut o fată, care a devenit curtezană. Fiica acesteia a urmat-o, şi fiica *ei* mai apoi, până ajungem la aceasta. Ce ţi-a spus, Cat?

Fata îi răspunsese:

— A spus: *Am să cumpăr trei scoici* şi *Ai nişte sos iute, micuţo?*

— Iar tu ce ai răspuns?

— Am zis: *Nu, doamna mea* şi *Nu-mi spune micuţo. Mă cheamă Cat.* Ar trebui să am sos iute. Beqqo are şi vinde de trei ori mai multe stridii decât Brusco.

Cat îi povestise omului blajin şi despre Perla Neagră.

— Numele ei adevărat este Bellegere Otherys, îl informase ea. Era unul dintre cele trei lucruri pe care le aflase.

— Aşa e, spusese preotul încetişor. Mama ei a fost Bellonara, dar prima Perlă Neagră a fost tot o Bellegere.

Dar Cat ştia că pe oamenii de pe *Maimuţa de Alamă* nu i-ar interesa numele mamei unei curtezane. Le ceru să-i povestească ce se mai întâmplă în Cele Şapte Regate şi despre război.

— Război? râse unul dintre ei. Ce război? Nu e niciun război.

— Nu în Gulltown, preciza un altul. Nici în Vale, micul lord ne-a ferit de asta, la fel cum a făcut şi mama lui.

Aşa cum a făcut şi mama lui. Stăpâna Văii era sora mamei sale.

— Lady Lysa, spuse ea, este…?

— … moartă? o completă pistruiatul cu mintea la curtezane. Da. Ucisă de propriul ei cântăreţ.

— O! *Nu-mi pasă. Cat a Canalelor n-a avut nicio mătuşă. N-a avut.* Cat ridică roaba şi se îndepărtă de *Maimuţa de Alamă,* săltând peste pietrele de pavaj.

— *Stridii, moluşte şi scoici!* striga ea. *Stridii, moluşte şi scoici!* Cea mai mare parte a moluştelor o vându hamalilor care descărcau corabia mare cu vin din Arbor, iar restul, oamenilor care reparau galera de război din Myr, cea care fusese distrusă de furtuni.

Mai departe, la docuri, se întâlni cu Tagganaro, care stătea sprijinit cu spatele de un stâlp, lângă Casso, Regele Focilor. Cumpără de la ea nişte midii, iar Casso lătră şi o lăsă să-i scuture înotătoarea.

— Vino şi lucrează cu mine, Cat, o îndemnă Tagganaro, în timp ce sugea midiile din cochilii. Căuta un nou partener de când Fiica Beţivă îşi înfipsese cuţitul în mâna Micuţului Narbo. Îţi dau mai mult decât Brusco şi n-ai să miroşi a peşte.

— Lui Casso îi place cum miros, zise ea. Regele Focilor lătră, aprobând-o parcă. Mâna lui Narbo nu s-a vindecat?

— Nu poate îndoi trei degete, se plânse Tagganaro printre midii. La ce foloseşte un hoţ de buzunare dacă nu-şi poate folosi

degetele? Narbo se pricepea la buzunare, dar nu se pricepea la târfe.

— Merry zice la fel. Cat era tristă. Îi plăcea Micul Narbo, chiar dacă era un hoţ. Ce-o să facă?

— O să tragă la vâsle, zice el. Crede că două degete sunt destule pentru asta, iar Lordul Mării caută mereu vâslaşi. I-am zis: Narbo, nu. Marea e mai rece decât o fecioară şi mai crudă decât o târfă. Mai bine ţi-ai tăia mâna şi ai cerşi. Casso ştie că am dreptate. Nu-i aşa, Casso?

Foca lătră, iar Cat zâmbi. Îi azvârli încă o scoică înainte de a-şi vedea de drum.

Ziua era aproape de sfârşit când Cat ajunse la Portul Vesel, vizavi de locul unde era ancorată Corabia. Unii dintre comedianţi stăteau în vârful matahalei canarisite, trecând o ploscă de vin din mână-n mână, dar când zăriră roaba lui Cat coborâră după stridii. Îi întrebă cum mergea cu *Şapte vâslaşi chercheliţi.* Joss Ursuzul clătină din cap.

— Quence a dat în sfârşit peste Allaquo în pat cu Sloey. S-au luptat cu săbiile de lemn şi amândoi ne-au părăsit. Diseară vom fi doar cinci vâslaşi chercheliţi, s-ar părea.

— Ne vom strădui să compensăm prin chercheleală ce am pierdut din vâslaşi, declară Myrmello. Eu, unul, mă ridic la înălţimea misiunii.

— Micul Narbo vrea să fie vâslaş, le spuse Cat. Dacă-l luaţi pe el, veţi avea şase.

— Mai bine ai trece pe la Merry, îi spuse Joss. Ştii cum se supără când rămâne fără stridii.

Dar când Cat se strecură în bordel, o găsi pe Merry stând în camera comună cu ochii închişi, ascultându-l pe Dareon cântând la harpa-i de lemn. Yna era şi ea de faţă, împletind părul lung, auriu şi mătăsos al Lannei. *Alt cântec idiot de dragoste.* Lanna îi cerea întotdeauna cântăreţului să-i cânte cântece idioate de dragoste. Era cea mai tânără dintre târfe, avea doar paisprezece ani. Cat ştia că Merry cerea pentru ea de trei ori mai mult decât pentru oricare dintre celelalte fete ale ei.

O înfuria să-l vadă pe Dareon stând acolo aşa de neruşinat, făcându-i ochi dulci Lannei, în timp ce degetele îi dansau pe strunele harpei. Târfele îi spuneau cântăreţul negru, dar acum nu mai purta nimic negru. Cu banii pe care-i câştigase din cântat, cioara se transformase în cocoş. Astăzi purta o mantie

catifelată, purpurie, tivită cu sângeap, o tunică vărgată, cu dungi albe şi liliachii, şi pantalonii multicolori ai unui bandit, dar îşi cumpărase şi o mantie de mătase şi una din catifea vişinie care era tivită cu brocart. Singurul lucru negru la el erau cizmele. Cat îl auzise spunându-i Lannei că pe toate celelalte le aruncase în canal.

— Gata cu întunecimea, anunţase el.

E un om al Rondului de Noapte, gândi ea, în timp ce Dareon cânta despre o doamnă idioată care se arunca de pe un turn idiot fiindcă prinţul ei idiot murise. *Doamna ar trebui să se ducă să-i omoare pe cei care i-au ucis prinţul. Iar cântăreţul ar trebui să fie la Zid.*

Când Dareon îşi făcuse apariţia prima oară la Portul Vesel, Arya fusese cât pe ce să-l întrebe dacă nu vrea s-o ia cu el la Eastwatch, până când îl auzise spunându-i lui Bethany că nu se mai întoarce niciodată.

— Paturi tari, cod sărat şi nesfârşite gărzi, ăsta e Zidul, spusese el. În plus, la Eastwatch nu e nimeni nici pe jumătate atât de frumos ca tine. Cum aş putea să te părăsesc? Cat îl auzise spunându-i acelaşi lucru Lannei şi uneia dintre târfele de la Crescătoria de Pisici şi până şi Privighetorii, în noaptea când cântase în Casa Celor Şapte Felinare.

Mi-aş dori să fi fost aici în noaptea în care l-a lovit grăsanul. Târfele lui Merry râdeau şi acum pe seama asta. Yna spunea că grăsanul se înroşea ca racul de fiecare dată când îl atingea, însă când începuse tărăboiul, Merry pusese să fie târât afară şi aruncat în canal.

Cat se gândea la grăsan, amintindu-şi cum îl salvase de Terro şi Orbelo, când Nevasta Marinarului apăru lângă ea.

— Cântă frumos, murmură ea încetişor, în Limba Comună a Westerosului. Zeii trebuie că l-au iubit, dacă i-au dat un asemenea glas şi chipul acela frumos, pe deasupra.

Are chipul frumos şi inima murdară, gândi Arya, dar n-o spuse. Dareon se însurase cândva cu Nevasta Marinarului, care nu se culca decât cu bărbaţi care o luau de soţie. Portul Vesel avea uneori trei sau patru nunţi într-o noapte. Adesea, preotul roşu Ezzelyno, cel vesel şi îmbibat de vin, săvârşea ritualurile. Dacă nu era el, era Eustace, care fusese cândva septon la Septul de Dincolo de Mare. Dacă nici preotul, nici septonul nu erau prin preajmă, una dintre târfe alerga la Corabie şi aducea

un actor. Merry susţinea mereu că actorii erau preoţi mai buni decât preoţii, mai cu seamă Myrmello.

Nunţile erau zgomotoase şi vesele, cu băutură din belşug. Ori de câte ori Cat se nimerea pe acolo cu roaba ei, Nevasta Marinarului insista ca noul ei soţ să cumpere nişte stridii, ca să-l întărească pentru ceea ce avea să urmeze. Era bună în privinţa asta şi era o fire veselă, dar lui Cat i se părea că era şi ceva trist la ea.

Celelalte târfe spuneau că Nevasta Marinarului vizita Insula Zeilor în zilele când era în floare şi cunoştea toţi zeii care locuiau acolo, până şi pe cei pe care Braavosul îi uitase. Spuneau că se ducea să se roage pentru primul ei soţ, adevăratul ei soţ, pe care-l pierduse pe mare când era doar o fetiţă de vârsta Lannei.

— Crede că, dacă găseşte zeul potrivit, poate că acesta va trimite vânturile şi îi va aduce dragostea înapoi, spunea Yna cea cu un ochi, care o cunoştea de cel mai mult timp, dar mă rog să nu se întâmple. Iubitul ei e mort. Am simţit asta în sângele ei. Dacă s-ar întoarce vreodată, ar fi un cadavru.

Cântecul lui Dareon se termină, în sfârşit. Ultimele note se stinseră în aer. Lanna suspină şi cântăreţul îşi puse harpa deoparte şi o ridică pe ea în poală. Tocmai începuse s-o gâdile, când Cat spuse cu voce tare:

— Am stridii, dacă vrea cineva.

Ochii lui Merry se deschiseră dintr-odată.

— Bine, spuse femeia. Adu-le, copilă. Yna, adu nişte pâine şi oţet.

Soarele roşu şi umflat atârna pe cer, în spatele unui şir de catarge, când Cat plecă de la Portul Vesel, cu o pungă dolofană de monede şi o roabă în care nu mai erau decât sare şi iarbă-de-mare. Dareon plecă şi el. Promisese că va cânta în seara aceasta la Hanul Ţiparului Verde, după cum îi spuse în timp ce străbăteau drumul împreună.

— De fiecare dată când cânt la Ţipar, mă aleg cu argint, se făli el, iar în unele nopţi sunt acolo căpitani şi armatori. Traversară un mic pod şi înaintară în josul unei străduţe lăturalnice în timp ce umbrele zilei se alungeau. Curând voi cânta în Portul Violet şi, după aceea, în Palatul Lordului Mării, continuă Dareon. Roaba goală a lui Cat huruia pe pietrele drumului, cântându-şi propria muzică zăngănitoare. Ieri am mâncat hering cu târfele, dar, într-un an, voi gusta crab imperial

cu curtezanele.

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău? îl întrebă Cat. Grăsanul. A mai găsit o corabie către Oraşul Vechi? Spunea că ar fi trebuit să plece cu *Lady Ushanora.*

— Cu toţii ar fi trebuit. Din ordinul Lordului Snow. I-am spus lui Sam: lasă-l pe bătrân, dar grăsanul nebun n-a vrut să asculte. Ultimele raze de lumină ale soarelui la asfinţit străluceau în părul lui. Dar acum e prea târziu.

— Întocmai, zise Cat, când păşiră în umbra unei ulicioare strâmbe.

Când ajunse înapoi la casa lui Brusco, ceaţa serii se aduna deasupra micului canal. Îşi lăsă roaba, îl găsi pe Brusco în odaia unde-şi număra banii şi trânti punga pe masă, în faţa lui. Trânti şi cizmele pe podea.

Brusco mângâie punga:

— Bine. Dar ce-s astea?

— Cizme.

— Cizmele bune sunt greu de găsit, remarcă Brusco, dar astea îmi sunt mici. Ridică una şi o cercetă cu ochii mijiţi.

— La noapte va fi lună neagră, îi reaminti ea.

— Atunci, mai bine roagă-te. Brusco azvârli cizmele deoparte şi turnă monedele pe masă ca să le numere. *Valar dohaeris.*

Valar morghulis, gândi ea.

Ceaţa se ridica în timp ce străbătea străzile Braavosului. Tremura puţin când intră pe uşa din lemn de copac al inimii în Casa în Negru şi Alb. Doar câteva lumânări ardeau în seara aceasta, pâlpâind ca nişte stele căzute. În întuneric, toţi zeii erau străini.

Jos, în galeriile subterane, dezlegă mantia lui Cat, trase peste cap tunica maro, mirosind a peşte a lui Cat, aruncă din picioare cizmele pătate de sare ale lui Cat, ieşi din lenjeria lui Cat şi se îmbăie în apă cu lămâie, ca să spele orice urmă de miros al lui Cat a Canalelor. Când ieşi, săpunită şi frecată, cu părul ei castaniu lipit de obraji, Cat dispăruse. Îmbrăcă veşminte curate şi o pereche de papuci moi de postav şi se duse, cu paşi uşori, la bucătărie, să-i ceară Ummei ceva de mâncare. Preoţii şi acoliţii mâncaseră deja, dar bucătăreasa îi păstrase o bucată bună de cod prăjit şi nişte piure de napi galbeni. Înfulecă, spălă strachina şi apoi se duse s-o ajute pe orfelină să-şi pregătească poţiunile.

Rolul ei era în principal să-i aducă una-alta, cocoţându-se pe

scări ca să găsească ierburile şi frunzele de care avea nevoie orfelina.

— Somn-dulce e cea mai blândă dintre otrăvuri, îi spuse femeia, fărâmiţând niţel cu un mojar şi un pistil. Câteva fire pot încetini o inimă care bubuie, pot opri o mână care tremură şi pot face un om să se simtă liniştit şi puternic. Un vârf de cuţit va asigura o noapte de somn adânc şi fără vise. Trei vârfuri de cuţit vor aduce un somn fără sfârşit. Gustul e foarte dulce, aşa că e cel mai bine să fie folosită în prăjituri şi vinuri. Uite, poţi mirosi dulceaţa. O lăsă să inhaleze puţin, iar pe urmă o trimise sus, pe scară, să caute un vas din sticlă roşie. Aceasta este o otravă mai crudă, dar insipidă şi inodoră, fiind astfel mai uşor de ascuns. Lacrimile Lysului i se spune. Dizolvată în vin sau în apă, macină măruntaiele şi intestinele omului şi îl ucide ca o boală a acelor organe. Miroase. Arya adulmecă şi nu simţi nimic. Orfelina puse deoparte lacrimile şi deschise un vas burduhănos de piatră. Pasta asta e condimentată cu sânge de vasilisc. Va da cărnii prăjite un miros de cimbru, dar mâncată produce o nebunie violentă, atât la animale, cât şi la oameni. Un şoarece va ataca un leu după ce gustă din sângele de vasilisc.

Arya îşi roase buza.

— Ar merge la câini?

— La orice animal cu sânge cald. Orfelina o pălmui.

Îşi duse mâna la obraz, fiind mai mult surprinsă decât rănită.

— De ce-ai făcut asta?

— Arya din Casa Stark e cea care îşi roade buza ori de câte ori se gândeşte. Eşti Arya din Casa Stark?

— Nu sunt nimeni. Era furioasă. Tu cine eşti? Nu se aştepta la un răspuns din partea orfelinei, dar acesta veni:

— M-am născut drept singurul copil dintr-o Casă străveche, moştenitoarea nobilului meu tată, răspunse orfelina. Mama mea a murit când eram mică. N-am nicio amintire cu ea. Când aveam şase ani, tatăl meu s-a recăsătorit. Noua lui soţie a fost blândă cu mine până când a născut-o pe fiica ei. Apoi şi-a dorit să mor, pentru ca propriul ei copil să poată moşteni averea tatălui meu. Ar fi putut să apeleze la bunăvoinţa Zeului cu Multe Chipuri, dar nu putea suporta sacrificiul pe care acesta i l-ar fi cerut. În schimb, s-a gândit să mă otrăvească cu mâna ei. M-a lăsat cum mă vezi acum, dar n-am murit. Când tămăduitorii din Casa Mâinilor Roşii i-au spus tatălui meu ce făcuse, a venit aici şi a

adus ofrande, oferindu-i toată averea şi pe mine. Zeul cu Multe Chipuri i-a auzit rugăciunea. Am fost crescută în templu ca să slujesc, iar soţia tatălui meu a primit darul.

Arya o cercetă neîncrezătoare.

— E adevărat?

— Există adevăr în ceea ce ţi-am povestit.

— Dar şi minciuni?

— Există un neadevăr şi o exagerare.

Urmărise chipul orfelinei tot timpul cât îşi spusese povestea, dar cealaltă fată nu-i dăduse niciun indiciu.

— Zeul cu Multe Chipuri a luat trei sferturi din averea tatălui tău, nu pe toată.

— Întocmai. Asta a fost exagerarea mea.

Arya zâmbi larg, îşi dădu seama că zâmbeşte şi se ciupi de obraz. *Controlează- ţi faţa,* îşi spuse. *Zâmbetul meu e slujitorul meu, trebuie să vină la porunca mea.*

— Care parte a fost o minciună?

— Nicio parte. Am minţit în privinţa minciunii.

— Oare? Sau minţi acum?

Dar înainte ca orfelina să apuce să răspundă, omul blajin păşi în încăpere, zâmbind.

— Te-ai întors la noi.

— Luna e neagră.

— Aşa e. Care sunt cele trei lucruri noi pe care le ştii şi pe care nu le-ai ştiut când ai plecat de la noi ultima oară?

Ştiu treizeci de lucruri noi, îi venea să spună.

— Trei dintre degetele Micului Narbo nu se îndoaie. Vrea să se facă vâslaş.

— E bine de ştiut. Şi ce altceva?

Îşi rememoră ziua.

— Quence şi Alaquo s-au certat şi au părăsit Corabia, dar cred că se vor întoarce.

— Doar crezi sau *ştii?*

— Doar cred, fu ea nevoită să mărturisească, deşi era sigură de asta. Comedianţii trebuiau să mănânce, la fel ca alţi oameni, iar Quence şi Alaquo nu erau destul de buni pentru Felinarul Albastru.

— Întocmai, zise omul blajin. Şi al treilea lucru?

De data aceasta nu şovăi.

— Dareon e mort. Cântăreţul negru care dormea la Portul

Vesel. A fost un dezertor din Rondul de Noapte. Cineva i-a tăiat beregata şi l-a împins în canal, dar i-a păstrat cizmele.

— Cizmele bune sunt greu de găsit.

— Întocmai. Încercă să-şi păstreze chipul neclintit.

— Cine ar fi putut face una ca asta, mă întreb?

— Arya din Casa Stark. Îi urmări ochii, gura, muşchii bărbiei.

— Fata aceea? Credeam că a plecat din Braavos. Cine eşti?

— Nimeni.

— Minţi. Se întoarse către orfelină. Gâtlejul mi-e uscat. Fii bună şi adu o cupă cu vin pentru mine şi una cu lapte cald pentru prietena noastră Arya, care s-a întors la noi pe neaşteptate.

Străbătând oraşul, Arya se întrebase ce avea să spună omul blajin când îi va povesti despre Dareon. Poate că se va înfuria pe ea sau poate că va fi încântat că i-a dat cântăreţului darul Zeului cu Multe Chipuri, îşi repetase această discuţie în cap de zeci de ori, ca pe un spectacol al comedianţilor. Dar nu se gândise niciodată la *lapte cald.*

Când laptele sosi, Arya îl bău până la fund. Mirosea puţin a ars şi îi lăsa în gură un gust amar.

— Acum du-te la culcare, copilă, îi spuse omul blajin. Mâine dimineaţă trebuie să slujeşti.

Noaptea se visă iarăşi lup, dar era altfel decât alte vise. În visul acesta nu avea haită. Umbla singură după pradă, sărind peste acoperişuri şi păşind uşor pe lângă malurile canalului, pândind umbre prin ceaţă.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, era oarbă.

SAMWELL

Vântul Cafeniu era o corabie-lebădă din Oraşul Copacilor Înalţi de pe Insulele Verii, unde oamenii erau negri, femeile desfrânate şi până şi zeii erau ciudaţi. Nu avea un septon la bord care să-i conducă în rugăciunile de înmormântare, aşa că misiunea îi reveni lui Samwell Tarly, undeva departe de coasta sudică, pârjolită de soare, a Dornului.

Sam îşi îmbrăcă veşmintele negre ca să rostească vorbele, deşi era zăpuşeală în după-amiaza aceea, fără nicio boare de vânt.

— A fost un om bun, începu el... dar de îndată ce spuse cuvintele, ştiu că nu erau cele potrivite. Nu. A fost un om *mare.* Un maester al Citadelei, care şi-a făurit un colan şi a făcut legământ, un Frate Jurat al Rondului de Noapte, mereu credincios. La naştere, i-au dat numele unui erou care murise prea tânăr, dar, deşi a trăit multă, multă vreme, propria viaţă a fost mai puţin eroică. N-a fost altul mai înţelept, mai blând sau mai bun ca el. La Zid, o duzină de lorzi comandanţi au venit şi au plecat în timpul anilor lui de slujire, dar el a fost mereu acolo ca să-i sfătuiască. A sfătuit şi regi. Ar fi putut fi rege el însuşi, dar când i s-a oferit coroana, a spus că aceasta ar trebui să-i revină fratelui său mai mic. Câţi oameni ar face asta? Sam îşi simţi ochii umplându-se de lacrimi şi ştiu că nu mai putea continua mult timp. A fost sângele dragonului, dar acum focul lui s-a stins. A fost Aemon Targaryen, iar acum veghea lui s-a sfârşit.

— Iar acum veghea lui s-a sfârşit, murmură Gilly după el, legănând pruncul în braţe. Kojja Mo rosti vorbele după ea în Limba Comună a Westerosului, pe urmă le repetă în Limba Verii, pentru Xhondo şi pentru tatăl ei şi pentru restul adunării.

Sam îşi plecă creştetul şi începu să plângă, cu suspine atât de zgomotoase şi de convulsive încât tremura din tot trupul. Gilly veni lângă el şi îl lăsă să-i plângă pe umăr. Avea şi ea lacrimi în ochi.

Aerul era cald, umed şi neclintit, iar *Vântul Cafeniu* plutea în derivă pe adânca mare albastră, în larg.

— Sam Negru a rostit vorbe frumoase, spuse Xhondo. Acum bem viaţa. Strigă ceva în Limba Verii şi un butoi cu rom cu mirodenii fu rostogolit pe puntea pupă şi deschis, pentru ca toţi cei de faţă să poată bea o cupă în amintirea bătrânului dragon

orb. Echipajul îl cunoscuse doar foarte scurt timp, dar insularii verii respectau bătrânii şi îşi cinsteau morţii.

Sam nu mai băuse rom niciodată. Era o licoare stranie şi ameţitoare, dulce la început, dar lăsându-ţi un gust învăpăiat care îţi ardea limba. Era obosit, atât de obosit. Fiecare muşchi îl durea şi mai simţea şi alte dureri, în locuri unde Sam nu ştiuse că avea muşchi. Genunchii îi erau înţepeniţi, mâinile acoperite de băşici noi şi aspre şi de pete lipicioase acolo unde vechile băşici se spărseseră. Cu toate acestea, romul şi tristeţea păreau să-i şteargă rănile.

— De-am fi reuşit să-l aducem în Oraşul Vechi, arhimaesterii poate l-ar fi salvat, îi spuse lui Gilly, când îşi sorbeau romul pe castelul înalt al *Vântului Cafeniu.* Tămăduitorii Citadelei sunt cei mai buni din Cele Şapte Regate. O vreme am crezut… am sperat…

În Braavos, păruse posibil ca Aemon să-şi revină. Poveştile lui Xhondo despre dragoni păruseră gata să-l readucă pe bătrân la viaţă. În seara aceea, mâncase fiecare bucăţică pe care Sam i-o pusese în faţă.

— Nimeni n-a căutat vreodată o fată, spusese el. Un prinţ fusese promis, nu o prinţesă. Rhaegar, am crezut… Fumul reprezenta focul ce mistuia Castelul Verii în ziua naşterii sale, sarea însemna lacrimile vărsate pentru cei care au murit. În tinereţe, mi-a împărtăşit părerea, dar mai târziu a fost convins că propriul său fiu era cel care împlinise profeţia, căci, în noaptea când a fost zămislit Aegon, deasupra Debarcaderului Regelui fusese văzută o cometă, iar Rhaegar era sigur că steaua sângerândă reprezenta o cometă. Ce proşti am fost, noi care ne credeam atât de înţelepţi! Eroarea s-a strecurat în traducere. Barth şi-a dat seama: dragonii nu sunt nici bărbaţi, nici femei, ci când una, când alta, schimbători ca flacăra. Limba ne-a indus pe toţi în eroare, timp de o mie de ani. *Daenerys* este aceea, născută în mijlocul sării şi al fumului. Dragonii au dovedit-o. Doar vorbind despre ea, Maester Aemon prindea parcă putere. Trebuie să mă duc la ea. *Trebuie.* De-aş fi măcar cu zece ani mai tânăr.

Bătrânul fusese atât de hotărât încât chiar urcase pe propriile picioare pasarela spre *Vântul Cafeniu,* după ce Sam făcuse aranjamentele pentru drum. Îi dăduse deja sabia şi teaca lui Xhondo, ca să-l despăgubească pe voinicul ofiţer secund pentru

mantia pe care şi-o stricase salvându-l de la înec. Singurele lucruri de preţ care le mai rămâneau erau cărţile pe care le aduseseră din beciurile Castelului Negru. Sam se despărţise cu tristeţe de ele.

— Erau destinate Citadelei, spusese el când Xhondo îl întrebase ce-l supără. Când secundul tradusese acele cuvinte, căpitanul râsese.

— Quhuru Mo spune că oamenii cărunţi vor avea oricum aceste cărţi, explicase Xhondo, numai că le vor cumpăra de la Quhuru Mo. Maesterii plătesc argint bun pentru cărţi pe care nu le au şi uneori aur roşu şi galben.

Căpitanul voia şi colanul lui Aemon, dar în această privinţă Sam îl refuzase. Era o mare ruşine pentru orice maester să renunţe la colanul său, îi explicase el. Xhondo fusese nevoit să repete partea aceea de trei ori până când Quhuru Mo o acceptase. Când târgul fusese încheiat, Sam rămăsese doar cu cizmele, veşmintele negre şi lenjeria de pe el şi cu cornul crăpat pe care Jon Snow îl găsise la Pumnul Primilor Oameni. *N-am avut de ales,* îşi spuse. *Nu puteam să rămânem în Braavos şi, fără furt şi cerşetorie, altă cale să plătim drumul nu era.* Ar fi socotit că târgul a fost bun şi cu un preţ de trei ori mai mare, dacă ar fi reuşit să-l ducă pe Maester Aemon teafăr în Oraşul Vechi.

Dar călătoria spre sud fusese presărată de furtuni şi fiecare vijelie îşi luase obolul din puterea şi vigoarea bătrânului. La Pentos, ceruse să fie dus pe punte, pentru ca Sam să-i poată picta în cuvinte un tablou al oraşului, dar fusese ultima oară când părăsise patul căpitanului. Curând după aceea, mintea începuse din nou să-i rătăcească. Până când *Vântul Cafeniu* alunecase, pe lângă Turnul Însângerat, în portul Tyrosh, Aemon nu mai pomenea despre încercarea de a găsi o corabie care să-l ducă spre est. În schimb, vorbea din nou despre Oraşul Vechi şi arhimaesterii Citadelei.

— Trebuie să le spui, Sam, zisese el. Arhimaesterilor. Trebuie să-i faci să înţeleagă. Oamenii care erau la Citadelă când am fost eu sunt morţi de cincizeci de ani. Cei de acum nu m-au cunoscut. Scrisorile mele… în Oraşul Vechi trebuie să le fi citit ca pe aiurelile unui bătrân cu minţile rătăcite. Trebuie să-i convingi, acolo unde eu n-am reuşit. Spune-le, Sam… spune-le cum e la Zid… arătările şi umblătorii albi, frigul care se strecoară…

— Le voi spune, promisese Sam. Îmi voi alătura glasul glasului tău, maester. Le vom spune amândoi, noi împreună.

— Nu, spusese maesterul. Trebuie să le spui tu. Spune-le. Profeţia… visul fratelui meu… Lady Melisandre a citit semnele greşit. Stannis… Stannis are în el ceva din sângele dragonilor, da. Şi fratele lui a avut. Rhaelle, fetiţa lui Egg, prin ea s-au ales cu el… mama tatălui lor… ea îmi spunea unchiul maester când era mică. Îmi amintesc, aşa că mi-am îngăduit să sper… poate că am vrut… cu toţii ne amăgim, când vrem să credem. Mai cu seamă Melisandre, bănuiesc. Sabia nu e bună, trebuie să ştie asta… lumină fără căldură… o strălucire goală… sabia *nu e bună* şi lumina falsă nu poate decât să ne conducă mai adânc în beznă, Sam. *Daenerys* e speranţa noastră. Spune-le asta, la Citadelă. Fă-i să asculte. Trebuie să-i trimită un maester. Daenerys trebuie să fie sfătuită, învăţată, *apărată.* În toţi aceşti ani am zăbovit, aşteptând, urmărind, iar acum, când ziua e la asfinţit, sunt prea bătrân. Sunt pe moarte, Sam. Lacrimile şiroiseră din ochii albi şi orbi ai bătrânului, în faţa acelei acceptări. Moartea n-ar trebui să sperie un om bătrân ca mine, dar mă sperie. Nu-i aşa că e absurd? Cu toate acestea, nu pot să nu mă întreb ce va urma după ce ultimul strop de căldură îmi va părăsi trupul. Oare mă voi ospăta veşnic în castelul de aur al Tatălui, aşa cum spun septonii? Oare voi vorbi din nou cu Egg, îl voi găsi pe Daeron teafăr şi fericit, îmi voi auzi sora cântându-le copiilor lor? Dar dacă lorzii călăreţi au dreptate? Voi călări veşnic prin cerul nopţii, pe un armăsar de foc? Sau trebuie să mă întorc în această vale a plângerii? Cine poate spune, zău? Cine a fost dincolo de zidul morţii ca să vadă? Doar arătările, şi ştim cum sunt ele. Ştim.

Nu era nimic de spus la toate acestea, dar Sam îi oferise bătrânului alinare aşa cum se pricepuse, iar Gilly venise după aceea şi îi cântase un cântec, o aiureală pe care o învăţase de la celelalte neveste ale lui Craster. Îl făcuse pe bătrân să zâmbească şi îl ajutase să adoarmă.

Aceea fusese una dintre ultimele sale zile bune. Pe urmă, bătrânul îşi petrecuse mai mult timp dormind decât treaz, cuibărit sub un maldăr de blănuri, în cabina căpitanului. Uneori murmura în somn. Când se trezea, îl striga pe Sam, insistând că trebuie să-i spună ceva, dar cel mai adesea uita ce voise până când ajungea bărbatul. Chiar şi când îşi amintea, vorbea confuz.

Vorbea despre vise şi nu pomenea niciodată de cel care le visase, despre lumânări de sticlă care nu puteau fi aprinse şi despre ouă care nu scoteau pui. Spunea că sfinxul era enigma, nu enigmistul, dar nu era limpede la ce se referea. Îl ruga pe Sam să-i citească dintr-o carte scrisă de Septonul Barth, ale cărui scrieri fuseseră arse în timpul domniei lui Baelor cel Binecuvântat. O dată se trezise plângând.

— Dragonul trebuie să aibă trei capete, bocise el, dar eu sunt prea bătrân şi prea firav ca să fiu unul dintre ele. Ar trebui să fiu cu ea, să-i arăt calea, dar trupul m-a trădat. În timp ce *Vântul Cafeniu* îşi croia drum prin Treptele de Piatră, Maester Aemon uita cel mai adesea numele lui Sam. Uneori îl lua drept unul dintre fraţii lui morţi.

— Era prea plăpând pentru o călătorie atât de lungă, îi spuse Sam lui Gilly pe castelul de la pupă, după încă o înghiţitură de rom. Jon ar fi trebuit să-şi dea seama. Aemon avea o sută doi ani, n-ar fi trebuit să fie trimis pe mare. Dacă ar fi rămas la Castelul Negru, poate că ar mai fi trăit încă zece ani.

— Sau poate că l-ar fi ars. Femeia roşie. Chiar şi aici, la o mie de leghe de Zid, Gilly se ferea să rostească numele lui Melisandre cu voce tare. Voia sânge regesc pentru focurile ei. Val ştia asta. Şi Lordul Snow. De aceea m-au obligat să iau pruncul Dallei şi să-l las pe al meu în locul lui. Maester Aemon a adormit şi nu s-a mai trezit, dar dacă ar fi rămas, ea l-ar fi ars.

Va arde oricum, gândi Sam deprimat, *numai că acum trebuie s-o fac eu.* Targaryenii îşi dădeau întotdeauna morţii flăcărilor. Quhuru Mo nu voise să îngăduie un rug funerar la bordul *Vântului Cafeniu,* aşa că trupul lui Aemon fusese vârât într-un butoi cu rom de mure ca să se conserve până când corabia ajungea în Oraşul Vechi.

— În noaptea dinaintea morţii sale, m-a întrebat dacă poate ţine pruncul în braţe, continuă Gilly. M-am temut că ar fi putut să-l scape, dar n-a făcut-o. L-a legănat şi i-a fredonat un cântec, iar băiatul Daliei a întins mâinile şi i-a atins faţa. După felul cum l-a tras de buză, m-am gândit că s-ar putea să-l rănească, dar n-a reuşit decât să-l facă pe bătrân să râdă. Gilly mângâie mâna lui Sam. Am putea să-i spunem Maester micuţului, dacă vrei. Când va fi destul de mare, nu acum. Am putea.

— *Maester* nu e un nume. Dar ai putea foarte bine să-i spui Aemon.

Gilly chibzui la asta.

— Dalla l-a adus pe lume în timpul bătăliei, cu săbiile cântând în jurul ei. Aşa ar trebui să-l cheme, Aemon Născut în Luptă, Aemon Cântecul Oţelului.

Un nume care ar putea să-i placă până şi nobilului meu tată. Un nume de războinic. Băiatul era fiul lui Mance Rayder şi nepotul lui Craster, în definitiv. N-avea nimic din sângele de laş al lui Sam.

— Da. Aşa să-i spui.

— Când împlineşte doi ani, îi promise ea. Nu ar fi bine mai devreme.

— Unde e băiatul? se gândi Sam să întrebe. Cu romul şi tristeţea, îi luase tot acest timp ca să-şi dea seama că Gilly nu avea pruncul cu ea.

— E la Kojja. Am rugat-o să-l ia puţin.

— Ah.

Kojja Mo era fata căpitanului, mai înaltă decât Sam şi suplă ca o suliţă, cu pielea neagră şi netedă ca jaisul lustruit. Îi conducea şi pe arcaşii roşii ai corăbiei şi trăgea cu un arc dublu din lemn auriu, care putea trimite o săgeată la patru sute de metri. Când piraţii îi atacaseră la Treptele de Piatră, săgeţile Kojjei omorâseră o duzină, în timp ce ale lui Sam cădeau în apă. Singurul lucru care îi plăcea mai mult decât arcul ei era să salte pruncul Daliei pe genunchi şi să-i cânte în Limba Verii. Prinţul sălbatic devenise răsfăţatul tuturor femeilor din echipaj, iar Gilly părea să aibă încredere în ele, aşa cum nu avusese în niciun bărbat.

— Frumos din partea ei, remarcă Sam.

— La început mi-a fost frică de ea, spuse Gilly. Era atât de neagră şi dinţii ei erau aşa de mari şi de albi! Mă temeam că era o fiară sau un monstru, dar nu e. E bună. Îmi place de ea.

— Ştiu că-ţi place.

Aproape toată viaţa, singurul bărbat pe care-l cunoscuse Gilly fusese înfiorătorul Craster. În rest, în viaţa ei existaseră doar femei. *Bărbaţii o sperie, dar femeile nu,* îşi dădu seama Sam. Nu putea înţelege asta. La Horn Hill, lui îi plăcuse şi compania fetelor. Surorile lui fuseseră blânde cu el şi, deşi celelalte fete îl tachinau uneori, cuvintele crude erau mai uşor de ignorat decât loviturile şi ghionturile pe care le primea de la ceilalţi băieţi din castel. Chiar şi acum, pe *Vântul Cafeniu,* Sam se simţea mai

bine cu Kojja Mo decât cu tatăl ei, deşi asta poate era fiindcă ea vorbea Limba Comună, iar el nu.

— Şi tu îmi placi, Sam, şopti Gilly. Şi îmi place băutura asta. Are gust de foc.

Da, gândi Sam, *o băutură pentru dragoni.* Cupele li se goliră, aşa că Sam se duse la butoi, să le umple. Văzu că soarele cobora către apus, de trei ori mai mare decât era de obicei. Lumina lui arămie făcea chipul lui Gilly să pară aprins şi roşu. Băură o cupă pentru Kojja Mo şi una pentru fiul Dallei şi încă una pentru pruncul lui Gilly, aflat la Zid. Iar după aceea nu mai avură de ales decât să bea două cupe pentru Aemon din Casa Targaryen.

— Fie ca Tatăl să-l judece drept, zise Sam, suspinând.

Soarele aproape dispăruse când isprăviră cu Maester Aemon. Doar o dâră lungă şi subţire de roşu mai strălucea la orizontul apusului, ca o tăietură pe cer. Gilly spuse că băutura făcea corabia să se învârtă, aşa că Sam o ajută să coboare scara către cabinele femeilor, la prora corăbiei.

Chiar la intrarea în cabină atârna un felinar şi Sam reuşi să dea cu capul de el, păşind înăuntru.

— Au, făcu el, iar Gilly întrebă:

— Eşti rănit? Lasă-mă să văd.

Gilly se aplecă… şi îl sărută pe gură.

Sam se pomeni răspunzându-i. *Am rostit cuvintele,* gândi el, dar mâinile ei trăgeau de veşmintele lui negre, desfăcându-i şnurul pantalonilor. Sam întrerupse sărutul, doar cât să spună:

— Nu putem.

Dar Gilly răspunse:

— Putem, şi îi acoperi din nou gura cu gura ei.

Vântul Cafeniu se învârtea de jur împrejurul lor şi Sam simţea gust de rom pe limba lui Gilly, iar apoi sânii ei erau dezgoliţi şi el îi mângâia. *Am rostit cuvintele,* gândi iarăşi Sam, dar unul dintre sfârcuri îşi găsi drumul spre buzele lui. Era roz şi tare, şi când îl supse, laptele ei îi umplu gura, amestecându-se cu gustul de rom. Nu mai gustase nimic atât de plăcut, de dulce şi de bun. *Dacă fac asta, nu sunt mai bun cu nimic decât Dareon,* gândi Sam, dar era prea plăcut ca să se oprească. Şi, dintr-odată, mădularul îi era afară, ţâşnind în sus din pantaloni, ca un catarg gros şi roz. Arăta aşa de caraghios încât îi venea să râdă, dar Gilly îl împinse pe patul de scânduri, îşi ridică fustele în jurul

coapselor şi se coborî deasupra lui, cu un scâncet uşor. Era chiar mai plăcut decât sfârcurile. *E atât de udă,* gândi el, gâfâind. *N-am ştiut niciodată că o femeie poate să fie aşa de udă acolo, jos.*

— Acum sunt soţia ta, şopti ea, lunecând în sus şi-n jos, deasupra lui.

Sam gemu, gândind: *Nu, nu, nu se poate, am rostit cuvintele, am rostit cuvintele,* dar singurul cuvânt pe care îl spuse fu:

— Da.

După aceea, ea adormi îmbrăţişându-l, cu faţa pe pieptul lui. Sam avea şi el nevoie de somn, dar era beat de rom, de lapte de mamă şi de Gilly. Ştia că ar trebui să se ducă înapoi în hamacul lui din cabina bărbaţilor, dar era atât de plăcut s-o simtă cuibărită în el încât, cumva, nu se putea mişca.

Alţii intrară, bărbaţi şi femei, şi îi auzi sărutându-se şi râzând şi împerechindu-se. *Insulari. Aşa jelesc ei. Răspund morţii cu viaţă.* Sam citise asta undeva, cu multă vreme în urmă. Se întreba dacă Gilly ştia, dacă Kojja Mo îi spusese ce să facă.

Respira parfumul părului ei şi se holba la felinarul ce se legăna deasupra. *Nici măcar Baba însăşi nu m-ar putea scoate teafăr din asta.* Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se strecoare afară şi să sară în mare. *Dacă mă înec, nimeni nu va trebui să afle că m-am făcut de ruşine, că mi-am încălcat jurămintele, iar Gilly îşi poate găsi un bărbat mai bun, unul care nu e un mare laş grăsan.*

Se trezi a doua zi dimineaţă, în hamacul lui din cabina bărbaţilor, cu Xhondo răcnind despre vânt.

— *Bate vânt!* ţipa întruna secundul. *Sus şi la treabă, Sam Negru. Bate vânt!* Xhondo compensa prin volum ceea ce-i lipsea în vocabular.

Sam se rostogoli din hamac în picioare şi regretă de îndată. Capul îi bubuia să se spargă, una dintre băşicile din palmă se spărsese peste noapte şi îi venea să vomite.

Dar Xhondo nu avea milă, aşa că Sam nu avu de ales şi se căzni să-şi îmbrace veşmintele negre. Le găsi pe punte, sub hamac, toate îngrămădite într-un maldăr umed. Le mirosi ca să vadă cât erau de murdare şi inhală mirosul de sare, de mare şi de smoală, de pânză udă şi de mucegai, de fructe şi de peşte şi de rom de mure, de mirodenii ciudate şi de lemn exotic, şi buchetul ameţitor al propriei transpiraţii uscate. Dar în ele

stăruia şi mirosul lui Gilly, mirosul curat al părului ei şi dulcele miros al laptelui şi asta îl făcu bucuros să le poarte. Însă ar fi dat orice pentru nişte şosete uscate. Între degetele de la picioare începuse să-i crească un fel de ciupercă.

Cufărul cu cărţi nu fusese de ajuns ca să plătească drumul pentru patru persoane de la Braavos la Oraşul Vechi. *Vântul Cafeniu* era însă la strâmtoare, aşa că Quhuru Mo fusese de acord să-i ia pe vas, cu condiţia să muncească pentru asta. Când Sam protestase, zicând că Maester Aemon e prea slăbit, băiatul doar un prunc în braţe şi că lui Gilly îi era frică de mare, Xhondo doar răsese:

— Sam Negru e om mare şi gras. Sam Negru va munci pentru patru.

La drept vorbind, Sam era atât de neîndemânatic încât se îndoia că făcea măcar treaba unui singur om destoinic, dar se străduia. Freca punţile şi le netezea cu pietre, trăgea lanţurile ancorei, aduna funii şi vâna şobolani, cosea pânzele rupte, peticea spărturile cu smoală fierbinte, dezosa peşte şi îi tăia fructe bucătarului. Gilly se străduia şi ea. Era mai bună la manevrarea velelor decât Sam, deşi, din când în când, priveliştea întinderii nesfârşite de apă o mai făcea să închidă ochii.

Gilly, gândi Sam, *ce am să fac cu Gilly?*

Fu o zi lungă, fierbinte şi umedă, care părea şi mai lungă din pricina capului care îi bubuia. Sam îşi făcu de lucru cu funiile şi cu velele şi cu celelalte sarcini pe care i le dădea Xhondo şi încercă să nu-şi lase privirea să rătăcească înspre butoiul cu rom în care se afla trupul Maesterului Aemon... sau înspre Gilly. Nu putea să dea ochii cu ea chiar acum, nu după cele întâmplate noaptea trecută. Când fata sălbatică urcă pe punte, el coborî. Când ea se duse la proră, el plecă la pupă. Când ea îi zâmbi, el întoarse capul, simţindu-se ticălos. *Ar fi trebuit să sar în mare când încă dormea,* gândi el. *Am fost întotdeauna un laş, dar nu mi-am încălcat jurămintele până acum.*

Dacă Maester Aemon n-ar fi murit, Sam l-ar fi putut întreba ce să facă. Dacă Jon Snow ar fi fost la bord, sau măcar Pyp sau Grenn, ar fi putut să le ceară sfatul. În schimb, îl avea pe Xhondo. *Xhondo n-ar înţelege ce spun. Sau, dacă ar înţelege, mi-ar spune pur şi simplu s-o iau din nou la o partidă de futai.* „Futai” fusese primul cuvânt pe care Xhondo îl învăţase în

Limba Comună şi era foarte mândru de el.

Sam avea noroc că *Vântul Cafeniu* era aşa de mare. La bordul *Mierlei,* Gilly ar fi putut să-l încolţească într-o clipită. „Corăbii-lebede" li se spunea în Cele Şapte Regate ambarcaţiunilor mari din Insulele Verii, din pricina pânzelor albe şi umflate şi a galioanelor care, majoritatea, înfăţişau păsări. Aşa mari cum erau, pluteau pe valuri cu o graţie fără egal. Deşi neajutorat în perioadele de acalmie, cu un vânt bun şi vioi din spate *Vântul Cafeniu* putea întrece o galeră. Şi oferea o mulţime de locuri în care un laş se putea ascunde.

Spre sfârşitul schimbului său, Sam fu, în cele din urmă, încolţit. Cobora o scară când Xhondo îl înhăţă de guler.

— Sam Negru vine cu Xhondo, zise el, târându-l peste punte şi aruncându-l la picioarele lui Kojja Mo.

Departe, spre nord, un abur se zărea jos, la orizont. Kojja arătă într-acolo.

— Acolo e coasta Dornului. Nisip, stânci şi scorpioni şi niciun loc bun de acostare, preţ de sute de leghe. Poţi să înoţi până acolo, dacă vrei, sau să mergi pe jos către Oraşul Vechi. Va trebui să traversezi deşertul adânc, să urci nişte munţi şi să treci Torentine înot. Sau poţi să mergi cu Gilly.

— Nu înţelegeţi. Astă-noapte noi…

— … v-aţi onorat mortul şi zeii care v-au făcut pe amândoi. Xhondo a făcut la fel. Eu am avut copilul, altfel aş fi fost cu el. Voi, toţi cei din Westeros, faceţi din dragoste o ruşine. Nu e nimic ruşinos în dragoste. Dacă septonii voştri spun că este, cei şapte zei ai voştri trebuie să fie demoni. În insule, ştim mai bine. Zeii noştri ne-au dat picioare ca să fugim, nasuri ca să mirosim, mâini ca să atingem şi să simţim. Care zeu nebun şi crud ar da unui om ochi şi i-ar spune că trebuie să-i ţină închişi mereu şi să nu privească toată frumuseţea din lume? Doar un monstru, un demon al întunericului. Kojja îşi duse mâinile între picioarele lui Sam. Zeii ţi-au dat şi asta cu un scop, pentru… care e cuvântul vostru în limba Westerosi?

— *Futai,* îi sări Xhondo în ajutor.

— Da, pentru futai, pentru a da plăcere şi pentru a face copii. Nu e nicio ruşine în asta.

Sam se dădu înapoi.

— Am făcut un jurământ. *Nu îmi voi lua soţie şi nu voi zămisli copii.* Am rostit cuvintele.

— Ştie ce cuvinte ai rostit. E un copil în anumite privinţe, dar nu e oarbă. Ştie de ce porţi veşminte negre, de ce te duci în Oraşul Vechi. Ştie că nu te poate păstra. Te vrea pentru o vreme, atâta tot. Şi-a pierdut tatăl şi soţul, mama şi surorile, casa, *lumea* ei. Nu te are decât pe tine, în afară de prunc. Aşa că du-te la ea sau înoată.

Sam privi deznădăjduit la aburul care marca linia îndepărtată a ţărmului. Ştia că n-ar putea rezista să înoate până acolo.

Se duse la Gilly.

— Ce-am făcut noi… dacă aş putea să-mi iau soţie, te-aş prefera pe tine în locul oricărei prinţese sau fecioare de obârşie nobilă, dar nu pot. Am rămas cioară. Am rostit cuvintele. Gilly, am mers cu Jon în pădure şi am rostit cuvintele în faţa copacului inimii.

— Copacii veghează asupra noastră, şopti Gilly, ştergându-i lacrimile de pe obraji. În pădure, ei văd tot… dar aici nu sunt copaci. Numai apă, Sam. Numai apă.

CERSEI

Fusese o zi cenuşie, rece şi umedă. Turnase cu găleata toată dimineaţa şi, chiar şi atunci când, după prânz, ploaia se opri, norii refuzau să se împrăştie. Nu văzură soarele. O vreme atât de mizerabilă era de-ajuns ca s-o descurajeze până şi pe micuţa regină. În loc să călărească alături de găinile ei şi de alaiul lor de străjeri şi admiratori, îşi petrecu ziua întreagă în Beciul Fecioarelor cu verişoarele, ascultând cântecele Bardului Albastru.

Ziua lui Cersei fu la fel, până spre seară. Când cerul gri începu să se întunece, îi spuseră că *Dulcea Cersei* sosise cu fluxul de dimineaţă şi că Aurane Waters era afară, cerând să fie primit.

Regina trimise imediat după el. De îndată ce păşi în salonul ei, Cersei ştiu că veştile erau bune.

— Înălţimea Ta, spuse el cu un zâmbet larg. Piatra Dragonului îţi aparţine.

— Minunat! Îi luă mâinile şi îl sărută pe obraji. Ştiu că Tommen va fi încântat şi el. Asta înseamnă că putem să eliberăm flota lui Redwyne şi să alungăm oamenii de fier de la Scuturi. Veştile de la Reach păreau să fie tot mai cumplite cu fiecare corb. Oamenii de fier nu se mulţumiseră cu noile lor stânci, după toate aparenţele. Atacau în număr mare de-a lungul Manderului şi merseseră până într-acolo încât atacaseră Arborul şi insulele mai mici din împrejurimi. Oamenii lui Redwyne nu păstraseră mai mult de o duzină de nave de război în apele lor şi toate fuseseră nimicite, capturate sau scufundate. Iar acum veneau veşti cum că un nebun care îşi zicea Euron Ochi-de-Cioară trimitea corăbii lungi în susul Sunetului Şoptit, către Oraşul Vechi.

— Lordul Paxter încărca provizii pentru drumul spre casă când *Dulcea Cersei* a ridicat pânzele, raportă Lordul Waters. Îmi închipui că până acum flota lui principală a pornit pe mare.

— Să sperăm că vor avea parte de o călătorie iute şi de o vreme mai bună decât cea de astăzi. Regina îl trase pe Waters lângă ea, pe bancheta de lângă fereastră. Trebuie să-i mulţumim lui Ser Loras pentru acest triumf?

Zâmbetul lui pieri.

— Unii aşa spun, Înălţimea Ta.

— Unii? Îi aruncă o privire întrebătoare. Tu nu?

— Nu mi-a fost dat să văd un cavaler mai viteaz, mărturisi

Waters, dar a transformat într-un măcel ceea ce putea să fie o victorie fără vărsare de sânge. O mie de oameni sunt morţi sau pe-aproape. Majoritatea dintre ai noştri. Şi nu doar oameni de rând, Înălţimea Ta, ci şi cavaleri şi tineri lorzi, cei mai buni şi mai viteji.

— Şi Ser Loras?

— El va fi al o mie unulea. L-au dus în castel după bătălie, dar rănile lui sunt grave. A pierdut atât de mult sânge încât maesterii nu vor să-i pună lipitori.

— O, ce trist! Tommen va fi distrus. Îl admira atât de mult pe bravul nostru Cavaler al Florilor!

— Şi oamenii din popor, spuse amiralul ei. Fecioarele îşi vor vărsa lacrimile în cupele de vin pe tot cuprinsul regatului, când Loras va muri.

Regina ştia că Waters nu se înşela. Trei mii de oameni se îmbulziseră pe Poarta Noroiului ca să-l conducă pe Ser Loras în ziua plecării şi trei din patru fuseseră femei. Priveliştea nu făcuse decât s-o umple de dezgust. Îi venise să le strige că erau nişte oi, să le spună că tot ce puteau spera de la Loras Tyrell erau un zâmbet şi o floare. În schimb, îl proclamase cel mai viteaz cavaler din Cele Şapte Regate şi zâmbise când Tommen îi înmânase o sabie cu nestemate, pe care s-o poarte în luptă. Regele îl şi îmbrăţişase, ceea ce nu făcuse parte din planurile lui Cersei, dar acum nu mai conta. Îşi putea permite să fie generoasă: Loras Tyrell era pe moarte.

— Povesteşte-mi, porunci regina. Vreau să ştiu totul, de la început până la sfârşit.

Încăperea se întunecase când Waters isprăvi. Regina aprinse câteva lumânări şi o trimise pe Dorcas la bucătării după nişte pâine şi brânză şi puţină vită fiartă cu hrean. În timp ce mâncau, îl rugă pe Aurane să-i spună povestea din nou, ca să-şi amintească întocmai toate detaliile.

— Nu vreau ca scumpa noastră Margaery să audă aceste veşti de la un străin, spuse ea. Am să-i spun chiar eu.

— Înălţimea Ta e bună, zise Waters, cu un zâmbet.

Un zâmbet periculos, gândi regina. Aurane nu semăna cu Prinţul Rhaegar atât de mult cât crezuse. *Are părul lui, dar îl au şi jumătate din târfele din Lys, dacă e să dăm crezare poveştilor. Rhaegar a fost bărbat. Acesta e un băiat şiret, nimic mai mult. Dar folositor în felul lui.*

Margaery era în Beciul Fecioarelor, sorbind din vin şi încercând să descifreze un nou joc din Volantis, cu cele trei verişoare ale ei. Deşi era târziu, gărzile o lăsară pe Cersei să intre de îndată.

— Înălţimea Ta, începu ea, e bine să auzi veştile de la mine. Aurane s-a întors de la Piatra Dragonului. Fratele tău e un erou.

— Am ştiut asta întotdeauna. Margaery nu părea surprinsă. *De ce ar fi? Se aştepta la asta, din clipa când Loras mi-a cerut comanda.* Cu toate acestea, când Cersei îşi termină povestea, lacrimile sclipeau pe obrajii mai tinerei regine.

— Redwyne a pus mineri să sape un tunel sub zidurile castelului, dar au înaintat prea încet pentru Cavalerul Florilor. Fără îndoială, el se gândea la oamenii nobilului vostru tată, care sufereau la Scuturi. Lordul Waters zice că a ordonat asaltul la nici o jumătate de zi după ce a preluat comanda, după ce castelanul Lordului Stannis i-a refuzat oferta de a rezolva problema asediului între ei, printr-un duel. Loras a fost primul care a trecut prin spărtură, când berbecul a străpuns porţile castelului. A trecut direct prin gura dragonului, se spune, înveşmântat în alb şi legănându-şi buzduganul deasupra capului, lovind în dreapta şi-n stânga.

Megga Tyrell plângea deja nestăpânit.

— Cum a murit? întrebă ea. Cine l-a ucis?

— Nimeni nu a avut această onoare, răspunse Cersei. Ser Loras s-a ales cu o săgeată în coapsă şi cu o alta în umăr, dar a continuat să lupte cu vitejie, deşi sângele îi curgea în şuvoaie. Mai târziu, a primit o lovitură de buzdugan care i-a rupt câteva coaste. După aceea… dar nu. Am să te scutesc de partea cea mai cruntă.

— Spune-mi, o îndemnă Margaery. Poruncesc.

Porunceşti? Cersei şovăi o clipă, apoi hotărî să treacă asta cu vederea.

— Asediaţii s-au retras într-un donjon interior, după ce zidul de apărare a fost ocupat. Loras a condus şi atacul de acolo. A fost stropit cu ulei încins.

Lady Alia se făcu albă ca varul şi fugi imediat afară din încăpere.

— Lordul Waters m-a asigurat că maesterii fac tot ce pot, dar mă tem că fratele tău e ars prea rău. Cersei o cuprinse pe Margaery în braţe ca s-o liniştească. A salvat regatul. Când o

sărută pe mica regină pe obraz, simţi gustul sărat al lacrimilor ei. Jaime va scrie toate faptele sale în Cartea Albă, iar cântăreţii vor cânta despre el o mie de ani.

Margaery se smulse din îmbrăţişare, atât de violent încât Cersei fu cât pe ce să cadă.

— Pe moarte nu înseamnă mort, spuse ea.

— Nu, dar maesterii spun…

— Pe moarte nu înseamnă mort.

— Eu nu vreau decât să te cruţ…

— Ştiu ce vrei. Ieşi afară.

Acum ştii ce-am simţit în noaptea când a murit Joffrey al meu. Se înclină, cu faţa o mască de politeţe rece.

— Dulce fiică. Sunt atât de tristă pentru tine. Te voi lăsa cu durerea ta.

Lady Merryweather nu-şi făcu apariţia în seara aceea şi Cersei se pomeni prea agitată ca să doarmă. *De m-ar putea vedea Lordul Tywin acum, ar şti că şi-a găsit moştenitorul, un moştenitor demn de Casterly Rock,* gândi ea zăcând în pat cu Jocelyn Swyft, care sforăia încetişor pe cealaltă pernă. În curând Margaery avea să verse lacrimile amare pe care ar fi trebuit să le verse pentru Joffrey. Mace Tyrell ar putea plânge şi el, dar Cersei nu-i dăduse niciun motiv să rupă alianţa cu ea. Ce altceva făcuse, în definitiv, decât să-l onoreze pe Loras cu încrederea ei? El ceruse comanda, cu genunchiul plecat, sub privirile întregii curţi.

După ce moare, trebuie să-i ridic undeva o statuie şi să-i fac o înmormântare cum n-a mai văzut Debarcaderul Regelui. Oamenilor avea să le placă asta. Şi lui Tommen. *S-ar putea ca Mace chiar să-mi mulţumească, bietul de el. Cât despre nobila sa mamă, dacă zeii sunt buni, vestea aceasta o va răpune.*

Răsăritul soarelui fu cel mai frumos pe care îl văzuse Cersei de ani de zile. Taena îşi făcu apariţia curând şi mărturisi că-şi petrecuse noaptea consolându-le pe Margaery şi pe însoţitoarele ei, bând vin, plângând şi povestind despre Loras.

— Margaery e convinsă şi acum că nu va muri, o informă ea, în timp ce regina se îmbrăca pentru a se înfăţişa la curte. Intenţionează să-şi trimită propriul maester să-l îngrijească. Verişoarele se roagă pentru îndurarea Mamei.

— Mă voi ruga şi eu. Vino mâine cu mine în Septul lui Baelor şi vom aprinde o sută de lumânări pentru bravul nostru Cavaler al

Florilor. I se adresă cameristei sale: Dorcas, adu-mi coroana. Cea nouă, fii bună.

Era mai uşoară decât cea veche, din aur palid împletit, incrustat cu smaralde care sclipeau când întorcea capul.

— Au venit patru în legătură cu Pezevenghiul în dimineaţa asta, o anunţă Ser Osmund, după ce Jocelyn îl pofti înăuntru.

— Patru? Regina era plăcut surprinsă. Un şuvoi constant de informatori îşi croiau drum către Fortăreaţa Roşie, susţinând că au ştiinţă despre Tyrion, dar patru într-o zi era ceva neobişnuit.

— Da, răspunse Osmund. Unul ţi-a adus un cap.

— Am să-l primesc pe el primul. Adu-l în salonul meu. *Mă rog ca de data asta să nu fie o greşeală. Mă rog să fiu în sfârşit răzbunată, ca Joff să se poată odihni în pace.* Septonii spuneau că şapte e o cifră sacră pentru zei. Dacă era aşa, poate că acest al şaptelea cap avea să-i aducă balsamul după care tânjea sufletul ei.

Omul se dovedi a fi un tyroshi, scund, îndesat şi asudat, cu un zâmbet onctuos care îi amintea de Varys şi o barbă în furculiţă vopsită în verde şi roz. Lui Cersei îi displăcu din prima clipă, dar era dispusă să-i treacă neajunsurile cu vederea, dacă avea, într-adevăr, capul lui Tyrion în cufărul pe care îl aducea cu el. Lada era din lemn de cedru, cu lujeri de viţă şi flori incrustate în fildeş şi cu balamale şi închizători din aur alb. Un obiect încântător, dar pe regină nu o interesa decât ce se putea afla înăuntru. *E destul de mare, cel puţin. Tyrion avea un cap grotesc de mare, pentru un om atât de mic şi pipernicit.*

— Înălţimea Ta, murmură omul din Tyrosh, cu o plecăciune adâncă. Văd că eşti la fel de încântătoare cum se spune. Chiar şi dincolo de Marea Îngustă am auzit despre frumuseţea ta neasemuită şi despre durerea care-ţi sfâşie inima blândă. Nimeni nu poate să-ţi aducă tânărul fiu înapoi, dar nădăjduiesc că pot, cel puţin, să-ţi ofer un pic de balsam pentru durerea ta. Îşi aşeză mâna pe piept. Îţi aduc dreptate. Îţi aduc capul *valonqar*-ului tău.

Vechiul cuvânt valyrian o înfioră, dar îi dădu, în acelaşi timp, un crâmpei de speranţă.

— Pezevenghiul nu mai este fratele meu, dacă a fost vreodată, declară ea. Nici nu-i voi rosti numele. A fost cândva un nume mândru, înainte ca el să-l dezonoreze.

— În Tyrosh îi spunem Mâini-Roşii, de la sângele care-i

şiroieşte printre degete. Sângele unui rege şi al unui tată. Unii spun că şi-a omorât şi mama, sfârtecându-şi drumul din pântecele ei cu gheare sălbatice.

Ce aiureală, gândi Cersei.

— Este adevărat, spuse ea. Dacă în acel cufăr se află capul Pezevenghiului, te voi ridica la rangul de lord şi îţi voi încredinţa pământuri şi cetăţi bogate. Titlurile erau mai ieftine ca ţărâna, iar ţinuturile riverane erau pline de castele distruse, care stăteau părăsite printre câmpuri neîngrijite şi sate părăsite. Curtea mea aşteaptă. Deschide cufărul şi lasă-ne să vedem.

Omul din Tyrosh deschise cufărul cu un gest teatral şi făcu un pas înapoi, zâmbind. Înăuntru, capul unui pitic se odihnea pe un pat de catifea albastră şi moale, holbându-se la ea.

Cersei îl privi îndelung.

— Acela nu este fratele meu. Avea un gust amar în gură. *Presupun că am sperat prea mult, mai ales după Loras. Zeii nu sunt niciodată chiar atât de buni.* Bărbatul acesta are ochi căprui. Tyrion avea un ochi negru şi unul verde.

— Ochii, chiar aşa… Înălţimea Ta, ochii fratelui tău… s-au stricat oarecum. Mi-am luat libertatea de a-i înlocui cu sticlă… dar nu de culoarea potrivită, după cum spui.

Asta nu făcu decât să o irite şi mai mult.

— Poate că scăfârlia ta are ochi de sticlă, dar eu nu. Există garguie pe Piatra Dragonului care seamănă mai mult cu Pezevenghiul decât această creatură. E *chel* şi are de două ori vârsta fratelui meu. Ce s-a întâmplat cu dinţii lui?

Omul bătu în retragere în faţa furiei din glasul ei.

— Avea un şir frumos de dinţi din aur, Înălţimea Ta, dar noi… regret…

— O, nu încă. Dar vei regreta. *Ar trebui să-l spânzur. Să caute după aer până când i se înnegreşte faţa, aşa cum a făcut scumpul meu fiu.* Cuvintele îi stăteau pe buze.

— O greşeală nevinovată. Piticii seamănă atât de mult între ei şi… Înălţimea Ta poate observa, nu are nas…

— Nu are nas fiindcă *i l-ai tăiat.*

— Nu! Sudoarea de pe frunte îi trăda minciuna.

— Ba da. O dulceaţă otrăvită se strecură în tonul lui Cersei. Cel puţin ai avut atâta minte. Ultimul nebun a încercat să-mi spună că un vrăjitor rătăcitor i l-a crescut la loc. Totuşi, mi se pare că îi datorezi acestui pitic un nas. Casa Lannister îşi

plăteşte întotdeauna datoriile şi la fel vei face şi tu. Ser Meryn, du-l pe acest pungaş la Qyburn. Ser Meryn Trant îl luă pe tyroshi de braţ şi îl târî afară, în timp ce protesta. După ce plecară, Cersei i se adresă lui Osmund Kettleblack: Ser Osmund, ia asta din faţa mea şi adu-i înăuntru pe ceilalţi trei care susţin că au informaţii despre Pezevenghi.

— Da, Înălţimea Ta.

Din păcate, cei trei aşa-zişi informatori nu se dovediră mai folositori decât omul din Tyrosh. Unul spuse că Pezevenghiul se ascundea într-un bordel din Oraşul Vechi, desfătând bărbaţii cu gura. Era o imagine nostimă, dar Cersei nu-i dădu crezare nicio clipă. Cel de-al doilea susţinu că l-ar fi văzut pe pitic într-un spectacol în Braavos. Al treilea insistă că Tyrion devenise pustnic în ţinuturile riverane şi că trăia pe un deal bântuit. Regina avu acelaşi răspuns pentru toţi:

— Dacă eşti aşa de bun încât să conduci câţiva dintre bravii noştri cavaleri la acest pitic, vei fi răsplătit cu generozitate, promise ea. Cu condiţia ca acela să fie Pezevenghiul. Dacă nu… ei, bine, cavalerii mei nu sunt prea răbdători cu minciuna, nici cu nătărăii care îi trimit să alerge după umbre. Cineva şi-ar putea pierde limba.

Cât ai clipi, toţi cei trei informatori nu mai fură atât de siguri şi recunoscură că poate văzuseră alt pitic.

Cersei nu-şi dăduse seama până atunci că existau atât de mulţi pitici.

— Oare toată lumea e năpădită de aceşti monştri piperniciţi? se plânse ea, în timp ce ultimul dintre informatori era condus afară. Câţi pot să fie?

— Mai puţini decât au fost, remarcă Lady Merryweather. Îmi acorzi onoarea de a te însoţi la curte, Înălţimea Ta?

— Dacă poţi suporta plictiseala, răspunse Cersei. Robert era un prost în multe privinţe, dar într-una avea dreptate. E plictisitor să conduci un regat.

— Mă întristează să te văd atât de împovărată, Înălţimea Ta. Fugi şi joacă-te, zic eu, şi lasă Mâna Regelui să asculte aceste petiţii obositoare. Am putea să ne îmbrăcăm ca nişte slujnice şi să petrecem ziua printre oamenii de rând, să auzim ce spun despre căderea Pietrei Dragonului. Ştiu un han unde poate fi auzit Bardul Albastru, când nu îi cântă micii regine, şi o anume cramă unde un scamator transformă plumbul în aur, apa în vin şi fetele

în băieţi. Poate că-şi va face vrăjile asupra noastră. Nu te-ar amuza, Înălţimea Ta, să fii bărbat pentru o noapte?

Dacă aş fi bărbat, aş fi Jaime, gândi regina. *Dacă aş fi bărbat, aş putea conduce acest regat în numele meu, nu în locul lui Tommen.*

— Numai dacă tu ai rămâne femeie, răspunse ea, ştiind că asta era ceea ce voia să audă Taena. Eşti o păcătoasă mică să mă ispiteşti aşa, dar ce fel de regină aş fi dacă mi-aş pune regatul în mâinile tremurătoare ale lui Harys Swyft?

Taena se îmbufnă.

— Înălţimea Ta e prea sârguincioasă.

— Da, sunt, fu de acord Cersei, şi, până la sfârşitul zilei, am s-o regret. O luă pe Lady Merryweather de braţ: Haide.

Jalabhar Xho fu primul care i se înfăţişă în ziua aceea, după cum se cuvenea rangului său de prinţ în exil. Oricât de măreţ arăta în minunata-i mantie cu pene, nu venise decât să cerşească. Cersei îl lăsă să-şi facă obişnuita pledoarie, cerând oameni şi arme care să-l ajute să recucerească Valea Florii Roşii, pe urmă spuse:

— Înălţimea Sa îşi duce propriul război, Prinţe Jalabhar. Nu are oameni de irosit pentru al tău, tocmai acum. Anul viitor, poate. Asta îi spunea Robert mereu. Anul viitor, Cersei avea să-i spună *niciodată,* dar nu astăzi. Piatra Dragonului era a ei.

Lordul Hallyne din Ghilda Alchimiştilor se prezentă pentru a cere să le fie îngăduit piromanţilor lui să cuibărească orice ouă de dragon ar putea apărea la Piatra Dragonului, acum, că insula se afla iarăşi în siguranţă, pe mâini regale.

— Dacă ar mai fi rămas asemenea ouă, Stannis le-ar fi vândut ca să-şi plătească rebeliunea, îi spuse regina. Se feri să spună că planul era o nebunie. De când murise ultimul dragon Targaryen, toate încercările de acest fel sfârşiseră în moarte, dezastru sau dezonoare.

Un grup de negustori i se înfăţişă implorând tronul să intervină pentru ei pe lângă Banca de Fier din Braavos. Se părea că braavosii cereau imperativ rambursarea datoriilor restante şi refuzau toate noile împrumuturi. *Avem nevoie de propria noastră bancă,* hotărî Cersei, *Banca de Aur din Lannisport.* Poate că atunci când tronul lui Tommen va fi sigur, Cersei ar putea s-o înfăptuiască. Deocamdată, tot ceea ce putea face era să le spună negustorilor să le restituie cămătarilor braavosi datoria.

Delegaţia Credinţei era condusă de vechiul ei prieten, Septonul Raynard. Şase dintre Fiii Războinicului îl escortau prin oraş; împreună erau şapte, un număr sfânt şi de bun augur. Noul Înalt Septon – sau Înaltă Vrabie, cum îl poreclise Băiatul Lunii – făcea totul în grupuri de câte şapte. Cavalerii purtau centuri vărgate în cele şapte culori ale Credinţei. Mânerele săbiilor, precum şi crestele coifurilor lor erau împodobite cu cristale. Purtau scuturi alungite, într-un stil rar întâlnit de la Cucerire încoace, înfăţişând un blazon care nu mai fusese văzut în Cele Şapte Regate de secole: o sabie-curcubeu strălucind pe un fond întunecat. Aproape o sută de cavaleri veniseră deja să-şi pună vieţile şi săbiile în slujba Fiilor Războinicului, după cum susţinea Qyburn, şi, cu fiecare zi, veneau mai mulţi. *Îmbătaţi de zei, cu toţii. Cine s-ar fi gândit că regatul are atât de mulţi de felul lor?*

Majoritatea fuseseră cavaleri de casă şi cavaleri rătăcitori, dar câţiva erau de obârşie nobilă; fii mai mici, lorzi mărunţi, bătrâni care voiau să-şi ispăşească vechi păcate. Şi mai era Lancel. Cersei crezuse că Qyburn glumeşte când îi spusese că vărul ei nătărău îşi abandonase castelul, pământurile şi soţia şi se întorsese în oraş, să se alăture Nobilului şi Puternicului Ordin al Fiilor Războinicului, dar iată-l acolo, cu ceilalţi nebuni pioşi.

Lui Cersei nu-i plăcea asta defel, după cum nu era încântată nici de interminabila truculenţă şi ingratitudine a Înaltei Vrăbii.

— Unde e Înaltul Septon? îl întrebă ea pe Raynard. Pe el l-am chemat.

Septonul Raynard adoptă un ton plin de regret.

— Preacucernicia Sa m-a trimis pe mine în locul său şi m-a rugat să-i spun Înălţimii Tale că Cei Şapte l-au trimis să lupte împotriva ticăloşiei.

— Cum? Propovăduind castitatea pe Strada Mătăsii? Crede că dacă se roagă pentru târfe le poate face înapoi fecioare?

— Trupurile noastre au fost plămădite de Tatăl şi de Mama noastră astfel încât să ne putem uni, bărbat şi femeie, şi să zămislim copii în sfânta căsnicie, răspunse Raynard. E un lucru josnic şi un păcat ca femeile să-şi vândă sfintele trupuri pentru bani.

Sentimentul pios ar fi fost mai convingător dacă regina n-ar fi ştiut că Septonul Raynard avea prietene speciale în fiecare bordel de pe Strada Mătăsii. Fără doar şi poate, hotărâse că era

de preferat să repete trăncănelile Înaltei Vrăbii decât să frece podele.

— Să nu te apuci să-mi predici mie, îi spuse Cersei. Administratorii bordelurilor se plâng, şi pe bună dreptate.

— Dacă vorbesc păcătoşii, de ce ar asculta virtuoşii?

— Aceste păcătoase umplu cuferele regale, răspunse regina pe şleau, iar banii lor ne ajută să plătim simbriile mantiilor noastre aurii şi să construim galere care să ne apere ţărmurile. Mai e de luat în seamă şi negoţul. Dacă Debarcaderul Regelui n-ar avea niciun bordel, corăbiile s-ar duce la Duskendale şi la Gulltown. Preacucernicia Sa mi-a promis pace pe străzi. Bordelurile ne ajută să păstrăm această pace. Oamenii de rând, lipsiţi de târfe, sunt în stare să recurgă la viol. De acum înainte, Preacucernicia Sa n-are decât să-şi ţină predicile în templu, acolo unde le e locul.

Regina se aşteptase să-l vadă şi pe Lordul Gyles, dar, în schimb, îşi făcu apariţia Marele Maester Pycelle, întunecat la faţă şi cu un aer smerit, spunându-i că Rosby era prea slăbit ca să se ridice din pat.

— Îmi pare rău s-o spun, dar mă tem că Lordul Gyles trebuie să se alăture curând nobililor săi strămoşi. Fie ca Tatăl să-l judece drept.

Dacă Rosby moare, Mace Tyrell şi micuţa regină vor încerca din nou să mi-l vâre pe gât pe Garth cel Mare.

— Lordul Gyles are tusea aia de ani de zile şi până acum nu l-a omorât, se plânse ea. A tuşit jumătate din domnia lui Robert şi toată domnia lui Joffrey. Dacă moare acum, nu poate fi decât fiindcă îl vrea mort cineva.

Marele Maester Pycelle clipi uimit.

— Înălţimea Ta? Ci-cine să-l vrea mort pe Lordul Gyles?

— Moştenitorul lui, poate. *Sau mica regină.* Vreo femeie pe care a batjocorit-o cândva. *Margaery şi Mace şi Regina Spinilor, de ce nu? Gyles le stă în cale.* Un vechi duşman. Unul nou. Tu.

Bătrânul păli.

— Î-Înălţimea Ta glumeşte. Eu… eu l-am curăţat, i-am pus lipitori, l-am tratat cu comprese şi infuzii… aburii îl liniştesc puţin, iar somnul-dulce îi potoleşte convulsiile, dar mă tem că acum scuipă bucăţi de plămân.

— Fie cum zici. Te vei întoarce la Lordul Gyles şi îl vei informa că nu are permisiunea mea să moară.

— Cum porunceşti, Înălţimea Ta. Pycelle se înclină.

Urmară alţii şi alţii şi alţii, fiecare petiţionar mai plicticos decât celălalt. Iar în seara aceea, după ce, în sfârşit, ultimul plecase şi Cersei lua o cină frugală cu fiul ei, regina spuse:

— Tommen, când îţi spui rugăciunile înainte de culcare, spune-i Mamei şi Tatălui că eşti recunoscător că eşti încă un copil. Un rege munceşte din greu, te asigur, şi nu-ţi va plăcea. Te ciugulesc cu toţii, ca un stol de ciori. Fiecare vrea o bucăţică din carnea ta.

— Da, mamă, răspunse Tommen, cu glasul trist. Mica regină îi spusese despre Ser Loras. Ser Osmund zicea că băiatul plânsese. *E mic. Când va fi de vârsta lui Joff, nu-şi va mai aminti cum arăta Loras.* Dar nu m-ar deranja ciugulitul lor, continuă fiul ei. Ar trebui să merg cu tine la curte în fiecare zi, să ascult. Margaery zice…

— … puţin cam multe, izbucni Cersei. I-aş smulge bucuroasă limba, ca nimica.

— *Să nu spui asta!* strigă Tommen dintr-odată, cu feţişoara-i rotundă înroşindu-se. Lasă-i limba în pace. Să nu te atingi de ea. Eu sunt regele, nu tu.

Cersei se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Ce-ai spus?

— Eu sunt regele. Eu spun cui să i se smulgă limba, nu tu. Nu te voi lăsa să-i faci rău lui Margaery. *Nu!* Îţi interzic.

Cersei îl apucă de-o ureche şi îl târî, scâncind, la uşă, unde îl găsi pe Ser Boros Blount stând de strajă.

— Ser Boros, Înălţimea Sa şi-a ieşit din fire. Fii bun şi condu-l în dormitorul lui şi adu-l pe Pate. De data aceasta, vreau ca Tommen să-l biciuiască pe băiat cu mâna lui. Va continua până când băiatul va sângera din ambele buci. Dacă Înălţimea Sa refuză sau rosteşte vreun cuvânt de protest, cheamă-l pe Qyburn şi spune-i să îi taie limba lui Pate, ca Înălţimea Sa să înveţe care e preţul obrăzniciei.

— Cum porunceşti, oftă Ser Boros, uitându-se stânjenit la rege. Înălţimea Ta, vino cu mine, te rog.

Când noaptea se lăsă peste Fortăreaţa Roşie, Jocelyn aprinse un foc în şemineul reginei, iar Dorcas, lumânările de lângă pat. Cersei deschise fereastra ca să ia o gură de aer şi descoperi că norii se adunaseră iar, ascunzând stelele.

— O noapte atât de întunecată, Înălţimea Ta, murmură

Dorcas.

Da, gândi regina, *dar nu atât de întunecată ca Beciul Fecioarelor sau ca Piatra Dragonului, unde Loras Tyrell zace ars şi sângerând, sau precum celulele negre de sub castel.* Regina nu ştia de ce-i venise asta în minte. Hotărâse să nu se mai gândească nicio clipă la Falyse. *Duel. Falyse ar fi trebuit să aibă atâta minte să nu se mărite cu un asemenea nătărău.* Veştile de la Stokeworth erau că Lady Tanda murise de o pneumonie pricinuită de şoldul ei rupt. Lollys Nătânga fusese proclamată Lady Stokeworth, cu Ser Bronn drept lordul ei. *Tanda moartă şi Gyles în agonie. E bine că-l mai avem pe Băiatul Lunii, altfel curtea ar fi cu totul lipsită de măscărici.* Regina zâmbi, culcându-şi capul pe pernă. *Când am sărutat-o pe obraz, i-am simţit gustul sărat al lacrimilor.*

Visă un vis vechi, cu trei fete în mantii maro, o babă zbârcită şi un cort ce mirosea a moarte.

Cortul babei era întunecos, înalt şi ţuguiat. Nu voia să intre, după cum nu voise nici la zece ani, dar celelalte fete o priveau, aşa că nu putea da înapoi. Erau trei în vis, întocmai cum fuseseră în viaţa reală. Grăsana Jeyne Farman şovăia, ca întotdeauna. Era de mirare că venise până acolo. Melara Hetherspoon era mai îndrăzneaţă, mai mare şi mai frumoasă, aşa pistruiată cum era. Înfăşurate în mantii de pânză aspră, cu glugile trase pe cap, toate trei se furişaseră din paturi şi traversaseră terenurile pentru turnir, ca s-o caute pe vrăjitoare. Melara le auzise pe slujitoare şuşotind cum putea ea blestema un om sau cum îl putea face să se îndrăgostească, cum putea să cheme demonii şi să prezică viitorul.

În viaţa reală, fetele alergaseră cu sufletul la gură, năuce, şuşotind între ele pe drum, pe cât de emoţionate, pe atât de speriate. Visul era altfel. În vis, pavilioanele erau umbrite, iar cavalerii şi slujitorii pe lângă care treceau erau făcuţi din abur. Se făcea că fetele rătăceau multă vreme până când găseau cortul vrăjitoarei. Când ajungeau la el, toate torţele începeau să se stingă. Cersei le privea pe fete cuibărindu-se una într-alta, şuşotind. *Mergeţi înapoi,* încerca să le spună. *Întoarceţi-vă. Nu e nimic pentru voi aici.* Dar, deşi îşi mişca gura, niciun cuvânt nu se făcea auzit.

Fiica Lordului Tywin păşi prima în cort, cu Melara pe urmele ei. Jeyne Farman intră ultima şi încercă să se ascundă în spatele

celorlalte două, aşa cum făcea întotdeauna.

Cortul era încărcat de mirosuri. Scorţişoară şi nucşoară. Piper, roşu, alb şi negru. Lapte de migdale şi ceapă. Cuişoare, lămâiţă şi şofran preţios şi arome mai ciudate, încă şi mai rare. Singura lumină venea dinspre un mangal de fier în forma unui cap de vasilisc, o lumină difuză, verzuie, care făcea pereţii cortului să pară reci, morţi şi mucegăiţi. Oare la fel fusese în realitate? Cersei nu părea să-şi amintească.

Vrăjitoarea dormea în vis, aşa cum cândva dormise în viaţa reală. *Lăsaţi-o în pace,* îi venea reginei să strige. *Voi, netoatelor, n-o treziţi pe vrăjitoarea adormită.* Fără limbă, nu putea decât să privească fata dându-i mantia la o parte, lovind patul vrăjitoarei cu picioarele şi spunând:

— Trezeşte-te, vrem să ne spui viitorul.

Când Maggy Broasca deschise ochii, Jeyne Farman scânci speriată şi fugi afară din cort, năpustindu-se în noapte. Micuţa, dolofana, netoata, sfioasa Jeyne, cu faţa palidă şi grasă, speriată de fiece umbră. *Dar ea a fost cea înţeleaptă.* Jeyne trăia şi acum pe Insula Frumoasă. Se măritase cu unul dintre lorzii stegari ai fratelui ei şi fătase o duzină de plozi.

Ochii bătrânei erau galbeni şi acoperiţi de coji respingătoare. În Lannisport se spunea că fusese tânără şi frumoasă când soţul ei o adusese din est cu un transport de mirodenii, dar vârsta şi răul îşi lăsaseră amprenta asupra ei. Era scundă, îndesată şi plină de negi, cu o guşă verzuie, grăunţoasă. Dinţii şi-i pierduse şi sânii îi atârnau până la genunchi. Dacă stăteai prea aproape, simţeai miros de stricăciune, iar când vorbea, răsuflarea ei era stranie, puternică şi dezgustătoare.

— Plecaţi, le spuse fetelor, într-o şoaptă răguşită.

— Am venit pentru o prezicere, zise Cersei.

— Plecaţi, croncăni bătrâna a doua oară.

— Am auzit că poţi vedea viitorul, preciza Melara. Vrem doar să ştim cu ce bărbaţi ne vom căsători.

— Plecaţi, croncăni Maggy a treia oară.

Ascultaţi-o, ar fi strigat regina, dacă ar fi avut limbă. *Mai aveţi timp să fugiţi. Fugiţi, netoatelor!*

Fata cu bucle aurii îşi puse mâinile în şolduri.

— Vrem prezicerea noastră, altfel mă duc la nobilul meu tată şi îl pun să te biciuiască pentru insolenţă.

— Te rugăm, insistă Melara. Doar spune-ne viitorul, apoi

plecăm.

— Unii dintre noi n-au viitor, murmură Maggy, cu un glas grav, înfricoşător. Îşi strânse veşmântul în jurul umerilor şi le făcu semn fetelor să se apropie. Haideţi, dacă nu vreţi să plecaţi. Nesăbuitelor. Haideţi, da, trebuie să vă gust sângele.

Melara păli, dar nu şi Cersei. O leoaică nu se teme de o broască, oricât de bătrână şi de urâtă ar fi. Ar fi trebuit să plece, ar fi trebuit să asculte, ar fi trebuit să fugă. În schimb, luă pumnalul pe care i-l întinse Maggy şi îşi trecu lama strâmbă de fier peste buricul degetului mare. Pe urmă îi făcu acelaşi lucru Melarei.

În întunecatul cort verde, sângele părea mai mult negru decât roşu. Gura ştirbă a lui Maggy tremura la vederea lui.

— Aici, şopti ea. Daţi-l aici.

Când Cersei întinse mâna, bătrâna supse sângele cu gingii moi, ca ale unui nou-născut. Regina îşi amintea şi acum cât de stranie şi rece fusese gura ei.

— Trei întrebări poţi pune, grăi baba, după ce bău. Nu-ţi vor plăcea răspunsurile. Întreabă sau du-te.

Du-te, striga regina care visa, *taci şi fugi.* Dar fata nu avea destulă minte ca să se teamă.

— Când mă voi căsători cu prinţul? întrebă ea.

— Niciodată. Te vei căsători cu regele.

Sub buclele aurii, faţa fetei se încreţi, plină de uimire. Ani buni după aceea, socotise că acele vorbe însemnau că nu se va căsători cu Rhaegar până când tatăl lui, Aerys, nu va muri.

— Dar *voi fi* regină? întrebă ea cea tânără.

Ochii galbeni ai lui Maggy sclipiră de răutate.

— Regină vei fi… până când va veni o alta, mai tânără şi mai frumoasă, să te alunge şi să-ţi ia tot ce ţi-e drag.

Chipul copilei se îmbujora de furie.

— Dacă încearcă, îl voi pune pe fratele meu s-o omoare. Nici atunci nu se opri, copilă îndărătnică ce era. Mai avea de pus o întrebare, încă o privire fugară asupra vieţii ei următoare. Regele şi cu mine vom avea copii? întrebă ea.

— O, da. Şaisprezece el şi trei tu.

Cersei nu înţelegea. Degetul îi pulsa acolo unde îl tăiase şi sângele picura pe covor. *Cum e cu putinţă?* îi venea să întrebe, dar îşi terminase întrebările.

Dar bătrâna nu terminase cu ea.

— Aur le vor fi coroanele şi aur mormintele, spuse ea. Iar când lacrimile ţi se vor usca, *valonqar*-ul îşi va strânge mâinile în jurul gâtului tău palid şi va stoarce viaţa din tine.

— Ce e un *valonqar?* Un monstru? Fetei de aur nu-i plăcea acea prezicere. Eşti o mincinoasă şi o broască buboasă şi o babă sălbatică şi puturoasă şi nu cred nicio vorbă din ce spui. Haide, Melara. Nu merită s-o asculţi.

— Am şi eu trei întrebări, insistă prietena ei. Iar când Cersei o trase de braţ, ea se eliberă şi se întoarse la babă.

— Mă voi mărita cu Jaime? zise ea fără să stea deloc pe gânduri.

Proasto, gândi regina, furioasă şi acum. *Jaime nici măcar nu ştie că exişti.* Pe atunci, fratele ei trăia doar pentru săbii, câini şi cai… şi pentru ea, geamăna lui.

— Nu cu Jaime, nici cu alt bărbat, răspunse Maggy. Viermii îţi vor mânca fecioria. Moartea ta e aici în noaptea asta, micuţo. Îi simţi răsuflarea? E foarte aproape.

— Nu simţim decât răsuflarea ta, spuse Cersei. Lângă cotul ei aşezat pe masă era un vas cu o poţiune vâscoasă. Îl înhăţă şi i-l aruncă bătrânei în ochi. În viaţa reală, baba ţipase la ele într-o limbă ciudată, necunoscută, şi le înjurase în timp ce fugeau afară din cort. Dar în vis faţa i se dizolva, topindu-se în fâşii de abur gri, până când nu mai rămâneau decât doi ochi galbeni, privind chiorâş, ochii morţii.

Valonqar-*ul îşi va strânge mâinile în jurul gâtului tău palid,* auzi regina, dar glasul nu era al bătrânei. Mâinile se iviră din negurile visului ei şi i se înfăşurară în jurul gâtului, mâini groase şi puternice. Deasupra lor plutea chipul lui, uitându-se chiorâş la ea cu ochii lui desperecheaţi. *Nu,* încercă regina să strige, dar degetele piticului săpau adânc în gâtul ei, înăbuşindu-i protestele. Lovi cu picioarele şi ţipă, dar în zadar. În scurt timp, scotea acelaşi sunet pe care îl scosese fiul ei, micul sunet sufocat care marcase ultima suflare a lui Joff pe pământ.

Se trezi gâfâind în beznă, cu pătura răsucită în jurul gâtului. Cersei o smulse atât de violent încât o rupse şi se ridică în pat, cu pieptul săltând. *Un vis,* îşi spuse, *un vis vechi şi o cuvertură încurcată, atâta tot.*

Taena îşi petrecea noaptea din nou cu mica regină, aşa că lângă ea dormea Dorcas. Regina o scutură puternic de umăr.

— Trezeşte-te şi caută-l pe Pycelle. E cu Lordul Gyles,

bănuiesc. Adu-l aici de îndată.

Încă adormită, Dorcas coborî împleticindu-se din pat şi traversă iute camera după haine, cu picioarele goale foşnind pe paie.

După o veşnicie, Marele Maester Pycelle intră târşâindu-şi papucii şi se aşeză lângă ea, cu capul plecat, clipind din pleoapele grele şi străduindu-se să nu caşte. Arăta de parcă povara imensului colan de maester de la gâtu-i zbârcit îl trăgea înspre podea. Pycelle era bătrân de când şi-l amintea Cersei, dar cândva fusese magnific: somptuos îmbrăcat, demn, extrem de curtenitor. Imensa lui barbă albă îi dăduse un aer de înţelepciune. Dar Tyrion i-o bărbierise şi ceea ce crescuse la loc era jalnic, câteva smocuri răzleţe de păr subţire, uscat, care nu reuşeau să-i ascundă carnea roz care-i atârna sub bărbia căzută. *Acesta nu e un om,* gândi ea, *ci doar ruina unuia. Celulele negre i-au răpit toată puterea pe care a avut-o. Ele şi briciul Pezevenghiului.*

— Câţi ani ai? întrebă Cersei pe neaşteptate.

— Optzeci şi patru, dacă-ţi e pe plac, Înălţimea Ta.

— Un bărbat mai tânăr mi-ar plăcea mai mult. Îşi trecu limba peste buze.

— Aveam doar patruzeci şi doi când m-a chemat Conclavul. Kaeth avea optzeci când l-au ales, iar Ellendor aproape nouăzeci. Grijile funcţiei i-au zdrobit şi amândoi au murit la un an după ce au fost numiţi. Următorul a fost Merion, doar de şaizeci şi şase, dar el a murit de friguri în drum spre Debarcaderul Regelui. După aceea, Regele Aegon a cerut Citadelei să trimită un om mai tânăr. El a fost primul rege pe care l-am slujit.

Iar Tommen va fi ultimul.

— Îmi trebuie de la tine o poţiune. Ceva care să mă ajute să dorm.

— O cupă de vin înainte de culcare, adesea…

— Eu *beau* vin, imbecilule. Am nevoie de ceva mai puternic. Ceva care să nu mă lase să visez.

— Tu… Înălţimea Ta nu vrea să viseze?

— Ce-am spus tocmai acum? Oare urechile ţi-au devenit la fel de neputincioase ca mădularul? Poţi să-mi prepari o asemenea poţiune sau trebuie să-i poruncesc Lordului Qyburn să corecteze un alt defect de-al tău?

— Nu e nevoie să implicăm asta… să-l implicăm pe Qyburn. Somn fără vise. Îţi vei avea poţiunea.

— Bine. Poţi pleca. Dar, când Pycelle se întoarse către uşă, Cersei îl strigă: încă un lucru. Ce vă învaţă Citadela în legătură cu profeţiile? Poate viitorul să fie prezis? Bătrânul şovăi. O mână zbârcită bâjbâi orbeşte la piept, ca şi cum ar fi vrut să mângâie barba care nu era acolo. Poate viitorul nostru să fie prezis? repetă Cersei.

— Posibil. Există anumite vrăji în cărţile vechi… dar Înălţimea Ta ar putea să întrebe, în schimb: *E bine* ca viitorul nostru să fie prezis? Iar la asta eu aş răspunde: Nu. E mai bine să lăsăm unele uşi închise.

— Vezi s-o închizi pe-a mea când pleci.

Ar fi trebuit să ştie că nu avea să-i dea niciun răspuns, aşa netrebuincios cum era.

A doua zi dimineaţă, luă micul dejun cu Tommen. Băiatul părea mult mai supus; se părea că pedeapsa pe care i-o aplicase lui Pate îşi slujise scopul. Mâncară ouă prăjite, pâine prăjită, şuncă şi nişte portocale roşii proaspăt sosite cu o corabie din Dorne. Fiul ei era însoţit de pisoii lui. Privind pisicile făcând giumbuşlucuri printre picioarele ei, Cersei se simţi puţin mai bine. *Cât sunt eu în viaţă, lui Tommen nu i se va întâmpla nimic.* Ar fi fost în stare să omoare jumătate din lorzii Westerosului şi toţi oamenii de rând, dacă de asta era nevoie ca să-l apere.

— Du-te cu Jocelyn, îi spuse băiatului, după ce terminară de mâncat.

Apoi trimise după Qyburn.

— Lady Falyse mai trăieşte?

— Trăieşte, da. Poate nu întru totul… confortabil.

— Înţeleg. Cersei cumpăni o clipă. Omul ăsta, Bronn… nu pot spune că îmi place ideea unui duşman atât de aproape. Toată puterea i se trage de la Lollys. Dacă i-am scoate la iveală sora mai mare…

— Din păcate, spuse Qyburn, mă tem că Lady Falyse nu mai e în stare să stăpânească peste Stokeworth. Sau, mai exact, nici să se hrănească. Am aflat multe de la ea, sunt mulţumit s-o spun, dar lecţiile n-au fost cu totul lipsite de urmări. Sper că n-am depăşit indicaţiile Înălţimii Tale.

— Nu. Orice intenţionase Cersei, era prea târziu. Nu avea rost

să se mai gândească la asemenea lucruri. *E mai bine dacă moare,* îşi spuse. *N-ar dori să-şi continue viaţa fără soţul ei. Aşa mocofan cum era, toanta se pare că ţinea la el.* Ar mai fi ceva. Astă-noapte am avut un vis îngrozitor.

— Toţi oamenii suferă de asta, din când în când.

— Visul e legat de o vrăjitoare pe care am vizitat-o în copilărie.

— O vrăjitoare a pădurilor? Cele mai nevinovate fiinţe. Se pricep niţel la ierburi şi la moşit, dar încolo…

— Era mai mult de-atât. Jumătate din Lannisport se ducea la ea pentru farmece şi poţiuni. Era mama unui lord mărunt, un negustor bogat, ridicat în rang de către bunicul meu. Tatăl acestui lord a găsit-o în timp ce făcea negoţ în Est. Unii spun că i-a făcut o vrajă, deşi mai degrabă aş crede că singurele farmece de care avea nevoie erau cele dintre picioare. N-a fost întotdeauna hidoasă, sau cel puţin aşa se spune. Nu-mi amintesc numele ei. Ceva lung şi estic şi bizar. Oamenii îi ziceau Maggy.

— *Maegi?*

— Aşa îi spui tu? Femeia îţi sugea o picătură de sânge din deget şi îţi spunea ce îţi rezervă viitorul.

— Magia sângelui e cel mai întunecat fel de vrăjitorie. Unii spun că e şi cel mai puternic.

Cersei nu voia să audă asta.

— Această *maegi* a făcut anumite profeţii. Am râs de ele la început, dar… a prezis moartea uneia dintre cameristele mele. Când a făcut profeţia, fata avea unsprezece ani, era sănătoasă ca o mânză şi ocrotită la Casterly Rock. Cu toate acestea, în curând a căzut într-o fântână şi s-a înecat.

Melara o rugase să nu vorbească niciodată despre lucrurile pe care le auziseră în noaptea aceea în cortul lui *maegi. Dacă nu vorbim despre asta, vom uita în curând, iar atunci va fi doar ca un coşmar pe care l-am avut,* îi spusese Melara. *Visele rele nu se împlinesc niciodată.* Amândouă fuseseră atât de tinere încât asta sunase aproape înţelept.

— Încă o jeleşti pe această prietenă din copilărie? întrebă Qyburn. Asta te tulbură, Înălţimea Ta?

— Melara? Nu. Abia dacă-mi amintesc cum arăta. Numai că… *maegi* a ştiut câţi copii voi avea şi a ştiut de bastarzii lui Robert. Cu ani înainte ca el măcar să-l fi zămislit pe primul dintre ei, ea

a ştiut. M-a asigurat că voi fi regină, dar mi-a spus că o altă regină va veni… *Mai tânără şi mai frumoasă, a spus.* … O altă regină, care îmi va lua tot ce iubesc.

— Şi vrei să împiedici această profeţie?

Mai mult ca orice, gândi ea.

— *Poate* fi împiedicată?

— O, da. Să nu te îndoieşti.

— Cum?

— Cred că Înălţimea Ta ştie cum.

Ştia. *Am ştiut tot timpul,* gândi ea. *Chiar şi în cort. „Dacă încearcă, am să-l pun pe fratele meu s-o omoare.”*

Dar a şti ce trebuie făcut era una, şi a şti cum s-o faci era alta. În Jaime nu se mai putea încrede. O boală subită ar fi fost ideală, dar zeii erau arareori atât de amabili. *Cum, atunci? Un cuţit, o pernă, o cupă de năpasta-inimii?* Toate acestea puneau probleme. Când un bătrân murea în somn, nimeni nu stătea să se gândească la asta, dar o fată de şaisprezece ani găsită moartă în pat ar ridica, fără îndoială, întrebări incomode. În afară de asta, Margaery nu dormea niciodată singură. Chiar şi cu Ser Loras pe moarte, erau săbii în preajma ei zi şi noapte.

Dar săbiile au două tăişuri. Înşişi oamenii care o păzesc ar putea fi folosiţi ca să-i vină de hac. Dovada va trebui să fie atât de zdrobitoare încât nici măcar propriul tată al lui Margaery să nu aibă altceva de făcut decât să consimtă la executarea ei. Asta ar fi uşor. *Nu e de aşteptat ca iubiţii ei să mărturisească, ştiind că asta ar însemna capetele lor, alături de al ei. Numai dacă…*

A doua zi, regina îl întâlni în curte pe Osmund Kettleblack, antrenându-se cu unul dintre gemenii Redwyne. Care anume, nu putea spune. Cersei nu reuşise niciodată să-i deosebească pe cei doi. Îi privi o vreme duelându-se, apoi îl chemă pe Ser Osmund deoparte.

— Fă cu mine câţiva paşi, zise ea, şi spune-mi adevărul. Nu vreau acum nici o fanfaronadă goală, nici să-mi poveşteşti cum un Kettleblack e de trei ori mai bun ca oricare cavaler. Multe pot să atârne de răspunsul tău. Fratele tău Osney. Cât de bine mânuieşte sabia?

— Bine. L-ai văzut. Nu e la fel de puternic ca mine, nici ca Osfryd, dar e ager în luptă.

— Dacă ar fi cazul, crezi că l-ar putea învinge pe Ser Boros

Blount?

— Boros Pântecosul? Ser Osmund râse pe înfundate. Câţi ani are, patruzeci? Cincizeci? Pe jumătate beat tot timpul, gras, chiar treaz fiind. Dacă a avut vreodată aplecare pentru luptă, şi-a pierdut-o. Da, Înălţimea Ta, dacă Ser Boros se cere omorât, Osney ar putea s-o facă destul de uşor. De ce? A săvârşit Boros vreo trădare?

— Nu, răspunse ea. *Dar Osney, da.*

BRIENNE

Dădură peste primul cadavru la un kilometru şi jumătate de la răscruce.

Se legăna sub creanga unui copac uscat al cărui trunchi înnegrit încă purta cicatricile fulgerului care îl omorâse. Ciorile negre avuseseră grijă de faţa cadavrului, iar lupii se ospătaseră cu partea de jos a picioarelor, acolo unde atârnau lângă pământ. Doar oase şi zdrenţe rămăseseră mai jos de genunchi… împreună cu un pantof bine rumegat, pe jumătate acoperit de noroi şi de mucegai.

— Ce are în gură? întrebă Podrick.

Brienne trebui să-şi adune curajul ca să privească. Faţa omului era pământie, verde şi macabră, gura deschisă şi ştirbă. Cineva îi vârâse o piatră albă, zgrunţuroasă, între dinţi. O piatră sau…

— Sare, spuse Septonul Meribald.

Cincizeci de metri mai departe, zăriră un al doilea cadavru. Animalele îl sfârtecaseră, aşa că tot ce mai rămăsese din el era împrăştiat pe pământ, sub o funie roasă legată de creanga unui ulm. Brienne ar fi putut trece pe lângă el fără să-l observe, dacă Dulău nu l-ar fi adulmecat şi nu ar fi sărit în bălării ca să-l miroasă mai bine.

— Ce ai acolo, Dulăule? Ser Hyle descălecă, se repezi după câine şi se întoarse cu un coif. Craniul celui mort era încă înăuntru, împreună cu câţiva viermi şi gândaci. Oţel bun, decretă el, şi nu foarte distrus, deşi leul şi-a pierdut capul. Pod, vrei un coif?

— Nu pe ăla. Are viermi înăuntru.

— Viermii se spală, băiete. Eşti gingaş ca o fată.

Brienne se încruntă la el:

— E prea mare pentru el.

— O să crească.

— Nu vreau, făcu Pod. Ser Hyle ridică din umeri şi azvârli coiful spart înapoi între bălării, cu tot cu blazonul leului. Dulău lătră şi se duse să-şi ridice piciorul lângă copac.

După aceea, nu treceau o sută de metri fără un cadavru. Trupurile atârnau sub frasini şi anini, fagi şi mesteceni, zade şi ulmi, sălcii bătrâne şi falnici castani. Fiecare om avea un laţ în jurul gâtului şi atârna de o funie de cânepă, iar în gura fiecăruia era îndesată sare. Unii purtau mantii gri, albastre sau purpurii,

dar ploaia şi soarele le decoloraseră atât de tare încât era greu să deosebeşti o culoare de alta. Alţii aveau însemne cusute pe piept. Brienne zări securi, săgeţi, mai mulţi somoni, un pin, o frunză de stejar, cărăbuşi, cocoşi pitici, un cap de mistreţ, câteva tridente. *Rătăciţi,* îşi dădu ea seama, *scursuri dintr-o duzină de oştiri, rămăşiţe lăsate de lorzi.*

Unii dintre oamenii morţi fuseseră pleşuvi, alţii bărboşi, unii tineri, alţii bătrâni, unii scunzi, alţii înalţi, unii graşi, alţii slabi. Umflaţi în moarte, cu feţele mâncate şi putrezite, arătau cu toţii la fel. *Spânzuraţi de copaci, toţi oamenii sunt fraţi.* Brienne citise asta într-o carte, dar nu-şi mai amintea în care.

Hyle Hunt fu cel care rosti în cuvinte ceea ce cu toţii înţeleseseră.

— Aceştia sunt oamenii care au năvălit în Saltpans.

— Fie ca Tatăl să-i judece aspru, zise Meribald, care fusese prieten cu bătrânul septon al oraşului.

Cine erau n-o preocupa pe Brienne nici pe jumătate cât cine îi spânzurase. Se spunea că ştreangul era metoda preferată de execuţie a lui Beric Dondarrion şi a cetei sale de haiduci. Dacă era adevărat, aşa-zisul lord al fulgerului putea fi pe- aproape.

Câinele lătră şi Septonul Meribald privi împrejur şi se încruntă.

— Nu vreţi să ţinem pasul mai vioi? Soarele va apune în curând şi cadavrele nu sunt o companie plăcută pe timp de noapte. Au fost oameni răi şi periculoşi cât au trăit. Nu cred ca moartea să-i fi făcut mai buni.

— Aici nu suntem de aceeaşi părere, spuse Ser Hyle. Ăştia sunt tocmai genul de oameni care sunt cei mai buni morţi.

Cu toate acestea, Ser Hyle dădu pinteni calului şi înaintară ceva mai repede.

Mai încolo, copacii începeau să se rărească, dar nu şi leşurile. Pădurile făceau loc unor câmpuri mocirloase, iar copacii, spânzurătorilor. Stoluri de ciori se ridicau ţipând de pe stârvuri când drumeţii se apropiau şi se aşezau din nou de îndată ce treceau mai departe. *Aceştia au fost oameni răi,* îşi reaminti Brienne, deşi priveliştea o întrista totuşi. Se forţă să se uite la fiecare om în parte, căutând feţe cunoscute. I se păru că pe câţiva îi recunoştea de la Harrenhal, dar, în starea în care se aflau, nu putea fi sigură. Niciunul nu avea un coif în forma unui de cap de câine, dar puţini aveau vreun coif, de orice fel. Majoritatea fuseseră deposedaţi de arme, armură şi cizme

înainte să fie spânzuraţi.

Când Podrick vru să ştie numele hanului la care sperau să înnopteze, Septonul Meribald se agăţă cu înfocare de întrebarea lui, probabil ca să le mute gândurile de la santinelele sinistre care străjuiau drumul.

— Hanul Vechi îi spun unii. Acolo a fost un han multe sute de ani, dar hanul *acesta* a fost ridicat abia în timpul domniei primului Jaehaerys, cel care a făcut drumul regelui. Se spune că Jaehaerys şi regina lui dormeau acolo în timpul călătoriilor lor. O vreme, hanul a fost cunoscut sub numele de Două Coroane, în cinstea lor, până când un hangiu a construit un turn cu clopot şi i-a schimbat numele în Hanul Clopotarului. Mai târziu, hanul i-a revenit unui cavaler infirm pe nume Jon Heddle Lungul, care s-a apucat de fierărie când a ajuns prea bătrân ca să mai lupte. A făurit un nou semn pentru locul de popas, un dragon cu trei capete din fier negru pe care l-a agăţat de un stâlp de lemn. Fiara era atât de mare încât a trebuit să fie făcută din mai multe bucăţi, unite între ele cu sfoară şi sârmă. Când vântul bătea, fiarele zăngăneau şi huruiau, aşa că hanul a devenit cunoscut peste mări şi ţări ca Dragonul Zăngănitor.

— Dragonul mai e şi acum acolo? întrebă Podrick.

— Nu, răspunse Septonul Meribald. Când fiul fierarului era bătrân, un bastard al celui de-al patrulea Aegon a pornit o rebeliune împotriva fratelui său, fiu legitim al regelui, şi şi-a luat dragonul negru drept blazon. Aceste pământuri aparţineau pe atunci Lordului Darry şi el era nespus de loial regelui. La vederea dragonului negru, s-a mâniat, aşa că a doborât stâlpul şi a tăiat semnul în bucăţi pe care le-a aruncat în râu. Unul dintre capetele dragonului a fost adus de valuri pe Insula Tăcerii, mulţi ani mai târziu, dar era roşu de rugină. Hangiul n-a mai atârnat niciodată un alt semn, aşa că oamenii au uitat de dragon şi au început să numească locul acela Hanul Râului. În vremurile acelea, Tridentul curgea pe sub uşa sa din spate şi jumătate din camere erau construite deasupra apei. Se spune că oaspeţii puteau să arunce un fir de la fereastră şi să prindă păstrăvi. Aici se afla şi un debarcader, aşa că drumeţii puteau traversa râul către Oraşul Lordului Harroway sau către Zidurile Albe.

— Am părăsit Tridentul la sud de locul unde ne aflăm şi am călătorit spre nord-vest… nu către râu, ci îndepărtându-ne de el.

— Da, domniţă, spuse septonul. Râul s-a mutat. Asta a fost acum şaptezeci de ani. Sau optzeci? A fost pe vremea când bunicul bătrânei Masha Heddle era stăpânul hanului. Ea mi-a spus toată această istorie. O femeie cumsecade, Masha asta, căreia îi plăceau frunzele acrişoare şi prăjiturile cu miere. Când nu avea o cameră pentru mine, îmi îngăduia să dorm lângă şemineu şi nu m-a lăsat niciodată să plec fără nişte pâine cu brânză şi câteva prăjituri uscate.

— Ea e hangiţa acum? întrebă Podrick.

— Nu. Au spânzurat-o leii. După ce au plecat, am auzit că unul dintre nepoţii ei a încercat să redeschidă hanul, dar războaiele făcuseră drumurile prea periculoase ca oamenii de rând să călătorească, aşa că nu prea avea muşterii. A adus târfe, dar nici măcar asta nu l-a putut salva. Am auzit că l-a omorât un oarecare lord.

Ser Hyle se strâmbă.

— Nu mi-am închipuit că poate fi atât de periculos să ţii un han.

— E lucru cunoscut că e periculos, când marii lorzi îşi joacă jocul tronurilor, spuse Septonul Meribald. Nu-i aşa, Dulăule?

Câinele lătră aprobator.

— Aşadar, zise Podrick, hanul are un nume *acum?*

— Oamenii îi spun hanul de la răscruce. Fratele Mai Mare mi-a spus că două dintre nepoatele Mashei Heddle l-au redeschis. Meribald îşi ridică toiagul: Dacă zeii sunt buni, fumul acela care se înalţă dincolo de oamenii spânzuraţi e din hornurile lui.

— Ar putea să-i zică Hanul Spânzurătorii, remarcă Ser Hyle.

Oricum s-ar fi numit, hanul era mare, înălţând trei etaje deasupra drumurilor noroioase, cu zidurile, turnuleţele şi hornurile făcute din piatră albă ce sclipea palidă şi fantomatică pe cerul întunecat. Aripa sudică fusese construită pe piloni solizi de lemn, deasupra unui teren crăpat şi scobit, plin de buruieni şi de iarbă uscată, îngălbenită. De aripa nordică erau ataşate un grajd cu acoperişul de paie şi un turn cu clopot. Întreaga construcţie era înconjurată de un zid scund din pietre albe, crăpate, năpădite de muşchi.

Cel puţin nu l-a ars nimeni. La Saltpans găsiseră numai moarte şi pustiu. Până când Brienne şi tovarăşii ei traversaseră râul cu podul plutitor de pe Insula Tăcerii, supravieţuitorii plecaseră, iar morţii fuseseră îngropaţi, însă trupul mort al

oraşului însuşi rămăsese acolo, transformat în cenuşă şi neîngropat. În aer stăruia miros de fum, iar ţipetele pescăruşilor care zburau deasupra lor sunau aproape uman, ca plânsetele copiilor rătăciţi. Chiar şi castelul păruse oropsit şi abandonat. Gri, precum cenuşa oraşului din jurul lui, castelul era format dintr-un donjon drept, înconjurat de un zid de apărare, construit în aşa fel încât să domine portul. Era ferecat când Brienne şi ceilalţi îşi coborâseră caii de pe podul plutitor, doar cu flamurile fluturând pe metereze. Abia după ce Dulău lătrase şi Septonul Meribald bătuse cu toiagul în poarta din faţă preţ de o jumătate de oră, deasupra lor îşi făcuse apariţia o femeie, întrebându-i ce vor.

Podul plutitor plecase şi începea să plouă.

— Sunt un sfânt septon, bună doamnă, îi strigase Meribald, iar aceştia sunt drumeţi cinstiţi. Căutăm să ne adăpostim de ploaie şi am vrea un loc lângă focul tău, pentru noaptea asta.

Femeia nu fusese impresionată de rugăminţile lui.

— Cel mai apropiat han este la răscruce, către vest, a răspuns ea. Nu vrem străini aici. Plecaţi.

După ce dispăruse, nici rugăciunile lui Meribald, nici lătrăturile câinelui şi nici înjurăturile lui Ser Hyle nu putuseră s-o aducă înapoi. În cele din urmă, îşi petrecuseră noaptea în păduri, sub un adăpost făcut din crengi împletite.

Dar la hanul de la răscruce era viaţă. Chiar şi înainte de a ajunge la poartă, Brienne auzi sunetul: lovituri de ciocan, abia perceptibile, dar regulate. Aveau o rezonanţă de oţel.

— O forjă, zise Ser Hyle. Fie că au un fierar al lor, fie că fantoma bătrânului hangiu face un alt dragon de fier. Dădu pinteni calului. Sper că au şi un bucătar fantomatic. O găină friptă ar îndrepta lucrurile.

Curtea hanului era o mare de noroi maro în care se afundau copitele cailor. Zăngănitul de oţel se auzea mai tare aici, iar Brienne zări strălucirea roşie a forjei, jos, în celălalt capăt al grajdurilor, în spatele unui car cu boi cu o roată ruptă. Vedea şi cai în grajduri, şi un băieţel care se legăna de lanţurile ruginite ale unei spânzurători mâncate de vreme care se înălţa deasupra curţii. Pe veranda hanului stăteau patru fete, privindu-l. Cea mai mică nu avea mai mult de doi ani şi era goală. Cea mai mare, de nouă sau zece, stătea cu braţele strânse ocrotitor în jurul micuţei.

— Fetelor, le strigă Ser Hyle, fugiţi şi chemaţi-o pe mama voastră.

Băiatul sări de pe lanţ şi o zbughi către grajduri. Cele patru fete se foiau. După o clipă, una dintre ele spuse:

— Nu avem mame.

O alta adăugă:

— Eu am avut, dar au omorât-o.

Cea mai mare dintre cele patru păşi în faţă, împingând-o pe cea mică în spatele fustelor ei.

— Cine sunteţi? vru ea să ştie.

— Drumeţi cinstiţi care caută adăpost. Numele meu este Brienne, iar acesta este Septonul Meribald, renumit pe tot cuprinsul ţinuturilor riverane. Băiatul e scutierul meu, Podrick Payne, iar cavalerul e Ser Hyle Hunt.

Zăngănitul încetă dintr-odată. Fata de pe verandă îi cercetă, prudentă cum numai un copil de zece ani putea să fie.

— Eu sunt Salcia. Doriţi paturi?

— Paturi şi bere şi mâncare fierbinte cu care să ne umplem burţile, răspunse Ser Hyle Hunt, descălecând. Eşti hangiţa?

Fata clătină din cap.

— Hangiţa e sora mea Jeyne. Nu e aici. Tot ce-avem de mâncare e carne de cal. Dacă aţi venit pentru târfe, nu e niciuna. Sora mea le-a alungat. Dar paturi avem. Câteva de puf, dar cele mai multe sunt de paie.

— Şi toate au purici, nu mă îndoiesc, zise Ser Hyle.

— Aveţi bani să plătiţi? Argint?

Ser Hyle izbucni în râs.

— Argint? Pentru o noapte şi o pulpă de cal? Ai de gând să ne jefuieşti, copilă?

— Argint ne veţi da. Altfel, puteţi dormi în pădure cu morţii. Salcia aruncă o privire către măgar, cercetând butoaiele şi desagii de pe spinarea lui. Acolo e mâncare? De unde o aveţi?

— De la Iazul Fecioarelor, răspunse Meribald. Dulău lătră.

— Aşa interogaţi toţi oaspeţii? întrebă Ser Hyle.

— Nu avem atât de mulţi oaspeţi. Nu ca înainte de război. În vremurile astea, majoritatea drumeţilor sunt vrăbii sau mai rău.

— Mai rău? întrebă Brienne.

— Hoţi, răspunse un glas de băiat dinspre grajduri. Jefuitori.

Brienne se întoarse şi văzu o nălucă. *Renly.* Nici o lovitură de ciocan în inimă n-ar fi putut s-o izbească pe jumătate atât de

tare.

— Stăpâne, gâfâi ea.

— Stăpân? Băiatul îşi dădu la o parte o şuviţă de păr negru care îi căzuse peste ochi. Sunt doar un fierar.

Nu e Renly, îşi dădu seama Brienne. *Renly e mort. Renly a murit în braţele mele, la douăzeci şi unu de ani. Acesta e doar un băiat.* Un băiat care semăna cu Renly când venise prima oară în Tarth. *Nu, mai tânăr. Are maxilarul mai pătrat, sprâncenele mai stufoase.* Renly fusese suplu şi mlădios, în timp ce acest băiat avea umeri puternici şi un braţ drept musculos, aşa cum puteai întâlni adesea la fierari. Purta un şorţ lung de piele, dar pe dedesubt avea pieptul gol. O mirişte întunecată îi acoperea obrajii şi bărbia, iar părul îi era o claie neagră şi deasă care îi cobora până peste urechi. Şi Regele Renly avusese părul negru ca tăciunele, însă îl purtase întotdeauna spălat, periat şi pieptănat. Uneori şi-l tundea scurt, iar alteori îl lăsa să-i cadă liber pe umeri sau şi-l lega la ceafă cu o panglică aurie, dar nu era niciodată încâlcit sau năclăit de sudoare. Şi, cu toate că ochii lui avuseseră aceeaşi nuanţă de albastru-închis, aceştia fuseseră mereu calzi şi surâzători, în timp ce ochii băiatului erau bănuitori şi plini de mânie.

Septonul Meribald observă asta şi el.

— Nu vrem să-ţi facem niciun rău, băiete. Când Masha Heddle era stăpâna acestui han, avea întotdeauna prăjitură cu miere pentru mine. Uneori îmi dădea chiar un pat, dacă hanul nu era plin.

— E moartă, zise băiatul. Au spânzurat-o leii.

— Se pare că spânzuratul e distracţia preferată prin locurile astea, remarcă Ser Hyle Hunt. Mi-ar plăcea să am şi eu nişte pământuri prin preajmă. Aş planta cânepă, aş vinde sfoară şi m-aş îmbogăţi.

— Toţi copiii aceia, o întrebă Brienne pe fată, sunt… surorile tale? Fraţii? Rude şi veri?

— Nu. Salcia se holba la ea într-un fel pe care Brienne îl cunoştea bine. Sunt doar… nu ştiu… vrăbiile îi aduc aici, uneori. Alţii îşi găsesc singuri drumul. Dacă eşti femeie, de ce eşti îmbrăcată ca un bărbat?

Răspunsul veni din partea Septonului Meribald:

— Lady Brienne este o fecioară-luptător, aflată într-o misiune. Însă în momentul de faţă are nevoie de un pat uscat şi de un foc

fierbinte. Ca noi toţi. Bătrânele mele oase îmi spun că iarăşi va ploua, şi asta curând. Aveţi camere pentru noi?

— Nu, răspunse băiatul fierar.

— Da, răspunse Salcia.

Schimbară priviri furioase şi Salcia bătu nervoasă din picior.

— Au *mâncare,* Gendry. Micuţilor le e foame. Fata fluieră şi alţi copii îşi făcură apariţia, ca prin minune, la ferestrele dinspre curte. Unii ţineau în mână arbalete gata de tragere.

— Ar putea să-i spună Hanul Arbaletei, sugeră Ser Hyle.

Hanul Orfanilor ar fi mai nimerit, gândi Brienne.

— Wat, ajută-i cu caii, spuse Salcia. Will, lasă jos piatra aia, n-au venit să ne facă rău. Tansy, Pate, fugiţi şi aduceţi nişte lemne de pus pe foc. Jon Penny, tu ajută-l pe septon cu desagii ăia. Eu am să-i conduc în camerele lor.

În cele din urmă, luară trei camere alăturate, fiecare mândrindu-se cu un pat de puf, o oală de noapte şi o fereastră. Camera Briennei avea şi şemineu. Plăti câţiva gologani în plus pentru lemne.

— Eu unde dorm, în camera ta sau în cea a lui Ser Hyle? întrebă Podrick, în timp ce Brienne deschidea obloanele.

— Aici nu suntem pe Insula Tăcerii, îi spuse ea. Poţi să rămâi cu mine.

Avea de gând ca a doua zi s-o şteargă doar ei doi. Septonul Meribald se ducea la Nutten, la Riverbend şi în Oraşul Lordului Harroway, dar Brienne nu vedea niciun rost să continue drumul cu el. El îl avea pe Dulău să-i ţină tovărăşie, iar Fratele Mai Mare o lămurise că n-o va găsi pe Sansa Stark de-a lungul Tridentului.

— Vreau să ne trezim înainte de răsăritul soarelui, cât timp Ser Hyle încă doarme. Brienne nu îl iertase pentru Highgarden… şi, aşa cum spusese el însuşi, Hunt nu făcuse niciun jurământ în privinţa Sansei.

— Unde mergem, ser*?* Adică, domniţă?

Brienne nu avea un răspuns pregătit pentru el.

Ajunseseră la o răscruce, literalmente, în locul unde drumul regelui, drumul râului şi drumul înalt se uneau. Drumul înalt i-ar duce către est, prin munţi, către Valea lui Arryn, unde mătuşa Sansei domnise până când îşi aflase moartea. Spre vest ducea drumul râului, care urma cursul Furcii Roşii către Riverrun şi către unchiul dinspre bunic al Sansei, care era sub asediu, dar încă în viaţă. Sau ar putea merge pe drumul regelui, spre nord,

pe lângă Gemeni şi prin Gât, cu smârcurile şi mlaştinile lui. Dacă ar putea cumva să treacă de Moat Cailin şi de cine îl ocupa acum, drumul regelui i-ar duce tocmai până la Winterfell.

Sau aş putea s-o iau pe drumul regelui spre sud, gândi Brienne. *Aş putea să mă strecor înapoi la Debarcaderul Regelui, să-i mărturisesc lui Ser Jaime eşecul meu, să-i înapoiez sabia şi să găsesc o corabie care să mă ducă acasă, la Tarth, aşa cum m-a îndemnat Fratele Mai Mare.* Era un gând amar, deşi o parte din ea tânjea după Evenfall şi după tatăl ei, iar o altă parte se întreba dacă Jaime ar alina-o dacă i-ar plânge pe umăr. Asta voiau bărbaţii, nu-i aşa? Femei plăpânde, neajutorate, care aveau nevoie de ocrotirea lor?

— Ser*?* Domniţă? Am întrebat: unde mergem?

— Jos în camera comună, la cină.

Camera comună mişuna de copii. Brienne încercă să-i numere, dar nu stăteau locului nici măcar o clipă, aşa că pe unii îi numără de două sau de trei ori şi pe alţii deloc, până când, în cele din urmă, renunţă. Uniseră mesele în trei şiruri lungi şi băieţii mai mari cărau bănci din spate. *Mai mari* însemna că aveau zece sau doisprezece ani. Gendry era cel mai aproape de un bărbat matur, dar Salcia era cea care striga toate ordinele, de parcă ar fi fost o regină în castelul ei, iar ceilalţi copii, nimic mai mult decât slujitorii ei.

Dacă ar fi fost de obârşie nobilă, poruncitul i-ar fi venit fetei ca o mănuşă, iar deferenţa, celorlalţi. Brienne se întreba dacă Salcia ar putea fi mai mult decât părea. Fata era prea tânără şi prea urâtă ca să fie Sansa Stark, dar avea vârsta potrivită ca să fie sora ei mai mică, şi până şi Lady Catelyn spusese că Aryei îi lipsea frumuseţea surorii sale. *Păr castaniu, ochi căprui, slabă... e oare cu putinţă?* Părul Aryei Stark era castaniu, din câte-şi amintea, dar Brienne nu era sigură de culoarea ochilor. *Păr şaten, ochi căprui, aşa era? Oare e cu putinţă să nu fi murit la Saltpans, până la urmă?*

Afară, ultimele raze de lumină ale zilei păleau. Înăuntru, Salcia ceru să fie aprinse patru lumânări unsuroase de seu şi le spuse fetelor să aibă grijă ca focul din şemineu să ardă înalt şi fierbinte. Băieţii îl ajutară pe Podrick Payne să descarce măgarul şi aduseră cod sărat, oaie, legume, nuci şi roţi de brânză, în timp ce Septonul Meribald se întoarse la bucătărie, să se ocupe de terci.

— Din păcate, portocalele mele s-au terminat şi mă îndoiesc că voi mai vedea vreuna până la primăvară, îi spuse el unui băieţel. Ai mâncat vreodată o portocală, băiete? Ai stors vreuna şi i-ai supt zeama aia bună? Când băiatul clătină din cap în semn că nu, septonul îi ciufuli părul: Atunci, am să-ţi aduc una la primăvară, dacă eşti băiat cuminte şi mă ajuţi să învârt în terci.

Ser Hyle îşi scoase cizmele ca să-şi încălzească picioarele lângă foc. Când Brienne se aşeză lângă el, îi făcu semn cu capul către capătul celălalt al încăperii.

— Sunt urme de sânge pe podea, acolo unde adulmecă Dulău. Au fost şterse, dar sângele se îmbibă adânc în lemn, şi n-ai cum să-l scoţi.

— Acesta e hanul unde Sandor Clegane a ucis trei dintre oamenii fratelui său, îi reaminti Brienne.

— Aşa-i, se învoi Hunt, dar cine poate spune că ei au fost primii care au murit aici… sau că vor fi ultimii.

— Ţi-e frică de câţiva copii?

— Patru ar fi câţiva. Zece ar fi prea mulţi. Aici e un tărăboi. Copiii ar trebui legaţi în scutece şi atârnaţi de zid până când fetelor le cresc sâni şi băieţilor mustăţi.

— Mi-e milă de ei. Toţi şi-au pierdut mamele şi taţii. Unii i-au văzut ucişi.

Hunt îşi dădu ochii peste cap.

— Am uitat că vorbesc cu o femeie. Inima ta e la fel de moale ca terciul septonului. Să fie adevărat? Undeva, în adâncul războinicei noastre, se ascunde o mamă care tocmai se vânzoleşte de dorinţa de-a naşte. Ceea ce vrei cu adevărat e un prunc drăgălaş şi rozaliu care să-ţi sugă la sân. Ser Hyle rânji. Ai nevoie de un bărbat pentru asta, din câte ştiu. Un soţ, de preferinţă. De ce nu eu?

— Dacă tragi încă nădejde să-ţi câştigi rămăşagul…

— Pe tine vreau eu să te câştig. Singurul copil în viaţă al Lordului Selwyn. Am cunoscut bărbaţi care s-au însurat cu femei nătânge sau cu fetiţe de ţâţă pentru trofee de zece ori mai neînsemnate decât Tarthul. Nu sunt Renly Baratheon, îţi mărturisesc, dar am calitatea de a mă număra încă printre cei vii. Unii ar spune că este singura mea calitate. Căsătoria ne-ar sluji amândurora. Pământuri pentru mine şi un castel plin de din ăştia pentru tine. Îşi flutură mâna către copii. Sunt capabil, te asigur. Am zămislit cel puţin un bastard despre care ştiu. Nu te

teme, n-am să-ţi vâr copila pe gât. Ultima oară când m-am dus s-o văd, mama ei mi-a aruncat o oală de supă în cap.

Un val de roşeaţă urcă pe gâtul Briennei.

— Tatăl meu are doar cincizeci şi patru de ani. Nu e prea bătrân ca să se recăsătorească şi să se aleagă cu un fiu de la noua lui soţie.

— Ăsta e un risc… *dacă* tatăl tău se recăsătoreşte şi *dacă* mireasa lui se dovedeşte fertilă şi *dacă* acel copil e băiat. Am făcut prinsori şi mai proaste.

— Şi le-ai pierdut. Joacă-ţi jocul cu altcineva, ser.

— Aşa vorbeşte o fecioară care nu a jucat niciodată jocul cu nimeni. Odată ce-l joci, vei căpăta o altă perspectivă. Pe întuneric, vei fi la fel de frumoasă ca oricare altă femeie. Buzele tale au fost făcute pentru a fi sărutate.

— Sunt buze, spuse Brienne. Toate buzele sunt la fel.

— Şi toate buzele sunt făcute pentru sărutat, o aprobă Hunt amabil. La noapte, lasă uşa camerei descuiată şi mă voi strecura în patul tău ca să-ţi dovedesc adevărul vorbelor mele.

— Dacă faci asta, la plecare vei fi eunuc.

Brienne se ridică în picioare şi plecă de lângă el.

Septonul Meribald întrebă dacă ar putea conduce copiii într-o rugăciune, ignorând-o pe fetiţa care se târa despuiată pe masă.

— Da, zise Salcia, înhăţând-o pe micuţa târâtoare înainte de a ajunge la terci. Şi astfel, îşi plecară capetele împreună şi mulţumiră Tatălui şi Mamei pentru darurile lor… toţi în afară de băiatul cu păr negru de la forjă, care îşi încrucişă braţele peste piept şi rămase încruntat cât timp ceilalţi se rugară. Brienne nu fu singura care observă. Când rugăciunea luă sfârşit, Septonul Meribald îl privi peste masă şi spuse:

— N-ai pic de dragoste pentru zei, fiule?

— Nu pentru zeii tăi. Gendry se ridică pe neaşteptate. Am treabă. Ieşi din încăpere cu paşi mari, fără să fi luat nicio îmbucătură.

— Iubeşte vreun alt zeu? întrebă Hyle Hunt.

— Lordul Luminii, ciripi un băiat de nici şase ani.

Salcia îl lovi cu lingura.

— Ben Gură-Spartă. Avem *mâncare.* Ar trebui s-o mănânci, nu să-i plictiseşti pe nobilii oaspeţi cu vorbăria.

Copiii se năpustiră asupra mâncării ca nişte lupi asupra unei căprioare rănite, ciondănindu-se pe carnea de cod, rupând

pâinea de orz în bucăţi şi mânjind tot terciul. Nici măcar roata imensă de brânză nu supravieţui. Brienne se mulţumi cu pâine şi morcovi, iar Septonul Meribald îi dădu câte două bucăţele de pâine dulăului la fiecare pe care o mânca el. Afară începuse să plouă. Înăuntru, focul trosnea şi în camera comună se auzeau mesenii mestecând şi Salcia plesnind câte un copil cu lingura.

— Într-o zi, micuţa asta va fi soţia înfiorătoare a cuiva, remarcă Ser Hyle. A ucenicului ăluia, probabil.

— Cineva ar trebui să-i ducă nişte mâncare, înainte să dispară toată.

— Tu eşti cineva.

Brienne înfăşură o bucată de brânză, o coajă de pâine, un măr uscat şi două porţii de cod prăjit într-un petic de pânză. Când Podrick se ridică s-o urmeze afară, ea îi spuse să se aşeze la loc şi să mănânce.

— Nu stau mult.

În curte, ploua cu găleata. Brienne acoperi mâncarea cu un fald al mantiei. Câţiva cai nechezară la ea în timp ce-şi croia drum pe lângă grajduri. *Le e foame şi lor.*

Gendry era la forja lui, cu pieptul dezgolit sub şorţu-i de piele. Stătea în picioare cu părul îmbibat de sudoare căzându-i pe frunte, bătând o sabie ca şi cum şi-ar fi dorit să fie un duşman. Brienne îl privi o clipă. *Are ochii lui Renly şi părul lui, dar nu şi conformaţia. Lordul Renly era mai sprinten şi mai vânjos... nu ca fratele său Robert, a cărui putere era legendară.*

Până când nu se opri să-şi şteargă fruntea, Gendry nu o văzu acolo.

— Ce vrei?

— Ţi-am adus cina. Deschise pânza ca să-i arate.

— Dacă aş fi vrut mâncare, aş fi mâncat ceva.

— Un fierar trebuie să mănânce ca să fie puternic.

— Eşti mama mea?

— Nu. Brienne lăsă jos mâncarea. Cine a fost mama ta?

— Ce te interesează?

— Te-ai născut la Debarcaderul Regelui. Felul în care vorbea băiatul o făcea să fie sigură de asta.

— Eu şi mulţi alţii. Cufundă sabia într-o albie cu apă de ploaie, ca s-o călească. Oţelul fierbinte şuieră furios.

— Câţi ani ai? îl întrebă Brienne. Mama ta mai trăieşte? Şi tatăl tău cine a fost?

— Pui prea multe întrebări. Lăsă jos sabia. Mama e moartă, iar pe tatăl meu nu l-am cunoscut niciodată.

— Eşti bastard.

Gendry luă asta drept o insultă.

— Sunt *cavaler.* Sabia aia va fi a mea, după ce va fi gata.

Ce să caute un cavaler muncind ca fierar?

— Ai părul negru şi ochii albaştri, te-ai născut în umbra Fortăreţei Roşii. N-a spus nimeni nimic despre faţa ta?

— Ce e cu faţa mea? Nu e aşa de urâtă ca a ta.

— La Debarcaderul Regelui, trebuie să-l fi văzut pe Regele Robert.

Băiatul ridică din umeri.

— Uneori. La turniruri, de departe. Şi o dată în Septul lui Baelor. Mantiile aurii ne-au îmbrâncit la o parte ca să poată trece el. Altă dată, mă jucam lângă Poarta Noroiului când s-a întors de la vânătoare. Era aşa de beat încât a fost gata să mă doboare. Un beţivan mare şi gras, asta a fost, dar un rege mai bun decât fiii ăştia ai lui.

Nu sunt fiii lui. Stannis a spus adevărul în ziua aceea, când s-a întâlnit cu Renly. Joffrey şi Tommen n-au fost niciodată fiii lui Robert. Dar băiatul ăsta…

— Ascultă-mă, începu Brienne. Apoi auzi lătratul Dulăului, tare şi frenetic. Vine cineva.

— Prieteni, zise Gendry, fără să-şi facă griji.

— Ce fel de prieteni? Brienne se duse la uşa fierăriei să se uite afară, prin ploaie.

Băiatul ridică din umeri.

— Ai să-i întâlneşti destul de curând.

Poate că nu vreau să-i întâlnesc, gândi Brienne, când primii călăreţi se apropiară împroşcând băltoacele din curte. Dincolo de răpăitul ploii şi de lătratul Dulăului, Brienne auzea zornăitul înăbuşit al săbiilor şi al zalelor de sub mantile lor jerpelite. Îi numără pe măsură ce se apropiau. *Doi, patru, şase, şapte.* Unii dintre ei erau răniţi, judecând după felul cum călăreau. Ultimul era masiv şi mătăhălos, cât doi dintre ceilalţi. Calul lui era rănit şi sângera, clătinându-se sub povara lui. Toţi călăreţii aveau glugile trase pe cap ca să-i ferească de biciul ploii, în afară de el. Avea faţa lătăreaţă şi spână, albă ca un vierme, cu obrajii cărnoşi acoperiţi de răni deschise.

Brienne îşi ţinu răsuflarea şi scoase Devotata din teacă. *Prea*

mulţi, gândi ea, cu o tresărire de teamă, *sunt prea mulţi.*

— Gendry, spuse ea cu glas scăzut, ai nevoie de sabie şi de armură. Aceştia nu sunt prietenii tăi. Nu sunt prietenii nimănui.

— Ce spui acolo? Băiatul veni şi se aşeză lângă ea, cu barosul în mână.

Un fulger pârâi înspre sud când călăreţii săltară de pe cai. Pentru o clipă, noaptea se transformă în zi. O secure scânteie albastră-argintie, lumina pâlpâi pe zale şi platoşe şi, sub gluga întunecată a căpeteniei călăreţilor, Brienne zări un bot de fier şi şiruri de dinţi de oţel.

Gendry văzu şi el.

— El.

— Nu el. Coiful lui. Brienne încercă să-şi ascundă teama din glas, dar gura îi era uscată ca ţărâna. Îşi putea da seama destul de bine cine purta coiful Câinelui. *Copiii!* îi trecu prin minte.

Uşa hanului se dădu în lături. Salcia păşi afară în ploaie, cu o arbaletă în mâini. Fata le striga ceva călăreţilor, dar un bubuit de tunet se rostogoli peste curte, înăbuşindu-i cuvintele. Când sunetul pieri, Brienne îl auzi pe bărbatul cu coiful Câinelui spunând:

— Trage o săgeată spre mine şi am să-ţi vâr arbaleta aia între picioare şi-am să te dezvirginez cu ea. Apoi am să-ţi scot ochii ăia afurisiţi şi am să te pun să-i mănânci. Furia din glasul bărbatului o făcu pe fată să se dea un pas înapoi, tremurând.

Şapte, gândi Brienne din nou, disperată. Nu avea nicio şansă împotriva lor, ştia. *N-am nicio şansă şi n-am de ales.*

Păşi afară, în ploaie, cu Devotata în mână.

— *Las-o în pace.* Dacă vrei să siluieşti pe cineva, încearcă-mă pe mine.

Tâlharii se întoarseră ca unul. Unul dintre ei râse, un altul spuse ceva într-o limbă pe care Brienne nu o cunoştea. Cel uriaş cu faţa albă şi lătăreaţă scoase un şuierat răuvoitor. Omul cu coiful Câinelui începu să râdă.

— Eşti chiar mai urâtă decât îmi amintesc. Aş prefera să violez un cal.

— Cai, asta vrem, zise unul dintre cei răniţi. Cai odihniţi şi ceva de mâncare. Suntem urmăriţi de tâlhari. Daţi-ne caii şi-am plecat. Nu vă facem niciun rău.

— Pe naiba. Tâlharul cu coiful Câinelui smulse un topor de război din şaua sa. Vreau să-i tai picioarele nenorocite. Am s-o

aşez pe cioate, ca să poată să mă vadă violând-o pe fata cu arbaleta.

— Cu ce? îl luă în derâdere Brienne. Shagwell zicea că ţi-au tăiat bărbăţia când ţi-au luat nasul.

Intenţionase să-l provoace şi reuşise. Răcnind înjurături, bărbatul se năpusti asupra ei, stârnind cu picioarele vârtejuri de apă neagră în timp ce ataca. Ceilalţi rămaseră pe loc ca să urmărească spectacolul, după cum se rugase Brienne să se întâmple. Rămase şi ea neclintită ca o stâncă, aşteptând. Curtea era întunecată, noroiul alunecos sub picioare. *Mai bine să-l las să vină la mine. Dacă zeii sunt buni, va aluneca şi va cădea.*

Zeii nu fură atât de buni, dar sabia ei, da. *Cinci paşi, patru paşi, acum,* numără Brienne şi Devotata ţâşni să-l întâmpine, în năvala lui. Oţelul bubui pe oţel când sabia ei muşcă din hainele lui jerpelite, despicând cămaşa de zale, chiar în clipa în care toporul lui se prăbuşi asupra ei. Brienne se răsuci într-o parte, sfârtecându-i pieptul în retragere.

Bărbatul o urmă, clătinându-se însângerat şi răcnind de furie.

— *Târfă!* tună el. *Monstrule! Căţea! Am să te dau câinelui meu, căţea nenorocită!* Toporul se răsuci în arcuri periculoase, o umbră sălbatică şi neagră care devenea argintie cu fiecare fulger care izbucnea. Brienne nu avea scut cu care să-i prindă loviturile. Nu putea decât să se ferească de el, ţâşnind într-o parte şi-n alta când capul toporului zbura spre ea. O dată, noroiul îi alunecă sub călcâi şi fu cât pe ce să cadă, dar reuşi cumva să-şi recapete echilibrul, însă toporul îi zdreli umărul stâng, lăsând în urmă o explozie de durere.

— Ai nimerit căţeaua, strigă unul dintre ceilalţi, iar altul spuse:

— Să vedem cum dansează de data asta.

Brienne dansă, uşurată că ei doar priveau. Era mai bine decât să se amestece. Nu putea să se lupte cu şapte, nu singură, chiar dacă unul sau doi erau răniţi. Bătrânul Ser Goodwin era de mult în mormânt, dar îl auzea şi acum şoptindu-i la ureche. *Bărbaţii te vor subestima întotdeauna,* spunea el, *iar mândria îi va face să dorească să te înfrângă repede, ca să nu se spună că le-a dat de furcă o femeie. Lasă-i să-şi irosească puterile în atacuri furioase, în timp ce tu ţi le păstrezi. Aşteaptă şi urmăreşte, fetiţo, aşteaptă şi urmăreşte.* Aştepta, urmărind, mişcându-se într-o parte, pe urmă în spate, pe urmă iarăşi într-o parte, lovind

când spre faţa lui, când spre picioare, când spre braţe. Mişcările lui erau tot mai lente, pe măsură ce toporul devenea tot mai greu. Brienne îl întoarse în aşa fel încât să-i bată ploaia în ochi şi făcu doi paşi iuţi în spate. Bărbatul ridică toporul încă o dată, înjurând, şi se împletici după ea, cu un picior alunecând în noroi…

… iar ea săltă să-l întâmpine în cădere, cu ambele mâini pe mânerul sabiei. Atacul lui cu capul înainte îl aduse direct în vârful sabiei, iar Devotata trecu prin pânză şi zale şi piele şi iarăşi pânză, adânc, în măruntaiele sale şi prin spate, scrâşnind când îi zgârie şira spinării. Toporul îi căzu din degetele neputincioase şi cei doi se ciocniră, cu faţa Briennei strivită de coiful cu cap de câine. Simţi metalul rece şi ud pe obraz. Ploaia şiroia pe oţel în râuri şi, când fulgerul străluci din nou, văzu durerea, teama şi nemăsurata uimire prin despicăturile ochilor.

— *Safire,* îi şopti ea şi răsuci sabia cu atâta putere încât îl făcu să se cutremure. Greutatea lui apăsa pe trupul ei şi, dintr-odată, Brienne îmbrăţişa un cadavru, acolo, în ploaia neagră. Se dădu la o parte, lăsându-l să cadă…

… şi Muşcătorul o izbi, urlând.

Căzu peste ea, ca o avalanşă de lână udă şi carne albă ca laptele, ridicând-o şi izbind-o de pământ. Căzu într-o baltă, cu un pleoscăit care îi trimise apă în nas şi în ochi. Tot aerul îi ieşi din piept şi capul i se lovi de o piatră pe jumătate îngropată, cu un pârâit.

— Nu, mai apucă Brienne să spună, înainte ca el să se prăbuşească peste ea, adâncind-o şi mai mult în noroi cu povara lui. Bărbatul bâjbâi, căutându-i gâtul. Devotata dispăruse, departe de ea. Nu avea decât mâinile goale împotriva lui, dar când îl izbi cu pumnul în faţă, parcă ar fi lovit o cocă albă şi udă. Bărbatul şuieră la ea.

Îl lovi iarăşi, iarăşi, *iarăşi,* izbindu-i ochii cu podul palmei, dar el nu părea să simtă loviturile. Îl apucă de încheieturi, dar el o strânse şi mai tare, deşi sângele îi şiroia din urmele pe care i le lăsase, zgâriindu-l. O strivea, o sufoca. Îl împinse de umeri ca să-l ridice, dar era greu ca un cal, de neclintit. Când Brienne încercă să-i vâre un genunchi între picioare, nu reuşi decât să şi-l înfigă în burta lui. Gemând, Muşcătorul îi smulse o mână de păr.

Pumnalul meu. Brienne se agăţă cu disperare de acest gând.

Îşi strecură mâna între ei, mişcându-şi degetele sub carnea lui scârboasă, sufocantă, căutând până când, în sfârşit, găsi mânerul. Muşcătorul îşi încleştă ambele mâini pe gâtul ei şi începu s-o dea cu capul de pământ. Un fulger străluci din nou, de data aceasta în ţeasta ei, însă, cumva, degetele i se strânseră şi scoaseră pumnalul din teacă. Cu bărbatul deasupra ei, nu putea ridica pumnalul ca să-l înjunghie, aşa că îl trecu peste pântecele lui, cu toată puterea. Muşcătorul şuieră din nou, mai tare ca înainte, şi îi dădu drumul doar cât s-o izbească în faţă. Brienne auzi pârâit de oase şi durerea o orbi pentru o clipă. Când încercă să-l spintece din nou, el îi smulse pumnalul dintre degete şi o lovi cu genunchiul în antebraţ, rupându-i-l. Apoi o apucă din nou de cap şi îşi reluă încercarea de a i-l smulge de pe umeri.

Brienne auzea lătratul câinelui şi strigătele oamenilor, de jur împrejur şi, printre tunete, auzi zăngănitul oţelului pe oţel. *Ser Hyle,* gândi ea. *Ser Hyle a intrat în luptă,* dar toate astea păreau îndepărtate şi neînsemnate. Lumea ei nu era mai mare decât mâinile care i se strângeau pe gât şi faţa ameninţătoare de deasupra. Ploaia şiroia de pe gluga bărbatului, când se apropie şi mai mult. Răsuflarea lui mirosea a brânză stătută.

Pieptul Briennei ardea şi în spatele ochilor avea o furtună, orbind-o. Oasele scrâşniră în trupul ei, frecându-se unul de altul. Gura Muşcătorului se căscă, nemăsurat de largă. Îi văzu dinţii, galbeni şi stricaţi, ascuţiţi. Când se apropiară de carnea moale a obrazului ei, Brienne nu simţi aproape nimic. Se prăbuşea, într-o spirală, în beznă. *Nu pot muri încă,* îşi spuse, *mai am de făcut ceva.*

Gura Muşcătorului se smulse, plină de sânge şi de carne. Scuipă, rânji şi îşi afundă din nou dinţii ascuţiţi în carnea ei. De data aceasta mestecă şi înghiţi. *Mă mănâncă,* îşi dădu ea seama, dar nu avea puterea să se mai împotrivească. I se părea că pluteşte deasupra propriului trup, privind oroarea de parcă i s-ar fi întâmplat altei femei, unei fete netoate care se crezuse cavaler. *În curând voi fi gata,* îşi spuse. *Apoi nu mai contează dacă mă mănâncă.* Muşcătorul îşi dădu capul pe spate, deschise gura din nou, urlând, şi scoase limba la ea. Era ascuţită, picurând de sânge, mai lungă decât putea fi orice limbă. Alunecându-i afară din gură, mai mult, mai mult, roşie şi udă şi sclipind, era o imagine hidoasă, obscenă. *Limba lui e lungă de*

două palme, gândi Brienne, chiar înainte ca întunericul să pună stăpânire pe ea. *Ei, arată aproape ca o sabie.*

JAIME

Broşa care prindea mantia lui Ser Brynden Tully era de forma unui peşte negru, meşterit din jais şi aur. Cămaşa sa de zale era sumbră şi cenuşie. Pe deasupra ei purta apărători pentru picioare, mănuşi de armură, platoşe de umăr şi genunchiere din oţel înnegrit, niciuna atât de întunecată pe cât era expresia de pe faţa lui în timp ce-l aştepta pe Jaime Lannister la capătul podului mobil, singur, călare pe un trăpaş roib, învelit cu un cioltar roşu cu albastru.

Nu mă iubeşte. Tully avea un chip aspru, brăzdat de riduri adânci, tăbăcit de vânt, sub o claie de păr cărunt şi drept, însă Jaime putea încă să vadă în el măreţul cavaler care, odată, fascinase un scutier cu poveştile lui despre Regii de Nouă Parale. Potcoavele lui Onoare clănţăniră pe scândurile podului mobil. Jaime se gândise îndelung şi din greu dacă să îmbrace armura sa de aur sau pe cea albă pentru această întâlnire; în cele din urmă, alesese un veşmânt din piele şi o mantie purpurie.

Se apropie până la câţiva paşi de Ser Brynden şi-şi înclină capul spre bărbatul mai vârstnic.

— Regicidule, făcu Tully.

Faptul că primul cuvânt ieşit din gura lui fusese acel nume spunea multe, însă Jaime reuşi să nu-şi iasă din fire.

— Peşte Negru, răspunse el. Mulţumesc că ai venit.

— Presupun că te-ai întors pentru a îndeplini jurămintele depuse înaintea nepoatei mele, rosti Ser Brynden. Din câte-mi amintesc, i-ai promis lui Catelyn fiicele ei în schimbul libertăţii tale. Îşi strânse buzele. Totuşi nu le văd pe fete. Unde sunt?

Chiar trebuie să mă facă s-o spun?

— Nu sunt la mine.

— Ce păcat. Doreşti să-ţi reiei captivitatea? Vechea ta celulă este disponibilă. Am pus şi rogojini noi pe podea.

Şi o găleată nouă şi frumoasă în care să mă răhăţesc, n-am nicio îndoială.

— Foarte amabil din partea ta, ser, însă mă tem că trebuie să refuz. Prefer confortul pavilionului meu.

— În timp ce Catelyn se bucură de confortul mormântului ei.

N-am avut niciun amestec în moartea lui Lady Catelyn, ar fi putut spune, *iar fiicele ei nu mai erau acolo când am ajuns eu la Debarcaderul Regelui.*

Îi stătea pe limbă să vorbească de Brienne şi de spada pe care i-o dăduse, însă Peştele Negru îl privea la fel cum îl privise Eddard Stark când îl găsise urcat pe Tronul de Fier, cu sângele Regelui Nebun pe sabia sa.

— Am venit să discut despre cei vii, nu despre cei morţi. Despre cei care nu trebuie să moară, dar o vor face…

— … dacă nu-ţi predau Riverrun. Acum o să ameninţi că-l spânzuri pe Edmure? Pe sub sprâncenele stufoase, ochii lui Tully erau ca de piatră. Nepotul meu e hărăzit morţii, indiferent ce-aş face. Aşa că spânzură-l şi să terminăm cu asta. Mă aştept ca Edmure să fie tot atât de sătul să stea pe eşafod, pe cât sunt eu să-l tot văd acolo.

Ryman Frey e un prost afurisit. Spectacolul său de pantomimă cu Edmure şi eşafodul reuşise doar să-l împietrească şi mai mult pe Peştele Negru, asta era clar acum.

— Îi ai pe Lady Sybelle Westerling şi pe trei dintre copiii ei. Îţi dau nepotul înapoi în schimbul lor.

— Aşa cum ai făcut şi cu fiicele lui Lady Catelyn?

Jaime nu-şi permise să fie provocat.

— O femeie bătrână şi trei copii pentru lordul tău vasal. Este un târg mai bun decât orice-ai fi putut spera.

Ser Brynden afişă un zâmbet dur.

— Nu-ţi lipseşte tupeul, Regicidule. Târguiala cu sperjurii este ca şi cum ai construi pe nisipuri mişcătoare. Cat ar fi trebuit să ştie să nu se încreadă în oameni ca tine.

În Tyrion s-a încrezut, aproape că rosti Jaime. *Pezevenghiul a înşelat-o şi pe ea.*

— Promisiunile făcute lui Lady Catelyn mi-au fost smulse cu vârful spadei.

— Şi jurământul făcut lui Aerys?

Simţi cum i se zbat degetele-fantomă.

— Aerys nu are ce căuta aici. Îi schimbi pe Westerlingi pentru Edmure?

— Nu. Regele meu mi-a încredinţat mie regina sa, şi am jurat că o voi ţine în siguranţă. N-am s-o predau laţului unui Frey.

— Fata a fost graţiată. Nu i se va face niciun rău. Ai cuvântul meu pentru asta.

— Cuvântul tău de *onoare?* Ser Brynden înălţă o sprânceană. Chiar ştii ce înseamnă onoarea?

Un cal.

— Am să depun ce jurământ doreşti.

— Scuteşte-mă, Regicidule.

— Vreau. Coboară-ţi flamurile şi deschide-ţi porţile şi le voi garanta oamenilor tăi viaţa. Cei care doresc să rămână la Riverrun, în serviciul Lordului Emmon, pot s-o facă. Ceilalţi vor fi liberi să plece unde vor, deşi le voi cere să-mi predea armele şi armurile.

— Sunt curios cât de departe vor ajunge, neînarmaţi, până când pun „haiducii” mâna pe ei. Nu îndrăzneşti să le permiţi să i se alăture Lordului Beric, amândoi ştim asta. Iar cu mine cum rămâne? Voi fi purtat peste tot prin Debarcaderul Regelui pentru a muri ca Eddard Stark?

— Îţi voi da voie să îmbraci hainele negre. Bastardul lui Ned Stark este Lordul Comandant la Zid.

Peştele Negru îşi miji ochii.

— Tatăl tău a aranjat şi asta? Catelyn n-a avut niciodată încredere în băiat, din câte-mi amintesc, nu mai multă decât a avut vreodată în Theon Greyjoy. Se pare că a avut dreptate cu amândoi. Nu, ser, nu cred. Am să mor în picioare, dacă nu te superi, cu sabia în mână, roşie de sângele leului.

— Sângele de Tully este la fel de roşu, îi reaminti Jaime. Dacă nu predai castelul, va trebui să-l atac. Vor muri sute de oameni.

— Sute de-ai mei, câteva mii de-ai tăi.

— Garnizoana ta va pieri până la ultimul om.

— Ştiu cântecul ăsta. Îl cânţi pe muzica de la *Ploile din Castamere?* Oamenii mei ar prefera să moară în picioare, luptând, decât în genunchi, sub securea călăului.

Nu merge cum trebuie.

— Sfidarea asta nu are niciun rost, ser. Războiul s-a terminat, iar tânărul tău lup e mort.

— Ucis de fapt, prin încălcarea tuturor legilor sacre ale ospitalităţii.

— Lucrătura lui Frey, nu a mea.

— Spune-i cum vrei, dar mie-mi pute a Tywin.

Jaime nu putea nega asta.

— Şi tatăl meu e mort.

— Fie ca Tatăl să-l judece cu dreptate.

Iată o perspectivă neplăcută.

— L-aş fi omorât pe Robb Stark în Pădurea Şoaptelor dacă aş fi pus mâna pe el, dar mi s-au pus în cale nişte smintiţi. Mai

contează cum a pierit băiatul? Nu-i mai puţin mort aşa, iar regatul său a pierit odată cu el.

— Trebuie să fii şi orb pe lângă ologit, ser. Ridică-ţi privirile şi vei vedea că lupul străvechi este încă pe steagurile de pe zidurile noastre.

— L-am văzut. Mi se pare însingurat. Harrenhal a căzut. Seagard şi Iazul Fecioarelor. Casa Bracken a îngenuncheat, iar Tytos Blackwood e ţintuit la Raventree. Piper, Vance, Mooton, toţi stegarii tăi s-au predat. A rămas doar Riverrun. Avem de douăzeci de ori mai mulţi oameni decât tine.

— De douăzeci de ori mai mulţi oameni necesită tot atâta mâncare. Cât de bine sunteţi aprovizionaţi, lordul meu?

— Suficient de bine încât să rămânem aici până la sfârşitul zilelor, dacă va fi nevoie, în vreme ce voi flămânziţi între zidurile voastre.

Spusese minciuna pe cât de arţăgos putuse, sperând să nu-l trădeze chipul.

Însă Peştele Negru nu se lăsă dus de nas.

— Poate că până la sfârşitul zilelor tale. Rezervele noastre sunt îndestulătoare, deşi mă tem că n-am lăsat prea mult pe câmp pentru oaspeţii noştri.

— Putem aduce hrană de la Gemeni, zise Jaime, sau de peste dealurile de la apus, dacă e cazul s-o facem.

— Cum spui tu. Departe de mine gândul să pun la îndoială cuvântul unui cavaler atât de onorabil.

Dispreţul ce răzbătea din glasul său îl făcu pe Jaime să se zbârlească.

— Există o cale mai rapidă să punem chestiunea la punct. Un duel. Campionul meu contra celui al tău.

— Chiar mă întrebam când ai să ajungi aici. Ser Brynden izbucni în râs. Şi cine va fi acela? Mistreţul? Addam Marbrand? Walder Frey cel Negru? Se aplecă înainte. De ce nu tu şi cu mine, ser?

Asta ar fi fost o plăcere, cândva, se gândi Jaime, *material numai bun pentru menestreli.*

— Când Lady Catelyn m-a pus în libertate, m-a făcut să jur că nu voi mai ridica niciodată arma împotriva unui Stark sau Tully.

— Un jurământ foarte convenabil, ser.

Chipul i se întunecă.

— Vrei să spui că sunt laş?

— Nu. Vreau să spun că eşti olog. Peştele Negru făcu un semn spre mâna aurită a lui Jaime. Amândoi ştim că nu poţi lupta cu ea.

— Am avut două mâini.

Ţi-ai da viaţa din cauza mândriei? şopti un glas în mintea sa.

— Unii ar putea spune că un olog şi-un bătrân se potrivesc de minune. Eliberează-mă de sub jurământul făcut lui Lady Catelyn şi te voi înfrunta cu sabia în mână. Dacă înving, Riverrun este al nostru. Dacă mă ucizi, vom ridica asediul.

Ser Brynden râse din nou.

— Cu toate că mi-ar plăcea să am ocazia să-ţi smulg sabia aceea aurită şi să-ţi tai inima neagră, promisiunile tale n-au nicio valoare. N-aş câştiga nimic din moartea ta, în afară de plăcerea de a te ucide, şi n-am de gând să-mi risc viaţa pentru asta… indiferent cât de mic ar fi riscul.

Era cât se poate de bine că Jaime n-avea spadă; altfel, şi-ar fi tras-o afară, iar dacă nu l-ar fi dat gata Ser Brynden, arcaşii de pe metereze sigur ar fi făcut-o.

— Există vreo condiţie pe care s-o accepţi? îl întrebă el pe Peştele Negru.

— Din partea ta? Ser Brynden dădu din umeri. Nu.

— Atunci de ce-ai mai venit să discuţi cu mine?

— Un asediu este cumplit de plictisitor. Am vrut să-ţi văd ciotul şi să ascult ce fel de scuze aveai de oferit pentru ultimele tale enormităţi. Au fost mai slabe decât m-am aşteptat. Întotdeauna provoci dezamăgire, Regicidule.

Peştele Negru îşi întoarse iapa şi galopă îndărăt spre Riverrun. Grilajul de la intrare coborî în grabă, ţepuşele sale de fier înfigându-se adânc în pământul noroios.

Jaime întoarse capul lui Onoare spre drumul cel lung înapoi, spre liniile de asediu ale Lannisterilor. Putea simţi privirile aţintite asupra sa; oamenii lui Tully de pe metereze, Freyii de peste râu. *Dacă nu sunt orbi, ştiu cu toţii că mi-a aruncat oferta înapoi.* Va trebui să ia castelul cu asalt. *Ce-ar mai conta încă o promisiune încălcată de Regicid? Doar mai mult rahat în găleată.* Jaime hotărî să fie primul om ajuns pe metereze. *Iar cu mâna mea de aur, voi şi primul căzut.*

Înapoi în tabără, Micul Lew îi ţinu scara, în timp ce Peck îi întinse mâna ca să-l ajute să coboare din şa. *Îşi închipuie că sunt aşa de ologit încât nu pot descăleca singur?*

— Cum te-ai descurcat, lordul meu? îl întrebă verişorul său, Ser Daven.

— Nu mi-a lăsat nimeni vreo săgeată în crupa calului. Altfel, nu m-am deosebit prea mult de Ser Ryman. Se strâmbă. Aşa că acum va fi nevoie să facem Furca Roşie şi mai roşie.

Învinovăţeşte-te singur pentru asta, Peşte Negru. Nu prea mi-ai lăsat de ales.

— Convocaţi un consiliu de război. Ser Addam, Mistreţul, Forley Prester, toţi lorzii riverani ai noştri… şi prietenii noştri Frey. Ser Ryman, Lord Emmon, pe oricine altcineva au chef să aducă cu ei.

Se adunară repede. Lordul Piper şi ambii Lorzi Vance veniră să vorbească pentru lorzii plini de pocăinţă ai Tridentului, a căror loialitate urma să fie pusă foarte curând la încercare. Vestul era reprezentat de Ser Daven, Mistreţul, Addam Marbrand şi Forley Prester. Lordul Emmon Frey li se alătură împreună cu soţia sa. Lady Genna îşi ceru locul printr-o privire care înfruntă pe orice bărbat pregătit să-i conteste prezenţa. Niciunul nu îndrăzni. Freyii îl trimiseră pe Ser Walder Rivers, poreclit şi „Walder Bastardul”, şi pe întâiul născut al lui Ser Ryman, Edwin, un bărbat palid şi slab, cu un nas subţire şi păr negru, lins. Sub o mantie albastră din lână de miel, Edwyn purta o vestă din piele gri de viţel, lucrată fin, ornamentată cu spirale scrijelite direct în piele.

— Vorbesc în numele Casei Frey, anunţă el. Tatăl meu are o indispoziţie în această dimineaţă.

Ser Daven pufni.

— E beat, sau doar mahmur după vinul de azi-noapte?

Edwin avea expresia înţepată a unui om nenorocit.

— Lord Jaime, spuse el, chiar trebuie să suport o asemenea bădărănie?

— Este adevărat? îl întrebă el. Că tatăl tău e beat?

Frey îşi strânse buzele şi se uită spre Ser Ilyn Payne, care stătea deoparte, lângă clapa de la intrarea cortului, în cămaşa lui de zale ruginite, cu sabia iţindu-se peste umărul osos.

— El… tatăl meu are probleme cu burta, stăpâne. Vinul roşu îl ajută la digestie.

— Înseamnă că mistuie un afurisit de mamut, rosti Ser Daven. Mistreţul râse, iar Lady Genna chicoti.

— Ajunge, zise Jaime. Avem un castel de cucerit.

Când tatăl său conducea consiliul, îşi lăsa comandanţii să vorbească primii. Se decise să facă la fel.

— Cum vom proceda?

— Pentru început, *spânzuraţi-l* pe Edmure Tully, îl îndemnă Lordul Emmon Frey. Asta-i va arăta lui Ser Brynden că suntem foarte serioşi în ceea ce spunem. Dacă-i trimitem capul lui Ser Edmure unchiului său, s-ar putea să-l convingă să capituleze.

— Brynden Peştele Negru nu este chiar aşa uşor de impresionat. Karyl Vance, Lord de Popasul Drumeţului, avea o expresie melancolică. O dâră sângerie din naştere îi acoperea jumătate de gât şi o parte a feţei. Propriul său frate nu l-a putut împinge în patul nupţial.

Ser Daven clătină din capul său zburlit.

— Va trebui să luăm cu asalt zidurile, aşa cum am tot spus până acum. Turnuri de asediu, scări de asalt, un berbec pentru spartul porţii şi tot ce-o mai fi nevoie.

— Voi conduce eu asaltul, zise Mistreţul. Daţi-i peştelui să guste din oţel şi foc, eu asta spun.

— Sunt zidurile *mele,* protestă Lordul Emmon, iar aceea este poarta mea pe care vreţi s-o spargeţi. Îşi trase din nou pergamentul din mânecă. Regele Tommen însuşi mi-a garantat…

— Am văzut cu toţii documentele tale, unchiule, îl repezi Edwin Frey. De ce nu te duci să le vânturi şi prin faţa Peştelui Negru, ca să mai variezi?

— Atacarea zidurilor va fi o acţiune sângeroasă, făcu Addam Marbrand. Propun să aşteptăm o noapte fără lună şi să trimitem peste râu o duzină de oameni aleşi, cu o barcă cu vâslele înfăşurate în cârpe ca să nu facă zgomot. Pot urca zidurile cu frânghii şi ancore cu gheare, apoi pot deschide porţile dinăuntru. Eu am să-i conduc, dacă asta doreşte şi consiliul.

— O nebunie, declară Walder Rivers, bastardul. Ser Brynden nu-i omul care să poată fi păcălit cu asemenea trucuri.

— Peştele Negru este un obstacol, fu de acord Edwyn Frey. Coiful său poartă pe creastă un păstrăv negru, ceea ce-l face uşor de deosebit de departe. Eu propun să ne apropiem turnurile de asediu, să le umplem cu arcaşi şi să mimăm un atac asupra porţilor. Asta-l va aduce pe Ser Brynden pe metereze, cu coif cu tot. Fiecare arcaş să-şi înmoaie săgeţile în rahat şi să ia ca ţintă păstrăvul lui. Odată ce Ser Brynden moare, Riverrun

este al nostru.

— Al meu! intonă Lordul Emmon. Riverrun este al *meu.*

Semnul din naştere al Lordului Karyl se întunecă.

— Rahatul va fi singura ta contribuţie, Edwyn? O otravă mortală, nu mă îndoiesc.

— Peştele Negru merită un sfârşit mai nobil, iar eu sunt cel gata să i-l asigur. Mistreţul bătu cu pumnul în masă. Îl voi provoca la o luptă dreaptă. Ghioagă, secure sau sabia lungă, nu are importanţă cu ce. Bătrânul va fi tocătura mea.

— Şi de ce-ar catadicsi să-ţi accepte provocarea, ser*?* întrebă Ser Forley Prester. Ce-ar avea el de câştigat dintr-un asemenea duel? Ridicăm asediul dacă învinge? Nu cred asta. Nici el n-o să creadă. O luptă om la om nu va rezolva nimic.

— Îl cunosc pe Brynden Tully încă de pe vremea când eram amândoi scutieri în serviciul Lordului Darry, spuse Norbert Vance, lordul orb din Atranta. Dacă nu vă deranjează pe domniile voastre, lăsaţi-mă să merg să vorbesc cu el şi să încerc să-l fac să înţeleagă cât de deşartă e poziţia sa.

— Înţelege asta destul de bine, zise Lordul Piper. Era un bărbat scund, rotofei, crăcănat, cu o coamă de păr roşu, tatăl unuia dintre scutierii lui Jaime; asemănarea băiatului cu tatăl era evidentă. Omul nu-i vreun afurisit de *prostălău,* Norbert. Are ochi… şi mult prea multă minte încât să cedeze în faţa unora ca ăştia.

Făcu un gest în direcţia lui Edwyn Frey şi a lui Walder Rivers.

Edwyn se îmbăţoşă.

— Dacă Lordul de Piper voieşte să insinueze…

— Eu nu *insinuez,* Frey. Eu spun ce am de spus fără ocolişuri, ca orice om cinstit. Însă ce ştii *tu* despre cum e să fii onest? Eşti şiret ca un vulpoi mincinos, cum sunt toţi ai tăi. Mai degrabă aş bea o litră de pişat decât să mă încred în cuvântul dat de vreun Frey. Se aplecă peste masă. Şi unde-i Marq, răspunde-mi? Ce-ai făcut cu fiul meu? Era *invitat* la blestemata ta de nuntă.

— Şi aşa va rămâne, oaspetele nostru de onoare, zise Edwyn, până când vă veţi dovedi loiali faţă de Înălţimea Sa, Regele Tommen.

— Cinci cavaleri şi douăzeci de ostaşi s-au dus cu Marq la Gemeni, zise Piper. Şi ei sunt oaspeţii tăi, Frey?

— Poate că unii dintre cavaleri. Celorlalţi nu li s-a servit nimic din ce nu meritau. Ai face bine să-ţi păzeşti limba aia de

trădător, Piper, dacă nu vrei să-ţi fie înapoiat moştenitorul făcut bucăţi.

Consiliile conduse de tata nu s-au desfăşurat niciodată aşa, se gândi Jaime, când Piper se ridică în picioare clătinându-se.

— Spune asta cu sabia în mână, Frey, şuieră omuleţul. Sau lupţi numai cu rahat?

Faţa întunecată a lui Frey păli. Lângă el, Walder Rivers se ridică în picioare.

— Edwyn nu se pricepe la săbii... însă eu da, Piper. Dacă mai ai remarci de făcut, vino afară şi rosteşte-le.

— Acesta-i un consiliu de război, nu un război, le reaminti Jaime. Aşezaţi-vă, amândoi.

Niciunul dintre ei nu se clinti.

— *Acum!*

Walder Rivers se aşeză. Lordul Piper nu era chiar aşa de uşor de îmbunat. Mormăi un blestem şi ieşi din cort.

— Să trimit oameni să-l târască înapoi aici, stăpâne? îl întrebă Ser Daven pe Jaime.

— Trimiteţi-l pe Ser Ilyn, îndemnă Edwyn Frey. N-avem nevoie decât de capul său.

Karyl Vance se întoarse spre Jaime.

— Lordul Piper a vorbit din durere. Marq este primul lui născut. Cavalerii care l-au însoţit la Gemeni îi erau, cu toţii, nepoţi şi verişori.

— Trădători şi răzvrătiţi, vrei să spui, preciză imediat Edwyn Frey.

Jaime îi aruncă o privire îngheţată.

— Gemenii au îmbrăţişat şi ei cauza Tânărului Lup, le reaminti el Freyilor. Apoi voi l-aţi vândut. Asta vă face de două ori mai trădători decât Piper.

Îi făcu plăcere să vadă zâmbetul lui Edwyn strâmbându-se şi apoi ştergându-se. *Am îndurat destulă consiliere pentru ziua de azi,* decise el.

— Am terminat. Începeţi pregătirile, lorzii mei. Vom ataca la prima geană de lumină.

Vântul bătea dinspre nord şi, în timp ce lorzii părăseau cortul în şir, Jaime putu simţi duhoarea dinspre bivuacurile lui Frey, de dincolo de Piatra Răsucită. Pe malul celălalt, Edmure Tully zăcea părăsit pe vârful unui eşafod cenuşiu, cu o frânghie în jurul gâtului.

Mătuşa lui plecă ultima, cu soţul ei după ea.

— Lord nepot, protestă Emmon, acest atac asupra scaunului meu… nu trebuie să faci aşa ceva.

Când înghiţea, mărul din gât i se mişca în sus şi-n jos.

— *Nu* trebuie. Îţi interzic. Mestecase din nou frunze acrişoare; pe buze-i licărea o spumă trandafirie. Castelul e al meu, am pergamentul. Semnat de rege, de micul Tommen. Eu sunt stăpânul de drept la Riverrun şi…

— Nu şi cât timp Edmure Tully este în viaţă, zise Lady Genna. E milos şi slab la minte, o ştiu, însă atât timp cât trăieşte, acest om este un pericol. Ce ai de gând să faci în această privinţă, Jaime?

Peştele Negru este cel periculos, nu Edmure.

— Lăsaţi-l pe Edmure în seama mea. Ser Lyle, Ser Ilyn, mă însoţiţi, dacă nu vă e cu supărare. A venit vremea să fac o vizită până la spânzurătoarea aceea.

Râul Piatra Răsucită era mai adânc şi curgea mai repede decât Furca Roşie, iar vadul cel mai apropiat se afla la câţiva kilometri distanţă, în aval. Bacul de-abia îşi începuse traversarea cu Walder Rivers şi Edwyn Frey când Jaime şi oamenii săi sosiră pe malul râului. În timp ce-i aşteptau întoarcerea, Jaime le spuse ce voia. Ser Ilyn scuipă în râu.

Când cei trei coborâră de pe bac pe malul de nord, o vivandieră beată se oferi să-i facă Mistreţului o plăcere cu gura.

— Uite, bucură-l pe prietenul meu, zise Ser Lyle împingând-o spre Ser Ilyn.

Râzând, femeia se duse să-l sărute pe Payne pe buze, apoi îi văzu ochii şi se trase înapoi.

Cărăruile dintre focurile de tabără erau năclăite de mocirlă amestecată cu balegă de cal şi frământată de copite şi cizme deopotrivă. Peste tot, Jaime vedea numai blazonul turnurilor gemene ale Casei Frey, plasat pe scuturi şi flamuri, albastru pe cenuşiu, împreună cu blazonul unor Case mai mici, jurate Crossingului: bâtlanul de Erenford, furca de Haigh, cele trei ramuri de vâsc ale Lordului Charlton. Sosirea Regicidului nu trecu neobservată. O bătrână care vindea purcei de lapte dintr-un coş se opri ca să se holbeze la el, un cavaler cu o figură oarecum familiară se lăsă într-un genunchi, iar doi oameni care urinau într-un şanţ se întoarseră şi se stropiră unul pe altul.

— Ser Jaime, strigă cineva în urma lui, însă el merse fără să se

întoarcă.

În jurul lui zări feţele unora pentru a căror ucidere în Pădurea Şoaptelor îşi dăduse întreaga străduinţă, acolo unde Casa Frey luptase sub flamurile cu lupul străvechi ale lui Robb Stark. Mâna de aur îi atârna grea într-o parte.

Pavilionul lui Ryman Frey era cel mai mare din întreaga tabără; pereţii săi din pânză cenuşie, groasă, erau confecţionaţi din careuri cusute în aşa fel încât să dea impresia de zidărie din piatră, iar cele două vârfuri ale sale îi evocau pe Gemeni. Departe de a fi indispus, Ser Ryman se delecta cu anumite distracţii. Sunetul râsului unei femei bete plutea afară din cort, amestecat cu notele unei harpe de lemn şi cu vocea menestrelului. *De tine mă voi ocupa mai târziu, ser,* îşi zise Jaime. Walder Rivers stătea înaintea cortului său modest, discutând cu doi călăreţi. Scutul său avea blazonul Casei Frey, cu culorile inversate, şi o banderolă roşie, funestă, întinsă peste turnuri. Când bastardul dădu cu ochii de Jaime, se încruntă. *Recunosc imediat o privire rece şi bănuitoare. Acesta-i mai periculos decât oricare dintre fraţii săi legitimi.*

Eşafodul fusese ridicat la trei metri înălţime deasupra solului. Doi suliţaşi erau postaţi la piciorul treptelor.

— Nu poţi urca fără permisiunea lui Ser Ryman, îi spuse lui Jaime unul dintre ei.

— Asta spune că pot. Jaime bătu cu degetul în mânerul sabiei sale. Întrebarea este dacă va trebui sau nu să păşesc peste hoitul tău.

Suliţaşii se dădură la o parte.

În vârful eşafodului, Lordul de Riverrun stătea şi se holba la trapa de sub el. Picioarele-i erau negre şi năclăite cu noroi, avea tălpile goale. Edmure purta o tunică murdară din mătase, în dungi, în culorile Tully, roşu şi albastru, şi un laţ de frânghie de cânepă. La auzul paşilor lui Jaime îşi ridică privirile şi-şi linse buzele uscate şi crăpate.

— *Regicidule?*

La vederea lui Ser Ilyn căscă ochii.

— Mai bine o spadă decât funia. Fă-o, Payne.

— Ser Ilyn, rosti Jaime. Ai auzit ce a spus Lordul Tully. Fă-o.

Cavalerul tăcut îşi apucă sabia mare cu ambele mâini. Lungă şi grea, era ascuţită pe cât putea fi oţelul obişnuit. Buzele crăpate ale lui Edmure se mişcară fără un sunet. Când Ser Ilyn

aduse sabia peste spate, îşi închise ochii. Lovitura avea în ea întreaga forţă a lui Payne.

— *Nu! Stop! NU!*

Edwyn Frey li se arătă gâfâind din greu.

— Vine tata. Cât de repede poate. Jaime, trebuie să…

— *Lordul meu* mi s-ar potrivi mai bine, Frey, zise Jaime. Şi ai face bine să omiţi cuvântul *trebuie* din orice adresare către mine.

Ser Ryman păşi greoi pe treptele eşafodului însoţit de o femeie şleampătă, cu părul ca paiul, la fel de beată ca şi el. Rochia ei se încheia în faţă cu şireturi, însă cineva i le descheiase până la buric, aşa că sânii i se revărsau afară. Erau mari şi grei, cu sfârcuri maro, pe măsură. O coroană din bronz bătut îi stătea strâmbă pe cap, gravată cu rune şi înconjurată de săbii mici şi negre. Când dădu cu ochii de Jaime izbucni în râs.

— Pe cele şapte iaduri, cine mai e şi ăsta?

— Lordul Comandant al Gărzii Regale, i-o întoarse Jaime cu o politeţe rece. Aş putea să vă întreb acelaşi lucru, doamna mea.

— Doamnă? Eu nu sunt doamnă, sunt regină.

— Sora mea ar fi cât se poate de surprinsă să audă asta.

— Lordul Ryman însuşi m-a încoronat. Îşi legănă şoldurile ample. Mi-s regina târfelor.

Nu, se gândi Jaime, *draga mea surioară deţine şi acest titlu.*

Ser Ryman îşi regăsi graiul.

— Tacă-ţi gura, târfă, Lordul Jaime nu vrea să audă prostiile tale de târâtură.

Acest Frey era un bărbat solid, cu o faţă lată, ochi mici şi un set de bărbii duble moi şi cărnoase. Răsuflarea-i duhnea a vin şi a ceapă.

— Faci regine, Ser Ryman? întrebă Jaime cu blândeţe. Ce prostie, la fel ca şi această tărăşenie cu Lordul Edmure.

— I-am dat un avertisment Peştelui Negru. I-am spus că Edmure va muri dacă nu predă castelul. Am pus să fie ridicat acest eşafod pentru a le dovedi că Ser Ryman Frey nu face ameninţări de pomană. La Seagard, fiul meu, Walder, a făcut la fel cu Patrek Mallister, iar Lordul Jason s-a plecat, dar… Peştele Negru este un om nesimţitor. Ne-a refuzat, aşa că…

— … l-aţi spânzurat pe Lordul Edmure?

Bărbatul se înroşi.

— Lordul meu bunic… dacă-l spânzurăm pe om, nu mai avem

ostatic, ser. Te-ai gândit la asta?

— Numai un prost face ameninţări pe care nu le poate îndeplini. Dacă eu te-aş ameninţa că te pocnesc dacă nu-ţi ţii gura, dar te-ai încumeta să vorbeşti, ce crezi că aş face?

— Ser, nu înţe…

Jaime îl lovi. Fu o lovitură cu dosul palmei dată cu mâna sa aurită, însă forţa ei îl trimise pe Ser Ryman, împleticindu-se, până în braţele târfei lui.

— Ai o căpăţână grăsană, Ser Ryman, şi un gât la fel de gros. Ser Ilyn, câte lovituri ar trebui să dai ca să tai acel gât?

Ser Ilyn îşi lăsă pe nas un singur deget.

Jaime râse.

— Lăudăroşenie goală. Eu zic că trei.

Ryman Frey se lăsă în genunchi.

— N-am făcut nimic…

— … decât beţii şi curvăsării. Ştiu.

— Sunt moştenitorul de la Crossing. Nu poţi…

— Te-am avertizat în privinţa vorbăriei.

Jaime îl privi cum se face alb. *Un beţivan, un prost şi un fricos. Lordul Walder ar face bine să-i supravieţuiască, altfel Freyii sunt terminaţi.*

— Eşti liber, ser.

— Liber?

— M-ai auzit. Pleacă.

— Dar… unde să mă duc?

— În iad sau acasă, unde preferi. Ai grijă să nu mai fii în tabără când apare soarele. Poţi să-ţi iei şi regina târfelor cu tine, dar nu şi coroana ei.

Jaime se răsuci dinspre Ser Ryman spre fiul lui.

— Edwyn, îţi încredinţez comanda efectivelor tatălui tău. Încearcă să nu fii la fel de prost ca bătrânul tău.

— Asta nu este foarte greu, stăpâne.

— Trimite-i vorbă lui Lord Walder. Coroana are nevoie de toţi prizonierii săi.

Jaime dădu din mâna sa aurită.

— Ser Lyle, adu-l încoace.

Edmure Tully căzu cu faţa în jos pe eşafod când sabia lui Ser Ilyn tăie funia în două. Un braţ de frânghie de cânepă încă mai atârna de laţul din jurul gâtului său. Mistreţul apucă de capăt şi-l ridică în picioare.

— Un peşte în lesă, zise el chicotind încântat. E o privelişte pe care n-am mai văzut-o până acum.

Freyii se dădură la o parte ca să-i lase să treacă. Sub eşafod se adunase o mulţime, inclusiv o duzină de vivandiere şi de însoţitori ai trupelor, aflaţi în diferite stadii de dezmăţ. Jaime observă un bărbat cu o harpă.

— Tu, menestrelule. Vino cu mine.

Bărbatul îşi scoase pălăria.

— După cum porunceşte stăpânul meu. Nimeni nu spuse nicio vorbă în timp ce mergeau înapoi spre bac, cu menestrelul lui Ser Ryman în urma lor. Dar, după ce se desprinseră de mal şi se îndreptară spre partea de sud a Pietrei Răsucite, Edmure Tully îl apucă pe Jaime de braţ.

— *De ce?*

Un Lannister îşi plăteşte datoriile, se gândi el, *iar tu eşti singura monedă care mi s-a lăsat.*

— Consideră asta un dar de nuntă.

Edmure se holbă la el cu ochii obosiţi.

— Un… dar de nuntă?

— Mi s-a spus că soaţa ta e drăguţă. Cred că este, dacă te culcai cu ea în vreme ce sora ta şi regele tău erau ucişi.

— N-am ştiut nicio clipă de asta. Edmure îşi linse buzele crăpate. Erau nişte scripcari în faţa uşii dormitorului nostru.

— Iar Lady Roslin îţi distrăgea atenţia.

— Ea… au obligat-o s-o facă, Lordul Walder şi ceilalţi. Roslin n-a vrut asta… plângea, dar eu am crezut că era…

— Privelıştea bărbăţiei tale copleşitoare? Mda, asta ar face orice femeie să plângă, sunt convins.

— Poartă în pântece copilul meu.

Nu, se gândi Jaime, *în pântecul ei creşte doar moartea ta.* Odată ajuns înapoi la pavilion, le dădu liber Mistreţului şi lui Ser Ilyn, însă nu şi cântăreţului.

— S-ar putea să-mi trebuiască o cântare destul de curând, îi spuse el omului. Lew, încălzeşte nişte apă de spălat pentru oaspetele meu. Pia, găseşte-i nişte haine curate. Nimic cu lei pe ele, dacă nu te superi. Peck, vin pentru Lordul Tully. Ţi-e foame, nobile domn?

Edmure dădu din cap, însă privirile-i erau în continuare bănuitoare.

Jaime se aşeză pe un scaun în vreme ce Tully făcea baie.

Mizeria se desprindea de el în straturi cenuşii.

— Odată ce-ai terminat de mâncat, oamenii mei te vor escorta la Riverrun. Ce se întâmplă după aceea e numai treaba ta.

— Ce vrei să spui?

— Unchiul tău este un om bătrân. Viteaz, da, însă cea mai mare parte a vieţii sale s-a dus. Nu are nici o nevastă care să plângă după el, nici copii de apărat. O moarte demnă este tot ceea ce mai poate spera Peştele Negru… dar tu mai ai ani de zile înaintea ta, Edmure. Iar *tu* eşti stăpânul de drept al Casei Tully, nu el. Unchiul tău face după cum pofteşti tu. Soarta castelului Riverrun este în mâinile tale.

Edmure căscă ochii.

— Soarta Riverrunului…

— Predă castelul şi nu moare nimeni. Oamenii de rând pot să plece în pace sau să rămână să-l slujească pe Lordul Emmon. Lui Ser Brynden i se va îngădui să îmbrace hainele negre, împreună cu câţi oameni din garnizoană aleg să i se alăture. Şi tu de asemenea, dacă Zidul te atrage. Sau ai putea merge la Casterly Rock, ca prizonier al meu, bucurându-te de întregul confort şi respect de care are parte un ostatic de rangul tău. O voi trimite şi pe soţia ta să ţi se alăture, dacă vrei. Dacă pruncul ei este băiat, va sluji în Casa Lannister ca paj şi apoi ca scutier, iar când va deveni cavaler, îi vom acorda şi nişte pământuri. Dacă Roslin îţi va dărui o fiică, voi avea grijă să aibă o zestre bună când va ajunge la vârsta măritişului. Tu însuţi ai putea beneficia de o graţiere, odată ce războiul se termină. Tot ce trebuie să faci e să predai castelul.

Edmure îşi ridică mâinile din cadă şi privi cum apa i se scurgea printre degete.

— Şi dacă nu-l predau?

Chiar trebuie să mă faci să rostesc cuvintele?

Pia stătea lângă intrarea în cort cu braţele încărcate de haine. Şi scutierii săi ascultau, precum şi menestrelul. *Atunci n-au decât să audă. Nu contează.* Se forţă să zâmbească.

— Ai văzut câţi suntem, Edmure. Ai văzut scările, turnurile, catapultele, berbecii. Dacă dau comanda, vărul meu trece peste şanţul de apărare şi-ţi sparge porţile. Vor muri sute de oameni, marea lor parte de-ai tăi. Foştii tăi stegari vor fi în primul val de atac, aşa că-ţi vei începe ziua ucigându-i pe taţii şi pe fraţii celor

care-au murit pentru tine la Gemeni. Al doilea val de atac vor fi Freyii, care nu-mi lipsesc. Oamenii mei de la apus vor urma imediat ce arcaşii tăi rămân fără săgeţi, iar cavaleri tăi vor fi atât de obosiţi încât de-abia dacă-şi vor mai putea ridica săbiile. Când va cădea castelul, toţi cei dinăuntru vor fi trecuţi prin sabie. Cirezile tale vor fi măcelărite, iar pădurea ta a zeilor va fi tăiată, fortăreţele şi turnurile tale vor arde. Îţi voi dărâma zidurile şi voi devia Piatra Răsucită să curgă peste ruine. După ce voi fi terminat tot, nimeni nu va mai şti că aici a fost cândva un castel. Jaime se ridică în picioare.

— Soţia ta s-ar putea să fete înainte de asta. Cred că ţi-ai vrea copilul. Ţi-l voi trimite după naştere. Cu o catapultă.

După discursul său se lăsă tăcerea. Edmure zăcea în cadă. Pia strânse hainele la sân. Menestrelul îşi făcu de lucru cu o coardă a harpei sale. Micul Lew scobi o franzelă veche pentru a face o farfurie, prefăcându-se că nu auzise. *Cu o catapultă,* îşi zise Jaime. Oare dacă mătuşa sa ar fi fost aici, ar mai fi spus că Tyrion era fiul lui Tywin?

În cele din urmă, Edmure Tully îşi regăsi glasul.

— Aş putea să ies din cada asta şi să te ucid acolo unde eşti, Regicidule.

— Ai putea încerca. Jaime aşteptă. Când Edmure nu făcu nicio tentativă de a se ridica, spuse: Te las acum, să te ospătezi în tihnă. Menestrel, cântă-i ceva oaspetelui nostru în timp ce mănâncă. Cred că ştii cântecul.

— Cel despre ploaie? Da, stăpâne, îl ştiu.

Edmure părea că-l vede pe om pentru prima oară.

— Nu. Nu el. Luaţi-l de aici.

— De ce, este doar un cântec, făcu Jaime. Nu poate avea o voce *atât* de proastă.

CERSEI

Marele Maester Pycelle fusese bătrân de când îl cunoştea ea, însă părea să fi îmbătrânit cu încă o sută de ani în ultimele trei nopţi.

Îi luă o veşnicie până reuşi să-şi îndoaie genunchiul anchilozat înaintea ei, iar odată ce îngenunchease, nu se mai putu ridica decât după ce Ser Osmund îl smuci în sus.

Cersei îl studie nemulţumită.

— Lordul Qyburn ne informează că Lordul Gyles a tuşit, în sfârşit, pentru ultima oară.

— Da, Înălţimea Ta. Mi-am dat toată osteneala să-i uşurez plecarea.

— Chiar aşa? Regina se întoarse spre Lady Merryweather. Am *spus* că-l vreau pe Rosby viu şi nevătămat sau n-am spus aşa?

— Ai spus, Înălţimea Ta.

— Ser Osmund, ce-ţi aminteşti tu din conversaţie?

— I-ai poruncit Marelui Maester Pycelle să-l salveze, Înălţimea Ta. Am auzit cu toţii.

Gura lui Pycelle se deschise şi se închise.

— Înălţimea Ta trebuie să ştie, am făcut tot ce putea fi făcut pentru bietul om.

— La fel cum ai făcut şi pentru Joffrey? Şi pentru tatăl său, iubitul meu soţ? Robert era la fel de puternic ca orice bărbat din Cele Şapte Regate şi totuşi l-ai lăsat să piară din cauza unui vier. Oh, şi să nu uităm de Jon Arryn. Nu există nicio îndoială că l-ai fi ucis şi pe Ned Stark dacă te-aş fi lăsat să-l mai ţii. Spune-mi, maester, la Citadelă ai învăţat să-ţi frângi mâinile şi să oferi tot felul de scuze?

Glasul ei îl făcu pe bătrân să tresară.

— Nimeni altcineva n-ar fi putut face mai mult, Înălţimea Ta… am… am oferit întotdeauna servicii loiale.

— Când l-ai sfătuit pe Regele Aerys să-şi deschidă porţile când s-a apropiat oştirea tatălui meu, asta a însemnat, după tine, un serviciu loial?

— Asta… am apreciat greşit…

— A fost un sfat bun?

— Înălţimea Ta trebuie să ştie în mod sigur…

— Ceea ce *ştiu* este că atunci când fiul meu a fost otrăvit, te-ai dovedit mai nefolositor decât Băiatul Lunii. Ceea ce *ştiu* este că acum Coroana are o nevoie disperată de aur, iar lordul nostru

trezorier este mort.

Bătrânul smintit se repezi să fructifice ocazia.

— Am să… am să redactez o listă cu oamenii cei mai potriviţi să ia locul Lordului Gyles în consiliu.

— O listă. Cersei era amuzată de această ofertă. Îmi pot imagina foarte bine genul de listă pe care mi-ai putea-o întocmi. Babalâci şi smintiţi şi Garth cel Mare. Buzele i se strânseră. Ai zăbovit multă vreme în compania lui Lady Margaery în ultima vreme.

— Da. Da, eu… Regina Margaery a fost înnebunită de durere din cauza lui Ser Loras. I-am oferit Înălţimii Sale leacuri pentru dormit şi… alte câteva feluri de poţiuni.

— N-am nicio îndoială. Spune-mi, mica noastră regină a fost cea care ţi-a ordonat să-l ucizi pe Lordul Gyles?

— U…cid? Ochii Marelui Maester Pycelles se bulbucară, mărindu-se cât nişte ouă fierte. Înălţimea Ta, doar nu crezi… a fost tusea lui, pe toţi zeii, am… Înălţimea Sa n-ar… ea n-avea nimic împotriva Lordului Gyles, de ce să-l fi vrut Regina Margaery…

— … mort? Păi, pentru a planta un alt trandafir în consiliul lui Tommen. Eşti orb sau corupt? Rosby îi stătea în cale, aşa că l-a băgat în mormânt. Cu complicitatea ta.

— Înălţimea Ta, îţi jur, Lordul Gyles a pierit din cauza tusei sale. Buzele îi tremurau. Am fost întotdeauna loial Coroanei, regatului, C… Casei Lannister.

În ordinea asta? Frica lui Pycelle era palpabilă. *E destul de copt. A venit vremea să stoarcem fructul şi să gustăm din suc.*

— Dacă eşti atât de loial pe cât pretinzi, de ce mă minţi acum? Nu te deranja să negi. Ai început să-i porţi trena Fecioarei Margaery încă *dinainte* ca Ser Loras să se fi dus la Piatra Dragonului, aşa că scuteşte-mă şi de alte poveşti despre cum n-ai vrut altceva decât s-o consolezi pe buna noastră fiică aflată la necaz. Ce te aduce atât de des la Beciul Fecioarelor? În mod sigur, nu conversaţiile plicticoase cu Margaery, nu? O curtezi pe septa aia cu faţa buboasă a ei? Te joci cu micuţa Lady Bulwer? O faci pe spionul pentru ea, dându-i informaţii despre mine, pentru intrigile ei?

— Eu… eu mă supun. Un maester face un jurământ…

— Un mare maester jură să servească *regatul.*

— Înălţimea Ta… ea e regina…

— *Eu* sunt regina.

— Vreau să spun… e soţia regelui şi…

— Ştiu cine-i. Ceea ce vreau să ştiu este de ce-ar avea ea nevoie de *tine?* E bolnavă buna mea fată?

— Bolnavă? Bătrânul începu să se tragă de ceea ce s-ar fi putut numi barbă, acele rămăşiţe argintii de păr subţire, iţite pe pieile de curcan trandafirii care-i atârnau moi pe sub bărbie. N… nu-i bolnavă, Înălţimea Ta, nu asta. Jurămintele mele îmi interzic să divulg…

— Jurămintele tale nu-ţi vor ţine de urât în celula întunecată, îl avertiză ea. Ori îmi spui adevărul, ori te arunc în lanţuri.

Pycelle căzu în genunchi.

— Te implor… am fost omul de taină al tatălui tău şi un prieten în problema Lordului Arryn. Nu pot supravieţui temniţei, nu încă o dată…

— De ce-a trimis Margaery după tine?

— Doreşte… ea… ea…

— *Spune-o odată!* Maesterul se ploconi.

— Ceai de lună, şopti. Ceai de lună pentru…

— Ştiu foarte bine pentru ce-i bun ceaiul de lună. *Asta e.* Foarte bine. Ridică-te de pe genunchii ăia moi şi încearcă să-ţi aminteşti cum este să fii bărbat.

Pycelle se chinui să se ridice în picioare, dar dură atât de mult, încât Cersei trebui să-i spună lui Osmund Kettleblack să-l mai smucească o dată.

— Cât despre Lordul Gyles, fără îndoială că Tatăl nostru de Sus îl va judeca după merit. Nu avea copii?

— Nu copii din sângele lui, însă există un pupil…

— … nu din sângele lui. Cersei se debarasă de această observaţie iritantă cu un simplu gest al mâinii. Gyles ştia ce nevoie avem noi de aur. Fără îndoială că ţi-a povestit că dorinţa sa era să-i lase lui Tommen toate pământurile sale şi averea.

Aurul lui Rosby va ajuta la reumplerea cuferelor regale, iar pământurile şi castelul lui puteau fi dăruite cuiva de-al ei, ca răsplată pentru servicii loiale. *Lordul Waters, poate.* Aurane dăduse de înţeles că voia o reşedinţă; „Înălţimea Sa” era doar un titlu gol. Pusese ochii pe Piatra Dragonului, Cersei ştia asta, însă ţintea prea sus. Rosby era mult mai potrivit pentru statutul şi originile sale.

— Lordul Gyles îl iubea pe Înălţimea Sa din toată inima,

spunea Pycelle, însă… pupilul său…

— … fără îndoială, va înţelege, odată ce te aude vorbindu-i de dorinţa lăsată cu limbă de moarte de Lordul Gyles. Du-te şi fă-o.

— Dacă asta doreşte Înălţimea Ta.

Marele Maester Pycelle aproape că se împiedică în propriile sale robe în graba de a pleca.

Lady Merryweather închise uşa în urma lui.

— Ceai de lună, zise ea şi se întoarse spre regină. Cât e de proastă. De ce-ar vrea să facă aşa ceva, să rişte atât?

— Micuţa regină are pofte pe care Tommen este mult prea tânăr pentru a i le putea satisface.

Acesta era întotdeauna pericolul care apărea când o femeie matură se mărita cu un copil. *Chiar mai mult când era văduvă. Poate pretinde că Renly nici n-a atins-o vreodată, însă n-am s-o cred.* Femeile beau ceai de lună dintr-un singur motiv; fecioarele nu aveau nevoie deloc de el.

— Fiul meu a fost trădat. Margaery are un iubit. Aceasta-i înaltă trădare, pedepsită cu moartea.

Nu putea decât spera că babornița aia de mamă a lui Mace Tyrell, cu faţa-i stafidită, va trăi suficient de mult ca să apuce judecata. Prin insistenţa ca Tommen şi Margaery să se căsătorească de îndată, Lady Olenna îşi condamnase preţiosul ei trandafir să ajungă sub sabia gâdelui.

— Jaime a plecat cu Ser Ilyn Payne. Presupun că voi fi nevoită să găsesc o altă Dreptate a Regelui care s-o scurteze de cap.

— Am s-o fac eu, se oferi Osmund Kettleblack cu un rânjet alunecos. Margaery are un gât destul de firav. O sabie bine ascuţită va trece direct prin el.

— Aşa ar face, spuse Taena, dar la Capătul Furtunii se află o armată a lui Tyrell şi o alta este la Beciul Fecioarelor. Şi ei au săbii ascuţite.

Sunt năpădită de trandafiri. Era jignitor. Tot mai avea nevoie de Mace Tyrell, chiar dacă nu şi de fiica sa. *Cel puţin până când Stannis va fi înfrânt. Apoi nu-mi va mai trebui niciunul dintre ei.* Însă cum ar putea scăpa de fiică fără a-l pierde pe tată?

— Trădarea rămâne tot trădare, glăsui ea, însă avem nevoie de o dovadă, de ceva mai substanţial decât ceaiul de lună. Dacă se *dovedeşte* că e infidelă, chiar şi nobilul ei tată este obligat s-o condamne, altfel ocara ei devine şi a sa.

Kettleblack îşi mesteca un vârf de mustaţă.

— Trebuie să-i prindem asupra faptului.

— Cum? Qyburn e cu ochii pe ea, zi şi noapte. Servitorii ei sunt în slujba mea, dar nu ne aduc decât nimicuri. Încă nu l-a văzut nimeni pe acest iubit. Urechile de lângă uşa ei aud cântece, râsete, bârfe, nimic de folos.

— Margaery este prea vicleană ca să fie prinsă atât de uşor, spuse Lady Merryweather. Femeile ei sunt pereţii castelului ei. Dorm cu ea, o îmbracă, se roagă împreună cu ea, citesc cu ea, cos împreună cu ea. Când nu vânează cu şoimii şi nu călăreşte, se joacă de-a „vino-n-castelul-meu" cu micuţa Alysanne Bulwer. Ori de câte ori sunt bărbaţi prin preajmă, sunt cu ea septa sau verişoarele ei.

— Trebuie să scape de curcile alea *la un moment dat,* insistă regina. Îi veni o idee. Dacă nu cumva şi doamnele ei fac parte din conspiraţie… nu toate, poate, dar unele da.

— Verişoarele?

Chiar şi Taena părea că se îndoieşte de asta.

— Toate trei sunt mai tinere decât mica regină şi mult mai nevinovate.

— Târfuliţe îmbrăcate în albul fecioarelor. Asta nu face decât ca păcatele lor să fie şi mai răsunătoare. Numele lor va fi făcut de râs. Dintr-odată, regina aproape că o putu vedea. Taena, soţul tău este judele meu. Voi doi trebuie să cinaţi cu mine, chiar în această seară.

Voia să termine foarte repede cu toate acestea, înainte să-i treacă lui Margaery prin căpşorul ei mic ideea de a se întoarce la Highgarden, ori de a pleca pe mare, spre Piatra Dragonului, ca să fie cu fratele ei rănit, aflat în pragul morţii.

— Le voi porunci bucătarilor să ne frigă un mistreţ. Şi desigur, trebuie să ne bucurăm de puţină muzică, să ne ajute la digestie.

Taena răspunse foarte rapid.

— Muzică, da, chiar aşa.

— Du-te şi spune-i nobilului tău soţ, şi fă toate demersurile pentru un menestrel, ceru Cersei. Ser Osmund, dumneata poţi rămâne. Noi avem mult mai multe de discutat. Voi avea nevoie şi de Qyburn.

Trist, dar adevărat: se dovedi că la bucătărie nu aveau mistreţ la îndemână şi nici nu mai era timp să fie trimişi vânătorii. În loc de asta, bucătarii tăiară una dintre scroafele castelului şi le serviră jambon împănat cu usturoi şi uns cu miere şi vişine

uscate. Nu era ceea ce voia Cersei, însă se mulţumi şi cu atât. Ca desert, li se serviră mere coapte cu brânză albă, picantă. Lady Taena savura fiecare dumicat. Nu şi Orton Merryweather, a cărui faţă rotundă rămase congestionată şi palidă de la supă până la brânză. Bău din greu şi-i aruncă ocheade pe furiş cântăreţului.

— Mare păcat de Lord Gyles, zise Cersei în cele din urmă. Însă îndrăznesc să spun că niciunul dintre noi nu va duce dorul tusei lui.

— Nu. Nici eu nu cred.

— Vom avea nevoie de un nou lord trezorier. Dacă cei din Vale n-ar fi atât de tulburaţi, l-aş aduce înapoi pe Petyr Baelish, dar... nu mă deranjează să-l încerc pe Ser Harys în această funcţie. Nu poate fi mai rău decât Gyles şi, cel puţin, nu tuşeşte.

— Ser Harys este Mâna Regelui, făcu Taena.

Ser Harys este un ostatic, şi vulnerabil chiar şi aşa.

— A sosit vremea ca Tommen să dispună de o Mână ceva mai energică.

Lordul Orton îşi ridică privirea din cupa cu vin.

— Energică. Mai mult ca sigur. Ezită. Cine?

— Dumneata, lordul meu. Ai asta în sânge. Bunicul tău i-a luat locul tatălui meu ca Mână a lui Aerys.

Înlocuirea lui Tywin Lannister cu Owen Merryweather se dovedise la fel de chibzuită ca înlocuirea unui trăpaş cu un catâr, însă Owen era un bătrân deja terminat când îl înălţase Aerys în rang, afabil, dar ineficient. Nepotul lui era mai tânăr şi... *Ei bine, are şi o nevastă puternică.* Era păcat că Taena nu putea sluji ca Mână. Era de trei ori mai bărbătoasă decât soţul ei şi mult mai amuzantă. Dar era myrisheză şi, pe deasupra, femeie, aşa că Orton trebuia să fie suficient.

— Nu am absolut nicio îndoială că eşti mult mai capabil decât Ser Harys. *Şi conţinutul oalei mele de noapte este mai capabil decât Ser Harys.* Vei accepta să slujeşti?

— Eu... da, desigur. Înălţimea Ta îmi face o foarte mare onoare.

Una mai mare decât ai merita.

— Mi-ai slujit cu pricepere în calitate de judecător, nobile domn. Şi vei continua s-o faci în aceste... vremuri grele care ne aşteaptă.

Când văzu că Merryweather prinsese înţelesul spuselor sale,

regina se întoarse zâmbind spre cântăreţ.

— Iar tu trebuie să fii de asemenea răsplătit pentru toate aceste cântece dulci pe care le-ai interpretat pentru noi cât timp am mâncat. Zeii ţi-au lăsat un dar.

Cântăreţul se înclină.

— Înălţimea Ta este prea bună spunând asta.

— Nu bună, făcu Cersei, ci mai degrabă realistă. Taena mi-a povestit că ţi se spune Bardul Albastru.

— Adevărat este, Înălţimea Ta.

Cizmele menestrelului erau suple, albastre, din piele de viţel, iar pantalonii din lână albastră. Tunica pe care o purta era de mătase, de un azuriu palid, întreruptă de fâşii din satin. Mersese atât de departe încât îşi vopsise părul în albastru, după moda tyroshilor. Părul lung şi buclat îi cădea peste umeri şi mirosea de parcă fusese spălat în apă de trandafiri. *Din trandafiri albaştri, fără nicio îndoială. Cel puţin, are dinţi albi.* Erau dinţi buni, deloc cariaţi.

— Nu ai şi alt nume?

O uşoară roşeaţă îi atinse obrajii.

— Când eram un băietan, mi se spunea Wat. Un nume potrivit pentru un plugar, însă mai puţin potrivit pentru un menestrel.

Ochii Bardului Albastru erau la fel ca ai lui Robert. Îl ura fie şi numai pentru asta.

— Este uşor de înţeles de ce eşti considerat favoritul lui Lady Margaery.

— Înălţimea Sa este mult prea bună. Ea spune că-i face plăcere.

— Oh, sunt sigură de asta. Pot să văd lăuta ta?

— Dacă asta pofteşte Înălţimea Ta.

Dincolo de curtoazie se strecurase o nuanţă uşoară de încordare, însă îi dădu lăuta fără nicio ezitare. Nimeni nu refuza vreo cerere de-a reginei.

Cersei ciupi o coardă şi zâmbi uşor la auzul notei muzicale.

— Dulce şi tristă precum dragostea. Spune-mi, Wat… prima oară când ai condus-o pe Margaery la pat, a fost înainte de a se mărita cu fiul meu, sau după?

Pentru un moment, el nu păru să fi înţeles. Când îşi dădu seama, făcu ochii mari.

— Înălţimea Ta a fost greşit informată. Vă jur că eu niciodată…

— *Mincinosule!*

Cersei îl lovi cu lăuta peste faţă atât de tare încât lemnul pictat explodă în fărâme şi aşchii.

— Lord Orton, dă ordin să vină gărzile mele şi să ducă această creatură în temniţă.

Orton Merryweather avea faţa năduşită de spaimă.

— Această… ăăăă, infamie… cum a îndrăznit s-o seducă pe *regină?*

— Mă tem a fost taman pe dos, însă rămâne un trădător. Pune-l să cânte pentru Lord Qyburn.

Bardul Albastru păli.

— Nu. Sângele-i picura de pe buză, acolo unde i-o sfâşiase lovitura de lăută. Eu niciodată… Când Merryweather îl înşfăcă de braţ urlă: *Mamă, ai milă, nu!*

— Nu sunt mama ta, îi răspunse Cersei.

Chiar şi în tainiţele negre tot ce scoaseră de la el fură numai negaţii, rugăciuni şi rugăminţi de iertare. Nu după multă vreme, sângele începu să-i şiroiască pe bărbie din toţi dinţii sparţi şi-şi udă de cel puţin trei ori pantalonii albaştri-închişi, şi cu toate astea omul persista în minciunile sale.

— Să fie oare posibil să fi confundat noi menestrelul? întrebă Cersei.

— Totul este posibil, Înălţimea Ta. Însă nu te teme, va mărturisi tot înainte de venirea nopţii.

Jos, în beciuri, Qyburn purta haine din lână aspră şi un şorţ de fierar, din piele. Îi spuse Bardului Albastru:

— Îmi pare rău dacă gărzile au fost mai dure cu tine. Manierele lor cam lasă de dorit. Glasul său era blând şi respectuos. Tot ce vrem de la tine este doar adevărul.

— Dar v-am spus adevărul, scânci menestrelul. Lanţurile de fier îl ţineau lipit de peretele din piatră rece.

— Ştim noi mai bine.

Qyburn avea o lamă în mână, iar tăişul ei licărea vag în lumina torţelor. Tăie veşmintele Bardului Albastru până când omul rămase gol, numai cu încălţările albastre. Părul dintre picioarele sale era castaniu, constată Cersei, amuzată.

— Spune-ne cum i-ai dăruit plăceri micuţei regine, porunci ea.

— Eu niciodată… i-am cântat, atâta tot, din voce şi cu lăuta. Doamnele ei vă pot spune. Erau întotdeauna cu ea. Verişoarele ei.

— Pe câte dintre ele le-ai cunoscut şi trupeşte?

— Pe niciuna. Eu nu sunt decât un menestrel. Vă rog.

— Înălţimea Ta, poate că bietul om doar i-a cântat lui Margaery în vreme ce ea se întreţinea cu alţi iubiţi, spuse Qyburn.

— Nu. *Vă rog.* Niciodată ea… am *cântat.* Am *cântat doar…*

Lordul Qyburn îşi plimbă o mână în sus, pe pieptul Bardului Albastru.

— Îţi lua sfârcurile în gura ei în timpul jocurilor voastre amoroase? Apucă unul între degetul mare şi arătător şi-l răsuci. Unor bărbaţi le place asta. Sfârcurile lor sunt la fel de sensibile ca ale femeilor.

Lama fulgeră şi menestrelul ţipă. Pe pieptul său, un ochi roşu, umed, plângea cu sânge. Lui Cersei îi veni rău. O parte din ea ar fi vrut să-şi închidă ochii, să se întoarcă cu spatele, să oprească tot. Însă era regina, iar aici era vorba de înaltă trădare. *Lordul Tywin nu s-ar fi întors cu spatele.*

Până la urmă, Bardul Albastru le povesti întreaga sa viaţă, de la ziua botezului. Tatăl său fusese lumânărar, iar Wat fusese educat în acest meşteşug, însă în copilărie descoperise că se pricepea mai bine la confecţionarea de lăute decât la butoaie pentru ceară. Când împlinise doisprezece ani, fugise de-acasă pentru a se alătura unei trupe de muzicanţi pe care-i ascultase cântând la un târg. Hoinărise jumătate din Reach înainte de a ajunge până la Debarcaderul Regelui în speranţa că va primi favoruri pe la curte.

— Favoruri? Qyburn chicoti. Aşa-i spun acum femeile? Mă tem că ai găsit prea multe, prietene… şi nu din partea reginei care trebuia. Cea adevărată se află acum înaintea ta.

Da. Cersei dădea vina pe Margaery Tyrell pentru toate astea. Dacă n-ar fi fost ea, Wat ar fi putut trăi o viaţă mai lungă şi mai fructuoasă, interpretându-şi micile sale cântece şi culcându-se cu porcăriţe şi fiice de mici arendaşi. *Uneltirile ei mă forţează la asta. M-a mânjit şi pe mine cu trădările ei.*

Până la venirea zorilor, cizmele înalte şi albastre ale bardului erau pline de sânge, iar el le mărturisise cum Margaery se dezmierda singură în vreme ce privea cum verişoarele ei îi făceau lui plăceri cu gura. Alteori, el îi cânta în vreme ce ea îşi satisfăcea poftele cu alţi iubiţi.

— Cine erau aceştia? pretinse să i se spună regina, iar jalnicul

Wat îi pomeni pe Ser Tallad cel înalt, pe Lambert Turnberry, pe Jalabhar Xho, pe gemenii Redwyne, pe Osney Kettleblack, pe Hugh Clifton şi pe Cavalerul Florilor.

Asta o deranja. Nu îndrăznea să-l defăimeze pe eroul de la Piatra Dragonului. În afară de asta, nimeni dintre cei care-l cunoşteau pe Ser Loras n-ar fi crezut povestea nici în ruptul capului. Redwynii nu puteau face nici ei parte din tărăşenia asta. Fără Arbor şi fără flota de acolo, regatul n-ar fi putut spera niciodată să scape de acest Euron Ochi-de-Cioară şi de blestemaţii lui de luptători feroce.

— Tot ce faci acum este să scuipi numele celor pe care i-ai văzut pe lângă apartamentele ei. Vrem *adevărul!*

— Adevărul. Wat o privi cu singurul ochi albastru pe care i-l lăsase Qyburn. Sângele făcea bule în găurile din locul dinţilor săi din faţă. S-ar putea… să nu-mi fi amintit bine.

— Horas şi Hobber n-au făcut parte din istoria asta, nu-i aşa?

— Nu, admise el. Ei nu.

— Cât despre Ser Loras, sunt convinsă că Margaery s-a străduit din răsputeri să ascundă de fratele său ce făcea.

— Chiar aşa. Acum îmi amintesc. Odată a trebuit să mă ascund sub pat când a trecut s-o viziteze Ser Loras. *Nu trebuie să afle niciodată,* aşa a spus ea.

— Prefer acest cântec celuilalt.

Era cel mai bine să-i excludă din tărăşenia asta pe toţi marii lorzi. Însă ceilalţi… Ser Tallad fusese un cavaler rătăcitor, Jalabhar Xho era un exilat şi un milog, Clifton era singurul din garda micii regine. *Iar Osney este pruna care face budinca.*

— Ştiu că te simţi mai bine după ce-ai spus adevărul. Te vei învoi să-ţi aminteşti asta atunci când Margaery se va înfăţişa la judecată. Dacă te apuci din nou să minţi…

— N-am să mint. Voi spune adevărul adevărat. Iar după…

— … ţi se va îngădui să îmbraci hainele negre. Ai cuvântul meu pentru asta. Cersei se întoarse spre Qyburn. Vezi să-i fie curăţate şi oblojite rănile şi dă-i lapte de mac pentru dureri.

— Înălţimea Ta, eşti bună la suflet. Qyburn lăsă lama însângerată să cadă într-o găleată cu oţet. Margaery s-ar putea să se întrebe pe unde-i bardul ei.

— Menestrelii vin şi pleacă, sunt notorii pentru asta.

Urcuşul pe treptele din piatră întunecată de la celulele negre aproape că o lăsă pe Cersei fără suflu. *Trebuie să mă odihnesc.*

Ajungerea la adevăr era o muncă istovitoare şi-i era silă de ceea ce trebuia să urmeze. *Trebuie să fiu puternică. Ceea ce fac e pentru Tommen şi pentru regat.* Ce păcat că Maggy Broasca era moartă. *Rahat pe profeţiile tale, babornițo. O fi mica regină mai tânără decât mine, dar n-a fost niciodată mai frumoasă şi, în curând, va muri.*

Lady Merryweather aştepta în dormitorul ei. Era în toiul nopţii, mai aproape de zori decât de apus. Jocelyn şi Dorcas dormeau amândouă, dar nu şi Taena.

— A fost îngrozitor? o întrebă ea.

— Nici nu-ţi poţi închipui. Trebuie să dorm, însă mi-e frică să visez.

Taena o mângâie pe păr.

— Totul a fost pentru Tommen.

— Da. Ştiu că a fost. Cersei se zgribuli. Mi s-a uscat gâtul. Fii bună, toarnă-mi puţin vin.

— Dacă-ţi face plăcere, asta-i tot ceea ce doresc.

Mincinoaso. Ştia ce dorea Taena. Atunci aşa să fie. Dacă femeia era înamorată de ea, asta putea s-o asigure că ea şi soţul ei îi rămâneau loiali. Într-o lume atât de plină de trădare, asta merita câteva săruturi. *Nu-i mai rea decât majoritatea bărbaţilor. Cel puţin nu există pericolul să mă lase grea vreodată.* Vinul o ajută, însă nu foarte mult.

— Mă simt murdară, se plânse regina în timp ce stătea lângă fereastră, cu cupa în mâini.

— O baie va îţi va face numai bine, dulceaţa mea.

Lady Merryweather le trezi pe Dorcas şi pe Jocelyn şi le puse să aducă apă fierbinte. În timp ce cada era umplută, o ajută pe regină să se dezbrace, desfăcându-i şireturile cu degetele ei pricepute şi luându-i roba pe umeri. Apoi îşi dădu jos propria sa rochie, lăsând-o să cadă pe podea.

Cele două femei împărţiră cada, Cersei stând cu spatele în braţele Taenei.

— Tommen trebuie scutit de tot ce-i mai rău, îi spuse ea femeii myrisheze. Margaery încă-l duce la sept în fiecare zi, ca să-i poată ruga pe zei să-i vindece fratele. Ser Loras încă se crampona enervant de mult de viaţă. Este ataşat şi de verişoarele ei. Îi va fi foarte greu să-i piardă acum pe toţi.

— S-ar putea să nu fie vinovate toate trei, sugeră Lady Merryweather. Ba chiar s-ar putea ca una dintre ele să nu fi luat

parte la toate astea. Şi dacă s-a ruşinat şi au dezgustat-o cele văzute…

— … ar putea fi convinsă să fie martoră împotriva celorlalte. Da, ar fi foarte bine, însă care dintre ele este nevinovată?

— Alla.

— Cea timidă?

— Aşa pare, însă este mai degrabă *şireată* decât *timidă.* Las-o în seama mea, dulceaţă.

— Bucuroasă. Numai mărturisirea Bardului Albastru n-ar fi fost niciodată de ajuns. La urma urmei, menestrelii minţeau ca să-şi câştige pâinea. Alla Tyrell va fi de mare ajutor, dacă Taena o putea manevra. Ser Osney va mărturisi şi el. Ceilalţi trebuiau să fie făcuţi să priceapă că numai prin mărturisire puteau obţine iertarea din partea regelui şi Zidul. Jalabhar Xho va descoperi că adevărul este atrăgător. De restul, era mai puţin sigură, însă Qyburn era convingător.

Zorii se iţeau pe deasupra Debarcaderului Regelui când ele ieşiră din cadă. Pielea reginei era albă şi încreţită din pricina lungii îmbăieri.

— Rămâi cu mine, îi spuse ea Taenei. Nu vreau să dorm singură.

Spuse chiar şi o rugăciune înainte de a se strecura sub plapumă, rugând-o pe Mamă să-i dea vise frumoase.

Se dovedi a fi o pierdere de vreme; ca întotdeauna, zeii erau surzi. Cersei visă că era din nou jos, în celulele negre, numai că, de astă dată, ea era cea ţintuită de perete. Era goală, iar sângele-i şiroia din vârfurile sânilor, acolo unde Pezevenghiul îi retezase sfârcurile cu dinţii.

— Te rog, se milogea ea, te rog, nu şi copiii mei, nu-mi vătăma copiii.

Tyrion doar se uită chiorâş la ea. Şi el era gol, acoperit de păr aspru, ceea ce-l făcea să semene mai mult cu o maimuţă decât cu un om.

— Îi vei vedea încoronaţi, îi spuse, dar îi vei vedea şi murind.

Apoi îi apucă cu gura sânul însângerat şi începu să sugă, iar durerea o străbătea ca un cuţit înroşit în foc. Se trezi tremurând, în braţele Taenei.

— Am avut un vis urât, zise ea cu glas stins. Am ţipat? Îmi pare rău.

— Visele se prefac în ţărână la lumina zilei. Din nou piticul?

De ce te înspăimântă atât de tare acest omuleţ smintit?

— Are de gând să mă ucidă. Această prevestire s-a făcut pe când aveam zece ani. Am vrut să ştiu cu cine mă voi mărita, însă ea mi-a zis…

— Care ea?

— *Maegi.*

Cuvintele ieşeau revărsându-se din ea. Încă o mai auzea pe Melara Hetherspoon insistând că dacă nu vor vorbi niciodată despre profeţii, ele nu se vor mai adeveri. *Cu toate astea, în puţ n-a mai fost atât de tăcută. A ţipat şi-a urlat.*

— Tyrion este un *valonqar,* spuse ea. Folosiţi acest cuvânt în Myr? Este în valyriana cultă, înseamnă *frăţior.*

O întrebase pe Septa Saranella despre semnificaţia cuvântului, după ce Melara se înecase. Taena o luă de mână şi-o mângâie.

— A fost o femeie plină de ură, bătrână, bolnavă şi urâtă. Tu erai tânără şi frumoasă, plină de viaţă şi de mândrie. Ea trăia în Lannisport, după cum ai spus, aşa că era normal să-l cunoască pe pitic şi să ştie cum a ucis-o pe nobila ta mamă. Această creatură nu îndrăznea să te atace pentru că erai cine erai, aşa că s-a gândit să te rănească folosindu-se de limba ei de năpârcă.

Aşa să fie oare? Cersei ar fi vrut s-o creadă.

— Totuşi Melara a murit, aşa cum a prevestit ea. Nu m-am măritat niciodată cu prinţul Rhaegar. Iar Joffrey… piticul mi-a ucis fiul sub ochii mei.

— Un fiu, zise Lady Merryweather, dar mai ai unul, drăgălaş şi puternic şi care nu va păţi *nimic.*

— Niciodată, nu atât cât trăiesc eu. Să o spună cu voce tare o ajuta să creadă că era chiar aşa. *Visele se prefac în ţărână la lumina zilei, da.* Afară, soarele dimineţii strălucea prin ceaţa unui nor. Cersei se strecură afară dintre pături. Voi dejuna cu regele în această dimineaţă. Vreau să-mi văd fiul.

Tot ce fac este pentru el.

Tommen o ajută să-şi vină în fire. Nu-i mai fusese niciodată atât de drag ca în acea dimineaţă, flecărind despre pisoii lui în timp ce ungea cu miere o bucată de pâine neagră şi fierbinte, proaspăt scoasă din cuptor.

— Ser Gheară a prins un şoarece, îi povesti el, însă Lady Mustăţi i l-a furat.

Eu n-am fost niciodată atât de dulce şi de inocentă, îşi spuse Cersei. *Cum ar putea el spera să domnească vreodată asupra acestui târâm barbar?* Mama din ea ar fi vrut numai să-l protejeze; regina din ea ştia că trebuia să se facă mai dur, altfel Tronul de Fier îl va devora, cu siguranţă.

— Ser Gheară trebuie să înveţe să-şi apere ce-i al lui, îi zise ea. În această lume, cei slabi sunt întotdeauna victimele celor puternici.

Regele se gândi la asta în timp ce-şi lingea mierea de pe degete.

— Când se va întoarce Ser Loras acasă, am de gând să învăţ să lupt cu lancea şi cu spada şi cu buzduganul, la fel ca el.

— Vei învăţa să lupţi, îi promise regina, dar nu de la Ser Loras. El nu se va mai întoarce, Tommen.

— Margaery spune că da. Ne rugăm pentru el. Ne rugăm pentru mila Mamei, şi de Războinic să-i dăruiască forţă. Elinor spune că asta-i cea mai grea bătălie pentru Ser Loras.

Îi dădu părul pe spate, buclele moi şi aurite care-i aminteau atât de mult de Joff.

— Ai să-ţi petreci după-amiaza cu soţia ta şi cu verişoarele ei?

— Nu şi astăzi. Trebuie să postească şi să se purifice, zice ea.

Post şi purificare… oh, pentru Ziua Fecioarei. Trecuseră ani de zile de când lui Cersei i se ceruse să respecte această zi deosebit de sfântă. *De trei ori măritată, şi totuşi ea încă vrea să ne facă să credem că a rămas fecioară.* Înveşmântată în alb, cu o falsă modestie, micuţa regină le va conduce pe celelalte găini la Septul lui Baelor pentru a aprinde lumânări albe, lungi, la picioarele Fecioarei, şi pentru a agăţa ghirlande din pergament la gâtul ei sfânt. *Cel puţin câteva dintre găinile ei.* De Ziua Fecioarei, văduvelor, mamelor şi târfelor deopotrivă le era interzis să calce în septuri, la fel şi bărbaţilor, pentru a nu profana cântecul sacru al inocenţei. Numai fetele virgine puteau…

— Mamă? Am spus ceva rău?

Cersei sărută fruntea fiului ei.

— Ai spus ceva foarte înţelept, scumpule. Acum du-te şi joacă-te cu pisoii tăi.

După aceea, îl chemă în salonul ei pe Ser Osney Kettleblack. I se înfăţişă năduşit tot, venind din curte, păşind ţanţoş, iar în timp ce se lăsă într-un genunchi o dezbrăcă din priviri, la fel

cum făcea întotdeauna.

— Ridică-te, ser, şi aşază-te aici, lângă mine. Mi-ai făcut un serviciu foarte curajos, cândva, însă acum va urma ceva mult mai tare.

— Da, şi eu am ceva tare pentru tine.

— Asta mai poate aştepta.

Îi urmări cicatricile, atingându-le foarte uşor cu vârful unghiilor.

— Ţi-o aminteşti pe târfa care ţi-a făcut asta? Ţi-o las ţie după ce te întorci de la Zid. Ţi-ar plăcea asta?

— Facă-se voia ta.

Acesta era răspunsul aşteptat.

— Prima dată trebuie să-ţi mărturiseşti trădarea. Păcatele unui bărbat îi pot otrăvi sufletul dacă sunt lăsate să dospească. Ştiu că trebuie să-ţi fie greu să trăieşti cu ceea ce-ai făcut. A venit vremea să te speli de ruşine.

— Ruşine? Osney părea uluit. I-am spus lui Osmund, Margaery doar mă stârneşte. Nu mă lasă niciodată să fac mai mult de…

— Este foarte cavaleresc din partea ta să o protejezi, îl întrerupse Cersei, însă eşti un cavaler prea bun ca să continui să trăieşti cu păcatele tale. Nu, trebuie să te duci la Marele Sept al lui Baelor chiar în această seară şi să vorbeşti cu Marele Septon. Când păcatele unui bărbat sunt atât de negre, numai Preacucernicia Sa însuşi îl poate salva de chinurile iadului. Spune-i cum te-ai culcat cu Margaery şi cu verişoarele ei.

Osney clipi nedumerit.

— Poftim, şi verişoarele?

— Cu Megga şi Elinor, decise ea. Niciodată cu Alla. Acest mic detaliu urma să facă povestea şi mai plauzibilă. Alla stătea şi plângea şi le implora pe celelalte să nu mai păcătuiască.

— Numai Megga şi Elinor? Sau şi Margaery?

— Evident, şi Margaery. Ea a fost în spatele întregii tărăşenii.

Îi spuse şi lui tot ce pusese la cale. În vreme ce Osney asculta, neliniştea i se răspândi, încet, pe faţă. Când ea termină, îi spuse:

— După ce-i tai capul, vreau să fur acel sărut pe care nu mi l-a dat niciodată.

— N-ai decât să furi câte săruturi vrei.

— Şi apoi Zidul?

— Numai pentru puţin timp. Tommen este un rege iertător.

Osney îşi scărpină obrazul brăzdat.

— De obicei, când mint despre vreo femeie, atunci zic că n-am călărit-o niciodată, iar ea povesteşte că ba da, am făcut-o. Acum… n-am mai minţit niciodată un *Înalt Septon.* Cred că ajungi într-un iad pentru asta. Într-unul dintre cele rele…

Regina fu complet luată prin surprindere. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era pietatea din partea lui Kettleblack.

— Refuzi să mi te supui?

— Nu. Osney îi atinse din nou părul auriu. Problema este că minciunile cele mai bune au şi un sâmbure de adevăr în ele… pentru a le da greutate, ca şi cum ar fi adevărate. Iar tu vrei să le spun cum m-am împreunat cu o regină…

Fu cât pe ce să-l cârpească peste faţă. Cât pe ce, însă mersese prea departe şi erau prea multe în joc. *Tot ce fac este pentru Tommen.* Îşi întoarse capul şi-i luă mâna lui Ser Osney într-a ei, sărutându-i degetele. Erau aspre şi tari, bătătorite din cauza spadei. *Robert avea mâini ca astea,* îşi zise în sinea ei.

Cersei îşi împreună mâinile în jurul gâtului lui.

— N-aş vrea să se spună că te-am transformat într-un mincinos, îi şopti cu o voce îngroşată. Lasă-mi o oră şi vino în dormitorul meu.

— Am aşteptat destul. Îşi strecură degetele în corsajul rochiei şi trase, iar mătasea se desfăcu pârâind atât de tare, încât Cersei se temu că jumătate din Fortăreaţa Roşie trebuie să fi auzit. Dă-ţi jos şi restul, înainte să rup eu tot, zise el. Poţi să-ţi ţii coroana pe cap. Îmi place cum îţi stă cu coroană.

PRINŢESA DIN TURN

Închisoarea ei era una blândă.

Arianne se consola cu asta. De ce s-ar fi preocupat tatăl ei atât de mult să-i ofere confort în captivitate dacă ar fi sortit-o unei morţi de trădătoare? *Nu se poate să mă ucidă,* îşi tot spusese de o sută de ori. *Nu poate fi atât de crud. Sunt sânge din sângele lui, singura lui fiică.* Dacă va trebui, se va arunca la roţile scaunului lui, îşi va recunoaşte greşeala şi va implora iertarea. Şi va plânge. Iar când îi vedea lacrimile rostogolindu-se pe obraji, o va ierta.

Era însă mai puţin sigură dacă ea se va ierta.

— Areo, se rugase ea de temnicerul ei, în timpul drumului de la Sângele Verde înapoi către Sunspear, n-am vrut niciodată ca fata să păţească ceva. Trebuie să mă crezi.

Hotah nu răspunsese nimic, mormăise doar. Arianne îi putuse simţi furia. Steaua Întunecată îi scăpase, cel mai periculos din micul ei grup de complotişti. Îşi depăşise toţi urmăritorii şi se făcuse nevăzut în inima deşertului, cu sânge pe sabie.

— Mă cunoşti, căpitane, îi spusese Arianne, în timp ce lăsau în urmă kilometri după kilometri. Mă cunoşti de când eram mică. Întotdeauna m-ai păzit, aşa cum ai păzit-o şi pe nobila mea mamă când ai venit cu ea de la Marele Norvos, ca să-i fii pavăză într-un tărâm străin. Acum am nevoie de tine. Am nevoie de ajutorul tău. N-am vrut niciodată…

— Ceea ce-ai vrut tu nu contează, mică prinţesă, spuse Areo Hotah, ci numai ceea ce-ai făcut. Expresia lui era împietrită. Îmi pare rău. Prinţul meu porunceşte, iar Hotah se supune.

Arianne se aştepta să fie adusă înaintea jilţului înalt al tatălui ei de sub cupola cu vitralii din Turnul Soarelui. În loc de asta, Hotah o dusese la Turnul Suliţei, în custodia seneşalului tatălui ei, Ricasso, şi a lui Ser Manfrey Martell, castelanul.

— Prinţesă, rostise Ricasso, vei ierta un bătrân orb dacă nu urcă împreună cu tine. Picioarele acestea nu-s făcute pentru atâtea trepte. Ţi s-a pregătit o odaie. Ser Manfrey te va însoţi până acolo, să aştepţi spre plăcerea prinţului.

— Poate neplăcerea lui, vrei să spui. Şi prietenii mei vor fi încuiaţi aici?

Arianne fusese separată de Garin, de Drey şi de ceilalţi după capturarea lor, iar Hotah refuzase să dezvăluie ce se va întâmpla cu ei.

— Asta numai prinţul o va decide, fusese tot ceea ce spusese căpitanul despre acest subiect.

Ser Manfrey se dovedise a fi mai săritor:

— Au fost duşi în Oraşul Colibelor şi vor fi trimişi pe o corabie la Ghaston Grey, până când Prinţul Doran le va hotărî soarta.

Ghaston Grey era un vechi castel părăginit, cocoţat pe o stâncă din Marea Dornului, o închisoare sinistră şi mohorâtă, unde erau trimişi cei mai cumpliţi criminali, să putrezească acolo şi să-şi sfârşească zilele.

— Tata vrea să-i *ucidă?*

Ariannei nu-i venea să creadă.

— Tot ce-au făcut ei a fost din dragoste pentru mine. Dacă tata vrea sânge, atunci ar trebui ca acesta să fie al meu.

— După cum spui tu, prinţesă.

— Vreau să vorbesc cu el.

— S-a gândit şi el că ai vrea.

Ser Manfrey o luase de braţ şi urcase treptele împreună cu ea, tot mai sus, până când respiraţia ei devenise tot mai întretăiată. Turnul Suliţei avea cincizeci de metri înălţime, iar celula ei era aproape de acoperiş. Arianne privise fiecare uşă pe lângă care trecuseră, întrebându-se dacă nu cumva vreuna dintre Şerpoaicele Nisipului era încuiată acolo.

După ce propria ei uşă fusese închisă şi zăvorâtă, Arianne se apucă să-şi exploreze noua casă. Celula ei era spaţioasă şi aerisită şi nu-i lipsea confortul. Pe podea se aflau covoare myrisheze, vin roşu de băut, cărţi de citit. Într-un colţ era o masă ornamentată de *cyvasse,* cu piesele sculptate în fildeş şi onix, cu toate că n-ar fi avut cu cine să joace, chiar dacă ar fi fost înclinată s-o facă. Avea un pat cu saltea din puf şi o privată cu un scaun din marmură, înmiresmată de un coş cu ierburi. De la această înălţime, priveliştile erau minunate. Una dintre ferestre dădea spre est, astfel că putea urmări soarele răsărind deasupra mării. Celelalte-i permiteau să privească la Turnul Soarelui şi la Zidurile Şerpuitoare şi la Poarta Triplă de dincolo.

Explorarea îi luă mai puţin timp decât i-ar fi luat să-şi lege o pereche de sandale, dar, cel puţin, o ajută să-şi stăpânească lacrimile o vreme. Arianne găsi un vas şi o carafă de apă rece şi-şi spălă mâinile şi faţa, însă, indiferent cât de mult s-ar fi frecat, nu-şi putu îndepărta suferinţa. *Arys,* se gândea ea, *cavalerul meu alb.* Lacrimile i se adunară în ochi şi, dintr-odată, începu să

plângă, întregul trup fiindu-i scuturat de scâncete, îşi amintise cum securea ridicată a lui Hotah îi trecuse prin carne şi os, cum i se învârtise capul în aer. *De ce-ai făcut-o? De ce te-ai lepădat de viaţă? Nu ţi-am cerut-o niciodată, n-am vrut-o niciodată, eu n-am vrut decât… Am vrut… am vrut…*

În acea noapte plânse până când adormi… pentru prima oară, dacă nu şi pentru ultima. Nici chiar în vis nu-şi găsi liniştea. Îl visă pe Arys Oakheart mângâind-o, zâmbindu-i, spunându-i că o iubise… însă toate astea în timp ce săgeţile de arbaletă erau încă înfipte în el, iar rănile-i plângeau, colorându-i în roşu veşmintele albe. O parte din ea ştia că era un coşmar, chiar şi în timp ce visa. *De dimineaţă toate astea vor dispărea,* îşi spuse prinţesa, dar când veni dimineaţa, era tot în celula ei. Ser Arys era tot mort, iar Myrcella…

N-am vrut niciodată aşa ceva. Nu am vrut să-i fac niciun rău fetei. Tot ce-am vrut a fost ca ea să devină regină. Dacă n-am fi fost trădaţi…

„Cineva a vorbit”, spusese Hotah. Amintirea acestui lucru îi provoca încă furia. Arianne se agăţa de asta, hrănindu-şi flacăra din inimă. Furia era mai bună decât lacrimile, mai bună decât vinovăţia. Cineva a vorbit, cineva în care ea avusese încredere. Arys Oakheart murise din această cauză, ucis de şoaptele trădătorului la fel de mult ca şi de securea căpitanului. Sângele scurs pe faţa Myrcellei, şi asta fusese lucrătura trădătorului. Cineva vorbise, cineva iubit de ea. Asta era cea mai grea lovitură dintre toate.

La capătul patului găsi un cufăr din cedru plin cu hainele ei, aşa că se dezbrăcă de veşmintele murdare de pe drum în care dormise, îmbrăcându-se cu cele mai sumare articole pe care le putu găsi, fire de mătase care acopereau totul şi nu ascundeau nimic. Se putea ca Prinţul Doran s-o trateze ca pe un copil, însă ea refuza să se îmbrace ca unul. Ştia că un asemenea veşmânt l-ar putea pune în încurcătură pe tatăl ei, când va veni s-o pedepsească pentru că fugise cu Myrcella. Conta pe asta. *Dacă trebuie să mă târăsc şi să plâng, lasă-l şi pe el să se simtă prost.*

Îl aştepta chiar în ziua aceea, însă când se deschise uşa, se dovedi că nu erau decât servitorii, cu masa de prânz.

— Când aş putea să-l văd pe tata? întrebă ea, însă niciunul nu-i răspunse. Iedul fusese fript cu lămâi şi miere. Garnitura era alcătuită din frunze de viţă umplute cu un amestec de stafide,

ceapă, ciuperci şi ardei foarte iute.

— Nu mi-e foame, spuse Arianne. Prietenii ei mâncau pesmeţi marinăreşti şi carne sărată de vită în timp ce se îndreptau spre Ghaston Grey. Luaţi astea de-aici şi aduceţi-mi-l pe Prinţul Doran.

Însă ei lăsară mâncarea, iar tatăl ei tot nu veni. După o vreme, foamea-i slăbi încăpăţânarea, aşa că se aşeză să mănânce.

Odată ce termină mâncarea, Arianne nu mai găsi nimic de făcut. Se învârti prin cameră, o dată, de două ori, de trei ori. Se aşeză lângă masa de *cyvasse* şi mută absentă un elefant. Se cuibări pe scaunul de lângă geam şi încercă să citească o carte, făcând asta până când cuvintele i se înceţoşară pe dinainte şi-şi dădu seama că plângea din nou. *Arys, dragul meu, cavalerul meu alb, de ce-ai făcut-o? Ar fi trebuit să cedezi. Am încercat să-ţi spun, însă cuvintele mi s-au oprit în gât. Smintit galant, n-am vrut nicio clipă să mori, ori Myrcella… oh, zei, fiţi milostivi cu biata fetiţă…*

În cele din urmă, se târî din nou în patul cu saltele din puf. Lumea se întunecase şi nu avea altceva de făcut decât să doarmă. *Cineva a vorbit,* se gândi. *Cineva a vorbit.* Garin, Drey şi Sylva Pătata îi erau prieteni din copilărie, la fel de dragi ei ca şi verişoara ei Tyene. Nu putea crede că ar fi putut s-o trădeze… mai rămăsese doar Steaua Întunecată, iar dacă el era trădătorul, de ce-şi aţintise spada spre biata Myrcella? *Voia s-o ucidă în loc s-o încoroneze, a spus asta la Shandystone. A spus că aşa va declanşa războiul pe care mi-l doream.* Însă nu avea nicio noimă ca Dayne să fie trădătorul. Dacă Ser Gerold fusese viermele din măr, de ce-şi întorsese sabia asupra Myrcellei?

Cineva a vorbit. Să fi fost oare Ser Arys? Să fi copleşit vinovăţia poftele cavalerului alb? O iubise pe Myrcella mai mult decât pe ea şi o trădase pe noua prinţesă ca o ispăşire pentru trădarea celeilalte? Să fi fost atât de ruşinat de ceea ce făcuse încât să-şi fi dat viaţa la Sângele Verde, în loc să trăiască în dezonoare?

Cineva a vorbit. Când tatăl ei va veni s-o vadă, va afla cine-a fost. Totuşi Prinţul Doran nu veni nici a doua zi. Nici în ziua următoare. Prinţesa fu lăsată să măsoare încăperea în lung şi-n lat şi să plângă şi să-şi lingă rănile. În timpul orelor de lumină încerca să citească, dar cărţile pe care i le dăduseră erau

ucigător de plictisitoare: vechi istorii interminabile, cărţi de geografie şi hărţi adnotate, un studiu sec al legilor din Dorne, *Steaua în Şapte Colţuri* şi *Vieţile Înalţilor Septoni,* un tom uriaş despre dragoni, care era redactat în aşa fel încât îi făcea la fel de interesanţi precum şopârlele. Arianne ar fi dat orice pentru un exemplar din *Zece mii de corăbii* sau din *Iubirile Reginei Nymeria,* orice-ar fi putut să-i ocupe gândurile şi s-o ajute să evadeze din turnul ei pentru o oră, două, însă asemenea distracţii nu-i erau permise.

De pe scaunul ei de la geam, era îndeajuns să privească afară ca să vadă cupola imensă, din aur şi cristal colorat, de jos, acolo unde tatăl ei îşi exercita funcţia. *Mă va chema cât de curând,* îşi spuse ea.

Nu erau admişi niciun fel de vizitatori, în afară de servitorii ei; Bors, cu bărbia lui ţepoasă, Timoth cel Înalt, mustind de demnitate, surorile Morra şi Mellei, micuţa şi drăguţa Cedra, bătrâna Belandra, care-i fusese cameristă mamei sale. Îi aduceau mâncarea, îi schimbau aşternuturile şi-i goleau oala de noapte de sub privată, însă niciunul nu vorbea cu ea. Când cerea mai mult vin, Timoth îi aducea. Dacă dorea vreo mâncare favorită, smochine, măsline sau ardei umpluţi cu brânză, nu trebuia decât să-i spună Belandrei şi i se aduceau. Morra şi Mellei îi luau hainele murdare şi i le înapoiau curate şi parfumate. Din două în două zile era pregătită o baie pentru ea, iar sfioasa Cedra o săpunea şi o ajuta să-şi perieze părul.

Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu rostea niciun cuvânt, nici nu binevoia să-i spună ce se întâmpla în lumea din afara cuştii ei din gresie.

— L-au capturat pe Steaua Întunecată? îl întrebă ea pe Bors, într-una dintre zile. Sau încă îl mai caută?

Bărbatul îi întoarse însă spatele şi plecă.

— Ai surzit? îl repezi Arianne. Vino înapoi şi răspunde-mi la întrebare. Îţi poruncesc.

Singurul răspuns pe care-l primi fu zgomotul uşii închise.

— Timoth! încercă ea în altă zi. Ce s-a întâmplat cu Prinţesa Myrcella? N-am vrut să-i fac niciun rău.

Ultima oară când o văzuse pe cealaltă prinţesă fusese în timpul călătoriei lor înapoi spre Sunspear. Prea slăbită ca să stea călare, Myrcella fusese dusă cu o lectică, cu bandaje de mătase în jurul capului, acolo unde-o rănise Steaua Întunecată, cu ochii

ei verzi strălucind de febră.

— Spune-mi că n-a murit, te implor. Ce rău poate fi dacă ştiu asta? Spune-mi cum se simte.

Dar Timoth nu răspunse.

— Belandra, zise Arianne, câteva zile mai târziu, dacă ai iubit-o vreodată pe nobila mea mamă, fie-ţi milă de biata ei fată şi spune-mi când va veni tata să mă vadă. Te rog. Te rog.

Însă Belandra îşi înghiţise şi ea limba, la fel ca toţi ceilalţi.

Asta-i ideea de tortură a tatălui meu? Nu fier încins, nu roata, ci pur şi simplu tăcerea? Asta era atât de tipic pentru Doran Martell încât Arianne izbucni în râs. *Crede că-i subtil când nu-i decât slab.* Se decise să se bucure de tăcere şi să folosească răgazul pentru a se tămădui şi a se întări pentru ceea ce avea să urmeze.

N-avea niciun rost să mai stăruie la nesfârşit asupra lui Ser Arys, ştia. În loc de asta, se forţă să se gândească la Şerpoaicele Nisipului, în special la Tyene. Arianne le iubea pe toate verişoarele ei bastarde, de la irascibila şi aprinsa Obara până la micuţa Lorenza, cea mai tânără, care avea numai şase ani. Însă Tyene fusese întotdeauna cea pe care o iubise cel mai mult; sora cea drăgălaşă pe care n-o avusese niciodată. Prinţesa nu fusese niciodată prea apropiată de fraţii ei; Quentyn era plecat la Yronwood, iar Trystane era prea mic. Nu, întotdeauna fuseseră ea şi Tyene, împreună cu Garin şi Drey şi Sylva Pătata. Uneori, Nym li se alătura în jocurile lor, iar Sarella se băga întotdeauna acolo unde nu-i fierbea oala, însă, în majoritatea timpului, ei cinci erau de nedespărţit. Se bălăceau în bazinele şi în fântânile din Grădinile de Apă şi se avântau în luptă călare pe spinările goale ale celorlalţi. Ea şi Tyene învăţaseră împreună să citească, să călărească, să danseze. Pe când aveau zece ani, Arianne furase o carafă cu vin şi se îmbătaseră împreună. Împărţeau mesele şi paturile şi bijuteriile. L-ar fi împărţit la fel şi pe primul lor bărbat, însă Drey se excitase prea tare şi împroşcase tot pe degetele lui Tyene în momentul când îi dăduse pantalonii jos. *Are mâini periculoase.* Această amintire o făcu să zâmbească.

Cu cât se gândea mai mult la verişoarele ei, cu atât îi era mai dor de ele. *Din câte ştiu, s-ar putea să fie chiar sub mine.* În acea noapte, Arianne încercă să bată în podea cu călcâiul sandalei. Când nu-i răspunse nimeni, se aplecă pe fereastră şi

se uită în jos. Putea vedea celelalte ferestre, mai mici decât a ei, unele nu mai mari decât lăcaşurile pentru arcaşi.

— *Tyene!* strigă ea. *Tyene, eşti acolo? Obara, Nym? Mă puteţi auzi? Ellaria? Oricine! TYENE!*

Prinţesa îşi petrecu jumătate din noapte aplecată peste fereastră, strigând până i se uscă gâtul, dar niciun răspuns nu ajunse la ea. Asta o înspăimânta mai mult decât ar fi putut spune. Dacă Şerpoaicele Nisipului erau închise în Turnul Suliţei, în mod sigur o auziseră strigând. De ce nu răspunseseră? *Dacă tata le-a făcut rău, n-am să-l iert niciodată, niciodată,* îşi spuse ea.

După două săptămâni, răbdarea îi era pe sfârşite.

— Am să vorbesc cu tata acum, îi spuse lui Bors, pe tonul ei cel mai poruncitor. Du-mă la el.

Nu o duse.

— Sunt gata să-l văd pe prinţ, îi spuse lui Timoth, însă el îi întoarse spatele ca şi cum n-ar fi auzit-o.

În dimineaţa următoare, Arianne aştepta lângă uşă când fu deschisă. Ţâşni pe lângă Belandra, dând de perete cu tava cu ouă condimentate, însă gărzile o prinseră înainte de a face trei paşi. Şi pe ei îi cunoştea, însă oamenii se arătară surzi la rugăminţile ei fierbinţi. O târâră înapoi în celulă, în timp ce-i lovea şi se zbătea.

Arianne decise apoi că trebuia să fie mult mai subtilă. Cedra era speranţa ei cea mai mare; fata era tânără, naivă şi credulă. Garin se lăudase că se culcase odată cu ea, îşi aminti prinţesa. La următoarea îmbăiere, în timp ce Cedra-i săpunea umerii, începu să povestească despre totul şi despre nimic.

— Ştiu că ţi s-a poruncit să nu vorbeşti cu mine, zise ea, însă mie nu mi-a spus nimeni că nu pot vorbi cu tine.

Vorbi despre căldura zilei şi despre ce mâncase la cină în seara precedentă şi despre cât de înceată şi băţoasă devenea biata Belandra.

Prinţul Oberyn le înarmase pe fiecare dintre fiicele *sale* astfel ca ele să nu fie niciodată lipsite de apărare, însă Arianne Martell nu avea nicio armă în afară de propria ei şiretenie. Aşa că zâmbi şi-şi folosi farmecul, fără a cere nimic în schimb de la Cedra, niciun cuvânt sau vreun semn.

În ziua următoare, la cină, flecări din nou cu fata, în timp ce aceasta o servea. De data asta, izbuti să-l pomenească pe

Garin. Cedra îşi ridică sfioasă privirile la auzul numelui şi aproape că vărsă vinul pe care i-l turna. *Deci aşa este, nu?* se gândi Arianne.

În timpul băii următoare, îi vorbi despre prietenii ei încarceraţi, în special despre Garin.

— El este cel pentru care mi-e cel mai frică, i se confesa ea slujnicei. Orfanii sunt spirite libere. Dacă-l închid undeva, în vreo celulă umedă, din piatră, cum va mai supravieţui oare? Nu va rezista nici măcar un an la Ghaston Grey.

Cedra nu-i răspunse, însă faţa îi era palidă când Arianne se ridică din apă şi strângea buretele atât de tare încât săpunul se scurgea pe covorul myrishez.

Cu toate astea, mai trecură încă patru zile şi alte două îmbăieri până când fetişcana fu a sa.

— Te rog, şopti Cedra în cele din urmă, după ce Arianne tocmai terminase de zugrăvit o imagine foarte vie a lui Garin aruncându-se de la fereastra celulei sale, pentru a gusta libertatea pentru ultima dată înainte de a muri. Trebuie să-l ajuţi. Te rog, nu-l lăsa să moară.

— Pot face foarte puţin atât timp cât sunt zăvorâtă aici, îi răspunse ea în şoaptă. Tata nu vrea să mă vadă. *Tu* eşti singura care-l poate salva pe Garin. Îl iubeşti?

— Da, şopti Cedra, înroşindu-se. Dar cum aş putea să ajut?

— Poţi scoate afară de aici o scrisoare pentru mine, zise prinţesa. Faci asta? Îţi vei asuma riscurile pentru… Garin?

Cedra căscă ochii. Dădu din cap.

Am un corb, se gândi Arianne triumfătoare, *însă unde s-o trimit?*

Singurul dintre complotişti care-i scăpase tatălui ei era Steaua Întunecată. Se putea ca de-acum Ser Gerold să fi fost deja capturat; dacă nu, în mod sigur că fugise din Dorn. Următorul ei gând se opri asupra mamei lui Garin şi a orfanilor de la Sângele Verde. *Nu, ei nu. Trebuie să fie cineva cu putere reală, cineva care n-a făcut parte din complotul nostru şi totuşi are motive să ne simpatizeze.* Luă în considerare chiar şi posibilitatea de a apela la propria ei mamă, însă Lady Mellario era departe, la Norvos. În afară de asta, Prinţul Doran n-o mai asculta pe nobila sa soţie de ani de zile. *Nici ea. Îmi trebuie un lord, unul destul de important încât să-l intimideze pe tata atât cât să mă elibereze.*

Cel mai puternic dintre lorzii dornishieni era Anders Yronwood, Sângele Regal, Lord de Yronwood şi Păzitor al Căii de Piatră, însă Arianne ştia că era mai bine să nu caute ajutor din partea celui care-l crescuse pe fratele ei Quentyn. *Nu.* Fratele lui Drey, Ser Deziel Dalt, aspirase cândva la mâna ei, dar era prea devotat ca să acţioneze împotriva prinţului. Pe deasupra, deşi Cavalerul de Lemonwood l-ar fi putut intimida pe un lord mărunt, nu avea puterea de a-l domina pe Prinţul de Dorne. *Nu.* Acelaşi lucru era valabil şi pentru tatăl Sylvei Pătata. *Nu.* În cele din urmă, Arianne decise că nu avea decât două speranţe reale: Harmen Uller, Lord de Hellholt, şi Franklyn Fowler, Lord de Skyreach şi Păzitor al Trecătorii Prinţului.

Jumătate din Ulleri sunt aproape nebuni, umbla vorba, *iar cealaltă jumătate sunt şi mai răi.* Ellaria Sand era fiica naturală a Lordului Harmen. Ea şi cele mici fuseseră închise împreună cu celelalte Şerpoaice ale Nisipului. Asta l-ar fi făcut pe Lordul Harmen să se înfurie, iar Ullerii erau periculoşi când se mâniau. *Poate cam prea periculoşi.* Prinţesa nu voia să mai primejduiască şi alte vieţi.

Lordul Fowler ar fi putut fi o alegere mai sigură. Bătrânul Şoim, cum i se mai spunea, nu se înţelesese niciodată cu Anders Yronwood; între cele două Case existau neînţelegeri care datau de o mie de ani, de când Casa Fowler alesese Casa Martell în locul Casei Yronwood, în timpul războiului Nymeriei. Gemenii Fowler erau notorii şi pentru prietenia lor cu Lady Nym, dar câtă greutate putea avea Bătrânul Şoim?

Timp de câteva zile, Arianne oscilă, în timp ce compunea scrisoarea ei secretă. „Oferă celui care-ţi aduce acest mesaj o sută de cerbi de argint", începu ea. Asta ar fi trebuit s-o asigure că mesajul era livrat. Scrise unde se afla şi se rugă să fie salvată. „Oricine mă va scoate din această celulă nu va fi uitat când mă voi căsători." *Asta ar trebui să-i aducă pe eroi alergând încoace.* Dacă Prinţul Doran n-o repudiase, rămăsese moştenitoarea de drept la Sunspear; cel cu care se căsătorea ar domni într-o zi peste Dorne, împreună cu ea. Arianne nu putea decât să se roage ca salvatorul ei să se dovedească mai tânăr decât bătrâneii pe care-i propusese tatăl ei în decursul anilor. „Vreau un consort cu dinţii în gură", îi spusese după ce-l refuzase pe ultimul.

Nu avu curajul să ceară pergament de teamă ca nu cumva să

stârnească suspiciunea temnicerilor săi, aşa că aşternu scrisoarea în partea de jos a unei pagini rupte din *Steaua în Şapte Colţuri,* şi o împinse în palma Cedrei în timpul îmbăierii de a doua zi.

— Există un loc lângă Poarta Triplă, acolo unde caravanele îşi fac aprovizionarea înainte de a traversa nisipurile adânci, îi spuse Arianne. Găseşte un călător care merge la Trecătoarea Prinţului şi promite-i o sută de cerbi din argint dacă asta ajunge în mâna Lordului Fowler.

— Aşa am să fac.

Cedra ascunse mesajul în corsaj.

— Am să găsesc pe cineva înainte de apusul soarelui, prinţesă.

— Bine, zise ea. Îmi spui mâine cum a mers.

Însă fata nu mai veni a doua zi. Nici în ziua următoare. Când sosi vremea ca Arianne să se îmbăieze, Morra şi Mellei îi umplură cada şi rămaseră s-o spele pe spate şi să-i perieze părul.

— S-a îmbolnăvit Cedra? le întrebă prinţesa, însă niciuna dintre ele nu-i răspunse.

A fost prinsă era singurul lucru care-i trecea prin minte. *Ce altceva putea să fie? În* acea noapte, de-abia dacă reuşi să adoarmă, temându-se de ceea ce avea să se întâmple.

Când Timoth îi aduse micul dejun în dimineaţa următoare, Arianne ceru să-l vadă pe Ricasso în locul tatălui ei. Era clar că nu-l putea face pe Prinţul Doran s-o vadă, dar un castelan n-ar ignora cererile moştenitoarei de drept a Sunspearului.

Dar o făcu.

— I-ai spus lui Ricasso ce ţi-am cerut? întrebă ea data următoare când dădu cu ochii de Timoth. I-ai spus că am nevoie de el?

Când bărbatul refuză să-i răspundă, Arianne înşfăcă o carafă de vin roşu şi i-o răsturnă în cap. Servitorul se retrase şiroind de vin, cu faţa o mască a demnităţii rănite. *Tata are de gând să mă lase să putrezesc aici,* constată prinţesa. *Ori poate că face planuri să mă mărite cu vreun smintit bătrân şi dezgustător şi intenţionează să mă ţină închisă până în noaptea nunţii.*

Arianne Martell crescuse ştiind că, într-o bună zi, se va mărita cu un mare lord ales de tatăl ei. Doar pentru asta existau prinţesele, fusese ea învăţată… cu toate că unchiul ei Oberyn

avea păreri diferite asupra chestiunii.

— Dacă trebuie să vă măritaţi, măritaţi-vă, le spusese Vipera Roşie propriilor lui fiice. Dacă nu, căutaţi-vă plăcerea unde vreţi. Şi aşa nu e destulă pe lumea asta. Totuşi, alegeţi cu socoteală. Dacă vă încalecă vreun prost sau vreo brută, să nu veniţi la mine ca să vă scap de el. V-am dat uneltele să o faceţi şi singure.

Libertatea îngăduită fiicelor sale bastarde de Prinţul Oberyn nu fusese niciodată gustată de moştenitoarea de drept a Prinţului Doran. Arianne trebuia să se mărite; acceptase deja asta. Drey o dorise, ştia, tot aşa şi fratele lui, Deziel, Cavalerul de Lemonwood. Daemon Sand mersese atât de departe încât îi ceruse şi mâna. Cu toate astea, Daemon era bastard, iar Prinţul Doran nu intenţiona s-o mărite cu un dornishean. Arianne acceptase şi asta. Într-un an, fratele Regelui Robert venise în vizită şi ea făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să-l seducă, însă ea era o fetiţă şi Lordul Renly păruse mai degrabă amuzat decât deranjat de avansurile ei. Mai târziu, când Hoster Tully îi ceruse să vină la Riverrun şi să-l cunoască pe moştenitorul său, ea aprinsese lumânări Fecioarei, ca mulţumire, dar Prinţul Doran refuzase invitaţia. Prinţesa ar fi putut să-l ia în considerare chiar şi pe Willas Tyrell, cu piciorul lui beteag cu tot, însă tatăl ei refuzase s-o trimită la Highgarden pentru a-l cunoaşte. Încercase să plece chiar şi aşa, cu ajutorul Tyenei… însă Prinţul Oberyn le prinsese la Vaith şi le adusese înapoi. În acelaşi an, Prinţul Doran încercase s-o logodească cu Ben Beesbury, un lord mărunt, de optzeci de ani bătuţi pe muchie, orb şi fără niciun dinte-n gură.

Beesbury murise câţiva ani mai târziu. Asta-i oferea o mică uşurare în prezent; dacă era mort, nu mai putea fi forţată să se mărite cu el. Iar Lordul de Crossing se căsătorise din nou, aşa că era în siguranţă şi faţă de el. *Totuşi, Elden Estermont mai trăieşte şi-i necăsătorit. Lordul Rosby şi Lordul Grandison la fel.* Grandison era poreclit Barbă Colilie, însă atunci când îl văzuse ea barba-i era albă ca zăpada. La ospăţul de bun venit, adormise între felurile din peşte şi de carne. Drey spusese că se potrivea, din moment ce blazonul său era un leu adormit. Garin o stârnise să-i facă un nod în barbă fără să-l trezească, însă Arianne se abţinuse. Grandison i se păruse un individ plăcut, mai puţin cârcotaş decât Estermont şi mai robust decât Rosby.

Totuşi nu s-ar fi măritat niciodată cu el. *Nici dacă Hotah stă cu securea în spatele meu.*

A doua zi nu veni nimeni să se căsătorească cu ea, nici în ziua următoare. Nici Cedra nu se mai întoarse. Arianne încercă să le câştige pe Morra şi Mellei în acelaşi fel, însă nu-i fu de niciun folos. Dacă ar fi reuşit să o tragă deoparte pe vreuna dintre ele, poate că ar fi existat vreo speranţă, însă împreună cele două surori erau ca un zid. În momentele acelea, prinţesa ar fi preferat atingerea unui fier înroşit sau o seară pe roată. Singurătatea era pe cale s-o înnebunească. *Merit securea călăului pentru ceea ce-am făcut, însă nu mi-a hărăzit nici măcar asta. Mai degrabă m-ar ţine sub lacăt şi-ar uita că am existat vreodată.* Se întreba dacă nu cumva Maesterul Caleotte nu scria o proclamaţie prin care fratele ei Quentyn era numit moştenitorul Dornului.

Zilele treceau una după alta şi erau atât de multe încât Arianne pierdu socoteala timpului de când era închisă. Se pomeni petrecând din ce în ce mai multă vreme culcată, până când ajunse la punctul când nu se mai ridica decât ca să folosească privata. Bucatele aduse de servitori se răceau, neatinse. Arianne dormea şi se trezea şi se culca la loc, dar tot se simţea prea slăbită ca să se ridice. Se ruga Mamei pentru milă, iar Războinicului pentru curaj, apoi dormea şi mai mult. Mâncarea proaspătă o înlocuia pe cea veche, însă nu mânca defel. O dată, când se simţi deosebit de puternică, luă toată mâncarea şi o duse la fereastră, aruncând-o în curte, ca să n-o tenteze. Efortul o istovi, astfel că după aceea se târî înapoi în pat şi dormi jumătate de zi.

Apoi veni şi ziua când o trezi o mână aspră care trăgea de umărul ei.

— Mică prinţesă, răsună un glas pe care-l cunoştea din copilărie. Scularea şi îmbrăcarea. Prinţul a trimis după tine.

Areo Hotah era aplecat asupra ei, vechiul ei prieten şi protector. Îi *vorbea.* Arianne zâmbi adormită. Era bine să vadă faţa aceea tăbăcită şi brăzdată de cicatrici şi să audă vocea aceea răguşită, profundă, cu accentul de Norvos.

— Ce-aţi făcut cu Cedra?

— Prinţul a trimis-o la Grădinile de Apă, zise Hotah. O să-ţi povestească. Dar întâi trebuie să te speli şi să mănânci.

Trebuie că arăta ca o creatură jalnică. Arianne se târî din pat,

slabă ca o mâţă.

— Spune-le Morrei şi Mellei să-mi pregătească o baie, îi zise, iar lui Timoth să-mi aducă ceva de mâncare. Nimic greu. O supă rece şi ceva pâine şi fructe.

— Am înţeles, făcu Hotah.

Arianne nu mai auzise niciodată un sunet mai dulce.

Căpitanul aşteptă până când prinţesa se îmbăie, îşi perie părul şi gustă frugal din brânză şi din fructe. Bău puţin vin, ca să-şi potolească stomacul. *Sunt speriată,* îşi dădu ea seama. *Pentru prima oară în viaţa mea mi-e frică de tatăl meu.* Asta o făcu să râdă până când îi ieşi vinul pe nas. Când veni vremea să se îmbrace, alese o rochie simplă din in ivoriu, cu viţă-de-vie şi struguri violeţi brodate în jurul mânecilor şi pe corsaj. Nu purta bijuterii. *Trebuie să fiu castă şi umilă şi spăşită. Trebuie să mă arunc la picioarele lui şi să-i cer iertare, altfel s-ar putea să nu mai aud niciodată vreun glas omenesc.*

Când, în sfârşit, era gata, se lăsase amurgul. Arianne se gândise că Hotah o va însoţi până la Turnul Soarelui pentru a auzi verdictul dat de tatăl ei. În loc să facă asta, o duse în salonul prinţului, unde-l găsiră pe Doran Martell aşezat în spatele unei mese de *cyvasse,* cu picioarele lui mâncate de gută sprijinite pe un taburet cu pernă. Se juca cu un elefant din onix, întorcându-l în mâinile sale înroşite şi umflate. Prinţul arăta mai rău decât îl văzuse ea vreodată. Faţa-i era palidă şi buhăită, avea încheieturile atât de inflamate încât o durea numai să se uite la ele. Văzându-l în asemenea hal, Arianne simţi cum i se înmuia inima… însă, cumva, ceva o împiedica să îngenuncheze şi să cerşească milă, aşa cum plănuise.

— Tată, spuse ea în loc de asta.

Când el îşi ridică fruntea pentru a o privi, ochii săi întunecaţi erau împăienjeniţi de durere. *Să fie din pricina gutei?* se întrebă Arianne. *Sau e din cauza mea?*

— Ce oameni ciudaţi şi subtili, volantenii, murmură el, punând elefantul deoparte. Am văzut o dată Volantisul, în timp ce mergeam spre Norvos, unde am întâlnit-o prima oară pe Mellario. Băteau clopotele şi urşii dansau pe trepte în jos. Areo îşi va aminti ziua asta.

— Îmi amintesc, spuse Areo Hotah cu vocea lui joasă. Dansau urşii, iar clopotele răsunau, şi prinţul purta roşu şi auriu şi portocaliu. Doamna mea m-a întrebat ce strălucea atât de

puternic.

Prinţul Doran zâmbi stins.

— Lasă-ne singuri, căpitane.

Hotah lovi în podea cu capătul cozii securii sale lungi, se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Le-am spus să pună o masă de *cyvasse* în încăperile tale, spuse tatăl ei după ce rămaseră singuri.

— Şi cu cine-ar fi trebuit să joc?

De ce-mi vorbeşte de joc? I-a luat guta minţile?

— Cu tine însăţi. Uneori cel mai bine este să studiezi un joc înainte de a încerca să-l joci. Cât de bine-l cunoşti, Arianne?

— Destul de bine cât să-l pot juca.

— Dar nu destul cât să câştigi. Fratelui meu îi plăcea lupta numai de amorul artei, însă eu joc astfel de jocuri numai dacă pot câştiga. *Cyvasse* nu-i pentru mine. Îi studie îndelung faţa înainte de a rosti: De ce? Spune-mi asta, Arianne. Spune-mi de ce?

— Pentru onoarea Casei.

Glasul tatălui ei o enerva. Răsuna atât de trist şi de istovit, atât de *slab. Eşti un prinţ!* ar fi vrut ea să strige. *Ar trebui să urli de furie!*

— Supuşenia ta este o ruşine pentru Dorn, tată. Fratele tău s-a dus la Debarcaderul Regelui în locul tău şi *l-au ucis!*

— Şi crezi că nu ştiu asta? Oberyn este lângă mine de fiecare dată când închid ochii.

— Spunându-ţi, fără nicio îndoială, să-i deschizi.

Se aşeză de partea cealaltă a mesei de *cyvasse,* vizavi de tatăl ei.

— Nu ţi-am dat permisiunea de a te aşeza.

— Atunci cheamă-l pe Hotah să mă biciuiască pentru insolenţă. Eşti Prinţul din Dorne. Poţi face asta. Atinse una dintre piesele de *cyvasse,* calul cel masiv. L-ai prins pe Ser Gerold?

El clătină din cap.

— Am fi vrut noi. Ai fost o proastă să-l implici în asta. Steaua Întunecată este cel mai periculos om din Dorne. Voi doi ne-aţi făcut mult rău.

Ariannei aproape că-i era frică să întrebe:

— Myrcella. E cumva…

— … moartă? Nu, cu toate că Steaua Întunecată s-a străduit din greu. Toate privirile erau aţintite asupra cavalerului tău alb,

aşa că nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat, dar se pare că bidiviul ei s-a ferit de al lui în ultima clipă, altfel i-ar fi retezat fetei partea de sus a capului. Aşa, lovitura i-a sfâşiat obrazul până la os şi i-a tăiat urechea dreaptă. Maester Caleotte a putut să-i salveze viaţa, însă nicio cataplasmă, nicio poţiune nu mai pot să-i refacă faţa. Era *pupila* mea, Arianne. Logodită cu propriul tău frate şi aflată sub protecţia mea. Ne-ai dezonorat pe toţi.

— N-am vrut nicio clipă să fie rănită, insistă Arianne. Dacă nu s-ar fi amestecat Hotah…

— … ai fi încoronat-o pe Myrcella drept regină, pentru a stârni o rebeliune împotriva propriului ei frate. În loc de o ureche, şi-ar fi pierdut viaţa.

— Numai dacă am fi fost înfrânţi.

— *Dacă?* Cuvântul potrivit este *când.* Dorne este cel mai puţin populat dintre cele Şapte Regate. Tânărului Dragon i-a plăcut să ne facă toate armatele mai mari atunci când a scris cartea aceea a lui, astfel încât cucerirea sa să pară mult mai glorioasă, şi nouă ne-a plăcut să udăm seminţele plantate de el şi să-i lăsăm pe duşmanii noştri să ne creadă mult mai puternici decât suntem, însă o prinţesă ar trebui să cunoască adevărul. Curajul este un înlocuitor nepotrivit pentru cantitate. Dornul nu poate încerca să învingă într-un război împotriva Tronului de Fier, nu singur. Şi totuşi tocmai cu asta s-ar putea să ne fi blagoslovit tu. Eşti mândră de asta? Prinţul nu-i lăsă răgazul de a răspunde. Ce să mă fac cu tine, Arianne?

Iartă-mă ar fi vrut să spună o parte din ea, însă vorbele lui o răniseră prea adânc.

— Cum adică? Fă ceea ce faci tu întotdeauna. Nimic.

— Îl faci pe om să-şi înghită cu greu furia.

— Cel mai bine ar fi să încetezi să mai înghiţi, pentru că s-ar putea să te îneci cu ea. Prinţul nu-i răspunse. Spune-mi, cum ai aflat de planurile mele?

— Sunt Prinţul de Dorne. Oamenii caută să-mi intre în voie.

Cineva a vorbit.

— Ştiai şi, cu toate astea, ne-ai permis să fugim cu Myrcella. De ce?

— Aceasta a fost greşeala mea, şi s-a dovedit a fi una dureroasă. Tu eşti fiica mea, Arianne. Fetiţa care obişnuia să alerge la mine când îşi julea genunchiul. Mi-a fost greu să cred

că ai putut conspira împotriva mea. A trebuit să aflu adevărul.

— Acum îl ai. Vreau să ştiu cine-a dat informaţii despre mine.

— Şi eu aş vrea asta, dacă aş fi în locul tău.

— Ai de gând să-mi spui?

— Nu mă pot gândi la niciun motiv pentru care aş face aşa ceva.

— Crezi că nu pot descoperi adevărul şi singură?

— N-ai decât să încerci. Dar, până atunci, nu mai poţi să ai încredere în nimeni... puţină neîncredere este un lucru bun pentru o prinţesă. Prinţul Doran oftă. Mă dezamăgeşti, Arianne.

— Zise cioara către corb. Tu mă dezamăgeşti de ani de zile, tată.

Nu voise să fie atât de dură cu el, însă cuvintele-i ieşiseră din gură. *Poftim, am spus-o.*

— Ştiu. Sunt mult prea blajin şi prudent, prea indulgent cu duşmanii noştri. Mi se pare doar că acum chiar ai avea nevoie de puţină indulgenţă. Ar trebui să mă rogi să te iert, în loc să încerci să mă provoci şi mai tare.

— Cer iertare numai pentru prietenii mei.

— Ce nobil din partea ta.

— Ceea ce-au făcut a fost numai din dragoste pentru mine. Nu merită să moară la Ghaston Grey.

— Din întâmplare, sunt de acord. În afară de Steaua Întunecată, toţi ceilalţi complotişti ai tăi nu sunt decât nişte copii proşti. Totuşi aceasta n-a fost o partidă nevinovată de *cyvasse.* Tu şi prietenii tăi v-aţi jucat de-a trădarea. Aş fi putut să pun să li se taie capul.

— Ai fi putut, dar n-ai făcut-o. Dayne, Dalt, Santagar... nu, n-ai îndrăzni niciodată să-ţi faci duşmani din aceste Case.

— Îndrăznesc mai mult decât crezi tu... însă, deocamdată, o las baltă. Ser Andrey a fost trimis la Norvos s-o slujească pe nobila ta mamă timp de trei ani. Garin va petrece următorii doi ani la Tyrosh. De la ai lui, dintre orfani, am cerut răscumpărare şi ostatici. Lady Sylva nu a fost pedepsită, însă a ajuns la vârsta măritişului. Tatăl ei a trimis-o la Piatra Verde, să se mărite cu Lordul Estermont. Cât despre Arys Oakheart, el şi-a ales singur soarta şi-a înfruntat-o cu curaj. Un cavaler din Garda Regală... ce i-ai *făcut?*

— M-am culcat cu el, tată. Mi-ai poruncit să-i distrez pe oaspeţii noştri, din câte-mi amintesc.

El se înroşi la faţă.

— Doar de asta a fost nevoie?

— I-am spus că odată ce Myrcella devine regină, ne va da permisiunea de a ne căsători. Voia să mă ia de nevastă.

— Sunt convins că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru a-l opri să-şi încalce jurământul, zise tatăl său.

Îi veni şi ei rândul să roşească. Seducerea lui Ser Arys îi luase jumătate de an. Cu toate că susţinea că mai cunoscuse şi alte femei înainte de a se îmbrăca în alb, ea n-ar fi zis asta, după modul în care se comportase. Mângâierile lui fuseseră stângace, săruturile sale încordate şi, prima oară când se culcase cu el, îşi risipise sămânţa pe coapsa ei, în timp ce-l conducea în ea cu mâna. Dar, şi mai rău, fusese potopit de ruşine. Dacă ar fi avut un dragon pentru fiecare dată când el îi şoptise „N-ar trebui să facem asta”, ar fi fost mai bogată decât Lannisterii. *L-a atacat pe Areo Hotah în speranţa de a mă salva pe mine?* se întrebă Arianne. *Ori a făcut-o ca să scape de mine, ca să-şi spele dezonoarea cu sângele vieţii sale?*

— Mă iubea, se trezi spunând. A murit pentru mine.

— Dacă-i aşa, s-ar putea să fie primul dintre mulţi alţii. Tu şi verişorii tăi aţi vrut războiul. S-ar putea să vi se îndeplinească dorinţa. Un alt cavaler din Garda Regală se îndreaptă spre Sunspear chiar în acest moment. Ser Balon Swann îmi aduce capul Muntelui. Stegarii mei l-au întârziat, pentru a-mi lăsa puţin timp la dispoziţie. Casa Wyl l-a ţinut ocupat cu vânătoarea şi cu şoimii timp de opt zile, pe Drumul Oaselor, iar Lordul Yronwood l-a ospătat vreo două săptămâni după ce-a coborât din munţi. În prezent, se află la Tor, unde Lady Jordayne a aranjat tot felul de jocuri în onoarea lui. Când va ajunge la Dealul Fantomei o va găsi pe Lady Toland încercând să o depăşească pe cealaltă doamnă. Oricum, mai devreme sau mai târziu, Ser Balon trebuie să-şi facă apariţia la Sunspear şi atunci când se va întâmpla asta, se va aştepta s-o vadă pe Prinţesa Myrcella… şi pe Ser Arys, Fratele său Jurat. Ce-o să-i spunem noi, Arianne? Să zic că Oakheart a pierit într-un accident la vânătoare, sau că a căzut pe treptele alunecoase? Poate că Arys s-a dus să înoate în Grădinile de Apă, a alunecat pe marmură, s-a lovit la cap şi s-a înecat?

— Nu, zise Arianne. Spune-le că a murit apărând-o pe mica lui prinţesă. Spune-i lui Ser Balon că Steaua Întunecată a încercat

s-o ucidă şi că Ser Arys s-a pus între ei şi i-a salvat viaţa. Acesta era felul în care se presupunea că trebuie să moară cavalerii albi din Garda Regală, dându-şi viaţa pentru cei pe care au jurat să-i apere. S-ar putea ca Ser Balon să fie suspicios, cum ai fost şi tu atunci când Lannisterii ţi-au ucis sora şi pe copiii ei, însă nu va avea nicio dovadă…

— … până când va vorbi cu Myrcella. Sau trebuie ca şi copila aceasta să sufere un accident tragic? Dacă-i aşa, va însemna război. Nicio minciună nu va salva Dornul de mânia reginei dacă fiica ei va pieri în vreme ce era în grija mea.

Are nevoie de mine, îşi dădu seama Arianne. *De asta a trimis după mine.*

— Aş putea să-i spun Myrcellei ce trebuie să zică, dar de ce-aş face-o?

Un spasm de furie se undui pe chipul tatălui ei.

— Te avertizez, Arianne. Îmi pierd răbdarea.

— Cu mine? *Este atât de tipic pentru el.* Pentru Lordul Tywin şi pentru Lannisteri ai avut întotdeauna răbdarea lui Baelor cel Binecuvântat, însă pentru ai tăi, deloc.

— Tu confunzi răbdarea cu stăpânirea de sine. Am uneltit la căderea lui Tywin Lannister încă din ziua în care mi-au spus de Elia şi de copiii ei. Am nutrit speranţa că-l voi putea lipsi de tot ce-i era mai drag înainte de a-l ucide, dar se pare că piticul său de fiu mi-a furat această plăcere. Am încercat o mică mângâiere ştiind că a avut parte de o moarte cruntă, de mâna acelui monstru zămislit chiar de el. Aşa să fie. Lordul Tywin rage prin iad… unde i se vor alătura, în curând, alte câteva mii, dacă smintelile tale se vor transforma într-un război. Tatăl ei făcu o grimasă, de parcă fiecare cuvânt l-ar fi durut. Asta vrei? Prinţesa refuză să se lase intimidată.

— Vreau ca verişorii mei să fie eliberaţi. Vreau ca unchiul meu să fie răzbunat. Îmi vreau drepturile.

— *Drepturile* tale?

— Dornul.

— Vei primi Dornul după moartea mea. Eşti chiar atât de nerăbdătoare să scapi de mine?

— Ar trebui să-ţi pun aceeaşi întrebare, tată. Ai tot încercat, ani la rând, să scapi de mine.

— Nu-i adevărat.

— Nu? Să-l întrebăm pe fratele meu?

— Trystane?

— *Quentyn.*

— Ce-i cu el?

— Unde-i?

— Este cu armata Lordului Yronwood, pe Drumul Oaselor.

— Minţi bine, tată, recunosc asta. Nici măcar n-ai clipit. Quentyn s-a dus la Lys.

— De unde-ai mai scos-o şi pe asta?

— Mi-a spus un prieten.

Şi ea putea avea secrete.

— Prietenul tău a minţit. Ai cuvântul meu, fratele tău nu a plecat la Lys. Jur pe soare şi pe suliţă şi pe cei Şapte.

Arianne nu putea fi prostită atât de uşor.

— Atunci la Myr? Tyrosh? Ştiu că se află pe undeva dincolo de Marea Îngustă, angajând mercenari pentru a-mi fura dreptul meu din naştere.

Faţa tatălui ei se întunecă.

— Această neîncredere nu te onorează, Arianne. Quentyn ar trebui să fie cel care unelteşte împotriva mea. L-am trimis de aici pe când era doar un copil, mult prea tânăr ca să priceapă nevoile din Dorne. Anders Yronwood i-a fost mai tată decât mine, şi totuşi fratele tău rămâne credincios şi supus.

— De ce n-ar fi? Îl favorizezi, cum ai făcut-o întotdeauna. Arată ca tine, gândeşte ca tine şi intenţionezi să-i laşi lui Dornul, nu te mai obosi să negi. Ţi-am citit scrisoarea. Cuvintele încă ardeau strălucitoare ca focul în amintirile ei. *Într-o zi vei sta acolo unde stau eu şi vei stăpâni peste întreg Dornul,* aşa i-ai scris. Spune-mi, tată, când te-ai hotărât să mă dezmoşteneşti? A fost în ziua în care s-a născut Quentyn sau în cea în care m-am născut *eu?* Ce ţi-am făcut eu vreodată ca să mă urăşti atât de mult?

Spre furia ei, în ochi avea lacrimi.

— Nu te-am urât niciodată.

Glasul Prinţului Doran era firav ca un pergament şi plin de amărăciune.

— Arianne, nu înţelegi.

— Negi că ai scris aceste cuvinte?

— Nu. Asta a fost pe vremea când Quentyn s-a dus prima dată la Yronwood. Da, am intenţionat să-l las să-mi urmeze la tron. Pentru tine aveam alte planuri.

— Oh, da, spuse ea dispreţuitoare. Ce mai planuri. Gyles Rosby. Ben Beesbury Orbul. Grandison Barbă Colilie. Ei erau *planurile* tale. Nu-i dădu nicio şansă la replică. Ştiu că-i datoria mea să ofer un moştenitor pentru Dorn, n-am să uit *niciodată* asta. M-aş fi căsătorit şi încă bucuroasă, însă pretendenţii aduşi de tine au fost nişte insulte. M-ai scuipat în cap cu fiecare dintre ei. Dacă ai simţit vreo urmă de iubire pentru mine, de ce m-ai oferit lui *Walder Frey?*

— Pentru că ştiam că-l vei respinge. Trebuia să fiu văzut *încercând* să-ţi găsesc un consort odată ce-ai ajuns la o anumită vârstă, altfel ar fi apărut suspiciuni, însă n-am îndrăznit să-ţi aduc vreun pretendent pe care l-ai fi putut accepta. Ai fost promisă, Arianne.

Promisă? Arianne se holbă la el, parcă nevenindu-i să creadă.

— Ce tot spui? Altă minciună? N-ai zis niciodată…

— Pactul a fost pecetluit în secret. Am vrut să-ţi spun când vei fi ajuns la o anumită vârstă… m-am gândit, dar…

— Am douăzeci şi trei de ani, de şapte ani sunt femeie matură.

— Ştiu. Dacă te-am ţinut în ignoranţă atâta vreme, a fost numai ca să te protejez. Arianne, natura ta… pentru tine, un secret ar fi fost doar o poveste de pomină de şoptit noaptea în pat lui Garin şi lui Tyene. Garin bârfeşte aşa cum numai orfanii se pricep, iar Tyene nu ascunde nimic faţă de Obara şi Lady Nym. Iar dacă ei ar fi ştiut… Obara este prea atrasă de vin, iar Nym este prea apropiată de gemenii Fowler. Şi cine s-ar putea încrede în gemenii Fowler? *Nu mi-am putut asuma riscul.*

Se simţea pierdută, în plină confuzie. *Promisă. Am fost promisă.*

— Şi cine este? Cu cine-am fost logodită în toţi aceşti ani?

— Nu mai contează. E mort.

Asta o lăsă mai uimită ca niciodată.

— Bătrânii sunt aşa de firavi. A fost vreun şold frânt, o răceală, guta?

— A fost un cazan cu aur topit. Noi, prinţii, ne facem cu mare grijă planurile, dar zeii le spulberă între cele patru zări.

Prinţul Doran făcu un gest de lehamite cu mâna sa roşie, iritată.

— Dornul va fi al tău. Ai cuvântul meu pentru asta, dacă mai are vreo însemnătate pentru tine. Fratele tău Quentyn are un

drum mai greu de străbătut.

— Ce drum? Arianne îl privea bănuitoare. Ce mai ţii ascuns? Să mă ierte cei Şapte, dar m-am săturat de secrete. Spune-mi şi restul poveştii, tată… sau numeşte-l pe Quentyn drept moştenitorul tău şi trimite după Hotah cu securea lui şi lasă-mă să mor lângă verişoarele mele.

— Tu chiar crezi că aş putea să le vătăm pe fiicele fratelui meu? Tatăl ei făcu o strâmbătură. Lui Obara, Nym şi Tyene nu le lipseşte nimic, în afară de libertate, iar Ellaria şi fiicele sale sunt instalate foarte confortabil la Grădinile de Apă. Dorea se distrează doborând portocalele de prin copaci cu buzduganul ei, iar Elia şi Obella au devenit spaima iazurilor. Oftă. N-a trecut multă vreme de când te jucai şi tu pe-acolo. Obişnuiai să te caţeri pe umerii altei fete… o fată înaltă, cu părul fin şi bălai…

— Jeyne Fowler, ori sora ei, Jennelyn. Trecuseră ani de zile de când Arianne nu se mai gândise la asta. Oh, şi Frynne, tatăl ei era fierar. Avea părul castaniu. Cu toate astea, Garin era favoritul meu. Când eram călare pe umerii lui nimeni nu ne putea învinge, nici măcar Nym şi fata aceea cu părul verde, din Tyrosh.

— Fata cu părul verde era fiica Arhontelui. Era cât pe ce să te trimit la Tyrosh în locul ei. L-ai fi servit pe Arhonte ca paharnică şi te-ai fi putut întâlni în secret cu logodnicul tău, dar mama ta a ameninţat că se va vătăma singură dacă-i mai iau vreunul dintre copii, iar eu… eu n-am putut să-i fac aşa ceva.

Povestea lui devine din ce în ce mai ciudată.

— Acolo a plecat Quentyn? La Tyrosh, să o curteze pe fiica cu părul verde a Arhontelui?

Tatăl ei ridică una dintre piesele de *cyvasse.*

— Trebuie să ştiu cum ai aflat de plecarea lui Quentyn peste graniţă. Fratele tău a plecat împreună cu Cletus Yronwood, Maesterul Kedry şi trei dintre cei mai buni tineri cavaleri ai Lordului Yronwood într-o călătorie lungă şi periculoasă, cu un final nesigur. A plecat să ne aducă înapoi văpaia dorinţei inimii noastre.

Ea-şi miji ochii.

— Şi care-i dorinţa inimii noastre?

— Răzbunarea. Glasul îi era stins, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să tragă cineva cu urechea. Dreptatea. Prinţul Doran îi împinse în palmă, cu degetele lui îngroşate de gută, un dragon

de onix, şi-i şopti: *Foc şi sânge.*

ALAYNE

Răsuci inelul de fier şi crăpă uşa.

— Prigorel? strigă ea. Pot să intru?

— Ai grijă, nobilă doamnă, o preveni bătrâna Gretchel, frângându-şi mâinile. Stăpânul a aruncat cu oala de noapte după maester.

— Atunci înseamnă că nu mai are cu ce să arunce după mine. N-ai nimic de făcut? Iar tu, Maddy… sunt toate ferestrele închise şi cu obloanele trase? Au fost acoperite toate mobilele?

— Toate, nobilă doamnă, zise Maddy.

— Mai bine asigură-te că-i aşa.

Alayne se strecură în dormitorul întunecat.

— Sunt eu, Prigorel.

Cineva pufni în întuneric.

— Eşti singură?

— Sunt, stăpâne.

— Apropie-te, atunci. Dar numai tu.

Alayne închise cu fermitate uşa în urma ei. Era din stejar masiv, de zece centimetri grosime; Maddy şi Gretchel puteau să asculte cât pofteau, dar nu vor auzi nimic. Era foarte bine. Gretchel îşi putea ţine gura, însă Maddy bârfea fără nicio ruşine.

— Te-a trimis Maester Colemon? întrebă băiatul.

— Nu, minţi ea. Am auzit că Prigorelul meu drag e bolnav.

După întâlnirea sa cu oala de noapte, maesterul alergase la Ser Lothor, iar Brune venise la ea.

— Dacă nobila doamnă ar putea să-l convingă frumos să iasă din pat, spusese cavalerul, nu voi mai fi nevoit să-l trag eu jos.

Nu putem lăsa să se întâmple asta, îşi zise ea. Când Robert era tratat dur, putea să intre în criza lui de tremurături.

— Eşti flămând, stăpâne? îl întrebă ea pe micul lord. S-o trimit pe Maddy jos după frişcă şi mure, sau ceva pâine caldă şi unt?

Îşi aminti prea târziu că nu era niciun fel de pâine caldă; bucătăriile erau închise şi cuptoarele reci. *Dacă asta-l scoate pe Robert din pat, merită să ne complicăm cu aprinderea unui foc,* îşi spuse ea.

— Nu vreau de mâncare, zise micul lord cu o voce ascuţită şi tremurătoare. Am de gând să stau în pat astăzi. Dacă vrei, poţi să-mi citeşti.

— Aici e prea întuneric pentru citit.

Draperiile grele trase în faţa ferestrelor lăsau dormitorul într-o

beznă ca noaptea.

— A uitat Prigorelul meu ce zi este astăzi?

— Nu, spuse el, dar nu merg. Vreau să rămân în pat. Poţi să-mi citeşti despre Cavalerul Înaripat.

Cavalerul Înaripat era Ser Artys Arryn. Legenda susţinea că îi condusese pe Primii Oameni afară din Vale şi că zburase până pe vârful Lăncii Uriaşului pe un şoim imens pentru a-l ucide pe Regele Grifon. Existau sute de poveşti despre aventurile sale. Micul Robert le cunoştea pe toate atât de bine încât le putea recita din memorie, însă îi plăcea să i se citească.

— Puiule, trebuie să plecăm, îi spuse ea băiatului, însă promit că-ţi voi citi *două* poveşti despre Cavalerul Înaripat atunci când ajungem la Porţile Lunii.

— Trei, spuse el imediat.

Indiferent ce-i ofereai, Robert voia întotdeauna mai mult.

— Trei, se învoi ea. Pot să las să pătrundă câteva raze de soare?

— Nu. Mă dor ochii de la lumina puternică. Vino în pat, Alayne.

Ea se duse însă la ferestre, dând ocol oalei de noapte sparte. Mai degrabă îi putea simţi mirosul decât s-o vadă.

— N-am să le deschid foarte tare. Doar atât cât să văd faţa Prigorelului meu.

El pufni.

— Dacă chiar trebuie…

Draperiile erau din catifea albastră, moale. Trase puţin de una, cât o lungime de deget, şi o legă. Particule de praf dansau în raza de lumină palidă a dimineţii. Geamurile mici, în formă de diamant, erau acoperite de gheaţă. Alayne frecă unul dintre geamuri cu podul palmei, curăţând destul cât să poată zări cerul albastru, strălucitor, şi o văpaie albă dinspre munţi. Eyrie era învăluit într-o mantie îngheţată, Lancea Uriaşului de deasupra era îngropată în zăpezi până la şold.

Când se răsuci din nou, Robert Arryn era sprijinit de perne şi se uita la ea. *Lordul de Eyrie şi Apărătorul Văii.* O pătură din lână îl acoperea de la şolduri în jos. Mai sus, era dezgolit, un băiat palid, cu păr lung ca al unei fete. Robert avea braţe şi picioare fusiforme, un piept moale şi scobit spre interior şi o burtă mică, iar ochii-i erau mereu injectaţi şi-i curgeau. *Nu are ce face. S-a născut mic şi bolnăvicios.*

— Eşti foarte puternic în această dimineaţă, stăpâne. Îi plăcea să i se spună cât e de puternic. Să le pun pe Maddy şi Gretchel să-ţi aducă apă fierbinte pentru baie? Maddy o să te frece pe spate şi o să te spele pe cap, ca să fii curat şi să arăţi ca un domn pentru călătoria ta. N-ar fi grozav aşa?

— Nu. O urăsc pe Maddy. Are un neg pe pleoapă şi mă freacă atât de tare încât mă doare. Mămica mea nu făcea niciodată aşa când mă freca.

— Am să-i spun lui Maddy să nu-l mai frece aşa de tare pe Prigorelul meu. Te vei simţi mai bine când vei fi spălat şi curat.

— Fără baie, ţi-am *spus* deja, mă doare îngrozitor capul.

— Să-ţi aduc o compresă caldă pentru frunte? Sau un pocal cu vin al viselor? Doar puţin. Mya Stone aşteaptă la Cer şi se va simţi jignită dacă te apuci să moţăi în faţa ei. Ştii cât de mult te iubeşte.

— Numai că eu n-o iubesc pe *ea.* E doar o îngrijitoare de catâri, pufni Robert. Maesterul Colemon mi-a pus ceva infect în lapte, azi-noapte. I-am simţit gustul. I-am spus că vreau lapte dulce, dar nu mi-a adus. Nici măcar atunci când i-am *poruncit* asta. Eu sunt stăpânul, ar trebui să facă ce-i spun eu. Dar nimeni nu face ce *spun* eu.

— Am să discut cu el, promise Alayne, dar numai dacă te scoli din pat. Prigorel, afară-i minunat. Soarele străluceşte, este o zi perfectă să coborâm de pe munte. Catârii ne aşteaptă la Cer, cu Mya…

Gura lui începu să-i tremure.

— Îi urăsc pe catârii ăia puturoşi. Odată, unul a încercat să mă muşte! Să-i spui Myei ăleia că rămân aici. Părea gata-gata să izbucnească în plâns. Nimeni nu mă poate răni atât timp cât stau aici. Eyrie este impenetrabilă.

— Cine să dorească să-l rănească pe Prigorelul meu? Lorzii şi cavalerii tăi te adoră, iar oamenii de rând te ovaţionează.

Se teme, îşi zise ea, *şi pe bună dreptate.* De când căzuse nobila sa mamă, băiatul nici măcar nu ieşea pe balcon, iar drumul de la Eyrie până la Porţile Lunii era destul de periculos încât să intimideze pe oricine. Şi Alayne îşi simţise inima-n gât când urcase cu Lady Lysa şi Lordul Petyr, şi toată lumea căzuse de acord că să cobori era chiar şi mai înspăimântător, din moment ce erai obligat să priveşti în jos tot timpul. Mya putea povesti despre lorzi măreţi şi cavaleri neînfricaţi care păliseră şi

îşi udaseră ce aveau pe dedesubt când ajunseseră pe munte.

Şi niciunul nu avea boala tremuratului.

Dar asta nu servea la nimic. Toamna încă mai zăbovea pe fundul văii, caldă şi aurie, însă iarna încercuise vârfurile munţilor. Suportaseră trei furtuni de zăpadă şi una cu gheaţă care transformase castelul într-un cristal timp de două săptămâni. Poate că Eyrie era impenetrabilă, dar în curând urma să fie şi inaccesibilă, iar drumul în jos devenea tot mai periculos pe zi ce trecea. Majoritatea servitorilor şi soldaţilor de la castel coborâseră deja. Numai vreo duzină mai rămăseseră sus, pentru a-l servi pe Lordul Robert.

— Prigorel, spuse ea cu blândeţe, coborârea va fi chiar o distracţie, ai să vezi. Ser Lothor va veni cu noi, şi Mya. Catârii ei au urcat şi au coborât pe acest munte străvechi de mii de ori.

— Urăsc catârii, insistă el. Catârii sunt răi. Ţi-am mai *spus,* unul a încercat să mă muşte când eram mic.

Robert nu învăţase niciodată să călărească aşa cum trebuia. Catâri, cai, măgari, nu era nicio diferenţă; pentru el, cu toţii erau doar nişte jivine înspăimântătoare, la fel de îngrozitoare ca dragonii sau grifonii. Fusese adus în Vale la şase ani, călărind cu capul lăsat între sânii plini de lapte ai mamei sale, şi de atunci nu mai plecase din Eyrie.

Totuşi acum trebuiau să plece, înainte ca gheaţa să se închidă cu totul în jurul castelului. Nu se putea şti cât va ţine vremea asta.

— Mya îi va împiedica pe catâri să muşte, zise Alayne, iar eu am să călăresc în urma ta. Sunt doar o fată şi nu sunt atât de puternică şi de curajoasă ca tine. Dacă şi eu pot s-o fac, ştiu că şi tu poţi, dragule.

— Aş *putea* s-o fac, spuse Lordul Robert, dar nu vreau. Îşi şterse cu dosul mânecii nasul care-i curgea. Spune-i Myei că am de gând să rămân în pat. Poate c-am să cobor mâine, dacă mă simt mai bine. Astăzi e prea frig afară şi mă doare capul. Poţi să bei şi tu lapte dulce şi-am să-i spun lui Gretchel să ne aducă şi nişte faguri să mâncăm. O să dormim şi o să ne pupăm şi o să ne jucăm, iar tu o să-mi citeşti despre Cavalerul Înaripat.

— Am să-ţi citesc. Trei poveşti, după cum am promis… când ajungem la Porţile Lunii.

Alayne începea să-şi piardă răbdarea. *Trebuie să plecăm,* îşi reaminti ea, *altfel vom fi tot deasupra zăpezii când va apune*

soarele.

— Lordul Nestor a pregătit un ospăţ de bun venit, cu supă de ciuperci, carne de căprioară şi prăjituri. Nu vrei să-l dezamăgeşti, nu-i aşa?

— Vor fi prăjituri cu lămâie?

Lordului Robert îi plăceau la nebunie prăjiturile cu lămâie, poate şi pentru că-i plăceau şi Alaynei.

— Lămâioase, prăjituri lămâioase cu lămâie, îl asigură ea, şi poţi să iei câte vrei tu.

— Şi o sută? voi el să ştie. Aş putea să iau o *sută?*

— Dacă aşa vrei tu.

Fata se aşeză pe pat şi-i netezi părul lung şi fin.

Are un păr frumos. Lady Lysa îl periase chiar ea noapte de noapte şi-l tundea când trebuia tuns. După ce căzuse, Robert suferise câte un atac îngrozitor de tremurături ori de câte ori venea cineva cu vreun tăiş, aşa că Petyr poruncise ca părul să-i fie lăsat să crească. Alayne răsuci o şuviţă în jurul degetului şi spuse:

— Cobori acum din pat ca să te putem îmbrăca?

— Vreau o sută de prăjituri cu lămâie şi *cinci* poveşti!

Mi-ar plăcea să-ţi dau o sută de bătăi la fund şi cinci palme. Nu ai mai îndrăzni să te porţi aşa dacă ar fi Petyr aici. Micul lord avea o frică foarte sănătoasă de tatăl său vitreg. Alayne se forţă să zâmbească.

— După cum doreşte stăpânul meu. Însă nu vei primi nimic înainte să te speli şi să te îmbraci şi să te pui în mişcare. Haide, înainte să se termine dimineaţa.

Îl apucă strâns de mână şi-l trase din pat.

Însă, înainte să apuce să cheme servitorii, Prigorel o cuprinse cu mâinile lui slăbănoage şi o sărută. Era un sărut de băieţel, stângaci. Tot ceea ce făcea Robert Arryn era stângaci. *Dacă-mi închid ochi, aş putea pretinde că este Cavalerul Florilor.* Ser Loras îi dăduse, odată, un trandafir roşu Sansei Stark, însă n-o sărutase niciodată… şi niciun Tyrell n-o va săruta vreodată pe Alayne Stone. Drăguţă cum era, se născuse de partea greşită a păturii.

Când buzele băiatului le atinseră pe ale sale, se trezi gândindu-se la un alt sărut. Încă-şi mai putea aminti cum îl simţise, când gura lui crudă se lipise de a ei. Venise la Sansa pe întuneric, precum focul verde care umple cerul. *A luat un cântec*

şi un sărut şi nu mi-a lăsat nimic, doar o mantie însângerată.

Nu conta. Ziua aceea nu mai era, şi nici Sansa.

Alayne îl dădu la o parte pe micul stăpân.

— Ajunge. Mă poţi săruta din nou când ajungem la Porţi, dacă te ţii de cuvânt.

Maddy şi Gretchel aşteptau afară, împreună cu Maesterul Colemon. Maesterul îşi spălase zoaiele nopţii din păr şi-şi schimbase roba. Veniseră şi scutierii lui Robert. Terrance şi Gyles puteau întotdeauna să adulmece necazurile.

— Lordul Robert se simte mai în puteri, le spuse Alayne slujnicelor. Aduceţi apă fierbinte pentru baia sa, dar aveţi grijă să nu-l opăriţi. Şi nu-l trageţi de păr când îi descâlciţi şuviţele. Detestă asta.

Unul dintre scutieri chicoti până când ea anunţă:

— Terrance, pregăteşte-i Înălţimii Sale hainele de călărie şi cea mai călduroasă dintre mantii. Gyles, tu poţi să mături resturile oalei de noapte sparte.

Gyles Grafton se bosumflă.

— Nu-s femeie de serviciu.

— Fă cum porunceşte Lady Alayne, altfel Lothor Brune va afla de asta, zise Maesterul Colemon.

O urmă pe coridor şi în jos, pe scările şerpuitoare.

— Îţi sunt recunoscător pentru intervenţie, nobila mea doamnă. Te pricepi să vorbeşti cu el. Ezită. Ai observat vreun tremur în timp ce ai fost cu el?

— Degetele i-au tremurat puţin când i-am ţinut mâna, asta-i tot. Spune că i-ai pus ceva infect în lapte.

— Infect? Colemon clipi nedumerit, iar mărul din gât i se mişca în sus şi-n jos. Eu de-abia dacă… i-a curs sânge din nas?

— Nu.

— Bine. Asta-i bine.

Lanţul său zdrăngăni uşor în timp ce dădu din capul cocoţat în vârful unui gât ridicol de lung şi de subţire.

— Această coborâre… nobila mea doamnă, ar putea fi mai sigură dacă am amesteca în laptele Înălţimii Sale puţin mac. Mya Stone ar putea să-l lege de spatele catârului ei cu pasul cel mai sigur în timp ce doarme.

— Lordul din Eyrie nu poate coborî de pe munte legat ca un sac de orz.

Alayne era absolut sigură de asta. Să nu îndrăznească să lase

ca întreaga grozăvie a fragilităţii şi laşităţii lui Robert să fie cunoscută de prea mulţi, o avertizase tatăl ei. *Aş vrea să fie aici. El ar şti ce-i de făcut.*

Petyr Baelish se afla dincolo de Vale totuşi, însoţindu-l pe Lordul Lyonel Corbray la nunta sa. Văduv, de patruzeci şi ceva de ani, Lordul Lyonel urma să se însoare cu fata bine legată, de şaisprezece ani, a unui negustor din Gulltown. Petyr aranjase chiar el potriveala. Umbla vorba că zestrea fetei era ceva copleşitor; trebuia să fie aşa, din moment ce ea era femeie de rând, prin naştere. Urmau să fie acolo şi vasalii lui Corbray, împreună cu lorzii Waxley, Grafton, Lynderly, câţiva mici lorzi şi cavaleri cu pământuri… precum şi Lordul Belmore, cel care se împăcase recent cu tatăl ei. Se aşteptau ca ceilalţi Lorzi Declaranţi să evite nunta, aşa că prezenţa lui Petyr era necesară.

Alayne înţelegea toate astea foarte bine, însă însemna că povara aducerii lui Prigorel de pe munte îi revenea ei.

— Daţi-i Înălţimii Sale o ceaşcă de lapte dulce, îi spuse ea maesterului. Asta-l va scuti de tremurături pe parcursul coborâşului.

— A primit una acum nici trei zile, obiectă Colemon.

— Şi-a mai vrut una noaptea trecută, dar i-ai refuzat-o.

— Ar fi fost prea curând. Nobilă doamnă, nu înţelegi. Aşa cum i-am explicat şi Lordului Protector, o doză de somn-dulce va împiedica criza, însă nu va părăsi carnea şi cu timpul…

— Timpul nu va mai conta dacă Înălţimea Sa va avea un atac şi va cădea de pe munte. Dacă ar fi tata aici, ştiu că ţi-ar spune să-l linişteşti pe Lordul Robert cu orice preţ.

— Încerc, nobilă doamnă, însă atacurile devin tot mai violente şi sângele-i atât de subţire, nu îndrăznesc să-i mai aplic lipitori. Somn-dulce… Eşti *sigură* că nu-i curge sânge din nas?

— Îşi trăgea nasul, admise Alayne, însă n-am văzut sânge.

— Trebuie să vorbesc cu Lordul Protector. Acest ospăţ… este, oare, înţelept, după greutatea coborârii?

— Nu va fi un ospăţ mare, îl asigură ea. Nu vor fi mai mult de patruzeci de invitaţi. Lordul Nestor şi curtea sa, Cavalerul Porţii, câţiva lorzi mai puţin importanţi şi însoţitorii lor…

— Lordului Robert îi displac persoanele necunoscute, ştii asta, şi acolo se va bea, va fi gălăgie… *muzică.* Muzica îl înspăimântă.

— Muzica îl linişteşte, îl corectă ea, mai ales harpa mare.

Cântatul este cel pe care nu-l suportă, de când Marillion i-a ucis mama.

Alayne spusese minciuna de atâtea ori încât îşi amintea întâmplarea mai degrabă aşa; cealaltă variantă i se părea mai mult un vis urât, care, uneori, îi tulbura somnul.

— Lordul Nestor nu va avea cântăreţi la ospăţul său, numai flautişti şi scripcari, pentru dansuri.

Ce va face ea când va începe muzica? Era o întrebare încuietoare, căreia mintea şi inima ei îi răspundeau diferit. Sansei îi plăcea să danseze, însă Alayne…

— Dă-i o ceaşcă de lapte dulce înainte să plecăm şi o alta la ospăţ, şi atunci nu vor fi probleme.

— Prea bine. Se opriră la capătul treptelor. Însă asta trebuie să fie ultima. Pentru cel puţin jumătate de an, dacă nu şi mai mult.

— Cel mai bine-ar fi să discuţi asta direct cu Lordul Protector.

Ea trecu de uşă şi traversă curtea. Colemon nu voia decât ce era mai bun pentru cel aflat în îngrijirea sa, Alayne ştia asta, însă ce era mai bine pentru copilul Robert nu era întotdeauna valabil şi pentru Lordul Arryn. Petyr pomenise şi de asta, şi era cât se putea de adevărat. *Maesterului Colemon îi pasă numai de băiat, însă tata şi cu mine avem griji mult mai mari.*

Zăpada veche acoperea curtea, iar ţurţurii atârnau de terase şi de turnuri precum suliţele de gheaţă. Castelul Eyrie era construit din piatră albă, bună, iar mantia iernii îl făcea să fie chiar şi mai alb. *Atât de frumos,* îşi zise Alayne, *atât de impenetrabil.* Nu putea iubi acest loc, indiferent cât de mult încercase. Înainte chiar ca străjerii şi servitorii să fi coborât, castelul părea pustiu ca un mormânt, impresie şi mai accentuată când Petyr Baelish lipsea. Nu cânta nimeni acolo, nu de la Marillion încoace. Nimeni nu râdea prea tare. Chiar şi zeii erau tăcuţi. Eyrie se fălea cu un sept, însă nu avea un septon; cu o pădure a zeilor, dar nu avea un copac al inimii. *Nicio rugăciune nu primeşte răspuns aici,* se gândea ea adesea, cu toate că în unele zile se simţea atât de singură încât trebuia să încerce. Numai vântul îi răspundea, oftând fără încetare în jurul celor şapte turnuri subţiri şi zgâlţâind Poarta Lunii de fiecare dată când bătea în rafale. *Va fi şi mai rău iarna,* ştia ea. *Iarna, aici va fi o închisoare albă şi îngheţată.*

Cu toate astea, gândul de a pleca o înspăimânta aproape la

fel de mult pe cât îl îngrozea şi pe Robert, doar că ea ascundea asta mai bine. Tatăl ei spunea că nu era nicio ruşine să te temi, doar dezvăluirea fricii era ruşinoasă. „Toţi oamenii trăiesc cu frica în sân”, afirma el. Alayne nu era sigură că îl crede. Pe Petyr Baelish nu-l înspăimânta nimic. *A spus asta doar ca să-mi dea mie curaj.* Va avea nevoie de curaj, acolo, jos, unde şansele de a fi demascată erau mult mai mari. Prietenii lui Petyr de la curte îi trimiseseră vorbă că regina avea oameni care-i căutau pe Pezevenghi şi pe Sansa Stark. *Asta ar însemna să-mi pierd capul dacă voi fi găsită,* îşi reaminti ea în timp ce cobora o scară din trepte de piatră îngheţată. *Trebuie să fiu Alayne tot timpul, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.*

Lothor Brune se afla în camera vinciurilor, ajutându-l pe Mord, temnicerul, şi pe cei doi slujitori să înghesuie cufere cu haine şi baloturi de stofă în şase ciubăre din lemn de stejar, suficient de mari încât să încapă în ele câte trei oameni. Vinciurile mari, cu lanţuri, erau calea cea mai uşoară de ajuns la castelul de etapă Cer, aflat la aproape două sute de metri sub ei; altfel, trebuia să cobori pe un coş din piatră săpat în munte, dintr-o pivniţă. *Sau să mergi pe unde a luat-o Marillion, şi Lady Lysa înaintea lui.*

— S-a dat băiatul jos din pat? întrebă Ser Lothor.

— Acum îl îmbăiază. Va fi gata într-o oră.

— Să sperăm că va fi. Mya nu va aştepta mai mult de amiază.

Camera vinciurilor era neîncălzită, aşa că respiraţia li se aburea cu fiecare cuvânt rostit.

— Va aştepta, zise Alayne. Trebuie să aştepte.

— Nu fii atât de convinsă, domniţă. E pe jumătate catâr chiar ea. Cred că ne-ar lăsa pe toţi să flămânzim mai degrabă decât să-şi primejduiască animalele.

Zâmbi spunând asta. *Zâmbeşte de fiecare dată când vorbeşte despre Mya Stone.*

Mya era mult mai tânără decât Ser Lothor, însă când Petyr aranja căsătoria dintre Lordul Corbray şi fiica negustorului său, îi spusese că fetele tinere erau întotdeauna mai fericite cu bărbaţii mai vârstnici. „Inocenţa şi experienţa formează întotdeauna un mariaj perfect”, proclama el.

Alayne se întreba ce părere avea Mya despre Ser Lothor. Cu nasul lui borcănat, fălcile pătrate şi smocul de păr lânos, încărunţit, Brune nu putea fi socotit un bărbat arătos, însă nu era nici *pocit.*

Are o faţă comună, însă e una cinstită. Cu toate că ajunsese la rangul de cavaler, originea lui Ser Lothor era foarte modestă. Într-o noapte îi spusese că se înrudea cu familia Brune de Brownhollow, o veche familie de cavaleri de la Capul Ghearei Despicate. „M-am dus la ei când a murit tata”, mărturisi el, „însă s-au răhăţit pe mine şi-au zis că nu-s din sângele lor.”

Refuza să spună ce s-a întâmplat mai departe, doar că aflase tot ceea ce ştia despre arme pe calea cea grea. Sobru, era un bărbat tăcut şi puternic. *Iar Petyr spune că este loial. Se încrede în el la fel de mult ca în toţi ceilalţi.* Brune ar fi potrivit pentru o fată bastardă, precum Mya Stone, se gândi ea. *Ar fi fost altceva dacă tatăl ei ar fi recunoscut-o, dar n-a făcut-o niciodată. Iar Maddy spune că nici fecioară nu-i.*

Mord îşi ridică biciul şi-l pocni, iar prima pereche de boi începu să se învârtească în cerc, răsucind vinciul. Lanţul se desfăşură, zdrăngănind pe când se târa pe piatră, iar ciubărul de stejar se legăna în timp ce-şi începea lunga coborâre spre Cer. *Bieţii boi,* se gândi Alayne. Mord avea să le taie gâtul şi să-i măcelărească înainte de plecare, lăsându-i pradă vulturilor. Ceea ce rămânea până la redeschiderea castelului Eyrie urma să fie pus la frigare la festivalul primăverii, dacă nu se va fi stricat între timp. O bună rezervă de carne îngheţată bocnă prevestea o vară îmbelşugată, spunea bătrâna Gretchel.

— Nobilă domniţă, zise Ser Lothor, ar fi bine să ştii asta. Mya n-a urcat singură. Lady Myranda este cu ea.

— Oh.

De ce-ar călări până sus, pe munte, doar pentru a coborî din nou? Myranda Royce era fiica Lordului Nestor. Singura oară când Sansa vizitase Porţile Lunii, în drum spre Eyrie, împreună cu mătuşa sa Lysa şi cu Lordul Petyr, ea lipsise, însă Alayne auzise multe despre ea de atunci, de la soldaţii şi de slujnicele din Eyrie. Mama ei murise demult, aşa că Lady Myranda se ocupa de întreţinerea castelului tatălui ei; acolo, curtea era mai plină de viaţă când era ea acasă decât atunci când lipsea, după cum spunea un zvon. „Mai devreme sau mai târziu, vei da de Myranda Royce”, o avertizase Petyr. „Când se va întâmpla, fii prudentă. Îi place să joace rolul proastei vesele, dar înlăuntrul ei este mai vicleană decât tatăl ei. Ai grijă ce vorbeşti prin preajma ei.”

Voi avea, îşi spuse, *însă n-am avut cum să ştiu că voi începe*

atât de repede.

— Robert va fi încântat. Lui îi plăcea de Myranda Royce. Acum trebuie să mă ierţi, ser, dar trebuie să termin de făcut bagajele.

Când rămase singură, urcă treptele înapoi spre camera ei, pentru ultima oară. Ferestrele fuseseră izolate şi oblonite, mobilele acoperite. Câteva dintre lucrurile ei fuseseră deja luate, celelalte erau împachetate deja. Toate mătăsurile şi fineţurile lui Lady Lysa urmau să fie lăsate în urmă. Cele mai fine pânzeturi şi cele mai moi catifele, dantelele myrisheze bogat brodate; toate rămâneau. Acolo, jos, Alayne trebuia să se îmbrace cu modestie, ca orice fată de origine umilă. *Nu contează,* îşi spuse ea. *Nici aici n-am îndrăznit să pun pe mine cele mai bune haine.*

Gretchel desfăşase patul şi întinsese restul veşmintelor ei. Alayne purta deja ciorapi lungi din lână pe sub rochie, peste stratul dublu de lenjerie. Acum îşi puse o tunică din lână de oaie şi o mantie cu glugă, din blană, prinzând-o cu o broşă lăcuită, sub forma unui mierloi, un dar din partea lui Petyr. Mai avea şi o eşarfă şi o pereche de mănuşi de piele, tivite cu blană, pentru a se potrivi cu cizmele ei de călărie. Când şi le puse pe toate, se simţi la fel de grasă şi de îmblănită ca un pui de urs. *Voi fi bucuroasă să le am pe munte,* trebui să-şi reamintească. Mai aruncă o ultimă privire prin încăpere înainte să plece. *Am fost în siguranţă aici,* se gândi, *însă acolo jos…*

Când Alayne reveni în camera vinciurilor, o găsi pe Mya Stone aşteptând nerăbdătoare împreună cu Lothor Brune şi cu Mord. *Trebuie să fi urcat într-un ciubăr, să vadă de ce durează atât.* Subţire şi musculoasă, Mya arăta la fel de dură ca pielea vechilor costume de călărie pe care le purta pe sub cămaşa de zale argintii. Părul îi era negru ca pana corbului, atât de scurt şi de ţepos încât Alayne bănuia că şi-l tăia cu un pumnal. Ochii Myei erau cea mai spectaculoasă trăsătură a sa, mari şi albaştri. *Ar putea fi drăguţă dacă s-ar înveşmânta ca o fată.* Alayne se trezi întrebându-se dacă Ser Lothor o plăcea cel mai mult în fier şi piele, sau o visa îmbrăcată în dantele şi mătăsuri. Myei îi plăcea să spună că tatăl ei fusese un ţap, iar mama ei o bufniţă, dar Alayne aflase adevărata poveste de la Maddy. *Da,* îşi spuse ea, privind-o acum, *are şi ochii, şi părul lui, părul des şi negru pe care el îl avea la fel ca Renly.*

— Unde-i? întrebă fata bastardă.

— Înălţimea Sa este îmbăiat şi îmbrăcat.

— Trebuie să se cam grăbească. Se face tot mai rece, nu simţiţi? Trebuie să ajungem dincolo de Zăpadă înainte să coboare soarele.

— Cât e de aprig vântul? o întrebă Alayne.

— Ar putea fi şi mai rău... şi aşa va fi, dar după lăsarea întunericului.

Mya îşi dădu de pe ochi o şuviţă de păr.

— Dacă se mai îmbăiază mult, vom rămâne aici ca într-o capcană, întreaga iarnă, fără nimic de mâncat în afară de noi înşine.

Alayne nu mai ştia ce să spună la aşa ceva. Din fericire, fu salvată de sosirea lui Robert Arryn. Micul lord purta catifea albastră precum cerul, un lanţ de aur şi safire şi o mantie albă, din blană de urs. Scutierii săi ţineau fiecare de câte-un capăt, ca să nu o târască pe podea. Maesterul Colemon îi acompania într-o mantie cenuşie jerpelită, tivită cu blană de veveriţă. Gretchel şi Maddy nu erau prea departe în urmă-i.

Când simţi vântul rece atingându-i faţa, Robert scânci, dar Terrance şi Gyles erau în spatele lui, ca să nu poată fugi.

— Stăpâne, zise Mya, vrei să călăreşti cu mine?

Prea brusc, se gândi Alayne. *Ar fi trebuit să-l întâmpine cu un zâmbet, să-i spună cât de puternic şi de curajos arată.*

— Vreau cu Alayne, zise Lordul Robert. Merg numai cu ea.

— Ciubărul ne poate duce pe toţi trei.

— Eu o vreau numai pe Alayne. Tu puţi toată, ca un catâr.

— După cum doreşti.

Chipul Myei nu trăda nicio reacţie.

Unele dintre lanţurile vinciurilor erau fixate pe coşuri de răchită, altele pe ciubăre solide de stejar. Cel mai mare dintre ele era mai înalt decât Alayne, cu doage de fier care îi încingeau şipcile de un maro-închis. Chiar şi aşa, simţea noduri în gât când îl luă pe Robert de mână şi-l ajută să intre. Odată ce trapa se închise în urma lor, lemnul îi înconjura din toate părţile. Numai sus era deschis. *E mai bine aşa,* îşi zise ea, *nu ne putem uita în jos.* Dedesubt erau numai Cerul şi cerul. Două sute de metri de cer. Pentru un moment, se trezi întrebându-se cât de mult îi luase mătuşii sale să cadă de la o asemenea înălţime şi care-i fusese ultimul gând când muntele se apropia în viteză de ea. *Nu, nu trebuie să gândesc în aceşti termeni. N-am voie!*

— LIBER! se auzi strigătul lui Ser Lothor. Cineva împinse ciubărul cu putere. Se legănă şi pocni, se frecă de podea, apoi se balansă eliberat. Auzi pocnetul biciului lui Mord şi zăngănitul lanţului. Începură să coboare, smucit şi sacadat la început, apoi mult mai lin. Faţa lui Robert era palidă şi avea ochii bulbucaţi, însă mâinile-i erau nemişcate. Eyrie se micşora deasupra lor. Celulele deschise de la nivelurile inferioare făceau castelul să semene cu un fagure văzut de jos. *Un fagure făcut din gheaţă,* cugetă Alayne, *un castel făcut din zăpadă.* Putea auzi vântul fluierând în jurul ciubărului.

La treizeci de metri mai jos, îi înşfăcă o pală bruscă de vânt. Ciubărul se legănă într-o parte şi-n alta, răsucindu-se în aer, apoi se izbi puternic de peretele de stâncă din spatele lor. Schije de gheaţă căzură în valuri asupra lor, iar stejarul pârâi şi se întinse. Robert scăpă un icnet şi se agăţă de ea, îngropându-şi faţa între sânii ei.

— Stăpânul meu are curaj, zise Alayne când îl simţi tremurând. Eu sunt atât de speriată încât de-abia dacă mai pot să scot o vorbă, dar tu nu.

Îl simţi dând din cap.

— Cavalerul Înaripat a fost curajos, tot aşa sunt şi eu, se împăuna el în corsajul ei. Sunt un *Arryn.*

— Vrea Prigorelul meu să mă ţină strâns? întrebă ea, cu toate că deja o îmbrăţişase atât de aprig încât de-abia dacă mai putea respira.

— Dacă vrei tu, şopti el.

Şi, ţinându-se strâns unul de celălalt, îşi continuară călătoria direct spre Cer.

Să numeşti aşa ceva „castel” e ca şi cum i-ai spune „lac” băltoacei de pe podeaua privatei, se gândi Alayne când ciubărul fu deschis pentru ca ei să poată ieşi. Cer nu era mai mult decât un zid de forma unei semiluni, din piatră fără mortar, închizând o margine de piatră şi gura căscată a unei caverne. În interior erau magazii şi grajduri, o sală lungă, naturală, şi mânerele dăltuite care duceau până sus, spre Eyrie. Afară, terenul era presărat cu roci sparte şi stânci. Rampe de pământ facilitau accesul spre zid. Două sute de metri mai sus, Eyrie era atât de mic încât îl putea ascunde cu mâna ei, însă departe, jos, Valea se întindea verde şi aurie.

În castel îi aşteptau douăzeci de catâri, împreună cu doi dintre

îngrijitori şi Lady Myranda Royce. Fiica Lordului Nestor se dovedi a fi o femeie scundă şi corpolentă, cam de-o seamă cu Mya Stone, însă în timp ce Mya era subţire şi musculoasă, Myranda avea un trup moale care împrăştia un miros dulceag şi coapse zdravene, era lată în şolduri şi extrem de pieptoasă. Cârlionţii ei castanii, groşi, încadrau obrajii rotunzi şi rumeni, o gură mică şi o pereche de ochi căprui, neastâmpăraţi. Când Robert se căţără cu grijă afară din ciubăr, ea îngenunche pe un petic de zăpadă pentru a-i săruta mâna şi obrajii.

— Stăpâne, zise ea, ai crescut atât de *mare!*

— Chiar aşa? spuse Robert încântat.

— În curând vei fi mai înalt ca mine, minţi femeia. Se ridică în picioare şi-şi scutură uşor zăpada de pe rochie.

— Iar tu trebuie să fii fiica Lordului Protector, adăugă ea când ciubărul se duse zăngănind înapoi spre Eyrie. Am auzit eu că eşti frumoasă. Văd că este adevărat.

Alayne făcu o reverenţă.

— Domniţa este mult prea bună să spună asta.

— Bună? Fata mai în vârstă pufni în râs. Ce plictisitor ar fi aşa. Eu aspir să devin o meşteră. Trebuie să-mi spui toate secretele tale pe drum în jos. Pot să-ţi spun Alayne?

— Dacă vrei tu, domniţă. *Însă nu vei afla niciun secret de la mine.*

— Eu sunt „domniţă” la Porţi, însă aici, pe munte, poţi să-mi spui Randa. Câţi ani ai, Alayne?

— Paisprezece, domniţă.

Decisese că Alayne Stone ar trebui să fie mai în vârstă decât Sansa Stark.

— *Randa.* Mi se pare că au trecut o sută de ani de când am avut şi eu paisprezece. Cât de inocentă eram. Tu mai eşti inocentă, Alayne?

Se înroşi.

— Poate n-ar trebui… Da, desigur.

— Te păstrezi pentru Lordul Robert? o iscodi Lady Myranda. Sau e vreun scutier nerăbdător care visează la favorurile tale?

— Nu, zise Alayne, chiar atunci când Robert spuse:

— Este prietena *mea.* Terrance şi Gyles n-o pot avea.

Un al doilea ciubăr sosise deja, bufnind moale într-un morman de zăpadă îngheţată. Maesterul Colemon ieşi din el, împreună cu scutierii. La tura următoare, ajunseră Maddy şi Gretchel, care

călătoriseră împreună cu Mya Stone. Fata bastardă nu mai pierdu vremea şi preluă comanda.

— Nu vrem să rămânem înzăpeziţi aici, pe munte, le spuse ea celorlalţi mânători de catâri. Eu am să-i preiau pe Lordul Robert şi pe companionii săi. Ossy, tu îi aduci jos pe Ser Lothor şi pe ceilalţi, dar dă-mi o oră avans. Morcov, tu vei avea în grijă cuferele şi cutiile lor.

Se întoarse spre Robert Arryn, iar părul ei negru se învolbură.

— Pe care catâr vei călări astăzi, stăpâne?

— Put cu toţii. Îl vreau pe cel cenuşiu, cu urechea roasă. Vreau ca Alayne să călărească împreună cu mine. Şi Myranda.

— Acolo unde drumul este destul de lat. Haide, stăpâne, să te punem pe catârul tău. Se simte miros de zăpadă în aer.

De-abia peste jumătate de oră fură gata de plecare. Când toţi patru erau în şa, Mya Stone dădu un ordin scurt şi doi dintre oştenii de la Cer deschiseră porţile. Mya îi conduse afară, cu Lordul Robert imediat în spatele ei, înfofolit în mantia lui de blană de urs. Alayne şi Myranda Royce veneau după ei, urmate de Gretchel şi Maddy, apoi de Terrance Lynderly şi Gyles Grafton. Maesterul Colemon încheia coloana, ducând un al doilea catâr încărcat cu cufere cu ierburi şi poţiuni.

Vântul se înteţi imediat ce ieşiră în afara zidurilor. Aici se aflau deasupra limitei pădurii, expuşi vremii. Alayne era bucuroasă că se îmbrăcase atât de călduros. Mantia îi flutura zgomotos, iar o rafală bruscă îi dădu gluga pe spate. Râse, însă la câţiva paşi înaintea ei, Lordul Robert se vânzoli şi rosti:

— E prea frig. Ar trebui să ne întoarcem şi să aşteptăm până se face mai cald.

— Va fi mai cald în vale, stăpâne, zise Mya. Vei vedea când ajungem acolo.

— Nu *vreau* să văd, făcu Robert, însă Mya nici nu-l mai luă în seamă.

Drumul lor consta într-o serie de trepte strâmbe, din piatră, cioplite în munte, dar catârii cunoşteau fiecare centimetru al lor. Alayne era bucuroasă de asta. Ici, colo, piatra fusese sfărâmată de urgiile nenumăratelor succesiuni ale anotimpurilor, cu toate dezgheţurile şi îngheţurile lor. Urme de zăpadă, de un alb orbitor, se menţineau pe stâncile de pe fiecare parte a cărăruii. Soarele strălucea, cerul era albastru, iar pe sus şoimii zburau în cercuri, plutind în vânt.

Aici, unde panta era mai abruptă, treptele erau răsucite înapoi şi înainte, în loc să coboare drept. *Sansa Stark a urcat muntele, însă Alayna Stone este cea care coboară.* Era un gând straniu. Îşi aminti că la urcare Mya o avertizase să-şi ţină privirile pe cărarea din faţa ei. „Uită-te în sus, nu în jos”, spunea ea… însă asta nu mai era posibil la coborâre. *Aş putea să-mi închid ochii. Catârul ştie drumul, n-are el nevoie de mine.* Însă asta părea ceva ce-ar fi făcut mai mult Sansa, fata aceea speriată. Alayne era o femeie mai în vârstă decât ea, o bastardă curajoasă.

La început, se deplasară într-un singur şir, dar mai jos cărarea se lăţi suficient cât să se poată călări doi câte doi, iar Myranda Royce veni lângă ea.

— Am primit o scrisoare de la tatăl tău, zise ea pe un ton senin, ca şi cum ar fi stat împreună cu septa lor, croşetând. Este în drum spre casă, spune el, şi speră să-şi vadă scumpa fiică cât de curând. Mai scrie că Lyonel Corbray pare foarte mulţumit de mireasa lui şi chiar mai mult de zestrea ei. Eu *sper* că Lordul Lyonel îşi aminteşte de care dintre ele are nevoie în pat. Lady Waynwood a apărut la ospăţul de nuntă cu Cavalerul celor Nouă Stele, spune Lordul Petyr, spre uimirea tuturor.

— Anya Waynwood? Adevărat?

Lorzii Declaranţi se reduseseră de la şase, la trei, din câte se părea. În ziua în care plecase de pe munte, Petyr Baelish fusese pe deplin încrezător că-l va câştiga pe Symond Templeton de partea sa, însă nu şi pe Lady Waynwood. Mai e şi altceva? întrebă ea.

Eyrie era un loc atât de singuratic, încât era lacomă să afle orice fărâmă de ştire din lumea de afară, indiferent cât era de frivolă şi de insignifiantă.

— Nu de la tatăl tău, nu, însă au sosit alte două păsări. Războiul continuă, peste tot în afară de aici. Riverrun s-a predat, însă Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii încă rezistă pentru Lordul Stannis.

— Lady Lysa a fost atât de înţeleaptă să ne ţină departe de toate astea.

Myranda îi zâmbi scurt şi cu viclenie.

— Da, a fost sufletul înţelepciunii însăşi, buna doamnă. Se foi pe locul ei. Oare de ce trebuie să fie catârii atât de osoşi şi cu năbădăi? Mya nu-i hrăneşte destul. Un catâr drăguţ şi grăsuliu

ar fi mult mai confortabil la drum. Ştiai că există un nou Înalt Septon? Oh, iar Rondul de Noapte are drept comandant un băietan, un fiu bastard al lui Eddard Stark.

— Jon Snow? izbucni ea, surprinsă.

— Snow? Da, presupun că Snow îl cheamă.

Nu se mai gândise la Jon de o grămadă de vreme. Îi era doar frate vitreg, dar, cu toate astea… acum că Robb şi Bran şi Rickon erau morţi, Jon Snow era singurul frate care-i mai rămăsese. *Acum şi eu sunt o bastardă, ca el. Oh, ar fi o binecuvântare să-l văd din nou.* Dar, desigur, asta nu se va întâmpla. Alayne nu avea fraţi, fie ei ilegitimi sau altfel.

— Verişorul nostru, Yohn Bronz, a avut şi el parte de un turnir la Runestone, continuă Myranda Royce indiferentă, unul mic, doar pentru scutieri. Se aranjase ca Harry Moştenitorul să câştige onorurile şi aşa a şi fost.

— Harry Moştenitorul?

— Pupilul lui Lady Waynwood. Harrold Hardyng. Presupun că trebuie să-i spunem Ser Harry acum. Yohn Bronz l-a înnobilat.

— Oh. Alayne era nedumerită. De ce trebuia ca pupilul lui Lady Waynwood să-i devină moştenitor? Avea fiii ei de sânge. Unul era Cavalerul Porţii, Ser Donnel. N-ar fi vrut să pară proastă, aşa că nu spuse decât: Mă rog să fie un cavaler vrednic.

Lady Myranda pufni.

— Iar eu mă rog să facă vărsat-de-vânt. Ştii, are o fiică din flori, făcută cu o fată din popor. Nobilul meu tată sperase să mă mărite cu Harry, însă Lady Waynwood nici n-a vrut să audă de asta. Nu ştiu dacă pe mine m-a considerat nepotrivită pentru el sau dacă a fost dota mea. Scoase un oftat. Am nevoie de un alt soţ. Am avut unul, cândva, numai că l-am omorât.

— Tu? făcu Alayne şocată.

— Oh, da. A murit deasupra mea. *În* mine, ca s-o spun pe-a dreaptă. Sper că ştii ce se întâmplă într-un pat conjugal, nu?

Ea se gândi la Tyrion şi la Câine şi la cum o sărutase şi dădu din cap.

— Cred că a fost îngrozitor, domniţă. Să moară. *Acolo,* vreau să spun în timp… în timp ce…

— … mi-o trăgea? Dădu din umeri. Da, a fost tulburător, desigur. Şi bădăran pe deasupra. N-a avut nici măcar bunul-simţ de a-mi lăsa un copil. Bătrânii au sămânţa slabă. Aşa că iată-mă

văduvă, însă doar puţin uzată. Harry ar fi putut să se descurce mult mai rău. Aş îndrăzni să spun că aşa va fi. Lady Waynwood îl va căsători, fără doar şi poate, cu vreuna dintre nepoatele ei ori cu vreuna dintre ale lui Yohn Bronz.

— După cum spui tu, domniţă.

Alayne îşi amintise de avertismentul lui Petyr.

— *Randa.* Hai că poţi s-o spui. Ran. Da.

— Randa.

— Aşa-i mult mai bine. Mă tem că trebuie să-mi cer iertare faţă de tine. Ai să crezi că sunt vreo târfă îngrozitoare, ştiu, dar m-am culcat şi cu băiatul acela frumuşel, Marillion. Nu ştiam că era un monstru. Cânta minunat şi putea face lucruri atât de drăguţe cu degetele lui. Nu l-aş fi acceptat în pat dacă aş fi ştiut că avea de gând s-o împingă pe Lady Lysa prin Poarta Lunii. Ca regulă de bază, nu mă culc cu monştri. Examină faţa şi pieptul Alaynei. Eşti mai frumoasă ca mine, dar sânii mei sunt mai mari. Maesterul spune că sânii mari nu produc mai mult lapte decât cei mici, dar nu-l cred. Ai văzut vreodată o doică cu ţâţe mici? Ai tăi sunt mari pentru o fată de vârsta ta, însă cum sunt sâni de bastardă, n-am să-mi fac probleme din cauza lor. Myranda îşi îmboldi catârul mai aproape. Ştii că Mya a noastră nu-i fecioară, nu?

Ştia. Grasa de Maddy i-o şoptise odată la ureche, după ce Mya urcase la ei cu provizii.

— Mi-a spus Maddy.

— Nici nu se putea altfel. Are o gură la fel de mare ca şoldurile ei, şi are şolduri *enorme.* Mychel Redfort a fost vinovatul. Era scutierul lui Lyn Corbray. Un *adevărat* scutier, nu ca băiatul acela necioplit cu care l-a înlocuit Ser Lyn. Umblă vorba că l-ar fi luat pe ăsta numai pentru parale. Mychel era cel mai bun tânăr spadasin din Vale, şi galant... sau cel puţin aşa credea biata Mya, până când s-a însurat cu una dintre fetele lui Yohn Bronz. Lordul Horton nu i-a dat de ales în această chestiune, sunt convinsă, dar a fost o cruzime să-i facă asta Myei.

— Ser Lothor este ataşat de ea. Alayne privi în jos, spre fata cu catârii, aflată cu douăzeci de trepte mai jos. Mai mult decât ataşat.

— Lothor *Brune?* Myranda ridică o sprânceană. Iar ea ştie? Nu mai aşteptă răspunsul. El n-are nicio speranţă, bietul de el. Tatăl

meu a încercat să găsească pe unul potrivit pentru Mya, dar n-a vrut niciunul. Fata asta *este* pe jumătate catâr.

Fără să vrea, lui Alayne începuse să îi placă de fata mai în vârstă. Nu mai avusese parte de o flecăreală amicală de când cu biata Jeyne Poole.

— Crezi că lui Ser Lothor îi place de ea aşa cum este, în zale şi piele? o întrebă ea pe fata care părea atât de înţeleaptă în ale lumii. Ori o visează drapată numai în mătăsuri şi catifele?

— E bărbat. O visează goală.

Încearcă să mă facă din nou să roşesc.

Lady Myranda trebuie că-i auzise gândurile.

— Ai o nuanţă atât de frumoasă de roz. Când roşesc eu, arăt aproape ca un măr. Mă rog, n-am mai roşit de ani de zile. Se apropie de ea. Tatăl tău are de gând să se recăsătorească?

— Tatăl meu?

Alayne nici nu se gândise la aşa ceva. Cumva, ideea o făcu să devină agitată. Se pomeni amintindu-şi de expresia de pe faţa Lysei Arryn, când cădea prin Uşa Lunii.

— Ştim cu toţii cât de devotat i-a fost el lui Lady Lysa, zise Myranda, dar n-o poate jeli pe vecie. Are nevoie de o soţie tânără şi drăguţă care să-l scape de durere. Bănuiesc că ar putea avea la dispoziţie jumătate din fecioarele de viţă nobilă din Vale. Cine-ar fi un soţ mai bun decât Lordul nostru Protector? Cu toate astea, aş fi preferat să aibă un alt nume decât *Degeţel.* Ştii cât e de mic?

— Degetul lui? Se înroşi din nou. Eu nu… Niciodată n-am…

Lady Myranda râse atât de tare încât Mya Stone se uită înapoi, spre ele.

— Nu contează, Alayne, sunt convinsă că-i destul de mare.

Trecură pe sub o boltă modelată de vânt, unde ţurţuri lungi erau agăţaţi de piatra albă, picurând pe ele. Pe partea cealaltă, cărarea se îngusta şi cobora abrupt pe o distanţă de cel puţin treizeci de metri. Myranda fu nevoită să treacă în spate. Alayne îşi îmboldi catârul. Panta abruptă din această parte a coborâşului o făcea să se ţină strâns în şa. Treptele de aici fuseseră netezite de potcoavele de fier ale tuturor catârilor care străbătuseră acest drum, până când ajunseseră să semene cu şiruri de castroane puţin adânci, din piatră. Apa se acumulase pe fundul lor, strălucind auriu în soarele amiezii. *Acum este apă,* se gândi Alayne, *însă la lăsarea întunericului se va transforma în*

gheaţă. Îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, şi expiră. Mya Stone şi Lordul Robert aproape că ajunseseră la spirala din piatră unde panta se repezea din nou în jos. Încercă să se uite la ei, şi numai la ei. *N-am să cad,* îşi zise ea. *Catârul Myei mă trece de asta.*

Vântul şuiera în jurul ei în timp ce se ciocnea şi-şi croia drum, treaptă cu treaptă. I se părea că durează o veşnicie.

Apoi, deodată, se pomeni jos, împreună cu Mya şi micul ei lord, adunaţi sub o stâncă întortocheată, în spirală. Înaintea lor se întindea o şa înaltă din piatră, îngustă şi îngheţată. Alayne auzea vântul urlând şi îl simţea smucindu-i mantia. Îşi aminti acest loc din timpul urcării. O înspăimântase şi atunci şi o înspăimânta şi acum.

— E mai lată decât pare, îi spunea Mya pe un ton vesel Lordului Robert. Are un metru lăţime şi nu mai mult de opt lungime, e o nimica toată.

— Nimica, zise Robert. Mâna îi tremura.

Oh, nu, se gândi Alayne. *Te rog, nu aici, nu acum.*

— Cel mai bine ar fi să conduc catârii dincolo, spuse Mya. Dacă nu-l deranjează pe stăpânul meu, am să-l iau pe al meu primul, apoi mă întorc pentru ai voştri.

Lordul Robert nu răspunse. Se holba la şaua îngustă cu ochii înroşiţi.

— Nu va dura mult, stăpâne, promise Mya, însă Alayne se îndoia că băiatul o auzise.

Când fata bastardă conduse catârul afară din adăpostul oferit de spirală, vântul o apucă în dinţi. Mantia i se ridică, răsucindu-se şi zbătându-se în aer. Mya se clătină şi, preţ de o clipă, păru că va fi azvârlită peste margine, însă îşi recâştigă echilibrul cumva şi continuă să meargă.

Alayne luă mâna înmănuşată a lui Robert într-a ei pentru a-i opri tremuratul.

— Prigorel, spuse ea, sunt speriată. Ţine-mă de mână şi ajută-mă să traversez dincolo. Ştiu că *ţie* nu-ţi este frică.

El o privi, cu pupilele micşorate ca nişte vârfuri de ac întunecate în ochii mari şi albi ca nişte albuşuri.

— Nu mi-e?

— Nu. Tu eşti cavalerul meu înaripat, Ser Prigorel.

— Cavalerul Înaripat putea zbura, şopti Robert.

— Mai sus de munţi. Îl strânse de mână.

Lady Myranda li se alăturase lângă spirală.

— Putea, repetă ea când văzu ce se petrecea.

— Ser Prigorel, zise Lordul Robert, iar Alayne îşi dădu seama că nu îndrăznea s-o aştepte pe Mya. Îl ajută pe băiat să descalece şi, ţinându-se de mână, păşiră pe şaua din piatră netedă, cu mantiile fluturând în urma lor. Peste tot în jur nu era decât aer curat şi cer, cu pământul zărindu-se pe ambele părţi, în prăpastie. Pe jos era gheaţă şi pietrele sparte aşteptau, parcă, să le scrântească o gleznă, iar vântul urla înspăimântător. *Parcă ar fi un lup,* îşi zise Sansa. *Un lup-fantomă, mare cât un munte.*

Şi apoi ajunseră pe partea cealaltă, iar Mya Stone râse şi-l ridică pe Robert în braţe.

— Ai grijă, îi spuse Alayne. Te-ar putea lovi tare când tremură. N-ai crede una ca asta, dar poate.

Găsiră un loc pentru el, un intrând în stâncă, pentru a-l feri de vântul rece. Alayne se ocupă de el până când tremuratul încetă, în timp ce Mya se duse înapoi pentru a-i ajuta pe ceilalţi să treacă.

La Zăpadă îi aşteptau catâri odihniţi şi o tocană caldă de capră cu ceapă. Alayne mâncă împreună cu Mya şi Myranda.

— Aşadar, pe cât eşti de frumoasă, pe atât eşti de curajoasă, îi spuse Myranda.

— Nu. Complimentul o făcu să roşească. Nu sunt. Am fost atât de speriată. Nu cred că aş fi putut traversa fără Robert. Se întoarse spre Mya Stone. Tu aproape că ai căzut.

— Greşeşti. Eu nu cad niciodată.

Părul Myei îi căzuse peste obraz, ascunzându-i un ochi.

— Am spus că aproape ai căzut. Te-am văzut. Nu ţi-a fost frică?

Mya clătină din cap.

— Îmi amintesc un bărbat care mă arunca în sus, pe când eram foarte mică. Este înalt până la cer şi mă aruncă atât de sus încât simt că parcă zbor. Râdem amândoi, râdem atât de mult încât eu de-abia mai pot respira şi, în cele din urmă, râd atât de tare încât fac pe mine, însă asta-l face pe el să râdă şi mai zgomotos. Nu mi-a fost niciodată frică atunci când mă arunca el. Ştiam că era întotdeauna acolo ca să mă prindă. Îşi dădu părul pe spate. Apoi, într-o bună zi, n-a mai fost. Bărbaţii vin şi pleacă. Mint, sau mor, sau te părăsesc. Un munte nu-i ca bărbatul, iar o piatră este fiica muntelui. Eu am încredere în tatăl meu şi în

catârii mei. N-am să cad. Îşi puse mâna pe un pinten de stâncă zimţată şi se ridică în picioare. Ar fi bine să terminaţi. Mai avem încă mult de mers şi mie-mi miroase a furtună.

Zăpada începu să cadă chiar atunci când plecau din Piatră, cel mai mare şi cel mai de jos dintre cele trei castele de etapă care apărau drumurile spre Eyrie. Se lăsa amurgul. Lady Myranda sugeră că poate ar fi mai bine să se întoarcă, să petreacă noaptea la Piatră şi să-şi reia coborâşul când ieşea soarele, însă Mya nici nu voi să audă de asta.

— S-ar putea ca până atunci zăpada să aibă un metru şi jumătate grosime, iar treptele să devină înşelătoare chiar şi pentru catâri, zise ea. Am face mai bine să continuăm. O vom lua mai încet.

Aşa şi făcură. Mai jos de Piatră, treptele erau mai late şi mai puţin abrupte, şerpuind printre pinii înalţi şi brazii verzi-cenuşii care acopereau pantele mai joase de pe Lancea Uriaşului. Catârii Myei păreau să cunoască fiecare rădăcină şi fiecare piatră de pe drumul spre vale, iar dacă uitau ei ceva, îşi amintea fata bastardă. Jumătate din noapte trecuse deja când zăriră luminile Porţilor Lunii prin ninsoarea care cădea. Ultima parte a călătoriei lor fu şi cea mai liniştită. Zăpada cădea neabătută, învăluind în alb întreaga lume. Prigorel adormi în şa, legănându-se înainte şi înapoi în ritmul mişcărilor catârului său. Chiar şi Lady Myranda începu să caşte şi să se plângă de oboseală.

— Avem apartamente pregătite pentru toată lumea, îi spuse ea Alaynei, dar, dacă vrei, poţi să dormi în patul meu la noapte. Este suficient de mare ca să încapă în el şi patru persoane.

— Aş fi onorată, domniţă.

— Randa. Consideră-te norocoasă că sunt atât de obosită. Tot ce vreau să fac este să mă cuibăresc undeva şi să dorm. De obicei, când femeile împart patul cu mine, trebuie să plătească taxa de pernă, adică să-mi povestească despre toate lucrurile rele pe care le-au făcut.

— Şi dacă n-au făcut nimic rău?

— Ei, atunci trebuie să mărturisească toate lucrurile rele pe care ar *vrea* să le facă. Nu-i cazul tău, desigur. Îmi dau seama cât de virtuoasă eşti doar văzându-ţi obrajii ăştia trandafirii şi ochii ăştia mari, albaştri. Căscă din nou. Nădăjduiesc că ai picioarele calde. Urăsc să dorm cu fete cu picioarele reci.

Până când ajunseră, în cele din urmă, la castel, Lady Myranda

aţipise şi ea, iar Alayne visa la patul ei. *Va fi un pat cu saltea din puf,* îşi spuse ea, *moale şi cald şi adânc, umplut cu blănuri groase. Voi avea un vis frumos, iar când mă voi trezi, voi auzi câini lătrând, femei flecărind pe lângă fântână, săbii răsunând prin curte. Iar mai târziu va fi un ospăţ, cu muzică şi dans.* După liniştea de moarte din Eyrie, tânjea după strigăte şi râsete.

În timp ce drumeţii descălecau de pe catâri, unul dintre străjerii lui Petyr ieşi din fortăreaţă.

— Lady Alayne, zise el, Lordul Protector te aşteaptă.

— S-a întors? făcu ea uluită.

— Pe la apusul soarelui. Îl vei găsi în turnul de vest. Ora era mai aproape de zorii zilei decât de apus, şi majoritatea celor din castel erau adormiţi, dar nu şi Petyr Baelish. Alayne îl găsi aşezat lângă un foc zdravăn, bând vin fiert cu mirodenii în compania a trei bărbaţi pe care ea nu-i cunoştea. Se ridicară toţi când intră ea, iar Petyr zâmbi cald.

— Alayne. Vino, dă-i un pupic tatălui tău.

Ea-l îmbrăţişă cu ardoare şi-l sărută pe obraz.

— Îmi pare rău că te deranjez, tată. Nimeni nu mi-a spus că ai companie.

— Tu nu deranjezi niciodată, scumpo. Tocmai le spuneam acestor bravi cavaleri ce fiică devotată am.

— Devotată şi frumoasă, spuse un cavaler tânăr şi ferchezuit, a cărui coamă deasă şi blondă îi trecea bine de umeri.

— Da, făcu al doilea cavaler, un bărbat robust, cu o barbă căruntă, stufoasă, un nas roşu, borcănat din cauza vinişoarelor sparte, şi mâini noduroase, mari cât nişte şunci. Ai omis partea asta din prezentare, nobile domn.

— Şi eu aş fi făcut la fel, dacă ar fi fiica mea, spuse ultimul cavaler, un bărbat scund şi vânos, cu un zâmbet ironic, un nas ascuţit şi un păr roşcat, aspru. Mai ales în preajma unor mitocani ca noi.

Alayne râse.

— Chiar sunteţi mitocani? zise ea provocându-i. Dar cum aşa? Eu vă luasem drept trei cavaleri galanţi.

— Cavaleri sunt, într-adevăr, făcu Petyr. Încă nu şi-au dovedit politeţea, dar putem spera. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe Ser Byron, Ser Morgarth şi Ser Shadrich. Domnilor, ea este Lady Alayne, fiica mea naturală şi foarte isteaţă… cu care trebuie să mă sfătuiesc, dacă sunteţi atât de amabili încât să ne scuzaţi.

Cei trei cavaleri se înclinară şi plecară, însă cel înalt, cu părul blond, îi sărută mâna înainte de asta.

— Cavaleri rătăcitori? zise Alayne după ce se închise uşa.

— Cavaleri flămânzi. Am considerat că este bine să mai avem câteva spade de partea noastră. Vremurile devin din ce în ce mai interesante, draga mea, iar când se întâmplă asta, niciodată nu ai prea multe spade. *Regele Merlan* s-a reîntors la Gulltown şi bătrânul Oswell are istorisiri de spus.

Ştia bine că nu trebuia să întrebe ce fel de istorisiri. Dacă Petyr ar fi vrut ca ea să ştie, i-ar fi spus.

— Nu mă aşteptam să te întorci atât de curând, spuse Alayne. Mă bucur că ai venit.

— Nu mi-aş fi dat niciodată seama judecând după sărutul pe care mi l-ai dat. O trase mai aproape, îi luă capul în mâini şi o sărută pe buze, îndelung. Cam acesta-i genul de sărut care spune *Bun venit acasă.* Ai grijă ca data viitoare să fie mai bine.

— Da, tată. Simţi cum roşeşte.

El nu îi reproşa sărutul.

— N-ai crede nici jumătate din câte se întâmplă la Debarcaderul Regelui, scumpa mea. Cersei sare dintr-o idioţenie într-alta, ajutată din greu de consiliul ei de surzi, proşti şi orbi. Am anticipat întotdeauna că va sărăci domeniul şi se va autodistruge, însă nu m-am aşteptat niciodată să se întâmple atât de *repede.* Este destul de supărător. Sperasem să am parte de vreo patru sau cinci ani de tihnă, ca să plantez nişte seminţe şi să las fructele să se pârguiască, dar acum… noroc că eu prosper în haos. Tare mă tem că bruma de pace şi ordine lăsate nouă de cei cinci regi nu va rezista în urma celor trei regine.

— Trei regine?

Nu înţelegea, iar Petyr nu se obosi să-i explice. În loc de asta, zâmbi şi spuse:

— I-am adus dragei mele fete un cadou.

Alayne era pe cât de încântată, pe atât de surprinsă.

— O rochie?

Auzise că în Gulltown erau croitorese fără seamăn şi se săturase să se îmbrace jalnic.

— Ceva şi mai bun. Ia ghiceşte din nou.

— Bijuterii?

— Niciun giuvaier n-ar putea spera măcar să se ridice la nivelul frumuseţii ochilor fiicei mele.

— Lămâi? Ai găsit ceva lămâi?

Îi promisese lui Prigorel prăjituri cu lămâie, iar pentru asta îi trebuiau lămâi.

Petyr Baelish o luă de mână şi i-o trase în poala lui.

— Am aranjat un contract de căsătorie pentru tine.

— O căsătorie… I se puseră noduri în gât. Nu mai voia încă un măritiş, nu acum, poate că niciodată. Nu pot să… nu pot să mă căsătoresc, tată, eu… Privi spre uşă, pentru a fi sigură că era închisă. *Sunt* măritată, şopti ea. Ştii asta.

Petyr îi puse un deget pe buze pentru a o face să tacă.

— Piticul s-a căsătorit cu fiica lui Ned Stark, nu cu a mea. Aşa să fie. Asta nu este decât o logodnă. Căsătoria trebuie să mai aştepte până când Cersei termină şi Sansa devine o văduvă în toată regula. Şi trebuie să-l cunoşti pe băiat şi să obţii aprobarea lui. Lady Waynwood nu-l va face să se căsătorească împotriva voinţei sale, a fost cât se poate de fermă în această privinţă.

— Lady *Waynwood?*

Lui Alayne de-abia dacă îi venea să creadă.

— De ce să-şi căsătorească unul dintre fiii ei cu… cu o…

— … bastardă? În primul rând, tu eşti bastarda *Lordului Protector,* să nu uiţi niciodată asta. Cei din Casa Waynwood sunt o familie foarte veche şi foarte mândră, dar nu chiar atât de bogaţi pe cât s-ar putea crede, după cum am descoperit eu atunci când m-am apucat să le răscumpăr datoriile. Nu că Lady Anya şi-ar vinde fiul pentru aur. Un pupil însă… tânărul Harry e doar un verişor, iar dota pe care i-am oferit-o doamnei este chiar mai mare decât cea pe care tocmai a încasat-o Lyonel Corbray. Trebuia să fie aşa, pentru ca ea să rişte să-l mânie pe Yohn Bronz. Acest lucru îi dă peste cap toate planurile. Tu eşti promisă lui Harrold Hardyng, dragoste, cu condiţia să câştigi inima băiatului… ceea ce n-ar trebui să fie o problemă pentru tine.

— Harry Moştenitorul? Alayne încercă să-şi amintească ce-i spusese Myranda despre el, pe munte. Tocmai a fost înnobilat. Şi are o fetiţă din flori, făcută cu o fată din popor.

— Şi încă una pe drum, cu o altă femeie. Harry poate fi fermecător, fără nicio îndoială. Păr bălai, moale, ochi albaştri, adânci, şi gropiţe în obraji atunci când zâmbeşte. Şi, după cum mi s-a povestit, este *foarte* galant. O tachina aruncându-i un zâmbet. Bastardă sau nu, dulceaţă, când această logodnă va fi

anunţată, vei fi invidiată de toate fecioarele de viţă nobilă din Vale şi de câteva din domeniile riverane şi din Reach.

— De ce? Alayne era nedumerită. Ser Harrold… adică, cum ar putea fi el moştenitorul lui Lady Waynwood? N-are ea fiii săi proprii?

— Trei, admise Petyr. Îi putea simţi vinul în respiraţie, cuişoarele şi nucşoara. Are şi fiice, şi nepoţi.

— Nu trec toţi înaintea lui Harry? Nu înţeleg.

— Vei înţelege. Ascultă. Petyr îi luă mâna într-a lui şi-şi frecă uşor degetul de interiorul palmei ei. Lordul Jasper Arryn, încep cu el. Tatăl lui Jon Arryn. A zămislit trei copii, doi fii şi o fiică. Jon era cel mai mare, aşa că Eyrie şi titlul de lord i-au revenit lui. Sora lui, Alys, s-a măritat cu Ser Elys Waynwood, unchiul actualei Lady Waynwood. Zâmbi prefăcut. Elys şi Alys, nu-i adorabil? Fiul mai mic al Lordului Jasper, Ser Ronnel Arryn, s-a căsătorit cu o fată Belmore, dar n-a chemat-o decât o dată sau de două ori înainte să moară de o boală la pântece. Fiul lor, Elbert, s-a născut într-un pat tocmai când bietul Ronnel îşi dădea duhul într-altul, în josul coridorului. Mă urmăreşti cu atenţie, dulceaţă?

— Da. Au fost Jon şi Alys şi Ronnel, dar Ronnel a murit.

— Bine. Acum, Jon Arryn s-a căsătorit de trei ori, însă primele două neveste nu i-au dăruit copii, aşa că, ani la rând, nepotul său Elbert i-a fost moştenitor. Între timp, Elys o însămânţa pe Alys cu destul devotament, iar ea făta cam o dată pe an. I-a dăruit nouă copii, opt fete şi un singur băieţel nepreţuit, un alt Jasper, după care şi-a dat duhul, istovită. Băiatul Jasper, nepăsător la eforturile eroice depuse întru zămislirea lui, s-a lăsat lovit în cap de un cal, pe când avea doar trei ani. Vărsatul i-a luat două dintre surori curând după aceea, lăsând şase. Cea mai mare s-a măritat cu Ser Denys Arryn, un verişor îndepărtat al lorzilor de Eyrie. Există mai multe ramuri ale Casei Arryn împrăştiate prin Vale, toate pe cât de mândre, pe atât de sărace, cu excepţia familiei Arryn din Gulltown, ai cărei membri au avut nesperatul bun-simţ de a se căsători în familii de negustori. Acum sunt bogaţi, însă mai puţin manieraţi, aşa că nu discută nimeni de ei. Ser Denys s-a ridicat dintr-una dintre ramurile sărace, dar mândre… însă era şi un renumit luptător de turnir, arătos şi galant şi debordând de amabilitate. Şi mai avea şi acel magic nume Arryn, care-l făcea ideal pentru cea mai

mare dintre fetele Waynwood. Copiii lor urmau să fie Arryn, şi următorii la rând ca moştenitori în Vale, dacă i se întâmpla ceva rău lui Elbert. Ei bine, după cum s-au potrivit lucrurile, lui Elbert i s-a întâmplat chiar Aerys, Regele Nebun. Cunoşti povestea?

O ştia.

— Regele Nebun l-a ucis.

— Într-adevăr, aşa a fost. Şi, curând după asta, Ser Denys şi-a părăsit nevasta Waynwood, însărcinată, pentru a se duce la război. A murit în timpul bătăliei de la Bells, din cauza excesului de galanterie şi a unei securi. Când i-au spus nevestei sale de moartea lui, ea s-a prăpădit de durere, iar nou-născutul a urmat-o imediat. Nu contează. Jon Arryn îşi făcuse rost, în timpul războiului, de o soaţă tânără, una despre care avea motive să creadă că era fertilă. Avea speranţe foarte mari, sunt sigur, însă noi doi ştim că tot ce-a primit el vreodată de la Lysa au fost copii născuţi morţi, avorturi spontane şi bietul Prigorel. Ceea ce ne aduce înapoi la cele cinci fiice rămase ale lui Elys şi Alys. Cea mai mare a fost lăsată extrem de greu însemnată de vărsatul care i-a ucis surorile, aşa că a devenit septă. Alta a fost sedusă de un mercenar. Ser Elys a izgonit-o, iar ea s-a alăturat surorilor tăcute după ce bastardul ei a murit în scutece. Cea de-a treia s-a măritat cu Lordul din Paps, dar s-a dovedit a fi stearpă. A patra era pe drum spre domeniile riverane pentru a se mărita cu un Bracken, când Oamenii Arşi au luat-o cu ei. Cu asta, a mai rămas doar cea mai mică, iar ea s-a măritat cu un cavaler loial Casei Waynwood, i-a dăruit un fiu căruia i-a dat numele de Harrold, şi a pierit. Îi întoarse mâna şi-o sărută uşor pe încheietură. Aşadar, scumpa mea, spune-mi de ce este Harry Moştenitorul? Ochii ei se măriră.

— Nu-i moştenitorul lui Lady Waynwood. Este al lui *Robert.* Dacă Robert ar muri…

Petyr îşi arcui o sprânceană.

— *Când* Robert va muri. Bietul şi dragul nostru Prigorel este un băiat atât de bolnăvicios încât este numai o chestiune de timp. *Când* moare Robert, Harry Moştenitorul devine Lordul Harrold, Apărătorul Văii şi Lord de Eyrie. Stegarii lui Jon Arryn nu mă vor iubi niciodată, nici pe smintitul şi tremuriciul nostru de Robert, însă le va plăcea de Tânărul lor Şoim… şi când se vor aduna pentru nunta lui, iar tu îţi vei face apariţia cu părul tău lung şi castaniu, drapată în mantia fecioarelor, albă cu gri, cu

lupul străvechi pe spate... ei bine, fiecare cavaler din Vale îşi va oferi spada pentru a-ţi recâştiga drepturile din naştere. Aşa că acestea sunt darurile din partea mea, scumpa mea Sansa... Harry, Eyrie şi Winterfell. Astea merită încă un sărut, nu crezi?

BRIENNE

E doar un vis ticălos, îşi spuse ea. Dar dacă visa, de ce durea atât de tare?

Ploaia încetase, însă întreaga lume era udă. Îşi simţea mantia la fel de grea precum cămaşa de zale. Frânghiile care-i legau încheieturile mâinilor musteau de apă, însă asta le făcea să pară şi mai strânse. Indiferent cum îşi răsucea Brienne mâinile, nu se putea elibera. Nu înţelegea cine o legase sau de ce. Încercase să întrebe umbrele, însă acestea nu-i răspunseră. Poate că nici n-o auzeau. Poate că nu erau adevărate. Sub straturile de lână umedă şi zale ruginite, pielea îi era înroşită şi febrilă. Se întrebă dacă nu cumva toate acestea erau un vis dat de febră.

Avea un cal sub ea, cu toate că nu-şi putea aminti să-l fi încălecat. Stătea cu faţa în jos, întinsă pe crupă, ca un sac cu ovăz. Încheieturile mâinilor şi gleznele îi fuseseră legate împreună. Aerul era umed, pământul învăluit în ceţuri. Capul îi sălta la fiecare pas. Auzea voci, însă tot ce putea vedea era pământul de sub copitele calului. Îşi simţea oasele rupte în trup. Faţa-i era umflată, obrazul îi era năclăit de sânge, iar fiecare zvâcnet şi hop îi trimiteau o durere sfâşietoare prin braţ. Îl putea auzi pe Podrick strigând-o, parcă de la mare depărtare.

— Ser*?* continua el să spună. Ser*?* Domniţă? Ser*?* Domniţă?

Glasul era slab, greu de desluşit. În cele din urmă, se făcu linişte.

Visa că se afla la Harrenhal, din nou în groapa ursului. De data asta o încolţea Muşcătorul, uriaş şi pleşuv şi alb ca un vierme, cu băşici purulente pe obraji. I se înfăţişase gol, mângâindu-şi mădularul, încleştându-şi dinţii şlefuiţi. Brienne fugi din apropierea lui.

— Sabia mea, striga ea. Devotata. Vă rog. Temnicerii nu-i răspunseră. Era şi Renly acolo, împreună cu Dick Dibaciul şi Catelyn Stark. Shagwell, Pyg şi Timeon veniseră şi ei, la fel şi hoiturile de prin copaci, cu obrajii lor scofâlciţi, limbile umflate şi găvanele goale ale ochilor. Brienne urlă de groază la vederea lor, iar Muşcătorul o înşfăcă de braţ şi o trase spre el, sfâşiindu-i o bucată din faţă.

— Jaime! se auzi strigând. *Jaime!*

Chiar şi în străfundurile visului, durerea era prezentă. Faţa-i palpita. Umărul îi sângera. Respiratul o durea. Durerea îi trosnea prin braţ, ca un fulger. Strigă să i se aducă un maester.

— Nu avem niciun maester, rosti o voce de fetişcană. Sunt numai eu.

Caut o fată, îşi aminti Brienne. *O fată de viţă nobilă, de treisprezece ani, cu ochi albaştri şi păr arămiu.*

— Domniţă? zise ea. Lady Sansa?

Un bărbat hohoti.

— Crede că eşti Sansa Stark.

— Nu poate rezista mai mult. Va muri.

— Un leu mai puţin. N-am să plâng după ea.

Brienne auzi pe cineva rugându-se. Se gândi la Septonul Meribald, însă toate cuvintele erau anapoda. *Noaptea e neagră şi plină de spaime, şi la fel sunt visele.*

Treceau printr-o pădure sumbră, un loc umed, întunecos, tăcut, unde pinii se înghesuiau. Pământul se simţea jilav pe sub copitele calului ei, iar urmele pe care le lăsa se umpleau cu sânge. Lângă ea călăreau Lordul Renly, Dick Crabb şi Vargo Hoat. Sângele curgea din rana de la gât a lui Renly. Din urechea sfâşiată a Ţapului picura puroiul.

— Unde mergem? întrebă Brienne. Unde mă duceţi?

Niciunul nu-i răspunse. *Cum ar putea răspunde? Toţi sunt morţi.* Să însemne asta că era şi ea moartă?

Lordul Renly era în faţa ei, dragul ei rege zâmbitor. Îi conducea calul printre copaci. Brienne strigă să-i spună cât de mult îl iubea, însă când el se întoarse şi se încruntă spre ea, văzu că nu era Renly. Renly nu se încrunta niciodată. *Mereu avea un zâmbet pentru mine,* se gândi ea… doar dacă…

— Frig, zise regele ei, uimit, şi o umbră se puse în mişcare fără ca vreun om să o arunce, iar sângele stăpânului ei drag gâlgâia, scurgându-se prin oţelul verde al apărătorii lui de gât, scăldându-i mâinile. Fusese un bărbat cald, însă sângele-i era rece ca gheaţa. *Nu-i ceva aievea,* se gândi ea. *Este încă un vis urât, şi-am să mă trezesc imediat.*

Bidiviul ei se opri dintr-odată. Fu înşfăcată de mâini lacome. Vedea fâşii de lumină roşiatică, de amiază, strecurându-se printre crengile unui castan. Un cal căuta castane printre frunzele moarte, iar în apropiere se deplasau bărbaţi, vorbind cu glas scăzut. Zece, doisprezece, poate mai mulţi. Brienne nu le recunoscu feţele. Era întinsă la pământ, cu capul sprijinit de trunchiul unui copac.

— Bea asta, domniţă, răsună glasul fetei. Ridică o cupă la

buzele Briennei. Simţi un gust puternic, acru. Brienne scuipă tot.

— Apă, gemu ea. Te rog, apă.

— Apa nu-ţi va uşura durerea. Asta da. Puţin. Fata duse din nou pocalul la gura Briennei.

O durea chiar şi să bea. Vinul i se scurse pe obraz şi apoi îi picură pe piept. Când cupa i se goli, fata i-o umplu din nou, turnând dintr-un burduf. Brienne bău până când începu să bolborosească.

— Nu mai…

— Ba, mai. Ai un braţ rupt şi câteva coaste fisurate. Două, poate trei.

— Muşcătorul, zise Brienne, amintindu-şi de greutatea lui, felul în care o izbise cu genunchiul în piept.

— Da. Ăla-i un adevărat monstru.

Totul îi reveni în minte; fulgerele de deasupra şi mocirla de dedesubt, ploaia clipocind uşor pe oţelul întunecat al coifului Câinelui, forţa îngrozitoare a mâinilor Muşcătorului. Deodată, nu mai putea suporta să fie legată. Încercă să se elibereze de frânghii, însă tot ce reuşi să facă fu să se julească şi mai tare. Încheieturile-i erau strânse prea tare. Pe cânepă erau pete de sânge.

— E mort? începu să tremure. Muşcătorul. *E mort?*

Îşi aminti colţii înfigându- se în carnea feţei sale. Gândul că ar mai putea fi acolo, pe undeva, respirând, o făcu pe Brienne să-şi dorească să urle.

— E mort. Gendry i-a înfipt un vârf de lance în gât. Bea, domniţă, altfel ţi-l torn eu pe gât.

Bău.

— Caut o fată, şopti ea printre sorbituri. Aproape că spusese *pe sora mea.* O fecioară de viţă aleasă, de treisprezece ani. Are ochi albaştri şi părul arămiu.

— Nu sunt eu.

— *Nu.* Brienne putea vedea asta. Fetişcana era într-atât de slabă încât nu-i lipsea mult să pară moartă de foame. Îşi purta părul închis la culoare împletit, iar ochii îi erau mai bătrâni decât anii. *Păr castaniu-închis, ochi căprui, simplă. Salcia, cu şase ani mai mare.*

— Tu eşti sora. Hangiţa.

— S-ar putea să fiu, se foi fata. Şi dacă aş fi?

— Ai vreun nume? întrebă Brienne.

Îi chiorăi stomacul şi se temu că s-ar putea să vomite.

— Heddle. La fel ca Salcia. Jeyne Heddle.

— Jeyne. Dezleagă-mi mâinile. Te rog. Ai milă. Frânghiile-mi rod încheieturile. Sângerez.

— Nu-i permis. Trebuie să rămâi legată până când…

— … până când ai să ajungi înaintea Înălţimii Sale.

Renly era în spatele fetei, dându-şi la o parte de pe ochi părul negru.

Nu-i Renly. Gendry.

— Înălţimea Sa vrea ca tu să dai socoteală pentru crimele tale.

— Înălţimea Sa. Vinul făcea să i se învârtă totul în jurul capului. Îi era greu să judece. Inimă de Piatră. La ea te referi? Lordul Randyll vorbise despre ea la Iazul Fecioarelor. Lady Inimă de Piatră.

— Unii-i spun aşa. Alţii în alte feluri. Sora Tăcută. Mama Neîndurătoare. Femeia-Călău.

Femeia-Călău. Când Brienne îşi închise ochii, văzu hoiturile răsucindu-se cu feţele negre şi umflate dedesubtul crengilor dezgolite, maronii. Deodată, i se făcu o frică teribilă.

— Podrick. Scutierul meu. Unde-i Podrick? Şi ceilalţi… Ser Hyle, septonul Meribald. Dulău. Ce-aţi făcut cu Dulău?

Gendry şi fata schimbară o privire. Brienne se chinui să se ridice şi izbuti să-şi îndoaie un genunchi sub ea înainte ca lumea să înceapă să se rotească.

— Chiar tu ai ucis câinele, domniţă, îl auzi pe Gendry vorbind chiar înainte ca bezna s-o înghită din nou.

Se făcea că era din nou la Şoapte, stând printre ruine, înfruntându-l pe Clarence Crabb. Acesta era uriaş şi înspăimântător, călare pe un zimbru mai flocos decât el. Animalul bătea furios cu copitele în pământ, săpând brazde adânci. Dinţii lui Crabb fuseseră piliţi până ajunseseră doar nişte vârfuri. Când Brienne vru să-şi tragă sabia, găsi teaca goală.

— Nu! ţipă ea când Ser Clarence şarjă. Nu era cinstit. Nu putea lupta fără sabia ei vrăjită. I-o dăduse Ser Jaime. Gândul că-l va dezamăgi ca şi pe Lordul Renly o făcu să vrea să plângă. Sabia mea, vă rog. Trebuie să-mi găsesc sabia.

— Târfa-şi vrea sabia înapoi, răsună o voce.

— Iar eu vreau ca Cersei Lannister să-mi sugă mătărânga. Poftim.

— Jaime o numea Devotata. *Vă rog.*

Însă n-o ascultară, iar Clarence Crabb se abătu asupra ei şi-i zbură capul. Brienne se prăbuşi într-o beznă şi mai adâncă.

Visă că se afla întinsă într-o barcă, cu capul în poala cuiva. În jurul lor erau numai umbre, bărbaţi cu glugi, în zale şi piele, vâslind prin apa unui râu ceţos cu vâsle învelite în cârpe. Era udă de transpiraţie, arzând, dar cumva tremurând în acelaşi timp. Ceaţa era plină de chipuri.

— *Frumoasă,* şopteau sălciile de pe mal, însă păpurişul răspunse:

— *Pocită, pocită.*

Brienne tresări.

— Încetaţi, zise ea. Cineva să le facă să înceteze. Următoarea dată când se trezi, Jeyne îi ţinea la buze o ceaşcă de supă fierbinte. *Fiertură de ceapă,* îşi spuse ea. Bău cât putu de mult, până când o bucăţică de morcov îi rămase în gât şi-o făcu să se înece. Tusea i se păru un chin.

— Încet, făcu fata.

— Gendry, icni ea. Trebuie să vorbesc cu Gendry.

— S-a întors la râu, domniţă. S-a întors la foalele lui, la Salcie şi la cei mici, ca să-i apere.

Nimeni nu-i poate apăra. Începu din nou să tuşească.

— Ah, las-o să se înece. Economisim frânghie.

Unul dintre bărbaţii din umbră o dădu pe fată la o parte. Era îmbrăcat într-o cămaşă din zale ruginite şi purta o centură ţintuită. La şold îi atârnau o sabie lungă şi un pumnal. De umerii lui era lipită o mantie galbenă, mare, îmbibată cu apă şi murdară. De pe umerii i se înălţa capul din oţel al unui câine, cu dinţii dezveliţi într-un rânjet.

— *Nu,* gemu Brienne. Nu, eşti mort, eu te-am ucis.

Câinele râse.

— Ai înţeles taman pe dos. Eu am să te omor. Aş face-o chiar acum, dar stăpâna mea vrea să te vadă spânzurată.

Spânzurată. Cuvântul o străbătu ca un fior prin tot corpul. Privi spre fată, Jeyne. *E prea tânără să fie atât de dură.*

— Pâine şi sare, icni Brienne. Hanul… Septonul Meribald a hrănit copiii… am frânt pâinea împreună cu sora ta…

— Dreptul oaspeţilor nu mai e ce era odată, spuse fata. Nu după ce stăpâna mea s-a întors de la nuntă. Unii dintre cei care se bălăngănesc pe lângă râu îşi închipuiau şi ei că erau oaspeţi.

— Noi ne-am închipuit altceva, vorbi Câinele. Ei voiau paturi, noi le-am dat copaci.

— Ne-au rămas o mulţime de copaci, interveni o altă umbră, un chior aflat sub un coif ruginit, cu vârful teşit. Întotdeauna ne rămân mai mulţi copaci.

Când veni vremea să încalece din nou, îi traseră peste faţă o glugă de piele. Nu avea găuri pentru ochi. Pielea înăbuşea zgomotele din jurul ei. Gustul de ceapă îi stăruia pe limbă, la fel de clar ca şi înţelegerea eşecului ei. *Vor să mă spânzure.* Se gândi la Jaime, la Sansa, la tatăl ei, aflat în Tarth, şi fu recunoscătoare pentru glugă. O ajuta să-şi ascundă lacrimile care i se adunau în ochi. Din când în când, îi auzea pe haiduci vorbind, însă nu le putea distinge cuvintele. După o vreme, se lăsă copleşită de oboseală şi de mişcările lente şi constante ale calului ei.

De data asta, visă că era din nou acasă, la Evenfall. Prin ferestrele cu arcade înalte ale sălii castelului nobilului ei tată putea vedea soarele apunând. *Am fost la adăpost aici. Am fost la adăpost.*

Era îmbrăcată în brocart, într-o rochie lungă împărţită în patru, cu albastru şi roşu, decorată cu sori aurii şi semiluni argintii. Pe o altă fată, rochia ar fi stat bine, dar nu pe ea. Avea doisprezece ani, era mătăhăloasă şi dizgraţioasă, şi aştepta să-l cunoască pe tânărul cavaler pe care tatăl său i-l pregătise pentru căsătorie, un băiat cu şase ani mai mare decât ea, convins că va deveni un mare campion de turniruri într-o bună zi. Se temea de venirea lui. Pieptul îi era prea mic, mâinile şi picioarele prea mari. Părul îi rămânea ridicat în sus, iar în cuta de lângă nas avea un coş.

— Îţi va aduce un trandafir, îi promise tatăl ei, însă un trandafir nu era bun, o roză nu-i putea asigura protecţia. Ea voia o sabie. *Devotata. Trebuie s-o găsesc pe fată. Trebuie să găsesc onoarea lui.*

În cele din urmă, uşile se deschiseră şi logodnicul ei păşi în sala tatălui. Încercă să-l salute, aşa cum fusese sfătuită, dar din gură începu să îi curgă sânge. Îşi muşcase limba în timp ce aştepta. O scuipă la picioarele tânărului cavaler şi îi văzu dezgustul întipărit pe faţă.

— Frumoasa Brienne, zise el pe un ton batjocoritor. Am văzut scroafe mai drăguţe decât tine.

Bărbatul îi aruncă trandafirul în faţă. În timp ce se îndepărta, grifonii de pe mantia sa se unduiră, se amestecară şi se transformară în lei.

— *Jaime!* ar fi vrut ea să strige. *Jaime, întoarce-te la mine!* Însă limba ei zăcea la podea, lângă trandafir, înecată în sânge.

Brienne se trezi dintr-odată, icnind.

Nu ştia unde se afla. Aerul era rece şi greu şi mirosea a pământ şi a viermi şi a mucegai. Stătea întinsă pe o poliţă, sub un morman de blănuri de oaie, cu stâncă deasupra capului şi rădăcini pătrunzând prin pereţi. Singura lumină venea de la o lumânare din seu, arzând într-o băltoacă de ceară topită.

Împinse deoparte blănurile. Văzu că cineva îi dăduse jos armura şi hainele. Era îmbrăcată în veşminte de lână maro, subţiri, însă proaspăt spălate. Antebraţul îi fusese fixat pe atele şi legat cu feşe. Îşi simţea o parte a feţei umedă şi rigidă. Când se atinse, descoperi un soi de prişniţă umedă care-i acoperea obrazul, falca şi urechea. *Muşcătorul...*

Brienne se ridică în picioare. Şi le simţea moi ca apa, iar capul îi era uşor ca aerul.

— E cineva aici?

Ceva se mişcă într-una dintre nişele scufundate în umbră din spatele lumânării; un bătrân cenuşiu, îmbrăcat în zdrenţe. Păturile care-l acoperiseră alunecară pe pământ. Se ridică şi se frecă la ochi.

— Lady Brienne? M-ai speriat. Tocmai visam.

Nu, îşi spuse ea, *eu tocmai visam.*

— Ce loc este acesta? O temniţă?

— E o peşteră. Precum şobolanii, şi noi trebuie să alergăm înapoi în găurile noastre când vin câinii să ne adulmece, şi sunt tot mai mulţi câini cu fiecare zi ce trece.

Era îmbrăcat în resturile zdrenţuite ale unei robe vechi, roz cu alb. Avea părul lung şi cărunt, încâlcit, iar pielea căzută a obrajilor şi a bărbiei era acoperită cu ţepi aspri.

— Ţi-e foame? Ai putea să dai pe gât o ceaşcă de lapte? Poate puţină pâine şi miere?

— Vreau hainele mele. Sabia.

Se simţea goală fără cămaşa ei de zale şi voia Devotata lângă ea.

— Ieşirea. Arată-mi ieşirea.

Solul peşterii era mocirlos şi pietros, se simţea dur sub tălpile

ei. Chiar şi acum era ameţită, parcă ar fi plutit. Lumina pâlpâitoare arunca umbre ciudate. *Spiritele celor ucişi,* se gândi ea, *dansând toate în jurul meu, ascunzându-se când mă întorc spre ele.* Văzu peste tot găuri şi crăpături şi fisuri, însă nu exista nicio cale de a afla care pasaje duceau afară, care o afundau mai mult în peşteră şi care nu duceau niciunde. Toate erau într-o beznă adâncă.

— Pot să-ţi pun mâna pe frunte, domniţă?

Palma temnicerului era plină de cicatrici şi aspră din cauza bătăturilor, însă ciudat de blândă.

— Nu mai ai febră, anunţă el cu o voce străbătută de accentele din Oraşele Libere. E bine aşa. Numai ieri carnea-ţi ardea ca focul, Jeyne se temea că s-ar putea să te pierdem.

— Jeyne. Fata înaltă?

— Chiar ea. Cu toate că nu-i atât de înaltă ca tine, domniţă. Jeyne Lungana, aşa-i spun oamenii. Ea ţi-a oblojit braţul cu atele, la fel de bine ca orice maester. A făcut tot ce-a putut pentru faţa ta, a spălat rănile cu bere fiartă pentru a opri putrezirea. Dar cu toate astea… o muşcătură de om este tare spurcată. De acolo a venit febra, sunt sigur. Omul cenuşiu îi atinse faţa bandajată. A trebuit să tăiem o parte din carne. Mă tem că faţa ta nu va fi prea arătoasă.

N-a fost niciodată arătoasă.

— Vorbeşti de cicatrici?

— Domniţa mea, creatura aceea ţi-a înfulecat jumătate din obraz.

Brienne nu se putu împiedica să tresară. *Orice cavaler are urme de bătălie,* o avertizase Ser Goodwin, când îl rugase s-o înveţe să se lupte cu sabia. *Asta vrei şi tu, copilă?* Bătrânul ei maestru de arme vorbise de tăieturi de sabie, însă n-ar fi putut prevedea niciodată existenţa dinţilor ascuţiţi ai Muşcătorului.

— De ce mi se aşază oasele şi mi se spală rănile dacă nu vreţi decât să mă spânzuraţi?

— Chiar, de ce? Bărbatul întoarse privirile spre lumânare, de parcă n-ar mai fi suportat s-o privească pe Brienne. Ai luptat cu curaj la han, mi s-a spus. Lem n-ar fi trebuit să plece niciodată de la răscruce. I s-a spus să stea pe-aproape, ascuns, să vină imediat ce vede fum ieşind pe coş… însă când a auzit de Câinele Turbat din Saltpans care îşi croia drum spre nord de-a lungul Furcii Verzi, a înghiţit momeala. Îi vânam de multă, multă

vreme… totuşi, ar fi trebuit să ştie mai bine. Aşa, a trecut o jumătate de zi până când şi-a dat seama că circarii se folosiseră de un pârâu ca să-şi ascundă urmele şi să cadă în spatele lui, iar apoi a pierdut şi mai mult timp ocolind o coloană de cavaleri ai Freyilor. Dacă n-ai fi fost acolo, se putea să nu mai fi rămas decât cadavre la han până când se întorceau Lem şi oamenii săi. *De asta* Jayne ţi-a îngrijit rănile, poate. Orice altceva vei fi făcut, aceste răni ţi le-ai dobândit cu onoare, pentru cea mai bună cauză.

Orice altceva vei fi făcut.

— Şi ce crezi că am făcut? întrebă ea. *Cine eşti?*

— Când am început, eram oamenii regelui, îi zise bărbatul, însă oamenii regelui trebuie să aibă un rege, iar noi nu avem. Eram şi fraţi de arme, însă acum frăţia noastră-i spulberată. Nu ştiu cine suntem, ca s-o spun pe-a dreaptă, şi nici unde mergem. Ştiu doar că drumul este întunecat. Focurile nu mi-au dezvăluit ce ne aşteaptă la capăt.

Eu ştiu unde se termină totul. Am văzut hoiturile prin copaci.

— Focuri, repetă Brienne. Înţelese dintr-odată tot. Tu eşti preotul myrishez. Vrăjitorul roşu.

Bărbatul aruncă o privire în jos, spre robele sale zdrenţuite, şi zâmbi cu tristeţe.

— Sunt, mai degrabă, prefăcutul roz. Eu sunt Thoros din Myr, da… un preot prost şi un vrăjitor şi mai prost.

— Călătoreşti cu Dondarrion, lordul fulgerului.

— Fulgerul vine şi pleacă şi apoi nu mai e văzut. Tot aşa şi oamenii. Mă tem că focul Lordului Beric a plecat din această lume. O umbră şi mai întunecată ne-a condus în acest loc.

— Câinele?

Preotul îşi strânse buzele.

— Câinele-i mort şi îngropat.

— L-am văzut prin pădure.

— Un vis de febră, domniţă.

— Zicea că mă va spânzura.

— Chiar şi visele pot minţi. Domniţă, de când n-ai mai mâncat? În mod sigur, eşti flămândă.

Chiar era, îşi dădu seama. Îşi simţea burta goală.

— Mâncare… mâncarea ar fi bine-venită, mulţumesc.

— Atunci să punem masa. Şezi. Vom vorbi şi de altele, dar întâi mâncare. Aşteaptă aici.

Thoros aprinse un fitil de la lumânarea care se stingea şi dispăru într-o gaură neagră de sub un pervaz de stâncă. Brienne se trezi singură în mica peşteră.

Totuşi pentru cât timp?

Cercetă caverna, căutând o armă. Orice fel de armă ar fi fost bună: un toiag, o bâtă, un pumnal. Nu găsi decât pietre. Una i se potrivea destul de bine în pumn… însă îşi aminti de Şoapte şi de ce se întâmplase când Shagwell încercase să pună o piatră împotriva unui cuţit. Când auzi sunetul paşilor preotului întorcându-se, lăsă piatra să cadă pe pământul peşterii şi-şi reluă locul.

Thoros avea pâine şi brânză şi un bol cu tocană.

— Îmi pare rău, zise el. Ce-a mai rămas din lapte s-a stricat, iar mierea s-a dus toată. Nu prea mai avem mâncare. Oricum, astea te vor sătura.

Tocana era rece şi grasă, pâinea tare, iar brânza chiar şi mai tare. Brienne nu mâncase niciodată ceva atât de bun.

— Tovarăşii mei sunt şi ei aici? îl întrebă pe preot în vreme ce-şi umplea lingura cu ultimele rămăşiţe de tocană.

— Septonul a fost eliberat, lăsat să-şi vadă de drum. Nu i s-a făcut niciun rău. Ceilalţi sunt aici, aşteptându-şi judecata.

— Judecata? Se încruntă. Podrick Payne e doar un băietan.

— Spune că-i scutier.

— Ştii cum se fălesc băieţii.

— Este scutierul Pezevenghiului. A luptat în bătălii, singur o recunoaşte. Iar dacă e să-l asculţi pe el, a şi răpus oameni.

— Un băietan, zise ea din nou. Aveţi milă.

— Domniţă, făcu Thoros, nu am nicio îndoială că bunătatea şi milostenia şi iertarea încă mai pot fi găsite pe undeva prin aceste Şapte Regate, însă nu le căuta pe aici. Aceasta este o peşteră, nu un templu. Când oamenii trebuie să trăiască precum şobolanii, în întuneric, sub pământ, rămân foarte repede fără niciun pic de milă, aşa cum rămân fără lapte sau miere.

— Şi dreptatea? Poate ea fi găsită prin peşteri?

— Dreptatea. Thoros zâmbi stins. Îmi amintesc dreptatea. Are un gust plăcut. Despre dreptate era vorba când ne-a condus Beric, sau, cel puţin, aşa ne-am spus noi. Eram oamenii regelui, cavaleri şi eroi… însă unii cavaleri sunt întunecaţi şi plini de groază, domniţa mea. Războiul ne transformă pe toţi în monştri.

— Vrei să spui că sunteţi monştri?

— Eu spun că suntem oameni. Nu eşti singura cu răni, Lady Brienne. Unii dintre fraţii mei erau oameni buni atunci când au început toate. Alţii erau… mai puţin buni, să zicem? Deşi unii spun că nu contează cum e bărbatul la început, ci cum sfârşeşte. Bănuiesc că acelaşi lucru e valabil şi pentru femei.

Preotul se ridică în picioare.

— Mă tem că timpul petrecut de noi doi împreună s-a sfârşit. Îi aud pe fraţii mei apropiindu-se. Doamna noastră a trimis după tine.

Brienne le auzi paşii şi zări lumina torţelor pâlpâind în pasaj.

— Mi-ai spus că s-a dus la Fairmarket.

— Şi-aşa a făcut. S-a întors în timp ce tu dormeai. Ea nu doarme niciodată.

Nu-mi va fi teamă, îşi spuse ea, însă era prea târziu pentru asta. *N-am să-i las să-mi vadă frica,* îşi promise ea în loc. Erau patru, bărbaţi duri, cu feţele trase, îmbrăcaţi în zale şi armuri şi piele. Îl recunoscu pe unul dintre ei; bărbatul cu un singur ochi din visele ei.

Cel mai înalt dintre cei patru purta o mantie galbenă, pătată şi zdrenţuită.

— Ţi-a plăcut mâncarea? întrebă el. Sper că da. Este ultima masă pe care ai s-o mai primeşti în viaţa ta.

Avea părul arămiu, era bărbos, zdrenţăros, cu nasul frânt, prost vindecat.

Îl ştiu pe acest bărbat, îşi zise Brienne.

— Eşti Câinele.

Rânji. Avea dinţi îngrozitori, strâmbi şi de culoare maro, din cauza cariilor.

— Cred că da, având în vedere că doamna mea l-a omorât pe ultimul. Întoarse capul şi scuipă.

Ea-şi aminti străfulgerările, noroiul de sub tălpile ei.

— Eu pe Rorge l-am ucis. A luat coiful de pe mormântul lui Clegane, iar tu l-ai furat de pe cadavrul lui.

— Nu l-am auzit bodogănind.

Thoros fornăi de uimire.

— Este adevărat? Coiful unui mort? Chiar atât de jos am decăzut?

Uriaşul se încruntă la el.

— E oţel bun.

— Nu-i nimic bun la coiful acela, nici la bărbaţii care l-au

purtat, zise preotul roşu. Sandor Clegane a fost un om chinuit, iar Rorge un animal în piele de om.

— Eu nu sunt ei.

— Atunci de ce să arătăm lumii faţa lor? Sălbatică, rânjită, strâmbă... asta vrei să fii şi tu, Lem?

— Vederea ei îi va face pe duşmanii mei să se teamă.

— Vederea ei mă face şi pe mine să mă tem.

— Atunci închide-ţi ochii.

Bărbatul cu mantia galbenă făcu un gest scurt.

— Aduceţi târfa.

Brienne nu se împotrivi. Ei erau patru, iar ea era slăbită şi rănită, goală pe sub hainele de lână. Trebui să se aplece pentru a nu se lovi la cap în timp ce o împingeau prin pasajul întortocheat. Calea urca abrupt, cotind de două ori înainte de a ieşi într-o cavernă mult mai mare, plină de haiduci.

În centrul ei fusese săpată o vatră pentru foc, iar aerul era albastru din cauza fumului. Bărbaţii se adunaseră lângă flăcări, încălzindu-se ca să înfrunte frigul din peşteră. Alţii stăteau cu picioarele încrucişate pe saltele de paie. Erau şi femei şi chiar şi câţiva copii care se holbau de după fustele mamelor lor. Singura faţă pe care o ştia Brienne era cea a lui Jeyne Heddle Lungana.

O masă pe capre fusese ridicată în partea cealaltă a peşterii, într-o despicătură din stâncă. În dosul mesei stătea o femeie înveşmântată în cenuşiu, cu mantie şi cu glugă. În mâini ţinea o coroană, un cerc de bronz ornat cu săbii de fier. O studia, iar degetele sale mângâiau lamele de parcă ar fi vrut să le încerce ascuţimea. Ochii îi licăreau pe sub glugă.

Cenuşiul era culoarea surorilor tăcute, servitoarele Străinului. Brienne simţi cum pe spinare îi urcau fiori. *Inimă de Piatră.*

— Domniţă, zise bărbatul uriaş. Iat-o.

— Da, adăugă bărbatul care avea un singur ochi. Târfa Regicidului.

Tresări.

— De ce-mi spuneţi aşa?

— Dacă aş primi un cerb de argint pentru fiecare dată când i-ai pronunţat numele, aş fi la fel de bogat ca prietenii tăi, Lannisterii.

— Asta a fost doar... nu înţelegeţi.

— Chiar aşa, să nu pricepem noi? Uriaşul râse. Ba cred că s-ar putea să înţelegem. Dinspre tine se simte o putoare de *leu,*

doamnă.

— Nu-i aşa.

Un alt haiduc făcu un pas înainte, un bărbat mai tânăr, cu o jiletcă soioasă, din blană de oaie. În mâna sa se afla Devotata.

— Asta spune că e.

Glasul său era îngheţat de accentele din Nord. Trase sabia din teaca ei şi o puse dinaintea lui Lady Inimă de Piatră. În lumina focului din vatră vinişoarele roşii şi negre de pe lamă aproape păreau că se mişcă, însă femeia în cenuşiu avea ochi numai pentru măciulia de pe mâner: un cap de leu din aur, cu ochii din rubine, care luceau ca două stele roşii.

— Mai este şi asta.

Thoros din Myr scoase un pergament din mânecă şi-l puse jos, lângă sabie.

— Are sigiliul regelui-băietan şi spune că purtătorul lui îi reprezintă interesele.

Lady Inimă de Piatră dădu sabia la o parte pentru a citi scrisoarea.

— Sabia mi-a fost dată pentru un bun motiv, zise Brienne. Ser Jaime i-a făcut un jurământ lui Catelyn Stark…

— … înainte ca prietenii lui să-i taie beregata, probabil, rosti uriaşul cu mantie galbenă. Ştim cu toţii cine e Regicidul şi cum sunt jurămintele sale.

Nu-i bine, îşi dădu seama Brienne. *Nicio vorbă de-a mea nu-i va îndupleca.* Cu toate astea, se avântă înainte.

— I-a promis lui Lady Catelyn fiicele sale, însă când a ajuns la Debarcaderul Regelui, dispăruseră. Jaime m-a trimis s-o caut pe Lady Sansa…

— … iar dacă ai fi găsit fata, ce urmai să faci cu ea? o iscodi tânărul din Nord.

— O protejam. O duceam undeva în siguranţă.

Uriaşul râse.

— Şi unde-ar fi asta? În temniţa lui Cersei?

— Nu.

— N-ai decât să negi cât vrei tu. Sabia asta spune că eşti o mincinoasă. Chiar trebuie să credem că Lannisterii dau săbii cu aur şi rubine *duşmanilor?* Că Regicidul voia ca tu s-o ascunzi pe fată de *propria sa soră geamănă?* Presupun că hârtia cu sigiliului regelui-băietan ţi-a fost dată doar pentru cazul în care trebuia să te ştergi la cur? Şi apoi mai sunt şi cei cu care te însoţeşti…

Uriaşul se întoarse şi făcu un semn, şirurile de haiduci se despărţiră, şi alţi doi captivi fură aduşi înainte.

— Băiatul era scutierul Pezevenghiului, domniţă, îi spuse el lui Lady Inimă de Piatră. Celălalt este unul dintre cavalerii Sângerosului Randyll Tarly.

Hyle Hunt fusese bătut atât de tare încât faţa îi era umflată, aproape de nerecunoscut. Se împiedică atunci când îl împinseră şi aproape căzu. Podrick îl prinse de braţ.

— Ser, spuse băiatul pe un ton jalnic, când dădu cu ochii de Brienne. Domniţă, vreau să spun. Îmi pare rău.

— Nu are de ce să-ţi pară rău.

Brienne se întoarse spre Lady Inimă de Piatră.

— Indiferent ce trădare crezi că aş fi săvârşit, doamnă, Podrick şi Ser Hyle nu au făcut parte din asta.

— Sunt lei, zise bărbatul cu un singur ochi. Asta-i destul. Eu zic să-i atârnăm. Tarly a spânzurat zeci dintre-ai noştri, e vremea să spânzurăm şi noi de-ai lui.

Ser Hyle îi zâmbi uşor Briennei.

— Domniţa mea, spuse el, ar fi trebuit să te căsătoreşti cu mine când ţi-am făcut oferta. Acum, mă tem că eşti hărăzită să mori fecioară, iar eu om sărac.

— *Lăsaţi-i să plece,* se rugă Brienne.

Femeia în cenuşiu nu răspunse. Studia sabia, pergamentul, coroana de bronz şi fier. În cele din urmă, îşi duse mâna sub bărbie şi se apucă de gât, de parcă ar fi vrut să se stranguleze singură. În loc de asta, vorbi… Avea o voce întretăiată, spartă, chinuită. Sunetul părea să vină din gât, parte croncănit, parte hârâit şi parte horcăit de moarte. *Limba blestemaţilor,* îşi spuse Brienne.

— Nu înţeleg. Ce-a spus?

— A întrebat de numele sabiei tale, zise tânărul din Nord cu jiletcă din blană de oaie.

— Devotata, răspunse Brienne.

Femeia în cenuşiu şuieră printre degete. Ochii-i erau două găvane roşii, arzând între umbre. Vorbi din nou.

— Nu, spune ea, să-i zici Trădătoarea. A fost făcută pentru trădare şi omoruri. Ea-i spune *Prietenă Prefăcută.* Ca tine.

— Faţă de cine am fost eu prefăcută?

— Faţă de ea, făcu nordicul. Se poate ca domnia ta să fi uitat că i-ai jurat credinţă mai întâi ei?

Era numai o singură femeie căreia Fecioara din Tarth îi jurase vreodată credinţă.

— Asta nu poate fi adevărat, spuse ea. E moartă.

— Moartea şi drepturile oaspeţilor, murmură Jeyne Heddle Lungana. Niciuna nu mai e ce-a fost odată.

Lady Inimă de Piatră îşi dădu gluga jos şi-şi desfăşură de pe faţă voalul cenuşiu, din lână. Avea părul uscat şi firav, alb ca osul. Fruntea ei era un amestec de verde şi cenuşiu, străbătută de pustule maronii, putrede. Carnea feţei îi atârna zdrenţuită de sub ochi şi până la fălci. Unele dintre tăieturi erau acoperite de sânge închegat, însă altele erau deschise şi dedesubt se vedea craniul.

Faţa ei, se gândi Brienne. *Faţa ei era atât de puternică şi de chipeşă, cu pielea atât de netedă şi de moale.*

— Lady Catelyn. Lacrimile i se adunară în ochi. Au spus… au spus că aţi murit.

— Ea este, zise Thoros din Myr. Freyii i-au tăiat gâtul de la o ureche la alta. Când am găsit-o lângă râu, era moartă de trei zile. Harwin m-a implorat să-i dau sărutul vieţii, dar trecuse prea mult timp. N-am vrut s-o fac, aşa că Lordul Beric şi-a lipit buzele de ale ei şi flacăra vieţii a trecut de la el la ea. Şi… s-a ridicat. Fie ca Stăpânul Luminii să ne apere pe noi toţi. S-a *ridicat.*

Oare încă visez? se întrebă Brienne. *Este vreun alt coşmar zămislit din febra Muşcătorului?*

— N-am trădat-o niciodată. Spune-i asta. Jur pe cele Şapte. O jur pe *sabia* mea.

Arătarea care fusese Catelyn Stark se apucă din nou de gât, cu degetele apăsând pe cicatricea oribilă a tăieturii, şi hârâi şi alte sunete.

— Cuvintele sunt ca vântul, spune ea, îi zise nordicul Briennei. Spune că trebuie să-ţi dovedeşti loialitatea.

— Cum? întrebă Brienne.

— Cu sabia ta. *Devotata* îi spui tu? Atunci respectă-ţi jurământul faţă de ea, spune stăpâna mea.

— Ce vrea de la mine?

— Vrea ca fiul ei să trăiască sau să moară cei care l-au ucis, spuse uriaşul. Vrea să ospăteze ciorile, aşa cum au făcut la Nunta Roşie. Freyi şi Boltoni, da. Îi vom oferi din aceştia, cât de mulţi vrea. Tot ce-ţi cere ţie este Jaime Lannister.

Jaime. Simţea numele ca un cuţit răsucindu-i-se în burtă.

— Lady Catelyn, eu… nu înţelegi, Jaime… m-a salvat de la siluire când ne-au capturat Măştile Însângerate, iar mai târziu a venit după mine, a sărit în groapa ursului cu mâinile goale… îţi jur, nu mai este cel care era. M-a trimis după Sansa, să o apăr, nu se poate să fi fost amestecat în Nunta Roşie.

Lady Catelyn îşi înfipse degetele adânc în gât, iar cuvintele ieşiră hârâind, înăbuşite, un şuvoi rece ca gheaţa. Băiatul din Nord spuse:

— Zice că trebuie să alegi. Ia sabia şi ucide-l pe Regicid, ori ai să fii spânzurată pentru trădare. Sabia sau laţul, spune ea. Alege, mai spune. *Alege.*

Brienne îşi aminti visul, cum îl aşteptase în sala tatălui ei pe băiatul cu care urma să se căsătorească, îşi muşcase limba în vis. *Gura-mi era plină de sânge.* Îşi trase sufletul hârâind şi spuse:

— N-am să fac această alegere.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Lady Inimă de Piatră glăsui din nou. De data asta, Brienne pricepu ce spunea. Era un singur cuvânt: *Spânzuraţi-i,* croncăni ea.

— După cum porunceşti, stăpână, zise uriaşul.

O legară din nou pe Brienne cu frânghiile de încheieturi şi o scoaseră din cavernă pe o cărare întortocheată. Afară era dimineaţă, fu surprinsă să vadă. Fâşii din lumina palidă a zorilor se strecurau printre copaci. *Atât de mulţi copaci,* îşi spuse ea. *Nici nu va trebui să mergem departe.*

Nici nu merseră. Haiducii îi puseră laţul sub o salcie strâmbă, i-l înnodară strâns şi aruncară capătul celălalt al funiei peste o creangă. Lui Hyle Hunt şi lui Podrick Payne li se dădură ulmi. Ser Hyle striga că îl va ucide el pe Jaime Lannister, însă Câinele îl pălmui şi-l făcu să tacă. Îşi pusese din nou coiful.

— Dacă aveţi crime de mărturisit zeilor voştri, acum e timpul să le spuneţi.

— Podrick nu v-a făcut niciodată nimic. Tatăl meu îl va răscumpăra. Tarth e numită şi insula de safir. Trimiteţi-l pe Podrick cu oasele mele la Evenfall şi veţi primi safire, argint, tot ce vreţi.

— Eu le vreau înapoi pe soţia şi pe fiica mea, zise Câinele. Poate să mi le dea tatăl tău? Dacă nu, n-are decât să se ducă dracului. Băiatul va putrezi lângă tine. Lupii vă vor roade oasele.

— O spânzuri, Lem? întrebă bărbatul cu un singur ochi. Ori ai

de gând s-o ţii de vorbă pe căţeaua asta până moare?

Câinele smulse capătul frânghiei din mâinile celui care-o ţinea.

— Ia să vedem dacă poate dansa, zise el şi trase. Brienne simţi cum funia se strângea, îngropându-se în pielea ei, smucindu-i bărbia în sus. Ser Hyle îi blestema cu mare dibăcie, dar nu şi băiatul. Podrick nu-şi ridică deloc privirile, nici măcar atunci când picioarele îi fură săltate de la pământ.

Dacă acesta-i un alt vis, este vremea să mă trezesc. Dacă este adevărat, este vremea să mor. Tot ce putea să vadă era Podrick, cu laţul strâns în jurul gâtului subţire, dând din picioare. Ea-şi deschise gura. Pod se zbătea, se sufoca, *murea.* Brienne inspiră aerul cu disperare, chiar dacă funia o strangula. Nimic nu mai duruse atât de tare. Ţipă un cuvânt.

CERSEI

Septa Moelle era o babornița cu părul alb, cu o faţă ascuţită ca o secure şi cu buzele ţuguiate într-o expresie de dezaprobare perpetuă. *Asta are încă fecioria la locul ei, pun rămăşag,* îşi spuse Cersei, *deşi acum trebuie să fie tare şi ţeapănă ca pielea fiartă.* Şase dintre cavalerii Înaltei Vrăbii o escortau, cu sabia curcubeu a ordinului lor renăscut pictată pe scuturile lor alungite.

— Septă.

Cersei stătea la picioarele Tronului de Fier, înveşmântată în mătase verde şi dantele aurii.

— Spune-i Preacucerniciei Sale că suntem supăraţi pe el. Îşi permite prea multe. Pe degetele ei şi în părul auriu licăreau smaralde. Ochii întregii curţi şi ai oraşului erau aţintiţi asupra ei şi voia ca ei s-o vadă pe fiica Lordului Tywin. Când se va termina farsa comedianţilor, vor înţelege că au o singură regină adevărată. *Dar, mai întâi, trebuie să dansăm hora şi să nu pierdem niciun pas.* Lady Margaery este soaţa credincioasă şi blândă a fiului meu, ajutorul şi consoarta lui. Preacucernicia Sa nu avea niciun motiv să pună mâna pe ea ori să le închidă pe ea şi pe tinerele ei verişoare, care ne sunt dragi tuturor. Îi cer să le elibereze.

Expresia severă a septei Moelle nu se modifică deloc.

— Am să transmit cuvintele Înălţimii Tale Preacucerniciei Sale, însă mă întristează să spun că tânăra regină şi domnişoarele sale pot fi eliberate numai când nevinovăţia lor va fi dovedită.

— *Nevinovăţia?* De ce? Nu trebuie decât să le priviţi chipurile dulci şi tinere pentru a vedea cât sunt de nevinovate.

— Un chip plăcut ascunde adesea un suflet de păcătos.

Lordul Merrywheater luă cuvântul de la masa de consiliu:

— De ce ofense sunt acuzate aceste tinere fete şi de către cine?

Septa răspunse:

— Megga Tyrell şi Elinor Tyrell sunt acuzate de desfrânare, păcate trupeşti şi asociere pentru comiterea de înaltă trădare. Alla Tyrell a fost acuzată pentru că a asistat la destrăbălări şi le-a ajutat să le ascundă. De acestea toate a fost acuzată şi regina Margaery, precum şi de adulter şi de înaltă trădare.

Cersei îşi puse o mână pe piept.

— Spune-mi cine răspândeşte asemenea calomnii despre fiica

mea bună! Nu cred o iotă din toate astea. Dragul meu fiu o iubeşte pe Lady Margaery din toată inima, ea n-ar fi putut niciodată să fie atât de crudă încât să îl înşele.

— Acuzatorul este un cavaler din propria ta curte. Ser Osney Kettleblack a mărturisit Înaltului Septon însuşi, la altarul Tatălui, că o cunoaşte trupeşte pe regină.

Harys Swift icni la masa de consiliu, iar Marele Maester Pycelle se întoarse cu spatele. Aerul se umplu de un zumzet, ca şi cum mii de viespi fuseseră eliberate prin sala tronului. Unele dintre doamnele de la galerie începură să plece, urmate de un şuvoi de mici lorzi şi cavaleri din spatele sălii. Mantiile aurite îi lăsară să plece, însă regina îl instruise pe Ser Osfryd să-i noteze pe toţi cei care fugeau. *Dintr-odată, trandafirul Tyrellilor nu mai miroase atât de dulce.*

— Ser Osney este tânăr şi desfrânat, admit asta, zise regina, însă un cavaler credincios. Dacă spune că a luat parte la toate astea… nu, nu poate fi adevărat. Margaery este fecioară!

— Nu-i aşa. Am examinat-o chiar eu, la porunca Preacucerniciei Sale. Fecioria ei nu mai e intactă. Septa Aglantine şi Septa Melicent vor spune acelaşi lucru, la fel ca propria septă a Reginei Margaery, Nysterica, ce a fost închisă într-o celulă de penitenţă pentru participarea ei la ruşinea reginei. Lady Megga şi Lady Elinor au fost şi ele cercetate. Nici ele nu mai sunt fecioare.

Viespile bâzâiau atât de tare încât regina de-abia dacă-şi mai auzea gândurile. *Sper ca mica regină şi verişoarele ei să se fi bucurat de aventurile lor.*

Lordul Merryweather bătu cu pumnul în masă.

— Lady Margaery a depus jurăminte solemne privind fecioria ei, în faţa Înălţimii Sale, regina, şi a răposatului ei tată. Mulţi de aici au fost martori. Lordul Tyrell, de asemenea, a pus chezăşie pentru nevinovăţia ei, la fel şi Lady Olenna, despre care ştim cu toţii că este dincolo de orice învinovăţire. Vrei să ne faci să credem că toţi aceşti oameni nobili ne-au *minţit?*

— Poate că şi ei au fost înşelaţi, stăpâne, zise Septa Moelle. Nu pot să discut despre asta. Nu pot decât să jur pentru adevărul celor descoperite de mine, atunci când am examinat-o pe regină.

Imaginea acestei băbătii acrite băgându-şi degetele-i zbârcite în mica vulvă trandafirie a lui Margaery fu atât de nostimă, încât

Cersei aproape că pufni în râs.

— Insistăm ca Preacucernicia Sa să permită ca propriii noştri maesteri să o examineze pe fiica mea bună, pentru a vedea dacă există vreo urmă de adevăr în aceste calomnii. Mare Maester Pycelle, o vei însoţi pe Septa Moelle înapoi la Septul lui Baelor şi te vei întoarce la noi cu adevărul despre fecioria lui Margaery a noastră.

Pycelle se făcuse alb ca laptele. *Mizerabilul ăsta bătrân şi prost nu poate tăcea vreodată, însă acum, că am nevoie de câteva cuvinte de-ale lui, şi-a pierdut darul vorbirii,* chibzui regina înainte ca bătrânul să zică, în sfârşit:

— Nu este nevoie ca să-i cercetez… să-i cercetez părţile intime. Glasul îi tremura. Mi-e neplăcut să spun… Regina Margaery nu este fecioară. Mi-a cerut să-i prepar ceaiul de lună, nu o dată, ci de mai multe ori.

Zarva care urmă depăşea până şi aşteptările lui Cersei Lannister.

Nici chiar bătăile în podea cu toiagul ale crainicului regal nu reuşiră să facă mare lucru ca să potolească gălăgia. Regina lăsă ca totul să se consume preţ de câteva clipe, savurând sunetele dezonoarei micii regine. După ce rumoarea durase suficient de mult, se ridică, având chipul împietrit, şi porunci ca mantiile aurii să evacueze sala. *Margaery Tyrell e terminată,* se gândi ea încântată. Cavalerii ei albi se adunară în jurul ei când ieşi prin uşa regelui din spatele Tronului de Fier; Boros Blount, Meryn Trant şi Osmund Kettleblack, ultimii din Garda Regală rămaşi în oraş.

Băiatul Lunii stătea lângă uşă, ţinându-şi zornăitoarea în mână şi căscând ochii mari la întregul talmeş-balmeş. *Poate că-i un bufon, însă o recunoaşte. Maggy Broasca ar fi trebuit să se îmbrace şi ea în haine pestriţe, judecând după cât de bine a văzut viitorul.* Cersei spera că bătrâna impostoare urla acum în infern. Regina mai tânără, despre a cărei apariţie vestise, era terminată, iar dacă acea profeţie se dovedea a fi falsă, la fel se putea întâmpla şi cu restul. *Niciun giulgiu auriu, niciun* valonquar, *sunt, în sfârşit, scăpată de croncănelile tale răutăcioase.*

Rămăşiţele micului ei consiliu o urmară afară. Harys Swyft părea buimăcit. Se împiedică la uşă şi ar fi căzut dacă Aurane Waters nu l-ar fi prins de braţ. Chiar şi Orton Merryweather

părea neliniştit.

— Oamenii de rând sunt încântaţi de mica regină, zise el. Nu vor primi prea bine asta. Mă tem de ceea ce s-ar mai putea întâmpla, Înălţimea Ta.

— Lordul Merryweather are dreptate, făcu Lordul Waters. Dacă n-o deranjează pe Înălţimea Ta, voi lansa şi restul noilor noastre galere. Apariţia lor pe Apa Neagră, cu flamura Regelui Tommen fluturând pe catarge, va reaminti oraşului cine domneşte aici şi le va pune în siguranţă dacă mulţimea se hotărăşte să se răscoale din nou.

Lăsă restul nerostit; odată ajunse pe Apa Neagră, galerele sale îl vor împiedica pe Mace Tyrell să-şi aducă armata înapoi, peste râu, tot aşa cum Tyrion îl oprise cândva pe Stannis. Highgarden nu avea nicio forţă navală proprie în această parte din Westeros. Se bazau pe flota lui Redwyne, în prezent pe drum înapoi, spre Arbor.

— O măsură prudentă, anunţă regina. Până când va trece această furtună, vreau ca navele tale să fie echipate şi pe apă.

Ser Harys Swyft era atât de palid şi de transpirat încât părea că era gata să leşine.

— Când vestea va ajunge la Lordul Tyrell, furia sa nu va mai avea margini. Va curge sânge pe străzi…

Cavalerul puiului galben, cugetă Cersei. *Ar trebui să-ţi alegi ca blazon un vierme, ser. Un pui este ceva prea aprig pentru tine. Dacă Mace Tyrell nu va lua cu asalt nici măcar Capătul Furtunii, cum îţi imaginezi tu că ar îndrăzni să-i atace pe zei?*

Când termină el de îndrugat verzi şi uscate, Cersei interveni:

— Nu trebuie să se ajungă la vărsare de sânge, şi intenţionez să mă îngrijesc de asta. Am să merg la Septul lui Baelor chiar eu şi-am să vorbesc cu Regina Margaery şi cu Înaltul Septon. Tommen îi iubeşte pe amândoi, ştiu asta, şi va dori să merg şi să fac pace între ei.

— Pace? Ser Harys îşi tampona fruntea cu o mânecă din catifea. Dacă pacea este posibilă… este foarte curajos din partea ta.

— Un proces s-ar putea să fie foarte necesar, zise regina, pentru a spulbera aceste calomnii josnice şi aceste minciuni, pentru a dovedi lumii că scumpa noastră Margaery este nevinovată, după cum o ştim cu toţii.

— Da, făcu Merryweather, însă Înaltul Septon s-ar putea să

vrea s-o judece chiar el pe regină, aşa cum îi judeca pe vremuri Credinţa pe oameni.

Sper şi eu, îşi spuse Cersei. Nu era de crezut că o astfel de instanţă va privi cu îngăduinţă reginele trădătoare, care-şi desfăceau picioarele pentru menestreli şi profanau riturile sacre ale Fecioarei pentru a-şi ascunde ruşinea.

— Lucrul cel mai important este găsirea adevărului, cred că suntem cu toţii de acord, spuse ea. Iar acum, lorzii mei, trebuie să mă scuzaţi. Sunt nevoită să merg la rege. Nu trebuie lăsat singur în aceste momente.

Tommen momea pisici când mama lui se întoarse la el. Dorcas îi făcuse un şoarece din fâşii de blană legate cu un fir lung de o veche undiţă. Pisoilor le plăcea să-l fugărească, iar pe băiat nu-l distra nimic mai mult decât să-l tot smucească pe jos când se repezeau după el. Păru surprins când Cersei îl luă în braţe şi-l sărută pe frunte.

— Asta pentru ce-i, mamă? De ce plângi?

Pentru că eşti în siguranţă, ar fi vrut să-i spună. *Pentru că niciun rău nu te va ajunge vreodată.*

— Greşeşti, un leu nu plânge niciodată. Va fi destul timp, mai târziu, să-i spună de Margaery şi de verişoarele ei. Sunt nişte mandate pe care am nevoie să le semnezi.

De dragul regelui, regina nu trecuse şi numele pe mandatele de arestare. Tommen le semnă în alb şi îşi înmuie fericit sigiliul în ceara caldă, aşa cum făcea întotdeauna. Apoi Cersei îl trimise afară împreună cu Jocelyn Swyft.

Ser Osfryd Kettleblack sosi tocmai când cerneala se usca. Cersei scrisese acum şi numele cu mâna ei: Ser Tallad cel Înalt, Jalabhar Xho, Hamish Harpistul, Hugh Clifton, Mark Mullendore, Bayard Norcross, Lambert Turnberry, Horas Redwyne, Hobber Redwyne, şi un anumit mocofan pe nume Wat, care-şi zicea Bardul Albastru.

— Atât de mulţi.

Ser Osfryd răsfoi mandatele, înspăimântat de cuvinte de parcă ar fi fost gândaci care se răspândeau pe pergament. Niciunul dintre fraţii Kettleblack nu ştia să citească.

— Zece. Ai şase mii de mantii aurii. Aş crede că sunt suficiente pentru zece oameni. Unii dintre cei mai deştepţi s-ar putea să fi fugit, dacă zvonurile au ajuns la timp la urechile lor. Dacă-i aşa, nu contează, absenţa lor nu-i face decât să pară şi

mai vinovaţi. Ser Tallad este cam nerod şi s-ar putea să încerce să ţi se opună. Ai grijă să nu moară înainte de a mărturisi tot şi nu te atinge de ceilalţi. Câţiva s-ar putea să fie nevinovaţi.

Era important să se dovedească că gemenii Redwyne fuseseră acuzaţi pe nedrept. Acest lucru va demonstra corectitudinea judecăţii celorlalţi.

— Îi înhăţăm pe toţi înainte de răsăritul soarelui, Înălţimea Ta. Apoi Ser Osfryd ezită. În faţa uşii Septului lui Baelor s-a adunat o mulţime.

— Ce fel de mulţime?

Orice lucru neaşteptat o făcea să fie circumspectă, îşi aminti ce spusese Lordul Waters despre răzmeriţe. *Nu am luat în considerare cum ar putea reacţiona la asta oamenii de rând. Margaery a fost animăluţul lor preferat.*

— Câţi sunt?

— O sută şi ceva. Strigă la Înaltul Septon s-o elibereze pe mica regină. Dacă vrei, îi putem pune pe fugă.

— Nu. Lasă-i să strige până răguşesc, asta nu-l va mişca pe Vrabie. El nu ascultă decât de zei.

Era o anumită ironie în faptul că Preacucernicia Sa avea o mulţime furioasă adunată în pragul uşii, din moment ce tocmai o asemenea gloată îl adusese la coroana de cristal. *Pe care a şi vândut-o repede.*

— Credinţa are propriii săi cavaleri acum. Lasă-i să apere septul. Oh, şi închide şi porţile oraşului. Nimeni nu intră şi nu pleacă din Debarcaderul Regelui fără permisiunea mea, până când se liniştesc lucrurile.

— După cum porunceşti, Înălţimea Ta.

Ser Osfryd făcu o plecăciune şi se duse să găsească pe cineva care să-i citească mandatele.

Până când soarele se duse la culcare în acea zi, toţi trădătorii acuzaţi erau arestaţi. Hamish Harpistul se prăbuşise când veniseră după el, iar Ser Tallad cel Înalt rănise trei mantii aurite înainte de a fi copleşit de ceilalţi. Cersei porunci ca gemenilor Redwyne să li se dea camere confortabile într-unul dintre turnuri. Ceilalţi fură băgaţi în beciuri.

— Hamish respiră cu multă greutate, o informă Qyburn când veni la adunarea din acea noapte. Cere un maester.

— Spune-i că primeşte unul imediat ce mărturiseşte. Se gândi o clipă. E prea bătrân ca să fi fost unul dintre amanţi, dar, fără

îndoială, a cântat cu harpa şi din voce pentru Margaery, în vreme ce ea se distra cu alţi bărbaţi. Vom avea nevoie de amănunte.

— Îl voi ajuta să şi le amintească, Înălţimea Ta.

În ziua următoare, Lady Merryweather o ajută pe Cersei să se îmbrace pentru vizita lor la mica regină.

— Nimic prea bogat sau vesel, îi zise ea. Ceva potrivit de pios şi de stins pentru un Înalt Septon. Mă va face să mă rog împreună cu el. În cele din urmă, alese o rochie moale din lână, care o acoperea de la gât şi până la glezne, cu un corset brodat doar cu câteva nervuri şi cu mâneci ţesute în fir de aur, pentru a-i îmblânzi severitatea liniilor. Şi mai bine, maroul urma să ajute la ascunderea murdăriei, dacă trebuia să îngenuncheze. În timp ce-o consolez pe fiica mea bună, tu vei vorbi cu cele trei verişoare, îi spuse ea Taenei. Câştig-o pe Alla dacă poţi, dar ai grijă ce-i spui. S-ar putea ca zeii să nu fie singurii care ascultă.

Jaime spunea întotdeauna că partea cea mai grea din orice bătălie era cea de dinainte, aşteptarea începerii carnagiului. Când ieşi, Cersei văzu că cerul era cenuşiu şi mohorât. Nu putea risca să fie surprinsă de ploaie şi să ajungă la Septul lui Baelor udă leoarcă. Asta însemna lectica. Ca escortă, luă zece dintre gărzile Casei Lannister şi pe Boros Blount.

— S-ar putea ca gloata lui Margaery să nu aibă mintea de a-l deosebi pe un Kettleblack de celălalt, îi spuse ea lui Ser Osmund, şi nu te pot lăsa să-ţi faci singur drum printre ei. Cel mai bine e să te ţinem o vreme departe de privirile lor.

În vreme ce-şi croiau drum prin Debarcaderul Regelui, Taena avu, dintr-odată, o îndoială.

— Această judecată, zise ea cu glas şoptit. Ce se va întâmpla dacă Margaery cere ca vinovăţia sau nevinovăţia să fie hotărâtă prin duel?

Un zâmbet atinse buzele lui Cersei.

— Ca regină, onoarea ei trebuie să fie apărată de un cavaler din Garda Regală. De fapt, orice copil din Westeros ştie cum Prinţul Aemon Cavalerul Dragon a luptat pentru sora sa, Regina Naerys, împotriva acuzaţiilor lui Ser Morghil. Dar cu *Ser* Loras atât de grav rănit, mă tem că rolul Prinţului Aemon trebuie să fie preluat de unul dintre Fraţii săi Juraţi. Dădu din umeri. Dar care? Ser Arys şi Ser Balon sunt departe, în Dorne, Jaime este la Riverrun, iar Ser Osmund este fratele celui care o acuză, ceea

ce lasă doar posibilitatea… oh…

— Boros Blount şi Meryn Trant, râse Lady Taena.

— Da, iar Ser Meryn se simte cam rău în ultima vreme. Aminteşte-mi să-i spun asta când ne întoarcem la castel.

— Nicio grijă, scumpa mea. Taena îi luă mâna şi-o sărută. Mă rog să nu ajung să te ofensez niciodată. Eşti îngrozitoare când eşti stârnită.

— Orice mamă ar face la fel ca să-şi protejeze copiii, zise Cersei. Când vrei să-l aduci la curte pe băiatul acela al tău? Russel parcă-l cheamă, nu? S-ar putea antrena cu Tommen.

— Asta l-ar ferici pe băiat, ştiu… însă lucrurile sunt atât de nesigure acum, încât m-am gândit că ar fi mai bine să aştept să treacă primejdia.

— Va trece destul de curând, promise Cersei. Trimite vorbă la Longtable şi pune-l pe Russel să-şi ia cel mai bun pieptar şi sabia de lemn. Un nou prieten va fi numai potrivit să-l facă pe Tommen să uite de pierderea suferită după ce căpşorul lui Margaery se va rostogoli.

Coborâră din lectică la picioarele statuii lui Baelor cel Binecuvântat. Regina fu încântată să vadă că oasele şi murdăria fuseseră curăţate. Ser Osfryd spusese adevărul; mulţimea nu era nici atât de numeroasă, nici atât de nesupusă precum fuseseră vrăbiile. Stăteau adunaţi în pâlcuri mici, privind ameninţători spre porţile Marelui Sept, unde un şir de septoni novici se aliniaseră, cu toiege în mâini. *Fără oţel,* observă Cersei. Era ori ceva foarte înţelept, ori ceva prostesc, încă nu era sigură care dintre variante.

Nimeni nu făcu nicio încercare de a le împiedica să intre. Oamenii de rând, la fel şi novicii, se dădură la o parte înaintea lor. Odată ajunse înăuntru, fură întâmpinate în Sala Lămpilor de către trei cavaleri, îmbrăcaţi în robele Fiilor Războinicului, dungate în culorile curcubeului.

— Am venit aici doar s-o văd pe fata mea bună, le spuse Cersei.

— Preacucernicia Sa vă aşteaptă. Eu sunt Ser Theodan cel Onest, fost Ser Theodan Wells. Înălţimea Sa să binevoiască a veni cu mine.

Înalta Vrabie era în genunchi, ca întotdeauna. De data asta, se ruga înaintea altarului Tatălui. Nu-şi întrerupse rugăciunea când se apropie regina, ci o făcu să aştepte, nerăbdătoare, până

când termină. Numai atunci îşi ridică fruntea spre ea.

— Înălţimea Ta. Ce zi tristă.

— Foarte tristă. Am putea primi permisiunea ta de a vorbi cu Margaery şi cu verişoarele ei?

Alese o manieră blândă şi umilă; cu acest bărbat asta era calea care dădea cele mai bune rezultate.

— Dacă asta vă este dorinţa. Vino la mine după aceea, copila mea. Noi doi trebuie să ne rugăm împreună.

Mica regină fusese închisă în vârful unuia dintre turnurile înguste ale Marelui Sept. Celula ei avea doi metri şi jumătate lungime şi aproape doi lăţime, fără niciun fel de mobilier în afară de o saltea umplută cu paie şi o bancă pentru rugăciuni, un urcior cu gura largă plin cu apă, un exemplar din *Steaua în Şapte Colţuri* şi o lumânare pentru citit. Singura fereastră de-abia dacă era mai lată decât o deschizătură pentru arcaşi.

Cersei o găsi pe Margaery desculţă şi tremurând, îmbrăcată în roba din lână aspră de soră novice. Pletele îi erau încâlcite, iar picioarele murdare.

— Mi-au luat *hainele,* îi spuse mica regină îndată ce rămaseră singure. Am purtat o rochie din dantelă albă ca fildeşul, cu perle de apă dulce pe corsaj, însă septele şi-au pus *mâinile* pe mine şi m-au dezbrăcat până la piele. La fel şi pe verişoarele mele. Megga a azvârlit-o pe una dintre septe între lumânări şi i-a dat foc robei. Mi-e frică pentru Alla, totuşi. S-a făcut albă la faţă, era prea speriată ca să plângă.

— Biata copilă. Cum nu erau scaune, Cersei se aşeză lângă mica regină, pe salteaua ei. Lady Taena s-a dus să discute cu ea, să-i spună că n-a fost uitată.

— Nici măcar nu m-a lăsat să le văd, se înfurie Margaery. Ne ţine pe toate separat una de alta. Până când ai venit tu, nu mi s-a permis să primesc vizitatori, numai septe. Vine câte una o dată pe oră ca să mă întrebe dacă doresc să-mi mărturisesc păcatele trupeşti. Nu mă lasă nici măcar să dorm. Mă trezesc pentru a-mi cere mărturisiri. Noaptea trecută i-am mărturisit Septei Unella că mi-am dorit să-i scot ochii.

Ce păcat că n-ai făcut-o, se gândi Cersei. *Orbirea vreunei amărâte de septe bătrâne ar fi convins, cu siguranţă, Înalta Vrabie de vinovăţia ta.*

— Pe verişoarele tale le chestionează în acelaşi fel.

— Atunci fie blestemaţi, zise Margaery. Blestemaţi să fie cu

toţii până în cele şapte iaduri. Alla este blândă şi sfioasă, cum pot să-i facă aşa ceva? Iar Megga... râde la fel de tare ca o târfă din docuri, ştiu, însă înlăuntrul ei a rămas tot o copilă. Le iubesc pe toate şi ele mă iubesc pe mine. Dacă această vrabie crede că le-ar putea face să mintă despre mine...

— Mă tem că şi ele sunt puse sub acuzare. Toate trei.

— *Verişoarele* mele? Margaery păli. Alla şi Megga de-abia dacă au ieşit din copilărie. Înălţimea Ta, asta... asta-i ceva pur şi simplu monstruos. Vrei să ne scoţi de aici?

— Aş face-o, dacă aş putea. Glasul îi era încărcat de tristeţe. Preacucernicia Sa a pus noii săi cavaleri să vă păzească. Ca să vă eliberez ar trebui să trimit mantiile aurii şi să profanez prin omoruri acest locaş sfânt. Cersei luă mâna lui Margaey într-a sa. Cu toate astea, n-am stat cu braţele încrucişate. I-am adunat pe toţi cei numiţi de Ser Osney drept iubiţii tăi. Ei îi vor vorbi Preacucerniciei Sale despre nevinovăţia ta, sunt convinsă, şi vor jura asta la judecată.

— Judecată? În vocea fetei se strecurase o nuanţă clară de teamă. Trebuie să se ţină o judecată?

— Cum altcumva îţi vei dovedi nevinovăţia? Cersei o strânse de mână, în semn de îmbărbătare. Însă fii sigură că tu decizi felul în care se va desfăşura judecata. Eşti regină. Cavalerii din Garda Regală au jurat să te apere.

Margaery înţelese imediat.

— Judecată prin luptă? Loras e rănit, altfel el...

— Are şase fraţi.

Margaery căscă ochii la ea, apoi îşi trase mâna.

— Asta-i cumva o glumă? Boros este un fricos, Meryn este bătrân şi încet, fratele tău este ologit, iar ceilalţi doi sunt plecaţi la Dorn şi Osmund este un blestemat de *Kettleblack.* Loras are *doi* fraţi, nu şase. Dacă e să fie vreo judecată prin luptă, îl vreau pe Garlan drept campion al meu.

— Ser Garlan nu este membru al Gărzii Regale, zise regina. Atunci când este la mijloc onoarea reginei, legile şi tradiţia cer ca luptătorul ei să fie numai unul dintre oamenii juraţi ai regelui. Mă tem că Înaltul Septon va insista asupra acestui lucru. *Mă voi asigura că aşa va fi.*

Margaery nu-i răspunse imediat, însă ochii ei căprui se mijiră bănuitori.

— Blount sau Trant, rosti ea în cele din urmă. Va trebui să fie

unul dintre ei. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Osney Kettleblack l-ar tăia în bucăţi pe oricare dintre ei.

Pe cele şapte iaduri. Cersei îşi compuse o expresie rănită.

— Mă nedreptăţeşti, dragă fiică. Tot ceea ce vreau eu…

— … este să îl ai pe fiul tău numai pentru tine. Nu va avea niciodată o nevastă pe care tu să n-o urăşti. Şi *nu* sunt fiica ta, slavă zeilor. Lasă-mă.

— Te porţi prosteşte. Am venit aici numai ca să te ajut.

— Să mă ajuţi în drumul spre mormânt. Te-am rugat să pleci. Vrei să mă faci să-mi chem temnicerii ca să te târască afară de aici, căţea nemernică, uneltitoare şi rea?

Cersei îşi adună fustele şi demnitatea.

— Cred că situaţia asta trebuie să fie foarte înspăimântătoare pentru tine. Am să-ţi iert cuvintele. Aici, la fel ca şi la curte, nu ştiai niciodată cine putea să tragă cu urechea. Dacă aş fi în locul tău, şi mie mi-ar fi frică. Marele Maester Pycelle a admis că ţi-a furnizat ceaiul lunii şi Bardul tău Albastru… dacă aş fi în locul tău, domniţă, m-aş ruga Babei pentru înţelepciune şi Mamei pentru milă. Mă tem că, în curând, vei avea o nevoie disperată de amândouă.

Patru septe zbârcite o escortară pe regină până jos, pe treptele turnului. Fiecare dintre băbătii părea mai plăpândă decât cealaltă. Când ajunseră la nivelul solului, îşi continuară coborârea, ajungând în inima Dealului Visenyei. Treptele se terminau mult sub pământ, într-un loc unde un şir de torţe luminau un coridor lung.

Îl găsi pe Înaltul Septon aşteptând-o într-o mică încăpere în şapte colţuri, folosită pentru audienţe. Încăperea era sărăcăcioasă şi simplă, cu pereţi dezgoliţi, din piatră, o masă grosolan cioplită, trei scaune şi o bancă pentru rugăciuni. Chipurile celor Şapte fuseseră sculptate pe pereţi. Lui Cersei, sculpturile i se părură grosolane şi urâte, însă aveau o anumită forţă, mai ales în ochi, globuri de onix, malahit şi piatra lunii care făceau cumva ca feţele lor să pară vii.

— Ai vorbit cu regina, zise Înaltul Septon.

Ea rezistă tentaţiei de a spune: *Eu sunt regina.*

— Da.

— Toţi oamenii păcătuiesc, chiar şi regii şi reginele. Şi eu am păcătuit şi-am fost iertat. Însă fără mărturisire nu poate fi iertăciune. Regina nu va mărturisi.

— Poate că-i nevinovată.

— Nu este aşa. Septele sfinte au cercetat-o şi pot depune mărturie că fecioria ei este compromisă. A băut ceaiul lunii pentru a ucide în pântece fructul păcatelor ei trupeşti. Un cavaler uns a jurat pe spada sa că le-a cunoscut trupeşte, pe ea şi pe cele trei verişoare ale ei. Şi alţii s-au împreunat cu ea, spune el, şi pomeneşte multe nume de bărbaţi, atât de vază, cât şi de origine umilă.

— Mantiile mele aurii i-au adunat pe toţi în temniţe, îl asigură Cersei. Doar unul a fost interogat până acum, un menestrel numit Bardul Albastru. Ceea ce-a spus deja este tulburător. Chiar şi aşa, mă rog ca atunci când fiica mea va fi adusă la judecată, nevinovăţia să-i poată fi dovedită. Ezită. Tommen îşi iubeşte atât de mult mica lui regină, Sfinţia Ta, încât mă tem că va fi greu pentru el sau pentru lorzii săi s-o judece drept. Poate Credinţa ar trebui să conducă judecata?

Înalta Vrabie îşi împreună mâinile sale subţiri.

— Am avut acelaşi gând, Înălţimea Ta. Tot aşa cum Maegor cel Crud a luat cândva săbiile de la Credinţă, şi Jaehaerys Conciliatorul ne-a lipsit de balanţa judecăţii. Totuşi, cine este îndreptăţit să judece o regină, în afara celor Şapte de Sus şi a celor juraţi de jos? O instanţă sacră alcătuită din şapte judecători se va apleca asupra acestui caz. Trei vor fi de sex feminin. O fecioară, o mamă şi o babă. Cine-ar putea fi mai nimerit să judece ticăloşia femeii?

— Asta ar fi cel mai bine. Dar, să nu uităm, Margaery are dreptul de a cere ca vinovăţia sau nevinovăţia ei să fie dovedită prin confruntare în luptă. Dacă va fi aşa, reprezentantul ei trebuie să fie unul dintre cei Şapte ai lui Tommen.

— Cavalerii din Garda Regală au servit ca luptători de nădejde pentru rege şi regină încă de pe vremea lui Aegon Cuceritorul. Coroana şi Credinţa vorbesc cu acelaşi glas despre asta.

Cersei îşi acoperi faţa cu mâinile, de parcă ar fi suferit. Când îşi ridică din nou capul, o lacrimă-i sclipea într-un ochi.

— Într-adevăr, sunt zile triste, spuse ea, dar îmi face plăcere să constat că suntem de acord în atât de multe. Dacă Tommen ar fi aici, ştiu că ne-ar mulţumi. Împreună, noi doi trebuie să aflăm adevărul.

— Îl vom afla.

— Trebuie să mă întorc la castel. Cu permisiunea ta, am să-l

iau pe Ser Osney Kettleblack cu mine. Consiliul mic va dori să-l chestioneze şi să audă şi ei acuzaţiile.

— Nu, răspunse Înaltul Septon.

Era doar un cuvânt, un cuvinţel doar, însă pentru Cersei era ca o găleată cu apă rece ca gheaţa aruncată direct în faţă. Clipi şi siguranţa sa de sine tremură, dar numai puţin.

— Ser Osney va fi ţinut în siguranţă, îţi promit.

— Este ţinut în siguranţă şi aici. Vino. Am să-ţi arăt.

Cersei putea simţi privirile celor Şapte aţintite asupra ei, ochii de jad şi de malahit şi de onix, şi, dintr-odată, o străbătu un val de frică, rece ca gheaţa. *Eu sunt regina,* îşi zise ea. *Fiica Lordului Tywin.* Îl urmă fără prea multă tragere de inimă.

Ser Osney nu era departe. Încăperea era întunecată şi închisă cu o uşă grea de fier. Înaltul Septon scoase o cheie pentru a o deschide şi desprinse o torţă de pe perete pentru a lumina încăperea.

— După tine, Înălţimea Ta.

Înăuntru, Ser Osney atârna de tavan, gol, legănându-se agăţat de o pereche de lanţuri grele din fier. Fusese biciuit. Spatele şi umerii săi ajunseseră aproape carne vie, iar picioarele-i erau străbătute de tăieturi şi crestături de bici, la fel şi dosul.

Regina de-abia dacă suporta să-l privească. Se întoarse spre Înaltul Septon.

— Ce-ai *făcut?*

— Ca să fiu sincer, am căutat să aflăm adevărul.

— Ţi-a spus adevărul. A venit la tine de bună voie şi şi-a mărturisit păcatele.

— Da. A făcut-o. Am ascultat mulţi oameni mărturisind, Înălţimea Ta, însă rareori am auzit un bărbat atât de încântat să fie vinovat.

— L-ai *biciuit!*

— Nu poate exista penitenţă fără durere. Niciun bărbat nu trebuie să se ferească de bici, după cum i-am spus lui Ser Osney. Rareori mă simt atât de aproape de Dumnezeu ca atunci când sunt biciuit pentru propriile mele ticăloşii, deşi cele mai întunecate păcate ale mele nu sunt nici pe departe atât de negre ca ale lui.

— D... dar, se bâlbâi ea, tu predici mila Mamei...

— Ser Osney va gusta dulceaţa acestui lapte în viaţa de după.

În *Steaua în Şapte Colţuri* stă scris că toate păcatele pot fi iertate, însă crimele tot trebuie pedepsite. Osney Kettleblack este vinovat de trădare şi de ucidere, iar plata trădării este moartea.

Este doar un preot, nu poate face aşa ceva.

— Nu Credinţa va condamna un om la moarte, indiferent de vina lui.

— Indiferent de vina lui. Înaltul Septon repetă cuvintele încet, cântărindu-le. E destul de ciudat, Înălţimea Ta, cu cât îl biciuiam mai tare, cu atât crimele lui Ser Osney păreau să se schimbe. Acum ar vrea să ne facă să credem că nu s-a atins niciodată de Margaery Tyrell. Nu-i aşa, Ser Osney?

Osney Kettleblack îşi deschise ochii. Când o văzu pe regină stând acolo, îşi trecu limba peste buzele umflate şi zise:

— Zidul. Mi-ai promis Zidul…

— E nebun, spuse Cersei. L-aţi adus la sminteală.

— Ser Osney, rosti Înaltul Septon cu un glas ferm şi limpede, ai cunoscut-o trupeşte pe regină?

— Da. Lanţurile zornăiră încet când Osney se răsuci în fiarele lui. Pe aia de-acolo. Ea-i regina cu care m-am împreunat, cea care m-a trimis să-l ucid pe bătrânul Înalt Septon. El n-avea niciodată gărzi. N-a trebuit decât să intru atunci când dormea şi să-i pun o pernă pe faţă.

Cersei se întoarse şi-o luă la fugă.

Înaltul Septon încercă s-o înşface, însă era un vrăbioi bătrân, în timp ce ea era leoaica de la Casterly Rock. Îl îmbrânci la o parte şi năvăli pe uşă trântind-o în urma sa cu un pocnet.

Fraţii Kettleblack, am nevoie de fraţii Kettleblack. Am să-l trimit pe Osfryd cu mantiile aurite şi pe Osmund cu Gărzile Regale, Osney va nega totul imediat ce-l eliberează, iar eu am să scap de acest Înalt Septon, tot aşa cum am făcut şi cu celălalt. Cele patru septe bătrâne i se aşezară în cale şi o apucară cu mâinile lor zbârcite. Ea o trânti la podea pe una dintre ele şi-o zgârie pe faţă pe alta şi urcă treptele. Pe la jumătatea drumului îşi aminti de Taena Merryweather. Asta aproape că o făcu să se împiedice, gâfâind. *Cei Şapte, salvaţi-mă,* imploră ea. *Taena ştie tot. Dacă pun mâna şi pe ea şi o biciuiesc…*

Alergă până la sept, însă nu mai departe. Acolo erau alte femei care o aşteptau, mai multe septe şi câteva surori tăcute,

mai tinere decât cele patru cotoroanţe de jos.

— Sunt *regina!* strigă ea, ferindu-se de ele. Am să vă iau capetele pentru asta, am să vi le retez tuturor. Lăsaţi-mă să trec.

În loc de asta, încercară s-o înşface. Cersei alergă la altarul Mamei, însă o prinseră acolo, erau o mulţime, şi o traseră în sus, pe treptele turnului, în timp ce dădea din picioare. În interiorul celulei trei surori tăcute o ţintuiră jos în vreme ce o septă numită Scolera o dezbrăcă până la piele. Îi dădu jos chiar şi schimburile intime. O altă septă îi aruncă o robă aspră.

— Nu puteţi face aşa ceva, continuă regina să ţipe la ele. Sunt o Lannister, daţi-mi drumul, fratele meu vă va ucide, Jaime vă va despica de la gât până jos, *daţi-mi drumul!* Eu sunt *regina!*

— Regina ar trebui să se roage, zise septa Scolera, înainte de a o lăsa goală în celula rece şi întunecoasă.

Ea nu era blânda Margaery Tyrell, să-şi tragă pe ea roba şi să se lase în voia unei astfel de captivităţi. *Am să îi învăţ eu ce înseamnă să pui un leu în cuşcă,* îşi zise Cersei. Sfâşie roba în sute de bucăţele, găsi un urcior cu apă şi-l sparse de perete, apoi făcu acelaşi lucru cu oala de noapte. Când nu veni nimeni, începu să bată cu pumnii în uşă. Escorta ei era jos, pe esplanadă: zece soldaţi din garda Lannisterilor şi Ser Boros Blount. *Imediat ce mă aud, vor veni să mă elibereze, şi-atunci îl vom târî pe afurisitul de Înalt Vrăbioi în lanţuri înapoi la Fortăreaţa Roşie.*

Ţipă şi bătu şi urlă până când răguşi, la uşă şi la fereastră. Nimeni nu urlă la ea, nimeni nu veni s-o salveze. Celula începu să se întunece. Şi se răcea. Cersei începu să tremure. *Cum de mă pot lăsa aşa, fără un foc măcar? Sunt regina lor.* Începu să-i pară rău că sfâşiase roba pe care i-o dăduseră. Pe salteaua din colţ era o pătură, o încropeală subţire din lână maro. Era aspră şi ţepoasă, însă era tot ce mai avea. Cersei se strecură sub ea ca să scape de tremurat şi, înainte să-şi dea bine seama, alunecă într-un somn obosit.

Următorul lucru de care fu conştientă era o mână grea, care o scutura pentru deşteptare. În celulă era întuneric beznă şi o femeie uriaşă şi pocită îngenunchease asupra ei, cu o lumânare în mână.

— Cine eşti? întrebă regina. Ai venit să mă eliberezi?

— Sunt Septa Unella. Am venit să te ascult cum mărturiseşti

toate crimele şi păcatele trupeşti.

Cersei îi azvârli mâna la o parte.

— Am să-ţi iau capul. Să nu îndrăzneşti să mă atingi. Pleacă.

Femeia se ridică.

— Înălţimea Ta, am să mă întorc într-o oră. Poate că, până atunci, vei fi gata să mărturiseşti.

Trecu o oră, şi încă o oră şi încă o oră. Şi-aşa se duse cea mai lungă noapte pe care o trăise Cersei Lannister, în afară de noaptea nunţii lui Joffrey. Gâtul îi era atât de inflamat de la strigat încât de-abia dacă mai putea înghiţi. Celula se transformase într-o gheţărie. Spărsese oala de noapte, aşa că trebuise să se ghemuiască într-un colţ pentru a se uşura şi să privească urina scurgându-se pe podea. De fiecare dată când închidea ochii, Unella apărea din nou deasupra ei, scuturând-o şi întrebând-o dacă voia să-şi mărturisească păcatele.

Zorii zilei nu-i aduseră nicio uşurare. Când se înălţă soarele, Septa Moelle îi aduse un castron cu un terci cenuşiu şi apos. Cersei i-l azvârli în cap. Când îi aduseră un alt urcior cu apă, era atât de însetată încât nu putu face altceva decât să bea. Când aduseră o altă robă, cenuşie şi subţire, mirosind a mucegai, îşi acoperi goliciunea cu ea. Şi în acea seară, când îşi făcu din nou apariţia Moelle, mâncă pâine şi peşte şi ceru vin ca să le facă să-i alunece pe gât. Nu-i aduseră vin, dar se înfăţişă septa Unella, făcându-şi vizita din oră în oră pentru a întreba dacă regina era gata să mărturisească.

Ce *se poate întâmpla?* se întrebă Cersei, pe când felia subţire de cer de la fereastra ei începuse să se întunece din nou. *De ce n-a venit nimeni să mă ia de aici?* Nu putea crede că fraţii Kettleblack puteau să-l abandoneze pe Osney. Ce făcea consiliul ei? *Laşi şi trădători. Când am să ies de aici, am să pun să fie descăpăţânaţi cu toţii şi-am să găsesc oameni mai buni care să le ia locul.*

De trei ori în acea zi auzi strigăte îndepărtate, ridicându-se spre turn de pe esplanadă, însă numele lui Margaery era cel pe care-l scanda mulţimea, nicidecum al ei.

Era aproape de zorii celei de-a doua zile şi Cersei lingea ultimele urme de terci de pe fundul castronului, când uşa celulei se deschise pe neaşteptate, lăsându-l să intre pe Lordul Qyburn. De-abia reuşi să se abţină să nu se arunce pe el.

— Qyburn, şopti ea, oh, zeilor, sunt atât de bucuroasă să-ţi

văd faţa. Du-mă acasă.

— Acest lucru nu este permis. Vei fi judecată de o sfântă instanţă de şapte, pentru crimă, trădare şi păcate trupeşti.

Cersei era atât de istovită încât cuvintele i se părură la început lipsite de sens.

— Tommen. Vorbeşte-mi de fiul meu. Mai este rege?

— Este, Înălţimea Ta. Este bine, în siguranţă, între zidurile Fortăreţei lui Maegor, protejat de Garda Regală. Totuşi se simte singur. E frământat. Întreabă de tine şi de mica lui regină. Încă nu i-a spus nimeni de… de ale tale…

— … dificultăţi? sugeră ea. Ce-i cu Margaery?

— Şi ea va fi judecată, de către aceeaşi curte care conduce procesul tău. L-am predat pe Bardul Albastru Înaltului Septon, aşa cum a poruncit Înălţimea Ta. Este acum aici, undeva sub noi. Iscoadele mele mi-au şoptit că-l biciuiesc, însă, până acum, cântă doar aceeaşi dulce melodie învăţată de la noi.

Aceeaşi dulce melodie învăţată de la noi. Simţurile ei erau copleşite de dorinţa de a dormi. *Wat, numele său adevărat este Wat.* Dacă zeii erau îngăduitori, Wat şi-ar putea da duhul sub bici, lăsând-o astfel pe Margaery fără nicio cale de a-i infirma mărturia.

— Unde-mi sunt cavalerii? Ser Osfryd… Înaltul Septon vrea să-i omoare fratele, pe Osney, mantiile lui aurii trebuie să…

— Osfryd Kettleblack nu mai este la comanda Gărzii Oraşului. Regele l-a destituit din funcţie şi l-a pus pe căpitanul Porţii Dragonului în locul său, un anume Humfrey Waters.

Cersei era atât de obosită încât nimic din toate acestea nu mai avea sens.

— De ce-ar face Tommen aşa ceva?

— Băiatul nu-i de vină. Când consiliul îi aduce un decret, el îl semnează cu numele lui şi aplică sigiliul.

— Consiliul *meu…* cine? Cine face asta? Nu tu?

— Vai mie, am fost demis din consiliu, cu toate că, pentru moment, mi se permite să-mi continui activitatea cu spionii eunucului. Regatul este condus de Ser Harys Swift şi de Marele Maester Pycelle. Ei au trimis un corb la Casterly Rock, invitându-l pe unchiul tău să revină la curte şi să preia regenţa. Dacă intenţionează să accepte, ar face bine să se grăbească. Mace Tyrell a abandonat asediul de la Capătul Furtunii şi mărşăluieşte cu armata sa înapoi în oraş, şi se pare că şi Randyll Tarly ar fi pe

drum, venind de la Iazul Fecioarelor.

— Şi Lordul Merryweather a fost de acord cu toate acestea?

— Merryweather a demisionat din consiliu şi a fugit înapoi la Longtable, împreună cu soţia sa, prima care ne-a adus vestea… acuzaţiilor împotriva Înălţimii Tale.

— Au lăsat-o pe Taena să plece.

Acesta era lucrul cel mai bun pe care-l auzise de când Înalta Vrabie îi spusese *nu.* Taena ar fi putut s-o nenorocească.

— Şi ce-i cu Lordul Waters? Navele sale… dacă-şi aduce echipajele pe ţărm ar avea suficienţi oameni ca să…

— Imediat ce vestea necazurilor actuale ale Înălţimii Tale au ajuns la râu, Lordul Waters a ridicat pânzele, a desfăcut vâslele şi a pornit cu flota pe mare. Ser Harys se teme că i se va alătura Lordului Stannis. Pycelle crede că se îndreaptă spre Treptele de Piatră, pentru a deveni pirat.

— Toate dragele mele galere. Cersei aproape că izbucni în râs. Nobilul meu tată obişnuia să spună că bastarzii sunt trădători de la natură. Dacă l-aş fi ascultat… Se înfiora. Sunt pierdută, Qyburn.

— Nu.

El îi luă palma în mână.

— Speranţa rămâne. Înălţimea Ta are dreptul de a-şi dovedi nevinovăţia prin luptă. Regina mea, campionul tău este pregătit. Nu există niciun bărbat în cele Şapte Regate care să spere să-l poată înfrunta. Nu trebuie decât să dai porunca…

De data asta chiar râse. Era caraghios, teribil de caraghios, *hidos* de caraghios.

— Zeii fac glume pe seama tuturor speranţelor şi planurilor noastre. Am un luptător pe care niciun bărbat nu-l poate înfrânge, însă mi-e interzis să mă folosesc de el. Eu sunt *regina,* Qyburn. Onoarea mea poate fi apărată numai de un Frate Jurat din Garda Regală.

— Înţeleg. Zâmbetul pieri de pe faţa lui Qyburn. Înălţimea Ta, sunt în impas. Nu ştiu ce sfat aş putea să-ţi dau…

Chiar şi în acea stare de epuizare şi spaimă, regina ştia că nu îndrăznea să-şi încredinţeze soarta unei curţi de vrăbii. Nu putea conta nici pe intervenţia lui Ser Kevan, după schimbul de vorbe dintre ei, de la ultima lor întâlnire. *Va trebui să fie o judecată prin luptă. Nu există nicio altă posibilitate.*

— Qyburn, pentru dragostea ce mi-o porţi, te implor, trimite

un mesaj din partea mea. Dacă se poate, printr-un corb. Dacă nu, printr-un curier. Trebuie să-l trimiţi la Riverrun, la fratele meu. Spune-i ce s-a întâmplat şi scrie… Scrie…

— Da, Înălţimea Ta?

Cersei îşi linse buzele, tremurând.

— Vino imediat. Ajută-mă. Salvează-mă. Am nevoie de tine acum, aşa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. *Vino de îndată.*

— După cum porunceşti. *Te iubesc* de trei ori?

— De trei ori. Trebuia să-l impresioneze. Va veni. Ştiu că va veni. Trebuie să vină. Jaime este singura mea speranţă.

— Regina mea, zise Qyburn, ai… uitat? Ser Jaime nu mai are mâna cu care mânuia sabia. Dacă el trebuie să te reprezinte şi pierde…

Vom părăsi această lume împreună, aşa cum, odinioară, am sosit în ea.

— Nu va pierde. Nu Jaime. Nu când viaţa mea este în joc.

JAIME

Noul Lord de Riverrun era atât de furios încât îl apucase tremuratul.

— Am fost înşelaţi, zise el. Acest om ne-a jucat un renghi! Picături de salivă roz îşi luară zborul de pe buzele sale în timp ce-l împungea cu degetul pe Edmure Tully. Vreau să fie descăpăţânat! Domnesc la Riverrun prin decretul regelui, eu...

— Emmon, făcu soţia lui, Lordul Comandant ştie de decretul regelui. Ser Edmure ştie şi el. Băieţii de la grajd ştiu şi ei.

— *Eu sunt stăpânul şi-am să-i iau capul!*

— Pentru ce vină?

Cu toate că era slab, Edmure arăta mult mai nobil decât Emmon Frey. Purta o vestă roşie, matlasată, din lână, cu un păstrăv brodat pe piept. Avea cizme negre, iar pantalonii îi erau albaştri. Părul său arămiu fusese spălat şi tuns, barba roşcată tunsă cu grijă.

— Am făcut tot ceea ce mi s-a cerut.

— Oh. Jaime Lannister nu mai dormise de când Riverrunul îşi deschisese porţile şi capul îi plesnea de durere. Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut să-l laşi pe Ser Brynden să evadeze.

— Mi-ai cerut să predau castelul, nu pe unchiul meu. De ce sunt eu de vină dacă oamenii tăi l-au lăsat să se strecoare printre liniile de asediu?

Pe Jaime nu-l distra deloc situaţia.

— *Unde e?* spuse el, lăsând ca iritarea să-i fie vizibilă.

Oamenii săi scotociseră de trei ori prin Riverrun, iar Brynden Tully nu fusese de găsit.

— Nu-mi spunea niciodată unde avea de gând să se ducă.

— Iar tu nici nu l-ai întrebat. Cum a scăpat?

— Peştii înoată. Chiar şi cei negri. Edmure zâmbi.

Jaime era foarte tentat să-l pocnească peste gură cu mâna lui de aur. Vreo câţiva dinţi lipsă ar pune capăt zâmbetelor lui. Pentru un om care avea să-şi petreacă restul vieţii închis, Edmure era mult prea încântat de el.

— Pe sub Casterly Rock avem celule pe care un bărbat le-ar considera strâmte ca o armură. Nu poţi să te întorci în ele sau să şezi sau să te apleci spre picioare când şobolanii încep să-ţi roadă degetele. N-ai vrea să te gândeşti mai bine la ce răspunzi?

Zâmbetul Lordului Edmure dispăru imediat.

— Mi-ai dat cuvântul că voi fi tratat onorabil, conform rangului meu.

— Deci vei răspunde, zise Jaime. Cavaleri mult mai nobili decât tine au murit scâncind în temniţele acelea, şi mulţi înalţi lorzi. Chiar şi un rege sau doi, dacă-mi amintesc bine istoria noastră. Soţia ta o poate primi pe cea de lângă tine, dacă vrei. N-aş vrea să vă despart.

— A trecut înot, zise Edmure sumbru. Avea aceiaşi ochi albaştri ca şi sora lui, Catelyn, iar Jaime văzu în ei aceeaşi ură care se cuibărise cândva într-ai ei. Am ridicat grilajul de protecţie la Poarta Apei, doar vreun metru şi ceva. Destul cât să lase un spaţiu sub apă, deşi la suprafaţă poarta părea coborâtă. Unchiul meu este un înotător excelent. După lăsarea întunericului, s-a strecurat pe sub gratii.

Şi, fără nicio îndoială, tot aşa a trecut şi pe sub estacada noastră. O noapte fără lună, străjeri plictisiţi, un peşte negru într-un râu negru, plutind fără zgomot în aval. Dacă Ruttiger sau Yew sau oricare altul dintre oamenii lor ar fi auzit un clipocit, ar fi crezut că era o ţestoasă sau vreun păstrăv. Edmure aşteptase aproape o zi înainte de a coborî lupul străvechi al Casei Stark, în semn de capitulare. În confuzia care urmase când castelul trecuse de la un stăpân la celălalt, de-abia în dimineaţa următoare fusese Jaime informat că Peştele Negru nu se număra printre prizonieri.

Se duse la fereastră şi privi în zare, peste râu. Era o zi senină de toamnă, iar soarele strălucea pe ape. *La ora asta, Peştele Negru ar putea fi la zece leghe în josul râului.*

— Trebuie să-l găsiţi, insistă Emmon Frey.

— Va fi găsit.

Jaime vorbea cu o siguranţă pe care nu o simţea.

— Am dulăii mei şi vânători care-i adulmecă urma chiar acum.

Ser Addam Marbrand conducea căutările pe partea dinspre sud a râului, iar Ser Dermot de Rainwood, pe cea din nord. Luase în considerare posibilitatea de a-i implica şi pe lorzii riverani, însă Vance şi Piper şi cei ca ei erau mai predispuşi să-l ajute pe Peştele Negru să scape decât să-l prindă în cătuşe. În concluzie, nu era deloc optimist.

— S-ar putea să ne scape o bucată de vreme, zise el, dar, în cele din urmă, tot trebuie să iasă la suprafaţă.

— Şi dacă încearcă să-mi ia din nou castelul?

— Ai o garnizoană de două sute de oameni.

O garnizoană prea mare, de fapt, însă Lordul Emmon era neliniştit. Cel puţin nu avea niciun fel de probleme cu hrănirea lor; Peştele Negru lăsase Riverrunul foarte bine aprovizionat, aşa cum se lăudase.

— După necazul în care ne-a lăsat Ser Brynden, mă îndoiesc că se va furişa aici, înapoi. *Doar dacă nu este în fruntea unei bande de haiduci.*

Nu se îndoia că Peştele Negru intenţiona să continue lupta.

— Este cetatea ta, îi spuse Lady Genna soţului ei. Treaba ta este s-o păstrezi. Dacă nu poţi face asta, dă-i foc şi fugi înapoi la Stâncă.

Lordul Emmon se frecă la gură. Îşi retrase mâna înroşită şi năclăită din cauza frunzelor acrişoare.

— Să stabilim. Riverunul este al meu şi că niciun om nu mi-l va lua vreodată.

Îi oferi lui Edmure Tully o ultimă căutătură bănuitoare, în timp ce Lady Genna îl trăgea afară din salon.

— Mai este ceva ce crezi că ar trebui să-mi spui? îl întrebă Jaime pe Edmure când rămaseră singuri.

— E salonul tatălui meu, spuse Tully. A condus domeniile riverane de aici, bine şi cu înţelepciune. Îi plăcea să şadă lângă fereastra aceea. Lumina era bună aici, şi oricând îşi lua privirile de pe ceea ce lucra, putea vedea râul. Când ochii îi oboseau, o punea pe Cat să-i citească. Degeţel şi cu mine am construit, cândva, un castel din cuburi de lemn, acolo, lângă uşă. Nu vei şti niciodată cât de rău mi se face să te văd în această încăpere, Regicidule. Nu vei şti niciodată cât de mult te dispreţuiesc.

Aici greşea.

— Am fost dispreţuit de oameni mai valoroşi decât tine, Edmure.

Jaime chemă un străjer.

— Du-l pe Înălţimea Sa înapoi în turnul său şi dă-i de mâncare.

Lordul de Riverrun plecă în tăcere. A doua zi urma să plece spre apus. Ser Forley Prester comanda escorta sa; o sută de oameni, între care douăzeci de cavaleri. *Mai bine dublez numărul. Lordul Beric ar putea încerca să-l elibereze pe Edmure înainte să ajungă la Dintele de Aur.* Jaime nu voia să fie nevoit să-l captureze pe Tully pentru a treia oară.

Se întoarse la jilţul lui Hoster Tully, întinse o hartă a Tridentului şi o netezi cu mâna sa de aur. *Unde m-aş duce, dacă aş fi Peştele Negru?*

— Lord Comandant? Un străjer stătea în pragul uşii deschise. Lady Westerling şi fiica ei aşteaptă afară, aşa cum aţi poruncit.

Jaime dădu harta la o parte.

— Pofteşte-le înăuntru.

Cel puţin, fata n-a dispărut şi ea. Jeyne Westerling fusese regina lui Robb Stark, fata care îl costase totul. Cu un lup în pântecul ei, s-ar fi putut dovedi mai periculoasă decât Peştele Negru.

Nu arăta primejdioasă. Jeyne era o fată mlădioasă, nu mai mare de cincisprezece, şaisprezece ani, mai mult stângace decât graţioasă. Avea şolduri înguste, sâni de mărimea unor mere, un smoc de plete castanii, cârlionţate, şi ochii blânzi şi căprui ai unei porumbiţe. *Destul de drăguţă pentru o copilă,* hotărî Jaime, *însă nu-i o fată pentru care să merite să pierzi un regat.* Avea faţa umflată, iar pe frunte i se vedea o julitură, pe jumătate ascunsă de o şuviţă de păr castaniu.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Fata îşi întoarse capul.

— Nu s-a întâmplat nimic, insistă mama ei, o femeie cu o expresie severă, înveşmântată într-o rochie din catifea verde. Un colier din scoici aurite se închidea în jurul gâtului ei lung şi subţire. Nu renunţa la coroniţa pe care rebelul i-a dat-o şi când am încercat să i-o iau de pe cap, copila asta încăpăţânată s-a luptat cu mine.

— A fost a mea, scânci Jayne. Nu aveai dreptul. Robb a făcut-o pentru mine. L-am *iubit.*

Mama ei se pregăti s-o pocnească, dar Jaime se puse între ele.

— Fără din astea, o avertiză el pe Lady Sybell. Luaţi loc, amândouă.

Fata se cuibări în scaunul ei ca un animal înspăimântat, dar mama ei se aşeză înţepată, ţinându-şi capul sus.

— Doriţi vin? le întrebă el.

Fata nu răspunse.

— Nu, mulţumesc, zise mama.

— Cum vreţi.

Jaime se întoarse spre fiică.

— Îmi pare rău de pierderea ta. Băiatul a avut curaj, recunosc asta. Am ceva să te întreb. Ai în pântec copilul lui, domniţă?

Jeyne ţâşni de pe scaunul ei şi ar fi fugit din încăpere dacă străjerul de la uşă n-ar fi prins-o de mână.

— Nu-l are, spuse Lady Sybell, în timp ce fiica ei se zbătea să scape. M-am asigurat eu de asta, aşa cum m-a rugat nobilul tău tată.

Jaime dădu din cap. Tywin Lannister nu era omul care să neglijeze astfel de detalii.

— Dă drumul fetei, zise el. Deocamdată, am terminat cu ea. În timp ce Jeyne fugea pe trepte în jos, se întoarse spre mamă. Casa Westerling a primit iertarea, iar fratele tău Rolph a fost înnobilat Lord de Castamere. Ce altceva mai vrei de la noi?

— Nobilul tău tată mi-a promis căsătorii vrednice pentru Jeyne şi pentru sora ei mai mică. Lorzi sau moştenitori, nu fii mai tineri şi cavaleri de la curte.

Lorzi sau moştenitori. Desigur. Westerling era o Casă veche şi mândră, însă Lady Sybell însăşi se născuse o Spicer, dintr-o familie de negustori ajunşi. Bunica ei fusese un fel de vrăjitoare pe jumătate ţicnită de la est, îşi aminti el. Iar cei din Casa Westerling erau sărăciţi. În circumstanţe normale, fiii mai tineri ar fi fost cea mai bună partidă la care ar fi putut spera fetele lui Sybell Spicer, însă o oală drăgălaşă şi pântecoasă cu aurul Lannisterilor făcea ca până şi văduva unui rebel mort să pară atrăgătoare pentru vreun lord.

— Vei avea căsătoriile, rosti Jaime, însă Jeyne trebuie să aştepte doi ani bătuţi pe muchie până să se poată mărita din nou.

Dacă fata îşi lua prea curând un alt soţ şi făcea un copil cu el, şuşotelile cum că Tânărul Lup era tatăl ar fi fost inevitabile.

— Am şi doi fii, îi reaminti Lady Westerling. Rollam este cu mine, însă Raynald era cavaler şi s-a dus cu rebelii la Gemeni. Dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple acolo, n-aş fi permis niciodată una ca asta. În vocea ei se strecurase o urmă de reproş. Raynald nu ştia nimic de nicio… înţelegere cu nobilul tău tată. S-ar putea să fie captiv la Gemeni.

Sau s-ar putea să fie mort. Walder Frey nu ştia nici el de *înţelegere.*

— Voi face cercetări. Dacă Ser Raynald mai este captiv, vom plăti noi recompensa în locul tău.

— S-a pomenit şi de o soaţă pentru el. O mireasă de la Casterly Rock. Nobilul tău tată a spus că Raynald ar trebui să primească bucuria din partea lui, dacă totul decurgea precum am sperat.

Chiar şi din mormânt, mâna moartă a Lordului Tywin ne învârte pe toţi.

— Joy[1] este fiica naturală a răposatului meu unchi Gerion. Se poate aranja o logodnă, dacă asta ţi-e voia, însă orice mariaj va trebui să aştepte. Joy avea vreo nouă-zece ani când am văzut-o ultima dată.

— Fiica sa *naturală?* Lady Sybell arăta de parcă tocmai ar fi înghiţit o lămâie. Vrei ca un Westerling să ia o *bastardă?*

— Nu mai mult decât aş vrea ca Joy să se mărite cu fiul unei căţele uneltitoare şi trădătoare. Merită mai mult. Jaime ar fi sugrumat-o bucuros cu colierul ei de scoici. Joy era o copilă dulce, însă însingurată; tatăl ei fusese unchiul favorit al lui Jaime. Fiica ta face cât zece ca tine, doamna mea. Vei pleca mâine, împreună cu Edmure şi Ser Forley. Până atunci, ai face bine să te ţii departe de mine.

Strigă după un străjer şi Lady Sybell plecă ţinându-şi buzele strânse, afectată. Jaime rămase să se întrebe cât de mult ştia Lord Gawen despre uneltirile soţiei sale. *Cât de mult ştim vreodată noi, bărbaţii?*

Când Edmure şi Westerlingii plecară, îi însoţeau patru sute de soldaţi. Jaime dublase escorta din nou, în ultimul moment. Călări câţiva kilometri împreună cu ei, ca să discute cu Ser Forley Prester. Cu toate că avea un cap de taur pe tunica sa şi coarne pe coif, Ser Forley n-ar fi putut fi mai puţin bovin. Era un bărbat scund, simplu, călit. Cu nasul său subţire, creştetul pleşuv şi barba castanie încărunţită, aducea mai mult a hangiu decât a cavaler.

— Nu ştim unde-i Peştele Negru, îi aminti Jaime, dar dacă-l poate elibera pe Edmure, o va face.

— Asta nu se va întâmpla, stăpâne. La fel ca majoritatea hangiilor, Ser Forley nu era prost. Iscoade şi cercetaşi vor scotoci mlaştina şi ne vom fortifica taberele noaptea. Am ales zece oameni care să stea cu Tully zi şi noapte, cei mai buni arcaşi ai mei. Dacă se abate fie şi cu un metru de marginea drumului, îl vor împăna cu atâtea săgeţi cu pene, încât propria

[1] Joy – nume propriu, dar şi „bucurie”, în limba engleză (n. red.).

sa mamă l-ar lua drept gâscan.

— Bine. Jaime ar fi fost bucuros ca Tully să ajungă la Casterly Rock în siguranţă, dar mai bine mort decât fugit şi el. Mai bine ţine nişte arcaşi şi prin preajma fiicei Lordului Westerling.

Ser Forley păru surprins.

— Fata lui Gawen? Este…

— … văduva Tânărului Lup, termină Jaime pentru el, şi de două ori mai periculoasă decât Edmure dacă ne scapă vreodată.

— Cum spui tu, stăpâne. Va fi supravegheată.

Jaime trecu în galop mic pe lângă un grup de Westerlingi, în timp ce depăşea coloana în drumul său înapoi spre Riverrun. Lordul Gawen dădu grav din cap când ajunse în apropierea lui, dar Lady Sybell privi prin el cu ochii precum ţurţurii de gheaţă. Jeyne nici nu-l văzu măcar. Văduva călărea cu privirile în jos, ghemuită sub o mantie cu glugă. Sub faldurile ei grele, avea veşminte fine, însă sfâşiate. *Şi le-a rupt singură, în semn de doliu,* îşi dădu seama Jaime. *Asta sigur n-a prea încântat-o pe mama sa.* Se pomeni întrebându-se dacă Cersei şi-ar sfâşia rochia dacă el ar muri.

Nu se duse direct la castel, ci traversă Piatra Răsucită încă o dată, ca să-l cheme pe Edwyn Frey şi să discute transferul prizonierilor străbunicului său. Oastea lui Frey începuse să se împrăştie la câteva ore după ce Riverrunul se predase, când stegarii Lordului Walder şi mercenarii ridicaseră corturile ca să meargă acasă. Freyii care mai rămăseseră erau încă în bivuacuri, dar pe Edwyn îl găsi cu unchiul său bastard în pavilionul ultimului.

Cei doi erau aplecaţi deasupra unei hărţi, contrazicându-se aprins, însă încetară imediat ce intră Jaime.

— Lord Comandant, zise Rivers cu o politeţe rece, însă Edwyn izbucni:

— Sângele tatălui meu este pe mâinile tale, ser.

Asta-l ului pe Jaime.

— Cum aşa?

— Tu ai fost cel care l-a trimis acasă, da sau nu?

Cineva trebuia s-o facă.

— L-a lovit vreo nenorocire pe Ser Ryman?

— A fost spânzurat împreună cu toţi însoţitorii lui, zise Walder Rivers. Haiducii i-au capturat la nouă kilometri sud de Târg.

— Dondarrion?

— El sau Thoros sau femeia Inimă de Piatră.

Jaime se încruntă. Ryman Frey fusese un prost, un laş şi un beţivan şi nimeni nu avea să-i ducă dorul prea mult, nici măcar Freyii săi. Dacă ochii neumeziţi ai lui Edwyn erau un indiciu, nici măcar propriii lui fii nu-l vor plânge prea multă vreme. *Totuşi... aceşti haiduci sunt tot mai neobrăzaţi, dacă îndrăznesc să-l spânzure şi pe moştenitorul Lordului Walder la nici o zi de mers călare de Gemeni.*

— Câţi oameni avea cu el Ser Ryman? întrebă el.

— Trei cavaleri şi o duzină de călăreţi înarmaţi, zise Rivers. Au atacat ca şi cum ar fi ştiut că se întoarce la Gemeni cu o escortă redusă.

Edwyn făcu o strâmbătură.

— Pun rămăşag că fratele meu are un amestec în asta. Le-a permis nelegiuiţilor să scape după ce i-au ucis pe Merrett şi pe Petyr, iar acum asta. Cum tatăl nostru-i mort, n-am mai rămas decât eu între Walder cel Negru şi Gemeni.

— N-ai nicio dovadă că-i aşa, spuse Walder Rivers.

— Nu am nevoie de dovadă, îmi cunosc fratele.

— Fratele tău se află la Seagard, insistă Rivers. Cum să fi putut şti el că Ser Ryman se întorcea la Gemeni?

— I-a spus cineva, spuse Edwyn pe un ton amar. Are propriii săi spioni aici, în tabără, poţi fi sigur.

Iar tu îi ai pe ai tăi la Seagard. Jaime ştia că neînţelegerile dintre Edwyn şi Walder cel Negru erau vechi, dar nu îi păsa care dintre ei va reuşi să-i succeadă străbunicului lor ca Lord de Crossing.

— Dacă mă iertaţi pentru că intervin în durerea voastră, spuse el pe un ton sec, avem şi alte chestiuni de discutat. Când vă întoarceţi la Gemeni, vă rog să-l informaţi pe Lordul Walder că Regele Tommen cere toţi captivii luaţi de voi la Nunta Roşie.

Ser Walder se încruntă.

— Aceşti prizonieri sunt valoroşi, ser.

— Înălţimea Sa nu i-ar cere dacă ar fi fără valoare.

Frey şi Rivers schimbară o privire. Edwyn glăsui:

— Nobilul meu bunic se aştepta la o recompensă pentru aceşti prizonieri.

Şi o va primi, imediat ce îmi creşte mie o mână nouă, se gândi Jaime.

— Cu toţii avem aşteptări, zise el pe un ton blând. Spune-mi,

Ser Raynald Westerling se numără printre aceşti captivi?

— Cavalerul scoicilor de mare? se strâmbă Edwyn. Pe acesta-l vei găsi hrănind peştii pe fundul Furcii Verzi.

— Se afla în curte când oamenii noştri au venit să omoare lupul străvechi, zise Walder Rivers. Whalen i-a cerut să predea sabia şi i-a dat-o destul de docil, dar când oamenii au început să-l împăneze pe lup cu săgeţi, a înşfăcat securea lui Whalen şi-a eliberat monstrul din plasa pe care o aruncaseră asupra lui. Whalen spune că a luat o săgeată în umăr şi o alta în stomac, dar tot a reuşit să ajungă pe culoarul de pe metereze şi să se arunce în râu.

— A lăsat o dâră de sânge pe trepte, spuse Edwyn.

— I-aţi găsit corpul după aceea? întrebă Jaime.

— Am găsit o mie de stârvuri după aceea. Odată ce-au rămas vreo câteva zile în râu, toate arată cam la fel.

— Am auzit că ar fi la fel şi cu spânzuraţii, zise Jaime înainte să plece.

Până dimineaţa, din tabăra Frey nu mai rămăsese mare lucru în afară de muşte, balegă de cal şi spânzurătoarea lui Ser Ryman, înălţându-se oropsită pe marginea râului. Vărul său voia să ştie ce-ar trebui făcut cu ea şi cu echipamentul de asediu pe care-l construise, berbecii, jgheaburile pentru metal topit şi turnurile de asalt, catapultele. Daven propuse să le ducă pe toate la Raventree şi să le folosească acolo. Jaime îi spuse să incendieze tot, începând cu spânzurătoarea.

— Vreau să rezolv eu însumi problema cu Lordul Tytos. Asta nu va necesita un turn de asediu.

Daven rânji prin barba sa stufoasă.

— Un duel, vere? Nu prea pare corect. Tytos este un bătrân coliliu.

Un bătrân coliliu cu două mâini.

În noaptea aceea, el şi Ser Ilyn luptară timp de trei ore. Era una dintre nopţile sale mai bune. Dacă ar fi încrucişat săbiile cu adevărat, Payne l-ar fi omorât numai de două ori. De regulă, o păţea de cel puţin şase ori, iar în unele nopţi era chiar şi mai rău.

— Dacă reuşesc s-o ţin tot aşa pentru încă o jumătate de an, am să fiu la fel de bun ca Peck, declară Jaime, iar Ser Ilyn scoase acel clămpănit care însemna că-l amuzase. Hai, vino să mai bem din vinul acela roşu şi bun al lui Hoster Tully.

Vinul devenise o parte a ritualului lor nocturn. Ser Ilyn constituia partenerul perfect la băutură. Nu te întrerupea niciodată, nu te contrazicea, nu se plângea, nu cerea favoruri şi nici nu spunea poveşti lungi şi fără niciun sens. Tot ce făcea era să bea şi să asculte.

— Ar trebui să pun să li se taie limba tuturor prietenilor mei, zise Jaime în timp ce umplea pocalele, şi familiei mele la fel. O Cersei tăcută ar fi o dulceaţă, deşi mi-ar fi dor de limba ei când ne sărutăm. Bău. Vinul era rubiniu-închis, dulce şi greu. Îi încălzea măruntaiele. Nu-mi mai pot aminti când am început să ne sărutăm. Prima dată a fost ceva nevinovat. Până când n-a mai fost. Îşi termină vinul din cupă şi-o puse deoparte. Tyrion mi-a spus odată că majoritatea târfelor nu vor să te sărute. Ţi-o trag până nu mai poţi mişca, zicea, însă nu-şi vor lipi niciodată buzele de ale tale. Crezi că sora mea îl sărută pe Kettleblack?

Ser Ilyn nu răspunse.

— Nu cred că ar fi prea corect din partea mea să-l măcelăresc pe propriul meu Frate Jurat. Ceea ce trebuie să fac este să-l jugănesc şi să-l trimit la Zid. Asta au făcut cu Lucamore Desfrânatul. Sigur este că Ser Osmund nu va primi prea uşor vestea jugănirii. Şi mai sunt şi fraţii lui de luat la socoteală. Fraţii pot fi periculoşi. După ce Aegon cel Netrebnic l-a dat morţii pe Ser Terrence Toyne pentru că s-a culcat cu ibovnica lui, fraţii lui Toyne şi-au dat toată silinţa să-l ucidă. Toată silinţa lor n-a fost însă suficientă, mulţumită Cavalerului Dragon, dar asta nu înseamnă că n-au încercat. E scris în Cartea Albă. Totul, în afară de ce să fac cu Cersei.

Ser Ilyn îşi trecu un deget de-a latul gâtului.

— Nu, spuse Jaime. Tommen a pierdut un frate şi pe cel pe care-l credea tatăl său. Dacă i-aş ucide mama, m-ar urî pentru asta… iar drăguţa lui de soţioară ar găsi o cale să întoarcă această ură în folosul Highgardenului.

Ser Ilyn zâmbi într-un fel care nu-i plăcu lui Jaime. *Un zâmbet pocit. Un suflet pocit.*

— Vorbeşti prea mult, îi spuse el.

În ziua următoare, Ser Dermot de Rainwood se întoarse la castel cu mâna goală. Când fu întrebat ce-a găsit, răspunse:

— Lupi. Sute de cerşetori afurisiţi. Pierduse şi două santinele. Lupii ieşiseră din beznă ca să-i atace. Erau bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în zale şi piele fiartă şi, cu toate astea, jivinelor nu le-a

fost frică de ei. Înainte să moară, Jate a spus că haita era condusă de o lupoaică de o mărime monstruoasă. Un lup străvechi, l-am auzit spunând. Lupii au dat iama şi printre caii noştri. Ticăloşii ăia afurisiţi mi-au omorât murgul favorit.

— Un cerc de foc în jurul taberei s-ar putea să-i ţină la respect, spuse Jaime, cu toate că se îndoia de asta. Era oare posibil ca lupul străvechi al lui Ser Dermot să fie acelaşi cu cel care-l sfâşiase pe Joffrey la răscrucea de drumuri?

Lupi sau nu, Ser Dermot luă cai odihniţi şi mai mulţi oameni şi porni din nou la drum în dimineaţa următoare, pentru a-şi relua căutarea lui Brynden Tully. În aceeaşi după-amiază, lorzii de la Trident veniră la Jaime pentru a-i cere permisiunea de a se întoarce la propriile lor moşii. Le-o dădu. Lord Piper voia, de asemenea, să ştie ce era cu fiul său, Marq.

— Toţi captivii vor fi răscumpăraţi, promise Jaime.

În timp ce lorzii riverani plecau, Lordul Karyl Vance mai zăbovi ca să spună:

— Stăpâne Jaime, trebuie să mergi la Raventree. Atâta vreme cât Jonos se află la porţile sale, Tytos nu va capitula niciodată, dar ştiu că va îngenunchea înaintea ta.

Jaime îi mulţumi pentru sfat.

Mistreţul fu următorul care plecă. Voia să revină la Darry, aşa cum promisese, ca să poată lupta împotriva haiducilor.

— Am străbătut jumătate din afurisitul de regat şi pentru ce? Ca să-l poţi face tu pe Edmure Tully să-şi ude pantalonii? Nu-i nicio bravură aici. Am nevoie de o *luptă.* Îl vreau pe Câine, Jaime. Pe el, sau pe lordul de hotar.

— Capul Câinelui este al tău, dacă-l poţi lua, comentă Jaime, însă Beric Dondarrion trebuie prins viu, pentru a putea fi adus înapoi la Debarcaderul Regelui. O mie de oameni vor să-l vadă cum moare, altfel n-ar crede că şi-a dat duhul.

Mistreţul îşi mârâi nemulţumirea, dar, în cele din urmă, căzu de acord. În ziua următoare plecă la drum cu scutierul şi călăreţii săi, plus Jon Bettley Spânul, care se hotărâse că vânarea de nelegiuiţi era de preferat întoarcerii la soţia lui de o urâţenie celebră. Se părea că ea avea barba care-i lipsea lui Bettley.

Jaime încă mai avea de rezolvat problema cu garnizoana. Juraseră până la ultimul om că nu ştiau nimic despre planurile lui Ser Brynden şi nici despre locul unde s-ar fi putut duce.

— Mint cu toţii, insistă Emmon Frey, însă Jaime nu credea asta.

— Dacă nu-ţi împărtăşeşti planurile cu nimeni, nu te poate trăda nimeni, observă el.

Lady Genna sugeră ca o parte din oameni să fie supuşi la cazne. El refuză.

— I-am dat lui Edmure cuvântul meu că dacă se predă, garnizoana poate pleca nevătămată.

— Cât de cavaleresc din partea ta, zise mătuşa lui, dar aici avem nevoie de forţă, nu de cavalerism.

Întreabă-l pe Edmure cât sunt eu de cavaler, îşi zise Jaime. *Întreabă-l despre catapultă.* Cumva, nu credea că maesterii îl vor confunda cu prinţul Aemon Cavalerul Dragon când îşi vor scrie cronicile. Totuşi, curios era că se simţea mulţumit. Războiul era aproape câştigat. Piatra Dragonului căzuse, Capătul Furtunii urma destul de curând, nu avea nicio îndoială, iar Stannis era bine-venit să ia Zidul. Nordicii nu-l vor iubi mai mult decât lorzii. Dacă Roose Bolton nu-l distrugea, urma s-o facă iarna.

Iar el îşi făcuse partea aici, la Riverrun, fără să fi ridicat sabia asupra Caselor Stark sau Tully. Odată ce-l găsea pe Peştele Negru, va fi liber să se întoarcă la Debarcaderul Regelui, unde-i era locul. *Locul meu este cu regele meu. Cu fiul meu.* Oare ar vrea Tommen să ştie asta? Adevărul îl putea costa pe băiat tronul. *Ai vrea mai degrabă să ai un tată sau un jilţ, băiete?* Jaime şi-ar fi dorit să ştie răspunsul. *Totuşi îi place să ştampileze hârtii cu sigiliul său.* Băiatul s-ar putea să nici nu-l creadă, de fapt. Cersei ar putea spune că era o minciună. *Draga mea surioară, pungaşa.* Trebuia să găsească o cale de a-l scoate pe Tommen din ghearele ei, altfel băiatul risca să devină un nou Joffrey. Şi dacă tot începea asta, trebuia să-i găsească băiatului un nou mic consiliu. *Dacă Cersei ar putea fi dată la o parte, Ser Kevan ar fi de acord să slujească drept Mâna lui Tommen.* Iar dacă nu, cele Şapte Regate nu erau deloc lipsite de bărbaţi capabili. Forley Prester ar putea fi o alegere bună, sau Roland Crakehall. Dacă oricine altcineva în afara unui vestic era necesar pentru a-i împăca pe Tyrelli, Mathis Rowan era întotdeauna disponibil… sau chiar Petyr Baelish. Degeţel era pe cât de amiabil, pe atât de deştept, însă de origine prea joasă pentru a-i ameninţa pe marii lorzi, fără o armată proprie. *Mâna*

ideală.

Garnizoana Tully plecă în dimineaţa următoare, fără niciun fel de arme şi armuri. Fiecărui om îi era îngăduit să ia mâncare pe trei zile şi haine în boccea, după ce jurau, fiecare în parte, să nu ridice niciodată mâinile împotriva Lordului Emmon sau a Casei Lannister.

— Dacă ai noroc, unul din zece oameni s-ar putea să-şi ţină jurământul, comentă Lady Genna.

— Foarte bine. Mai degrabă m-aş confrunta cu nouă oameni decât cu zece. Cel de-al zecelea ar putea fi cel care m-ar ucide.

— Şi ceilalţi nouă te pot ucide la fel de repede.

— Mai bine decât să mor în pat. *Ori într-o privată.*

Doi dintre oameni nu aleseră să plece împreună cu ceilalţi. Ser Desmond Grell, vechiul maestru de arme al Lordului Hoster, preferă să îmbrace straiele negre. La fel făcu şi Ser Robin Ryger, comandantul gărzilor de la Riverrun.

— Acest castel a fost casa mea timp de patruzeci de ani, spuse Grell. Spui că sunt liber să plec, dar unde? Sunt prea bătrân şi prea corpolent ca să devin cavaler rătăcitor. Însă la Zid oamenii sunt mereu bine-veniţi.

— După cum doreşti, îi spuse Jaime, deşi era o afurisită de bătaie de cap. Le permise să-şi păstreze armele şi armurile, şi puse o duzină dintre oamenii lui Gregor Clegane să-i escorteze până la Iazul Fecioarelor. Comanda grupului i-o încredinţă lui Rafford, cel căruia îi spuneau Cel Dulce. Să ai grijă ca prizonierii să ajungă la Iazul Fecioarelor nevătămaţi, îi spuse el omului, altfel ceea ce i-a făcut Ser Gregor Ţapului va părea o distracţie pe lângă ce-ţi voi face eu ţie.

Trecură zilele. Lordul Emmon îi adună pe toţi cei de la Riverrun în curte, oamenii Lordului Edmure şi ai săi, şi le vorbi aproape trei ore despre ce aştepta de la ei, acum că le era lord şi stăpân. Din când în când, îşi agita pergamentul, în timp ce băieţii de la grajduri şi slujnicele şi fierarii ascultau într-o tăcere mohorâtă şi o ploaie uşoară cădea asupra lor.

Şi menestrelul asculta, cel pe care Jaime îl luase de la Ser Ryman Frey. Jaime dăduse de el în timp ce stătea în pragul unei uşi, unde era la adăpost de ploaie.

— Înălţimea Sa ar fi trebuit să fie menestrel, spuse omul. Acest discurs este mai lung decât o baladă de marş şi nu cred că s-a oprit o clipă ca să-şi tragă respiraţia.

Jaime trebui să râdă.

— Lordul Emmon nici nu trebuie să respire, atâta vreme cât poate mesteca. Ai să compui un cântec despre asta?

— Unul vesel. Am să-l intitulez „Vorbind cu Peştii”.

— Vezi să nu-l cânţi acolo unde-l poate auzi şi mătuşa mea.

Jaime nu-i acordase omului prea multă atenţie înainte. Era un bărbat scund, înveşmântat în pantaloni verzi, uzaţi, şi o tunică zdrenţuită, de un verde ceva mai deschis, cu petice din piele maro care acopereau găurile. Avea un nas lung şi ascuţit şi un zâmbet larg şi lejer. Pe umeri îi cădea o chică de păr subţire şi castaniu, încâlcit şi nespălat. *Cam cincizeci de ani pe muchie,* se gândi Jaime, *o harpă rătăcitoare, muncită din greu de viaţă.*

— Nu erai tu omul lui Ser Ryman atunci când te-am găsit? întrebă el.

— Doar de două săptămâni.

— M-aş fi aşteptat să pleci cu Freyii.

— Cel de acolo este un Frey, spuse menestrelul, făcând un semn spre Lordul Emmon, iar acest castel pare să fie un loc destul de drăguţ şi de confortabil, numai bun să-ţi petreci iarna. Wat Zâmbet Alb a plecat acasă cu Ser Forley, aşa că m-am gândit că pot să-i iau eu locul. Wat are o voce înaltă şi melodioasă pe care cei ca mine nu pot spera s-o întreacă, însă eu ştiu de două ori mai multe cântece deocheate decât el. Să mă ierte stăpânul meu.

— Ar trebui să te înţelegi cu mătuşa mea, spuse Jaime. Dacă speri să iernezi aici, vezi ca interpretările tale să-i placă lui Lady Genna. Ea este cea care contează.

— Nu tu?

— Locul meu este cu regele. N-am să rămân mult timp aici.

— Îmi pare rău să aud asta, stăpâne. Ştiu cântece mai bune decât *Ploile din Castamere.* Ţi-aş fi putut cânta… oh, tot felul de lucruri.

— Poate altă dată, zise Jaime. Cum te cheamă?

— Tom de Şapte Pâraie, dacă nu-i e cu supărare stăpânului meu.

Cântăreţul îşi scoase pălăria.

— Majoritatea îmi spun Tom de Şapte, e destul.

— Să cânţi frumos, Tom de Şapte.

În acea noapte visă că se afla din nou în Marele Sept al lui Baelor, încă veghind asupra trupului tatălui său. Septul era

liniştit şi întunecos, până când o femeie se desprinse dintre umbre şi păşi încet spre catafalc.

— Surioară? făcu el.

Însă nu era Cersei. Era înveşmântată în cenuşiu, o soră tăcută. O glugă şi un voal îi ascundeau trăsăturile, dar tot putea vedea lumânările arzând în umezeala verde ale ochilor ei.

— Soră, spuse el, ce vrei de la mine?

Ultimul cuvânt reverberă în sus şi-n jos prin templu, *minemineminemineminemine.*

— Nu sunt sora ta, Jaime.

Ea-şi ridică o mână palidă şi-şi dădu gluga la o parte.

— M-ai uitat?

Cum aş putea să uit pe cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată? Cuvintele i se opriră în gât. O *cunoştea,* însă trecuse atât timp...

— L-ai uita şi pe nobilul tău tată? Mă întreb dacă l-ai cunoscut cu adevărat.

Ochii ei erau verzi, părul, auriu. N-ar fi putut spune ce vârstă avea. *Cincisprezece,* se gândi el, *sau cincizeci.* Femeia urcă pe trepte şi se opri lângă catafalc.

— N-a putut suporta niciodată să se râdă de el. Acesta era lucrul pe care-l ura cel mai mult.

— Cine eşti?

Trebuia s-o audă spunând-o.

— Întrebarea este, cine eşti tu?

— Acesta-i un vis.

— Chiar aşa? Ea zâmbi cu tristeţe. Numără-ţi mâinile, copile.

Una. O singură mână, strânsă bine pe mânerul sabiei. Numai una.

— În visele mele am întotdeauna două mâini. Ridică mâna dreaptă şi se holbă, fără să înţeleagă, la hidoşenia cioatei sale.

— Cu toţii visăm ceea nu putem avea. Tywin a visat că fiul său va fi un mare rege, că fiica lui va fi regină. A visat că vor fi atât de puternici şi de curajoşi şi de frumoşi încât nimeni de pe lume nu va râde de ei.

— Eu sunt cavaler, îi spuse el, iar Cersei e regină. O lacrimă se rostogoli pe obrazul femeii. Îşi ridică gluga din nou şi-i întoarse spatele. Jaime o strigă, dar ea se pusese deja în mişcare, iar rochia ei şoptea cântece de leagăn în timp ce aluneca pe podea.

Nu mă părăsi, ar fi vrut el să strige, dar, desigur, îl părăsise cu multă vreme în urmă.

Se trezi în întuneric, tremurând. În încăpere se lăsase un frig de gheaţă. Jaime azvârli cuverturile deoparte cu cioata. Focul din vatră murise, văzu el, iar fereastra fusese dată la perete. Traversă încăperea scufundată în beznă ca să se ocupe de obloane, însă când ajunse la fereastră tălpile sale dezgolite păşiră peste ceva ud. Jaime se trase înapoi, uluit pentru un moment. Prima dată se gândi că era sânge, însă sângele n-ar fi putut fi atât de rece.

Era zăpadă, pătrunzând prin fereastră.

În loc să închidă obloanele, le deschise larg. Jos, curtea era acoperită cu un strat subţire şi alb, devenind tot mai gros chiar sub ochii lui. Merloanele de pe metereze aveau glugi albe. Jaime îşi putea vedea respiraţia.

Zăpadă pe domeniile riverane. Dacă ningea aici, se putea întâmpla la fel şi la Lannisport sau la Debarcaderul Regelui. *Iarna se îndreaptă spre sud, iar jumătate din grânarele noastre sunt goale.* Toate recoltele rămase încă pe câmp erau compromise. Nu va mai fi niciun semănat, nici vreo speranţă de o ultimă recoltă. Se pomeni întrebându-se ce va face tatăl lui ca să-şi hrănească regatul, apoi îşi aminti că Tywin Lannister era mort.

Când se crăpă de ziuă, zăpada era până la glezne, şi chiar mai adâncă în pădurea zeilor, unde viscolul o adunase sub copaci. Scutierii, băieţii de la grajduri şi pajii de viţă nobilă redeveniră copii sub valul rece şi alb şi se bătură cu bulgării de zăpadă prin curţi şi de-a lungul meterezelor. Jaime îi auzi râzând. Nu cu mult timp în urmă ar fi fost şi el afară, făcând bulgări de zăpadă împreună cu cei mai buni dintre ei ca să-i arunce spre Tyrion când şontâcăia pe lângă ei sau ca să îi bage în roba lui Cersei. *Totuşi, ai nevoie de două mâini pentru a face un bulgăre acătării.* Se auzi o bătaie în uşă.

— Vezi cine e, Peck.

Era bătrânul maester de la Riverrun, cu un mesaj strâns în mâna sa ridată şi zbârcită. Faţa lui Vyman era albă, precum zăpada proaspăt căzută.

— Ştiu, spuse Jaime, a venit un corb alb de la Citadelă. A venit iarna.

— Nu, stăpâne. Pasărea a venit de la Debarcaderul Regelui.

Mi-am luat libertatea… n-am ştiut… Îi întinse scrisoarea.

Jaime o citi aşezat în jilţul de lângă fereastră, scăldat în acea lumină a dimineţii albe şi reci. Cuvintele lui Qyburn erau succinte şi la subiect, ale lui Cersei înfierbântate şi agitate. *Vino imediat,* spunea ea. *Ajută-mă. Salvează-mă. Am nevoie de tine acum, aşa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Vino de îndată.*

Vyman se foia pe lângă uşă, aşteptând, iar Jaime simţi că Peck privea şi el.

— Binevoieşte stăpânul meu să răspundă? întrebă maesterul, după o tăcere îndelungată.

Un fulg de zăpadă ajunse pe scrisoare. Topindu-se, cerneala începu să se scurgă. Jaime răsuci pergamentul din nou, făcându-l sul, pe cât de tare putea cu o singură mână, şi i-l dădu lui Peck.

— Nu, spuse el. Pune-l pe foc.

SAMWELL

Cea mai periculoasă parte a călătoriei era ultima. Strâmtorile Redwyne gemeau de corăbii lungi, aşa cum fuseseră preveniţi la Tyrosh. Cu principala forţă a flotei din Arbor aflată la capătul celălalt al Westerosului, oamenii de fier distruseseră Ryamsport şi puseseră stăpânire pe Vinetown şi pe Portul Stelei-de-Mare, folosindu-le ca bază pentru lansarea atacurilor piratereşti asupra transporturilor spre Oraşul Vechi.

Trei corăbii lungi fură zărite de către pândarii din cuiburile de cioară. Două erau la pupă, iar *Vântul Cafeniu* se îndepărtă foarte repede de ele. A treia apăru dinspre apus, pentru a-i izola de Golful Şoaptelor. Când îi văzură vâslele ridicându-se şi coborând, trasând urme albe în apa arămie, Kojja Mo îşi trimise arcaşii la castele cu arcurile lor lungi din lemn de inimă-de-aur, care puteau trimite o săgeată mai departe şi cu mai mare precizie chiar şi decât arcurile dornishiene din tisă. Aşteptă până când corabia lungă ajunse la o distanţă de două sute de metri înainte de a da comanda de tragere. Sam trase împreună cu ei şi, de data asta, crezu că săgeata lui atinsese nava. O salvă fu însă de ajuns. Corabia cârmi spre sud, căutându-şi o pradă mai lesnicioasă.

Se lăsa un amurg albastru-închis când intrară în Golful Şoaptelor. Gilly stătea la proră cu bebeluşul, privind spre castelul de pe stânci.

— Trei Turnuri, îi spuse Sam, este reşedinţa Casei Costayne.

Conturat pe fundalul stelelor de pe cerul de seară, cu luminile torţelor pâlpâind la ferestre, castelul oferea o privelişte minunată, însă pe el îl întrista. Călătoria lor era aproape de sfârşit.

— Este foarte înalt, zise Gilly.

— Aşteaptă până vezi Hightower.

Bebeluşul Dallei începu să plângă. Gilly îşi deschise tunica şi-i dădu băieţelului să sugă. Zâmbi în timp ce-l hrănea şi-i mângâie părul moale, castaniu. *A ajuns să-l iubească la fel de mult ca şi pe cel lăsat în urmă,* îşi dădu seama Sam. Spera ca zeii să fie îngăduitori cu amândoi copiii.

Oamenii de fier pătrunseseră chiar şi în apele apărate ale Golfului Şoaptelor. La venirea dimineţii, *Vântul Cafeniu* îşi continuă drumul spre Oraşul Vechi, iar nava începu să se lovească de cadavrele care pluteau spre mare. Unele dintre

trupuri erau acoperite de grupuri de ciori, care se ridicau în aer protestând zgomotos când corabia-lebădă deranja plutele lor umflate grotesc. Pe mal apărură lanuri arse şi sate incendiate, iar apa mică de la mal şi bancurile de nisip erau pline de nave distruse. Cele comerciale şi cele pescăreşti se întâlneau cel mai des, însă văzură şi galere lungi abandonate şi epavele a două dromoane. Una arsese până la linia de plutire, în vreme ce a doua avea o spărtură în bordaj, acolo unde fusese izbită cu berbecul.

— Lupte aici, zise Xhondo. Nu demult.

— Cine-ar putea fi atât de smintit încât să atace atât de aproape de Oraşul Vechi?

Xhondo arătă spre o corabie lungă, pe jumătate scufundată în apa puţin adâncă. Resturile unei flamuri atârnau la pupă, înnegrită de fum şi sfâşiată. Emblema era una pe care Sam n-o mai văzuse niciodată până atunci: un ochi roşu cu o pupilă neagră, cu o coroană din fier negru dedesubt, susţinută de două ciori.

— Al cui e steagul ăsta? întrebă Sam.

Xhondo doar dădu din umeri.

Ziua următoare se dovedi a fi rece şi ceţoasă. Pe când *Vântul Cafeniu* trecea de un alt sat pescăresc ars, o galeră de război ieşi alunecând din ceaţă, manevrând încet spre ei. Purta numele de *Vânătoarea,* scris în spatele galionului de la prora, o fecioară zveltă, îmbrăcată în frunze, înarmată cu o suliţă. O clipă mai târziu, alte două galere mai mici îşi făcură apariţia, încadrând-o ca o pereche de ogari gemeni alergând pe urmele stăpânului lor. Spre uşurarea lui Sam, toate arborau flamura Regelui Tommen, cerbul şi leul deasupra turnului alb al Oraşului Vechi cu coroana în flăcări.

Căpitanul *Vânătorii* era un bărbat înalt, înveşmântat într-o mantie cenuşie-fumurie, cu un tiv din flăcări făcute din satin roşu. Îşi aduse galera de-a lungul bordajului *Vântului Cafeniu,* ridică vâslele şi strigă că urcă la bord. În timp ce arbaletrierii săi şi arcaşii Kojjei Mo se supravegheau reciproc peste fâşia îngustă de apă, căpitanul trecu puntea împreună cu o duzină de cavaleri, dădu din cap spre Quhuru Mo şi ceru să cerceteze calele. Tatăl şi fiica se consultară repede şi apoi îşi dădură acordul.

— Îmi cer scuze, zise căpitanul după ce inspecţia se termină.

Mă mâhneşte că oamenii cinstiţi trebuie să sufere un asemenea afront, dar mai bine asta decât să pătrundă oamenii de fier în Oraşul Vechi. Numai acum două săptămâni, unii dintre aceşti ticăloşi au capturat o navă comercială tyroshiană în strâmtori. Au ucis echipajul, şi-au pus hainele lor şi au folosit culorile găsite în cală pentru a-şi vopsi perciunii în cincizeci de culori. Odată aflaţi între ziduri, voiau să incendieze portul şi să deschidă porţile în timp ce oamenii luptau cu focul. Ar fi putut reuşi, însă au dat nas în nas cu *Doamna din Turn,* iar şeful vâslaşilor are o soţie din Tyrosh. Când a văzut toate bărbile acelea verzi şi purpurii, i-a salutat în limba tyroshiană, dar niciunul dintre ei nu i-a putut răspunde.

Sam era uluit.

— Nu-şi pot permite să atace *Oraşul Vechi.*

Căpitanul *Vânătorii* îi adresă o privire curioasă.

— Ăştia nu sunt doar tâlhari. Oamenii de fier au jefuit tot ce-au putut. Lovesc brusc dinspre mare, pun mâna pe ceva aur şi pe nişte fete şi dispar, însă rareori erau mai mult de una sau două galere lungi, niciodată mai mult de şase. Acum ne atacă sute dintre navele lor, venind dinspre Insulele Scutului şi unele stânci de pe lângă Arbor. Au luat Reciful Crabul de Piatră, Insula Porcilor şi Palatul Sirenei, şi mai sunt şi alte cuiburi pe Stânca Potcoavei şi pe Leagănul Bastardului. Fără flota Lordului Redwyne, nu avem suficiente nave ca să-i încolţim.

— Şi ce face Lordul Hightower? izbucni Sam. Tata zicea întotdeauna că-i la fel de bogat ca Lannisterii şi că poate aduce de trei ori mai mulţi oşteni decât oricare stegar al Highgardenului.

— Mai mulţi, dacă mătură pietrele de pavaj, zise căpitanul, însă săbiile nu sunt bune împotriva oamenilor de fier decât dacă bărbaţii care le mânuiesc învaţă să păşească pe apă.

— Hightower trebuie să facă *ceva.*

— Mai mult ca sigur. Lordul Leyton s-a închis în turnul său cu Fecioara Nebună, consultând cărţile cu farmece. Poate că reuşeşte să ridice o armată din adâncuri. Ori poate că nu. Baelor construieşte galere, Gunthor răspunde de port, Garth antrenează noi recruţi, iar Humfrey s-a dus la Lys, să mai închirieze nave. Dacă poate strânge o flotă corespunzătoare de la târfa de soră-sa, am putea începe să le plătim oamenilor de fier cu propria lor monedă. Până atunci însă, tot ce putem face

este să păzim golful şi să aşteptăm ca târfa de regină de la Debarcaderul Regelui să-i dea drumul din lesă Lordului Paxter.

Amărăciunea din ultimele cuvinte ale căpitanului îl şocă pe Sam la fel de mult ca lucrurile pe care le spusese. *Dacă Debarcaderul Regelui pierde Oraşul Vechi şi Arborul, întregul domeniu se va face bucăţi,* se gândi el privind cum *Vânătoarea* şi surorile sale se îndepărtau.

Asta-l făcu să se întrebe dacă Horn Hill mai era cu adevărat în siguranţă. Moşiile Casei Tarly se întindeau în interior, printre dealuri cu păduri dese, la peste patru sute de kilometri nord-est de Oraşul Vechi, departe de coastă. Ar fi trebuit să se afle mult dincolo de raza de acţiune a oamenilor de fier şi a corăbiilor lungi, chiar dacă nobilul său tată era departe şi lupta în domeniile riverane, iar castelul era slab apărat. Tânărul Lup crezuse, fără nicio îndoială, acelaşi lucru despre Winterfell, până în noaptea când Theon Trădătorul îi escaladase zidurile. Sam nu putea suporta gândul că era posibil să-i fi adus pe Gilly şi pe copilul ei atâta cale pentru a-i feri de primejdie, numai pentru a-i abandona în plin război.

Se luptă cu îndoielile tot restul călătoriei, întrebându-se ce avea de făcut. Presupunea că o putea ţine pe Gilly cu el, în Oraşul Vechi. Zidurile cetăţii erau mult mai impresionante decât cele ale castelului tatălui lui şi erau mii de oameni care să-i apere, spre deosebire de cei câţiva lăsaţi de Lordul Randyll la Horn Hill când plecase în marş spre Highgarden, pentru a răspunde la chemarea lordului său suzeran. Totuşi, dacă mergea acolo, trebuia s-o ascundă undeva; Citadela nu permitea novicilor ei să aibă neveste sau amante, cel puţin nu în văzul lumii. *În afară de asta, dacă mai stau mult cu Gilly, cum voi găsi forţa de a o părăsi? Trebuia* s-o părăsească, ori să dezerteze. *Am rostit cuvintele,* îşi reaminti Sam. *Dacă dezertez, voi plăti cu capul, şi cum ar ajutat-o asta pe Gilly?*

Se gândi să-i roage pe Kojja Mo şi pe tatăl ei să o ia pe fată cu ei în Insulele Verii. Însă şi această cale avea primejdiile ei. Când *Vântul Cafeniu* părăsea Oraşul Vechi, trebuia să traverseze din nou Strâmtorile Redwyne, iar de data asta se putea să nu mai fie atât de norocoasă. Dacă vântul se oprea, iar insularii se trezeau blocaţi în mijlocul mării? Dacă relatările auzite de el erau adevărate, Gilly ar putea fi luată în sclavie sau ar servi ca nevastă de sare, iar copilul ar fi, mai mult ca sigur, azvârlit în

mare, pentru că ar reprezenta doar o bătaie de cap.

Trebuie să fie Horn Hill, decise Sam în cele din urmă. *Odată ce ajungem la Oraşul Vechi, am să închiriez o căruţa şi nişte cai şi am s-o duc acolo chiar eu.* În acest fel, se putea asigura de starea castelului şi a garnizoanei şi, dacă vedea ceva ce i-ar fi dat de gândit, se putea întoarce cu Gilly în Oraşul Vechi.

Ajunseră într-o dimineaţă rece şi umedă, când ceaţa era atât de deasă încât farul din Turnul Înalt era singura parte din oraş care putea fi văzută. Un lanţ se întindea de-a curmezişul portului, legat de douăzeci de nave putrezite. Chiar în spatele lui se aflau un şir de nave de război, ancorate de trei dromoane, şi nava-amiral a Lordului Hightower, *Onoarea Oraşului Vechi,* cu cele patru punţi ale sale. Din nou, *Vântul Cafeniu* trebui să se supună unei inspecţii. De data asta, fiul Lordului Leyton, Gunthor, urcă la bord într-o mantie din fir de argint şi o armură din solzi cenuşii, smălţuiţi. Ser Gunthor studiase în Citadelă timp de mai mulţi ani şi vorbea Limba Verii, aşa că el şi Quhuru Mo se duseră în cabina căpitanului pentru o discuţie între patru ochi.

Sam folosi acest răgaz pentru a-i explica planurile sale lui Gilly.

— Prima dată mergem la Citadelă, ca să prezentăm scrisorile lui Jon şi să le povestim de moartea Maesterului Aemon. Mă aştept ca arhimaesterii să trimită o căruţă pentru a-i aduce trupul. Apoi voi face rost de cai şi de o căruţă care să te ducă la mama mea, la Horn Hill. Mă întorc cât de repede pot, este posibil să nu fie mai devreme de ziua de mâine.

— Mâine, repetă ea, şi-i dădu un sărut care să-i poarte noroc.

În cele din urmă, Ser Gunthor reveni pe punte şi dădu semnalul pentru deschiderea lanţului, astfel încât *Vântul Cafeniu* să poată pătrunde dincolo de el, la docuri. Sam li se alătură Kojjei Mo şi celor trei arcaşi în timp ce nava era ancorată la ţărm, insularii strălucind în mantiile lor cu pene pe care le purtau numai pe ţărm. Pe lângă ei, se simţea ca un zdrenţăros cu pantalonii lui negri lăsaţi, mantia decolorată şi cizmele murdare de sare.

— Cât timp mai rămâneţi în port?

— Două zile, zece zile, cine-ar putea şti? Cât de mult ne ia să ne golim calele şi să le umplem din nou, rânji Kojja. Tata trebuie să-i viziteze şi pe maesterii cenuşii. Are cărţi de vânzare.

— Poate Gilly să rămână la bord până mă întorc?

— Gilly poate sta aici cât vrea ea. Îl împunse pe Sam cu degetul în burtă. Nu mănâncă atât de mult ca alţii.

— Nu mai sunt atât de gras ca înainte, se apără Sam. Călătoria spre sud avusese partea ei de vină. Toate carturile acelea, nimic altceva de mâncare decât fructe şi peşte. Insularii adorau fructele şi peştele.

Sam îi urmă pe arcaşi peste pasarelă, însă odată ajunşi pe ţărm se despărţiră şi fiecare-şi văzu de drum. Spera să-şi mai amintească drumul spre Citadelă. Oraşul Vechi era un labirint şi nu avea vreme să se mai şi rătăcească.

Ziua era umedă, aşa că pietrele de pavaj erau ude şi alunecoase sub picioare, iar aleile erau învăluite în ceaţă şi mistere. Sam le evita cât putea de mult şi rămase pe drumul care şerpuia pe lângă Mied, prin inima oraşului vechi. Era bine să simtă pământ solid sub el în locul punţii instabile, însă mersul pe jos îi dădea, în acelaşi timp, o senzaţie neplăcută. Putea simţi ochii aţintiţi asupra sa, scrutându-l din balcoane şi de la ferestre, privindu-l din coridoarele întunecate. Pe *Vântul Cafeniu* cunoştea toate feţele. Aici, oriunde s-ar fi întors, nu vedea decât străini. Era chiar mai rău când se gândea că poate era privit de cineva cunoscut. Lordul Randyll Tarly era cunoscut în Oraşul Vechi, însă puţin îndrăgit. Sam nu ştia ce putea fi mai rău: să fie recunoscut de unul dintre duşmanii nobilului său tată sau de unul dintre prietenii lui. Îşi puse gluga pe cap şi mări pasul.

Porţile Citadelei erau flancate de o pereche de sfincşi verzi, imenşi, cu trup de leu, aripi de vultur şi cozi de şarpe. Unul avea chip de bărbat, iar celălalt de femeie. Chiar în spatele lor se afla Căminul Scribului, unde localnicii veneau să caute acoliţi care să le scrie testamentele şi să le citească scrisorile. Şase scribi plictisiţi stăteau la tarabe, aşteptând să le vină vreun muşteriu. La alte tarabe se cumpărau şi se vindeau cărţi. Sam se opri unde se ofereau hărţi şi privi una desenată de mână a Citadelei, pentru a descoperi calea cea mai scurtă spre Tribunalul Seneşalului.

Cărarea se bifurca la statuia ecvestră a regelui Daeron întâiul, călare pe calul său înalt, din piatră, cu spada înălţată către Dorne. Un pescăruş se căţărase pe capul Tânărului Dragon, alţi doi pe sabie. Sam o luă spre stânga, pe cărarea care ducea pe lângă râu. La Docul Plângerii privi cum doi acoliţi îl ajutau pe un bătrân să urce într-o barcă pentru scurta călătorie spre Insula

Sângeroasă. O tânără mamă urcă după el, ţinând în braţe un bebeluş nu mai mare decât al lui Gilly. Sub doc, băieţii vreunui bucătar înaintau prin apa puţin adâncă adunând broaşte. Un val de novici cu obrajii trandafirii trecu în grabă pe lângă el, spre septistire. *Ar fi trebuit să vin aici când eram de vârsta lor,* îşi zise Sam. *Dacă aş fi fugit şi mi-aş fi luat un nume fals, aş fi putut să mă pierd printre ceilalţi novici. Tata ar fi putut pretinde că Dickon îi era singurul său fiu. Mă îndoiesc că s-ar fi obosit să mă caute, dacă n-aş fi luat un catâr pentru drum. Atunci m-ar fi urmărit, dar numai pentru catâr.*

Lângă Tribunalul Seneşalului, rectorii îl legau pe un novice mai în vârstă la stâlpul infamiei.

— A furat mâncare de la bucătărie, le explică cineva acoliţilor care aşteptau să arunce în captiv cu legume putrede. Îl priviră curioşi pe Sam când trecu pe lângă ei, cu mantia neagră fâlfâind în urma lui ca o pânză de corabie.

Dincolo de uşi descoperi o sală cu podea din marmură şi ferestre înalte şi boltite. La capătul celălalt, un bărbat cu faţa ciupită stătea pe un podium, scrijelind cu pana într-un catastif imens. Cu toate că omul era înveşmântat într-o robă de maester, nu avea niciun lanţ la gât. Sam îşi drese glasul.

— Ziua bună.

Bărbatul ridică privirile, însă nu păru să fie încântat de ceea ce văzu.

— Miroşi a novice.

— Sper să fiu unul cât de curând.

Sam scoase la iveală scrisorile pe care i le dăduse Jon Snow.

— Am venit de pe Zid împreună cu Maester Aemon, însă el a murit în timpul călătoriei. Dacă aş putea vorbi cu seneşalul…

— Cum te numeşti?

— Samwell. Samwell Tarly.

Bărbatul scrise numele în catastiful său şi arătă cu pana spre o bancă lipită de perete.

— Ia loc. Vei fi chemat când va fi necesar.

Sam se aşeză pe bancă. Unii predară mesaje şi plecară. Alţii vorbiră cu bărbatul de pe podium şi fură trimişi pe uşa din spatele lui şi în sus, pe treptele cu mica lor barieră rotitoare. Alţii i se alăturară lui Sam pe bancă, aşteptând să-şi audă numele strigat. Câţiva dintre cei convocaţi veniseră după el, era aproape sigur. După a patra sau a cincea oară când se întâmplă

asta, se ridică şi traversă din nou sala.

— Cât mai durează?

— Seneşalul este un om important.

— Am bătut atâta cale de la Zid.

— Atunci nu vei avea probleme dacă mai mergi puţin. Îşi agită din nou pana. Până la banca aceea de sub fereastră.

Sam reveni pe bancă. Mai trecu o oră. Alţii intrară, discutară cu bărbatul de pe podium, aşteptară câteva momente, apoi fură dirijaţi înainte. În tot acest timp, paznicul nu-l învrednici pe Sam nici măcar cu o privire. Ceaţa de afară se mai subţie pe măsură ce trecea ziua, iar lumina palidă a soarelui se strecura oblic prin ferestre. Se trezi privind dansul firişoarelor de praf în fâşiile de lumină. Îi scăpă un căscat, apoi altul. Îşi piguli o băşică spartă din palmă, apoi se lăsă pe spate şi-şi închise ochii.

Probabil că aţipise. Următorul lucru de care fu conştient era că bărbatul de pe podium striga un nume. Sam se ridică brusc în picioare, apoi se aşeză când îşi dădu seama că nu era al său.

— Trebuie să-i strecori lui Lorcas o para, altfel ai să aştepţi aici şi trei zile, se auzi o voce lângă el. Ce treburi aduc Rondul de Noapte la Citadelă?

Cel care vorbea era un tânăr slab, mic de statură şi arătos, îmbrăcat în pantaloni din piele de căprioară şi o brigandină verde, comodă, cu ţinte din fier. Avea pielea maro-deschisă şi un smoc de păr buclat, des, formând un „V” deasupra ochilor săi mari şi negri.

— Lordul Comandant restaurează castelele abandonate, îi explică Sam. Avem nevoie de mai mulţi maesteri, pentru corbi… ai spus o para?

— O para va fi de ajuns. Pentru un cerb de argint, Lorcas te va duce în cârcă până la seneşal. A fost acolit timp de cincizeci de ani. Îi urăşte pe novici, mai ales pe cei de viţă nobilă.

— De unde-ai ştiut că sunt de viţă nobilă?

— În acelaşi fel în care-ţi poţi da seama că sunt pe jumătate dornishean.

Explicaţia îi fu oferită cu zâmbetul pe buze, cu vorba moale şi tărăgănată dornisheană.

Sam se scotoci prin buzunare după o para.

— Eşti novice?

— Acolit. Alleras, poreclit de unii Sfinxul.

Numele îl făcu pe Sam să tresară.

— Sfinxul este enigma, nu enigmistul, spuse. Ştii ce înseamnă?

— Nu. Este o ghicitoare?

— Aş vrea să ştiu. Eu sunt Samwell Tarly. Sam.

— Îmi pare bine. Şi ce treburi are Samwell Tarly cu Arhimaesterul Theobald?

— El este Seneşalul? zise Sam nedumerit. Maesterul Aemon spunea că-l cheamă Norren.

— Nu în ultimele două mandate. În fiecare an este altul. Sunt aleşi în funcţie din rândurile arhimaesterilor, dar majoritatea consideră asta o corvoadă fără satisfacţie, care-i abate de la adevărata lor muncă. În acest an, piatra neagră a fost trasă de Arhimaesterul Walgrave, însă vioiciunea minţii sale nu mai e ce-a fost, aşa că Theobald i-a luat locul şi-a spus că-i va prelua el mandatul. Este un om aspru, dar cumsecade. Ai spus Maesterul *Aemon?*

— Da.

— Aemon *Targaryen?*

— Cândva. Majoritatea îi spuneau doar Maester Aemon. A murit în timpul călătoriei noastre spre sud. Cum se face că ştii de el?

— Cum să nu ştiu? Era mai mult decât cel mai bătrân maester în viaţă. Era cel mai bătrân om din Westeros şi-a trăit mai multă istorie decât a învăţat vreodată Arhimaesterul Perestan. Ne-ar fi putut spune multe despre domnia tatălui şi a unchiului său. Ce vârstă avea, ştii cumva?

— O sută doi ani.

— Ce făcea pe mare, la vârsta lui?

Sam rumegă răspunsul câteva clipe, întrebându-se cât de mult ar trebui să spună. *Sfinxul este enigma, nu enigmistul.* Se referise Maesterul Aemon la *acest* Sfinx? Părea puţin probabil.

— Lordul Comandant Snow l-a trimis departe pentru a-i salva viaţa, începu el ezitant. Vorbi cu greutate despre Regele Stannis şi despre Melisandre din Asshai, intenţionând să se oprească acolo, însă ideile duseră una la alta şi astfel se pomeni vorbind despre Mance Rayder şi barbarii lui, despre sângele regal şi dragoni, şi, înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, scoase tot din el; vrăjitorii de la Pumnul Primilor Oameni, Celălalt pe calul său mort, uciderea Bătrânului Urs la Fortăreaţa lui Craster, Gilly şi fuga lor, Copacul Alb şi Micul Paul, Mâini Reci şi corbii, cum

devenise Jon Lord Comandant, *Mierla,* Dareon, dragonii pe care-i văzuse Xhondo în Qarth, *Vântul Cafeniu* şi toate cele şoptite de Maesterul Aemon spre sfârşit. Păstră doar secretele pe care jurase că le va ţine, despre Bran Stark şi tovarăşii lui şi bebeluşii înlocuiţi de Jon Snow.

— Daenerys este singura speranţă, încheie el. Aemon a spus că Citadela, trebuie să trimită imediat un maester, s-o aducă înapoi la Westeros înainte de a fi prea târziu.

Alleras ascultase cu atenţie. Clipise din când în când, însă nu râsese deloc şi nici nu îl întrerupsese. Când Sam termină, îl atinse uşor pe antebraţ, cu mâna lui maronie şi subţire, zicând:

— Ţine-ţi paraua, Sam. Theobald nu va crede nici jumătate din asta, dar sunt alţii care s-ar putea să creadă. Vrei să vii cu mine?

— Unde?

— Să vorbeşti cu un arhimaester.

Trebuie să le spui, Sam, îl povăţuise Maesterul Aemon. *Trebuie să le spui arhimaesterilor.*

— Prea bine.

Se putea întoarce la seneşal a doua zi, cu o para în mână.

— Cât de departe trebuie să mergem?

— Nu departe. Insula Corbilor.

Nu avură nevoie de o ambarcaţiune ca să ajungă la Insula Corbilor; un pod mobil uzat din lemn lega insula de malul estic.

— Casa Corbilor este cea mai veche clădire din Citadelă, îi spuse Alleras, în timp ce traversau peste apa molcomă a râului Mied. Se crede că în Epoca Eroilor a fost avanpostul unui şef al piraţilor care stătea acolo şi jefuia navele venite în jos, pe râu.

Sam văzu că zidurile erau acoperite de muşchi şi de iederă, iar corbii păşeau pe metereze în locul arcaşilor. Podul mobil nu mai fusese ridicat din vremuri imemoriale.

Între zidurile castelului era răcoare şi umezeală. Un străvechi copac al inimii umplea curtea, la fel ca pe vremea când aceste ziduri de-abia fuseseră ridicate. Peste faţa sculptată în trunchiul său crescuse acelaşi muşchi violet care atârna pe crengile albicioase ale copacului. Jumătate din ele păreau moarte, dar din loc în loc încă mai foşneau frunze roşii, iar acolo le plăcea corbilor să se caţere. Copacul era plin de ei, şi erau şi mai mulţi în ferestrele boltite de deasupra lor, în jurul curţii. Pământul era presărat cu găinaţul lor. În timp ce traversau curtea, unul fâlfâi

pe deasupra lor şi-i auzi pe ceilalţi croncănind unii la alţii.

— Arhimaesterul Walgrave are apartamentele în turnul de vest, sub cuibul păsărilor albe, îl lămuri Alleras. Corbii albi şi cei negri se iau la bătaie ca dornishienii cu cei din zonele de graniţă, aşa că-i ţin separat.

— Va înţelege Arhimaesterul Walgrave ceea ce-i spun? întrebă Sam. Ziceai că vioiciunea minţii lui nu mai e ce-a fost odată.

— Are zile bune şi zile rele, zise Alleras, dar nu cu Walgrave vei discuta.

Deschise uşa din turnul de nord şi începu să urce. Sam păşi pe trepte în urma lui. De deasupra se auzeau fâlfâituri şi mormăieli şi, din când în când, câte-un ţipăt iritat, când corbii protestau pentru că erau treziţi din somn.

La capătul treptelor, un tânăr blond şi palid, cam de vârsta lui Sam, stătea lângă o uşă din lemn de stejar şi fier, uitându-se concentrat, cu ochiul drept, în flacăra unei lumânări. Cel stâng era ascuns de o şuviţă de păr blond-cenuşiu.

— Ce vezi acolo? îl întrebă Alleras. Destinul? Moartea ta?

Tânărul blond îşi desprinse privirile de la lumânare, clipind.

— Femei goale, zise el. Ăsta cine mai e?

— Samwell. Un nou novice, a venit să-l vadă pe Mag.

— Citadela nu mai e ce-a fost, se plânse blondul. Acceptă orice acum. Câini trişti şi dornishieni, porcari, ologi, cretini, iar acum o balenă în negru. Eu credeam că leviatanii sunt gri. O pelerină scurtă în dungi verzi şi aurii îi acoperea un umăr. Era foarte elegant, deşi ochii-i erau vicleni şi gura vădea cruzime.

Sam îl cunoştea.

— Leo Tyrell. Rostindu-i numele, se simţi de parcă încă ar fi fost un băiat de şapte ani, pe cale să-şi ude lenjeria. Eu sunt Sam, din Horn Hill. Fiul Lordului Randyll Tarly.

— Chiar aşa? Leo îl învrednici cu încă o privire. Cred că aşa-i. Tatăl tău ne-a spus că muriseşi. Sau poate că doar şi-a dorit asta? Rânji. Tot un laş ai rămas?

— Nu, minţi Sam. Jon îi poruncise asta. Am mers dincolo de Zid şi-am luptat în bătălii. M-au poreclit Sam Ucigaşul.

Habar n-avea de ce o spusese. Cuvintele i se rostogoliseră din gură.

Leo râse, însă înainte de a putea răspunde, uşa din spatele lui se deschise.

— Intră, Ucigaşule, mormăi bărbatul din prag. Şi tu, Sfinxule. Acum.

— Sam, spuse Alleras, el este Arhimaesterul Marwyn.

Marwyn purta la gâtul lui de taur un lanţ format din multe metale. În afară de asta, arăta mai mult ca un bătăuş de la docuri decât ca un maester. Avea un cap prea mare pentru trupul său, iar felul în care i se avânta înainte de pe umeri, împreună cu falca proeminentă, îl făcea să pară că se pregătea să smulgă capul cuiva. Cu toate că era scund şi îndesat, era lat în piept şi în umeri, cu o burtă de bere rotundă şi tare ca piatra împungând curelele vestei de piele pe care o purta în locul robelor. Fire de păr aspru şi alb îi ieşeau din urechi şi nări. Fruntea-i era teşită, nasul îi fusese spart nu o dată, iar frunzele acrişoare îi pătaseră dinţii cu roşu. Avea mâinile cele mai mari din câte văzuse Sam vreodată.

Când Sam ezită, una dintre acele mâini îl înşfăcă de braţ şi-l trase pe uşă. Încăperea de dincolo de ea era mare şi rotundă. Peste tot erau împrăştiate cărţi şi pergamente, întinse pe mese şi adunate pe podea în mormane de peste un metru înălţime. Tapiserii decolorate şi hărţi zdrenţuite acopereau pereţii din piatră. În vatră ardea focul, încălzind o oală din cupru. Orice-o fi fost înăuntru, mirosea a ars. În afară de asta, singura lumină provenea de la o lumânare înaltă, neagră, aflată în centrul încăperii.

Lumânarea era de o strălucire care deranja. Era ceva ciudat cu ea. Flacăra ei nu tremura, nici chiar când Arhimaesterul Marwyn închise uşa atât de tare încât hârtiile îşi luară zborul de pe masa alăturată. Lumina făcea lucruri ciudate şi cu nuanţele. Albul era strălucitor precum zăpada proaspăt căzută, galbenul strălucea ca aurul, roşul se transforma în flacără, iar umbrele erau atât de întunecate încât arătau ca nişte găuri săpate în lume. Sam se pomeni holbându-se. Lumânarea însăşi avea aproape un metru înălţime şi era subţire ca o sabie, crestată şi răsucită, de un negru lucitor.

— Ăsta-i…?

— … obsidian, spuse un alt bărbat aflat în încăpere, un tânăr palid, gras şi cu o faţă păstoasă, umeri rotunzi, mâini moi, ochi apropiaţi şi veşminte pătate cu mâncare.

— Spune-i piatra dragonului. Arhimaesterul Marwyn privi un moment lumânarea. Arde, însă nu se consumă.

— Ce alimentează flacăra? întrebă Sam.
— Ce hrăneşte focul dragonului?
Marwyn se aşeză pe un scaun.
— Întreaga societate valyriană a fost întemeiată pe sânge sau foc. Vrăjitorii din Ţinutul Liber puteau să vadă până peste munţi, mări şi deșerturi cu una dintre aceste lumânări din sticlă. Puteau să pătrundă în visul oricărui bărbat şi să-i dea vedenii şi să vorbească cu altul la jumătate de lume distanţă, aşezat înaintea lumânării lui. Crezi că ar putea fi de folos, Ucigaşule?
— N-am mai avea nevoie de corbi.
— Numai după bătălii. Arhimaesterul extrase o frunză dintr-un snop, şi-o băgă în gură şi începu s-o mestece. Repetă-mi şi mie tot ce i-ai povestit sfinxului nostru dornishean. Ştiu mare parte din asta şi încă ceva pe deasupra, dar s-ar putea să-mi fi scăpat detaliile.
Nu era un om pe care să-l fi putut refuza. Sam ezită un moment, apoi îşi depănă din nou povestea, în timp ce Marwyn, Alleras şi celălalt novice ascultau.
— Maesterul Aemon credea că Daenerys Targaryen era împlinirea profeţiei… ea, nu Stannis, nu Prinţul Rhaegar, nu prinţişorul al cărui cap a fost zdrobit de un perete.
— Născut în sare şi fum, sub o stea sângerândă. Cunosc şi eu profeţia. Marwyn îşi întoarse capul şi scuipă pe podea un ghemotoc de flegmă roşie. Dar asta nu înseamnă că m-aş încrede în ea. Gorghan din Vechiul Ghis a scris cândva că o profeţie este ca o femeie înşelătoare. Îţi ia mădularul în gură, iar tu gemi de plăcere, gândindu-te cât de dulce şi de plăcută e senzaţia… dar mai apoi dinţii i se închid şi gemetele tale se transformă în urlete. Asta-i natura profeţiei, spunea Gorghan. Profeţia te va muşca de mădular de fiecare dată. Mestecă puţin. Totuşi…
Alleras se aşeză lângă Sam.
— Aemon s-ar fi dus la ea dacă ar fi avut vigoarea. El voia să-i trimitem un maester, să o sfătuiască, să o protejeze şi s-o aducă acasă în siguranţă.
— Aşa voia? Arhimaesterul Marwyn ridică din umeri. Poate că-i mai bine că a murit înainte de a ajunge în Oraşul Vechi. Altfel, poate că oile cenuşii ar fi trebuit să-l omoare, iar asta i-ar fi făcut pe bieţii şi dragii bătrâni să-şi frângă mâinile lor zbârcite.
— Să-l omoare? zise Sam şocat. De ce?

— Dacă-ţi spun, s-ar putea să fie nevoiţi să te ucidă şi pe tine.

Marwyn îi oferi un zâmbet lugubru, cu zeama de frunze scurgându-i-se roşiatică printre dinţi.

— Cine crezi tu că a ucis toţi dragonii ultima dată? Ucigaşii de dragoni ferchezuiţi, înarmaţi cu săbii? Scuipă. În lumea pe care o construieşte Citadela, nu mai este loc pentru vrăjitorii, profeţii sau lumânări din sticlă, şi chiar mai puţin pentru dragoni. Întreabă-te singur de ce lui Aemon Targaryen i s-a îngăduit să-şi risipească viaţa pe Zid, când ar fi fost drept să fie ridicat la rangul de arhimaester. Din cauza *sângelui* său. Nu se putea avea încredere în el. Nu mai mult decât în mine.

— Şi ce-ai să faci? întrebă Alleras Sfinxul.

— Am să merg la Golful Sclavilor în locul lui Aemon. Nava care l-a adus pe Ucigaş ar trebui să-mi satisfacă destul de bine trebuinţele. Oile cenuşii îşi vor trimite omul pe o galeră, nu am nicio îndoială. Cu un vânt bun, ar trebui să ajung eu primul la ea. Marwyn îl privi din nou pe Sam şi se încruntă. Tu... tu ar trebui să rămâi şi să-ţi pregăteşti colanul. Dacă aş fi în locul tău, aş face-o repede. Va veni o vreme când vei fi necesar pe Zid. Se întoarse spre novicele cu faţa păstoasă. Găseşte-i Ucigaşului o chilie uscată. Va dormi aici şi te va ajuta să te îngrijeşti de corbi.

— D... d... dar, se bâlbâi Sam, ceilalţi arhimaesteri... Seneşalul... ce să le spun?

— Spune-le cât de înţelepţi şi buni sunt. Spune-le că Aemon ţi-a poruncit să te încredinţezi lor. Mai spune-le că ai visat întotdeauna că într-o zi ţi se va permite să porţi colanul şi să serveşti unui scop mai nobil, că slujirea este cea mai înaltă onoare, iar supuşenia, cea mai înaltă virtute. Însă nu povesti nimic despre profeţii sau dragoni, decât dacă îţi doreşti nişte otravă prin terci.

Marwyn înşfăcă de pe un cuier de lângă uşă o mantie pătată, din piele, şi o legă strâns.

— Sfinxule, ai grijă de el.

— Voi avea, răspunse Alleras, dar arhimaesterul plecase deja. Îi auziră cizmele bocănind pe trepte.

— Unde s-a dus? întrebă Sam nedumerit.

— La docuri. Magul nu este un om care să se încreadă în pierderea de vreme. Alleras zâmbi. Am o mărturisire de făcut. Această întâlnire nu a fost una întâmplătoare, Sam. Magul m-a trimis să te aduc înainte să apuci să vorbeşti cu Theobald. Ştia

că vei veni.

— Dar cum?

Alleras făcu un semn cu capul spre lumânarea de sticlă.

Sam se holbă un moment la ciudata flacără, apoi clipi şi privi în altă parte. Afară, pe fereastră, se întuneca.

— Există o cămăruţă liberă pentru dormit sub a mea, în turnul de vest, cu trepte care duc direct spre încăperile lui Walgrave, zise tânărul cu faţa păstoasă. Iar dacă nu te deranjează croncănitul corbilor, ai o privelişte frumoasă spre Mied. E bine?

— Cred că da.

Trebuia să doarmă undeva.

— Am să-ţi aduc nişte pături de lână. Pereţii din piatră se fac foarte reci noaptea, chiar şi aici.

— Mulţumirile mele.

Era ceva ce nu-i plăcea la tânărul palid şi molatic, însă nu voia să pară nepoliticos.

— De fapt, numele meu nu-i Ucigaşul. Eu sunt Sam. Samwell Tarly.

— Iar eu sunt Pate, zise celălalt, la fel ca porcarul.

ÎNTRE TIMP, ÎNAPOI LA ZID

„Hei, stai puţin!” s-ar putea să spuneţi unii dintre voi. „Stai puţin, stai puţin, stai puţin! Unde-s Dany şi dragonii? Unde-i Tyrion? De-abia dacă l-am văzut pe Jon Snow. Nu se poate termina aşa…”

Ei bine, nu. Se vor mai întâmpla multe. Încă o carte, la fel de groasă ca asta.

N-am uitat să scriu şi despre celelalte personaje. Departe de asta. Am scris o grămadă despre ele. Pagini şi pagini şi pagini. Capitole după capitole. Încă mai scriam, când mi-a trecut prin minte că această carte a devenit mult prea voluminoasă pentru a fi publicată într-un singur volum… şi nici măcar nu eram aproape de final. Ca să spun toată povestea pe care voiam s-o împărtăşesc, urma să fiu nevoit să împart cartea în două.

Calea cea mai simplă de a face asta ar fi fost să iau ce aveam deja, s-o tai la mijloc şi să închei cu menţiunea „Va urma”. Dar, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult simţeam că ar fi mai bine pentru cititori să le fie oferită o carte care dezvăluia întreaga poveste pentru o jumătate dintre personaje, decât o jumătate de poveste pentru toate personajele. Aşa că aceasta-i calea pe care-am ales-o.

Tyrion, Jon, Dany, Stannis şi Melisandre, Davos Seaworth şi toate celelalte personaje pe care le îndrăgiţi sau pe care vă place să le detestaţi vor fi laolaltă anul viitor (sper cu toată ardoarea) în *Dans cu dragonii,* care se va concentra asupra evenimentelor de lângă Zid şi de peste mare, tot aşa cum această carte s-a axat pe Debarcaderul Regelui.

George R.R. Martin
iunie 2005

Anexă
REGII ŞI CURŢILE LOR



REGINA REGENTĂ

CERSEI LANNISTER, Prima pe Numele Său, văduva {Regelui Robert I Baratheon}, Regină-Mamă, Protectoare a Regatului, Lady de Casterly Rock şi Regină Regentă,

- copiii Reginei Cersei:
  - {REGELE JOFFREY I BARATHEON}, otrăvit la propriul ospăţ de nuntă, un băiat de treisprezece ani,
  - PRINŢESA MYRCELLA BARATHEON, o fată de nouă ani, pupila Prinţului Doran Martell la Sunspear,
  - REGELE TOMMEN I BARATHEON, un rege-copil, în vârstă de opt ani,
    - pisoii lui, *SER* GHEARA, LADY MUSTAŢĂ, GHETUŢE,
- fraţii Reginei Cersei:
  - *SER* JAIME LANNISTER, fratele ei geamăn, zis REGICIDUL, Lord Comandant al Gărzii Regale,
  - TYRION LANNISTER, zis PEZEVENGHIUL, un pitic, acuzat şi condamnat pentru regicid şi uciderea nepotului său,
  - PODRICK PAYNE, scutierul lui Tyrion, un băiat de zece ani,

- unchii, mătuşile şi verii Reginei Cersei:
  - *SER* KEVAN LANNISTER, unchiul ei,
    - *SER* LANCEL, fiul lui *Ser* Kevan, vărul ei, fost scutier al Regelui Robert şi ibovnic al lui Cersei, proaspăt ridicat la rangul de Lord de Darry,
    - {WILLEM}, fiul lui *Ser* Kevan, ucis la Riverrun,
    - MARTYN, fratele geamăn al lui Willem, un scutier,
    - JANEI, fiica lui *Ser* Kevan, o fată de trei ani,
  - LADY GENNA LANNISTER, mătuşa lui Cersei, măritată cu *Ser* Emmon Frey,
    - {*SER* CLEOS FREY}, fiul Gennei, ucis de tâlhari,
      - *SER* TYWLN FREY, zis TY, fiul lui Cleos,
      - WILLEM FREY, fiul lui Cleos, un scutier,
    - *SER* LYONEL FREY, cel de-al doilea fiu al Gennei,
    - {TION FREY}, fiul Gennei, ucis la Riverrun,

- WALDER FREY, zis WALDER CEL ROŞU, mezinul Doamnei Genna, un paj la Casterly Rock,
- TYREK LANNISTER, vărul lui Cersei, fiul lui Tygett, răposatul frate al tatălui său,
  - LADY ERMESANDE HAYFORD, soţia-copilă a lui Tyrek,
- JOY HILL, o fată de unsprezece ani, fiica bastardă a lui Gerion, unchiul Reginei Cersei, dat dispărut,
- CERENNA LANNISTER, verişoara lui Cersei, fiica răposatului ei unchi Stafford, fratele mamei sale
- MYRIELLE LANNISTER, verişoara lui Cersei şi sora Cerennei, fiica unchiului său Stafford,
- *SER* DAVEN LANNISTER, vărul ei, fiul lui Stafford,
- *SER* DAMION LANNISTER, un văr mai îndepărtat, însurat cu Shiera Crakehall,
  - *SER* LUCION LANNISTER, fiul lor,
  - LANNA, fiica lor, măritată cu Lordul Antario Jast,
- LADY MARGOT, o verişoară şi mai îndepărtată, măritată cu Lordul Titus Peake,

- micul consiliu al Regelui Tommen:
  - {LORDUL TYWIN LANNISTER}, Mâna Regelui,
  - *SER* JAIME LANNISTER, Lord Comandant al Gărzii Regale,
  - *SER* KEVAN LANNISTER, maestru al legilor,
  - VARYS, un eunuc, maestru al şoptitorilor,
  - MARELE MAESTER PYCELLE, sfetnic şi vindecător,
  - LORDUL MACE TYRELL, LORDUL MATHIS ROWAN, LORDUL PAXTER REDWYNE, sfetnici,

- Garda Regală a lui Tommen:
  - *SER* JAIME LANNISTER, Lord Comandant,
  - *SER* MERYN TRANT,
  - *SER* BOROS BLOUNT, înlăturat şi apoi repus în drepturi,
  - *SER* BALON SWANN,
  - *SER* OSMUND KETTLEBLACK,
  - *SER* LORAS TYRELL, Cavalerul Florilor,
  - *SER* ARYS OAKHEART, aflat cu Prinţesa Myrcella în Dorn,

- oamenii de casă ai lui Cersei la Debarcaderul Regelui:
  - LADY JOCELYN SWYFT, doamna ei de companie,
  - SENELLE şi DORCAS, cameristele şi slujitoarele ei,

- LUM, LESTER CEL ROŞU, HOKE zis PICIOR-DE-CAL, URECHE-SURDĂ şi PUCKENS, străjeri,

- REGINA MARGAERY din Casa Tyrell, o fecioară de şaisprezece ani, mireasa văduvă a Regelui Joffrey I Baratheon şi, înaintea acestuia, a Lordului Renly Baratheon,
  - curtea lui Margaery la Debarcaderul Regelui:
    - MACE TYRELL, Lord de Highgarden, tatăl ei
    - LADY ALERIE din Casa Hightower, mama ei,
    - LADY OLENNA TYRELL, bunica ei, o văduvă bătrână zisă REGINA SPINILOR,
      - ARRYK şi ERRYK, străjerii Doamnei Olenna, gemeni înalţi de doi metri, zişi STÂNGUL şi DREPTUL,
    - *SER* GARLAN TYRELL, fratele lui Margaery, GALANTUL,
      - soţia lui, LADY LEONETTE din Casa Fossoway,
    - *SER* LORAS TYRELL, fratele ei mai mic, Cavalerul Florilor, un Frate Jurat al Gărzii Regale,
    - însoţitoarele lui Margaery:
      - verişoarele ei, MEGGA, ALLA şi ELINOR TYRELL,
        - logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, scutier,
      - LADY ALYSANNE BULWER, o fată de opt ani,
      - MEREDYTH CRANE, zisă MERRY VESELA,
      - LADY TAENA MERRYWEATHER,
      - LADY ALYCE GRACEFORD,
      - SEPTA NYSTERICA, o soră a Credinţei,
    - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
      - fiii săi gemeni, *SER* HORAS şi *SER* HOBBER,
      - MAESTER BALLABAR, vindecătorul şi sfetnicul său,
      - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
      - *SER* WILLAM WYTHERS, căpitanul gărzilor lui Margaery,
        - HUGH CLIFTON, un chipeş tânăr străjer,
      - *SER* PORTIFER WOODWRIGHT şi fratele său, *SER* LUCANTINE,

- Curtea lui Cersei, la Debarcaderul Regelui:
  - *SER* OSFRYD KETTLEBLACK şi *SER* OSNEY KETTLEBLACK, fraţii mai mici ai lui *Ser* Osmund Kettleblack,
  - *SER* GREGOR CLEGANE, zis MUNTELE CARE CĂLĂREŞTE, pe moarte în chinuri din pricina unei răni otrăvite,
  - *SER* ADDAM MARBRAND, Comandant al Gărzii Oraşului de

la Debarcaderul Regelui („mantiile aurii”),

- JALABHAR XHO, Prinţ al Văii Florii Roşii, un exilat din Insulele Verii,
- GYLES ROSBY, Lord de Rosby, chinuit de tuse,
- ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable,
  - TAENA, soţia lui, o femeie din Myr,
- LADY TANDA STOKEWORTH,
  - LADY FALYSE, fiica ei cea mare şi moştenitoarea ei,
    - *SER* BALMAN BYRCH, soţul lui Lady Falyse,
  - LADY LOLLYS, fiica ei cea mai mică, însărcinată, slabă la minte,
    - *SER* BRONN DE LA APA NEAGRĂ, soţul lui Lollys, un fost mercenar,
    - {SHAE}, o vivandieră devenită camerista lui Lollys, strangulată în patul Lordului Tywin,
  - MAESTER FRENKEN, aflat în slujba Doamnei Tanda,
- *SER* ILYN PAYNE, Dreptatea Regelui, un călău,
- RENNIFER LONGWATERS, temnicer-şef al carcerelor Fortăreţei Roşii,
  - RUGEN, temnicer al celulelor negre,
- LORDUL HALLYNE PIROMANTUL, un înţelept al Ghildei Alchimiştilor,
- NOHO DIMITTIS, un emisar al Băncii de Fier a Braavosului,
- QYBURN, un necromant, fost maester al Citadelei, mai recent unul dintre Bravii Camarazi,
- BĂIATUL LUNII, bufonul regal, un măscărici,
- PATE, un băiat de opt ani, ţapul ispăşitor al Regelui Tommen,
- ORMOND DIN ORAŞUL VECHI, harpist regal şi bard,
- *SER* MARK MULLENDORE, care a pierdut o maimuţă şi o jumătate de braţ în Bătălia de la Apa Neagră,
- AURANE WATERS, Bastardul de la Driftmark,
- LORDUL ALESANDER STAEDMON, zis IUBITORUL DE GOLOGANI,
- *SER* RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROŞU, Cavalerul de la Cuibarul Grifonului,
- *SER* LAMBERT TURNBERRY, *SER* DERMOT DE LA RAINWOOD, *SER* TALLAD, zis CEL ÎNALT, *SER* BAYARD NORCROSS, *SER* BONIFER HASTY, zis BONIFER CEL BUN, *SER* HUGO VANCE, cavaleri juraţi Tronului de Fier,

- *SER* LYLE CRAKEHALL, zis MISTREŢUL, *SER* ALYN STACKSPEAR, *SER* JON BETTLEY, zis JON SPÂNUL, *SER* STEFFON SWYFT, *SER* HUMFREY SWYFT, cavaleri juraţi de la Casterly Rock,
- JOSMYN PECKLEDON, un scutier, erou la Apa Neagră,
- GARRETT PAEGE şi LEW PIPER, scutieri şi ostatici,

- oamenii de la Debarcaderul Regelui:
  - ÎNALTUL SEPTON, Tată al Credincioşilor, Glas al Celor Şapte pe Pământ, bătrân şi firav,
    - SEPTONUL TORBERT, SEPTONUL RAYNARD, SEPTONUL LUCEON, SEPTONUL OLLIDOR, din rândul Celor Mai Cucernici, aflaţi în slujba Celor Şapte la Marele Sept al lui Baelor,
    - SEPTA MOELLE, SEPTA AGLANTINE, SEPTA HELICENT, SEPTA UNELLA, din rândul Celor Mai Cucernici, aflate în slujba Celor Şapte la Marele Sept al lui Baelor,
    - „vrăbiile”, cei mai umili dintre oameni, înverşunaţi în evlavia lor,
  - CHATAYA, matroana unui bordel de lux,
    - ALAYAYA, fiica ei,
    - DANCY, MAREI, două dintre fetele Chatayei,
  - BRELLA, o slujitoare aflată de curând în slujba Sansei Stark,
  - TOBHO MOTT, un maestru armurier,
  - HAMISH HARPISTUL, un cântăreţ bătrân,
    - ALARIC DIN EYSEN, un cântăreţ umblat prin lume,
    - WAT, un cântăreţ care îşi spune BARDUL ALBASTRU,
    - *SER* THEODAN WELLS, un cavaler pios, zis mai târziu *SER* THEODAN CEL ONEST.

Stindardul regelui Tommen înfăţişează cerbul încoronat al Baratheonilor, negru pe auriu, şi leul Lannisterilor, auriu pe fond purpuriu, gata de luptă.

REGELE DE LA ZID

STANNIS BARATHEON, Primul pe Numele Său, cel de-al doilea fiu al Lordului Steffon Baratheon şi al lui Lady Cassana din Casa Estermont, Lord de Piatra Dragonului, autoproclamat Rege al Westerosului,

- REGINA SELYSE din Casa Florent, soţia lui, în prezent aflată la Eastwatch-by-the-Sea,
  - PRINŢESA SHIREEN, fiica lor, o fată de unsprezece ani,
    - CHIP PETICIT, bufonul slab la minte al lui Shireen,
  - EDRIC STORM, nepotul său bastard, fiul Regelui Robert cu Lady Delena Florent, un băiat de doisprezece ani, care călătoreşte pe Marea îngustă pe corabia *Prendos Nebunul,*
    - *SER* ANDREW ESTERMONT, vărul Regelui Stannis, om al regelui, la comanda escortei lui Edric,
    - *SER* GERALD GOWER, LEWYS zis PRECUPEAŢA, *SER* TRISTON DE TALLY HILL, OMER zis MURĂ, oamenii regelui, străjerii şi protectorii lui Edric,

- curtea lui Stannis la Castelul Negru:
  - LADY MELISANDRE DIN ASSHAI, zisă FEMEIA ROŞIE, o preoteasă a lui R’hllor, Stăpânul Luminii,
  - MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid, un ostatic condamnat la moarte,
    - fiul lui Rayder cu soţia sa {DALLA}, un nou-născut încă nebotezat, „prinţul sălbaticilor”,
      - GILLY, doica pruncului, o fată sălbatică,
        - fiul ei, un alt nou-născut încă nebotezat, pruncul lui Gilly cu propriul ei tată, {CRASTER},
  - *SER* RICHARD HORPE, *SER* JUSTIN MASSEY, *SER* CLAYTON SUGGS, *SER* GODRY FARRING, zis UCIGAŞUL URIAŞILOR, LORD HARWOOD FELL, *SER* CORLISS PENNY, oamenii şi cavalerii Reginei,
  - DEVAN SEAWORTH şi BRYEN FARRING, scutieri regali,

- curtea lui Stannis la Eastwatch-by-the-Sea:
  - *SER* DAVOS SEAWORTH, zis CAVALERUL CEAPĂ, Lord de Rainwood, Amiral al Mării Înguste şi Mână a Regelui,
  - *SER* AXELL FLORENT, unchiul Reginei Selyse, întâiul dintre oamenii reginei,
  - SALLADHAR SAAN din Lys, pirat şi mercenar, căpitan al *Valyrianei* şi al flotei de galere,

- garnizoana lui Stannis la Piatra Dragonului:
  - *SER* ROLLAND STORM, zis BASTARDUL DE LA CÂNTECUL NOPŢII, un om al regelui, castelan al Pietrei Dragonului,
  - MAESTER PYLOS, vindecător, preceptor şi sfetnic,
  - „TERCI" şi „MREANĂ", doi temniceri,

- lorzi juraţi ai Pietrei Dragonului:
  - MONTERYS VELARYON, Lord al Valurilor şi Stăpân al Driftmarkului, un băiat de şase ani,
  - DURAN BAR EMMON, Lord de Sharp Point, un băiat de cincisprezece ani,

- garnizoana lui Stannis la Capătul Furtunii:
  - *SER* GILBERT FARRING, castelan de Capătul Furtunii,
    - LORDUL ELWOOD MEADOWS, secundul lui *Ser* Gilbert,
    - MAESTER JURNE, sfetnicul şi vindecătorul lui *Ser* Gilbert,

- lorzi juraţi ai Capătului Furtunii:
  - ELDON ESTERMONT, Lord de Piatra Verde, unchi al Regelui Stannis şi al Regelui Tommen, un prieten prevăzător al amândurora,
  - *SER* AEMON, fiul şi moştenitorul Lordului Eldon, aflat cu Regele Tommen la Debarcaderul Regelui,
    - *SER* ALYN, fiul lui *Ser* Aemon, aflat, de asemenea, împreună cu Regele Tommen la Debarcaderul Regelui,
  - *SER* LOMAS, frate al Lordului Eldon, unchi şi susţinător al Regelui Stannis, la Capătul Furtunii,
    - *SER* ANDREW, fiul lui *Ser* Lomas, protector al lui Edric Storm pe Marea Îngustă,
  - LESTER MORRIGEN, Lord de Cuibul Ciorii,
  - LORD LUCOS CHYTTERING, zis MICUL LUCOS, un tânăr de şaisprezece ani,

- DAVOS SEAWORTH, Lord de Rainwood,
  - MARYA, soţia lui, fiica unui tâmplar,
    - {DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, cei patru fii mai mari ai lor, pieriţi în Bătălia de la Apa Neagră
    - DEVAN, un scutier aflat cu regele Stannis la Castelul Negru,
    - STANNIS, un băiat de zece ani, aflat cu Lady Marya la Capul Mâniei,
    - STEFFON, un băiat de şase ani, aflat cu Lady Marya la Capul Mâniei.

Stannis a adoptat drept stindard inima înflăcărată a Stăpânului Luminii, o inimă roşie înconjurată de flăcări portocalii pe un fond galben. În interiorul inimii se află cerbul încoronat al Casei Baratheon, de culoare neagră.

REGELE INSULELOR ŞI AL NORDULUI

Casa Greyjoy din Pyke susţine că descinde din Regele Cenuşiu din Epoca Eroilor. Legenda spune că Regele Cenuşiu a stăpânit marea însăşi şi a luat o sirenă de soţie. Aegon Dragonul a încheiat şirul, fiind ultimul Rege al Insulelor de Fier, dar a îngăduit oamenilor de fier să reînvie vechiul lor obicei şi să aleagă cine dintre ei trebuie să aibă întâietate. Aceştia l-au ales pe Lordul Vickon de Pyke. Blazonul Greyjoy este un kraken auriu pe fond negru. Deviza lor este *Noi nu secerăm.*

Prima rebeliune a lui Balon Greyjoy împotriva Tronului de Fier a fost reprimată de Regele Robert I Baratheon şi de Lordul Eddard Stark de Winterfell, dar în haosul care a urmat morţii lui Robert, Lordul Balon s-a autoproclamat din nou rege şi şi-a trimis corăbiile să atace Nordul.

{BALON GREYJOY}, Cel de-al Nouălea pe Numele Său de la Regele Cenuşiu, Rege al Insulelor de Fier şi al Nordului, Rege al Sării şi al Pietrei, Fiu al Vântului Mării şi Lord Secerător de Pyke, a murit căzând de pe un pod,

- văduva Regelui Balon, REGINA ALANNYS, din Casa Harlaw,
- copiii lor:
  - {RODRIK}, ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon,
  - {MARON}, ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon,
  - ASHA, fiica lor, căpitan al corăbiei *Vântul Negru* şi cuceritoare a Deepwood Motte,
  - THEON, autointitulat Prinţ de Winterfell, poreclit de oamenii Nordului THEON TRĂDĂTORUL,

- fraţii buni şi fraţii vitregi ai Regelui Balon:
  - {HARLON}, mort de vărsat-de-vânt în tinereţe,
  - {QUENTON}, mort în fragedă pruncie,
  - {DONEL}, mort în fragedă pruncie,
  - EURON, zis Ochi-de-Cioară, căpitan al *Tăcerii,*
  - VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier, căpitan al *Victoriei de Fier,*
  - {URRIGON}, mort în urma unei răni agravate,

- AERON, zis PĂRUMED, un preot al Zeului Înecat,
  - RUS şi NORJEN, doi dintre discipolii săi, „oamenii înecaţi”,
- {ROBIN}, mort în fragedă pruncie,

- curtea Regelui Balon la Pyke:
  - MAESTER WENDAMYR, vindecător şi sfetnic,
  - HELYA, administratoarea castelului,

- oştenii şi fraţii juraţi ai Regelui Balon:
  - DAGMER zis CLEFTJAW, căpitan al corăbiei *Înghiţitoarea de Valuri,* aflat la comanda oamenilor de fier la Castelul lui Torrhen,
  - DINTE-ALBASTRU, căpitanul unei corăbii lungi,
  - ULLER, SKYTE, vâslaşi şi luptători,

- PRETENDENŢI LA TRONUL STÂNCA MĂRII LA PLEBISCITUL DE LA VECHIUL WYK

GYLBERT FARWYND, Lord al Luminii Singuratice,
- susţinătorii lui Gylbert: fiii săi GYLES, YGON, YOHN,

ERIK FIERARUL, zis ERIK RUPE-NICOVALĂ ŞI ERIK CEL DREPT, un bătrân, fost căpitan şi năvălitor renumit.
- susţinătorii lui Erik: nepoţii săi UREK, THORMOR, DAGON,

DUNSTAN DRUMM, Toba, Mâna Osoasă, Lord de Vechiul Wyk,
- susţinătorii lui Dunstan: fiii săi DENYS şi DONNEL, şi ANDRIK CEL POSOMORÂT, o namilă de om,

ASHA GREYJOY, unica fiică a lui Balon Greyjoy, căpitan al *Vântului Negru,*
- susţinătorii Ashei: QARL FECIOARA, TRISTIFER BOTLEY şi *SER* HARRAS HARLAW,
- căpitanii şi partizanii Ashei: LORDUL RODRJK HARLAW, LORDUL BAELOR BLACKTYDE, LORDUL MELDRED MERLYN, HARMUND SHARP,

VICTARION GREYJOY, frate, al lui Balon Greyjoy, căpitan al *Victoriei de Fier* şi Lord Căpitan al Flotei de Fier,

- susţinătorii lui Victarion: RALF STONEHOUSE CEL ROŞU, RALF ŞCHIOPUL şi NUTE BĂRBIERUL,
- căpitanii şi partizanii lui Victarion: HOTHO HARLAW, ALVYN SHARP, FRALEGG VOINICUL, ROMNY WEAVER, WILL HUMBLE, MICUL LENWOOD TAWNEY, RALF KENNING, MARON VOLMARK, GOROLD GOODBROTHER,
- echipajul lui Victarion: WULF O-URECHE, RAGNOR PYKE,
- ţiitoarea lui Victarion, o femeie oacheşă, mută, fără limbă, primită în dar de la fratele său Euron,

EURON GREYJOY, zis OCHI-DE-CIOARĂ, frate al lui Balon Greyjoy şi căpitan al *Tăcerii,*

- susţinătorii lui Euron: GERMUND BOTLEY, LORDUL ORKWOOD DE ORKMONT, DONNOR SALTCLIFFE
- căpitanii şi partizanii lui Euron: TORWOLD DINTE-NEGRU, JON MYRE MUTRĂ-ACRĂ, RODRJK NĂSCUT-LIBER, VÂSLAŞUL ROŞU, LUCAS CODD STÂNGACIUL, QUELLON HUMBLE, HARREN HALF-HOARE, KEMMETT PYKE BASTARDUL, QARL ROBUL, MÂNĂ DE PIATRĂ, RALF PĂSTORUL, RALF DE LORDSPORT
- echipajul lui Euron: CRAGORN

- lorzii stegari ai lui Balon, Lorzii Insulelor de Fier:

LA PYKE

- {SAWANE BOTLEY}, Lord de Lordsport, înecat de Euron Ochi-de-Cioară,
- {HARREN}, fiul său cel mare, ucis la Moat Cailin,
- TRISTIFER, cel de-al doilea fiu şi moştenitor de drept, deposedat de unchiul său,
- SYMOND, HARLON, VICKON şi BENNARION, fiii săi mai mici, de asemenea deposedaţi,
- GERMUND, fratele său, făcut Lord de Lordsport
  - fiii lui Germund, BALON şi QUELLON,
- SARGON şi LUCIMORE, fraţii vitregi ai lui Sawane,
  - WEX, un băiat mut, în vârstă de doisprezece ani, fiu bastard al lui Sargon, scutier al lui Theon Greyjoy,
- WALDON WYNCH, Lord de Crângul de Fier,

LA HARLAW

- RODRIK HARLAW, zis CITITORUL, Lord de Harlaw, Lord de Zece Turnuri, Harlaw de Harlaw,
  - LADY GWYNESSE, sora sa mai mare,
  - LADY ALANNYS, sora sa mai mică, văduva Regelui Balon Greyjoy
  - SIGFRYD HARLAW, zis SIGFRYD PĂR ARGINTIU, unchiul său, stăpân peste Castelul Harlaw,
  - HOTHO HARLAW, zis HOTHO COCOŞATUL, de la Turnul Sclipirii, un văr,
  - *SER* HARRAS HARLAW, zis CAVALERUL, Cavalerul Grădinii Cenuşii, un văr,
  - BOREMUND HARLAW, zis BOREMUND CEL ALBASTRU, stăpân al Colinei Baborniței, un văr,
  - lorzii stegari şi supuşii Lordului Rodrik:
    - MARON VOLMARK, Lord de Volmark,
    - MYRE, STONETREE, şi KENNING,
  - curtea Lordului Rodrik:
    - TREI-DINŢI, administratoarea lui, o baborniță,

LA BLACKTYDE

- BAELOR BLACKTYDE, Lord de Blacktyde, căpitan al *Zburătorului Nopţii,*
  - BEN BLACKTYDE ORBUL, un preot al Zeului Înecat,

ÎN VECHIUL WYK

- DUNSTAN DRUMM, Toba, căpitan al *Tunetului,*
- NORNE GOODBROTHER, de Shatterstone,
- STONEHOUSE,
- TARLE, zis TARLE CEL-DE-TREI-ORI-ÎNECAT, un preot al Zeului Înecat,

LA MARELE WYK

- GOROLD GOODBROTHER, Lord de Hammerhorn,
  - fiii săi, GREYDON, GRAN şi GORMOND, tripleţi,
  - fiicele sale, GYSELLA şi GWIN,
  - MAESTER MURENMURE, preceptor, tămăduitor şi sfetnic,
- TRISTON FARWYND, Lord de Sealskin Point,
- SPARR,
  - fiul şi moştenitorul său, STEFFARION,
  - MELDRED MERLYN, Lord de Pebbleton,

LA ORKMONT
• ORKWOOD DE ORKMONT,
• LORD TAWNEY,

LA SALTCLIFFE
• LORD DONNOR SALTCLIFFE,
• LORD SUNDERLY,

PE INSULELE ŞI STÂNCILE MAI MICI
• GYLBERT FARWYND, Lord de Lumina Solitară,
• BĂTRÂNUL PESCĂRUŞ CENUŞIU, un preot al Zeului Înecat.

ALTE CASE MARI ŞI MICI



CASA ARRYN

Arrynii sunt descendenţi ai Regilor din Munte şi Vale. Blazonul lor este luna-şi-şoimul, alb pe un fond azuriu. Casa Arryn a luat parte la Războiul Celor Cinci Regi. Deviza Casei Arryn: *La înălţimea onoarei.*

ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie, Apărător al Văii, numit de mama sa Adevărat Păzitor al Estului, un băiat bolnăvicios de opt ani, zis uneori PRIGOREL.

- mama lui, {LADY LYSA, din Casa Tully}, văduva Lordului Jon Arryn, care şi-a găsit moartea împinsă pe Poarta Lunii,
- tatăl său vitreg, PETYR BAELISH, zis DEGEŢEL, Lord de Harrenhal, Lord Suprem al Tridentului şi Lord Protector al Văii,
  - ALAYNE STONE, fiica naturală a Lordului Petyr, o fecioară de treisprezece ani, în realitate Sansa Stark,
  - *SER* LOTHOR BRUNE, un mercenar în slujba Lordului Petyr, căpitan al gărzilor,
  - OSWELL, un oştean în slujba Lordului Petyr, numit uneori KETTLEBLACK,

- curtea Lordului Robert la Eyrie:
  - MARILLION, un tânăr şi chipeş cântăreţ, aflat în graţiile lui Lady Lysa, acuzat de uciderea ei,
  - MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - MORD, un temnicer brutal cu dinţi de aur,
  - GRETCHEL, MADDY şi MELA, slujitoare,

- lorzii stegari ai Lordului Robert, Lorzi ai Văii:
  - LORD NESTOR ROYCE, înalt Administrator al Văii şi castelan al Porţilor Lunii,
    - *SER* ALBAR, fiul şi moştenitorul Lordului Nestor,
    - MYRANDA, zisă RANDA, fiica Lordului Nestor, o văduvă, încă tânără,
    - curtea Lordului Nestor

- *SER* MARWYN BELMORE, căpitan al gărzilor,
- MYA STONE, îngrijitoare de catâri şi călăuză, fiica nelegitimă a Regelui Robert I Baratheon,
- OSSY şi MORCOV, îngrijitori de catâri,

- LYONEL CORBRAY, Lord de Casa Inimii,
  - *SER* LYN CORBRAY, fratele şi moştenitorul său, care mânuieşte renumita sabie Doamna Deznădejdii,
  - *SER* LUCAS CORBRAY, fratele său mai mic,
- JON LYNDERLY, Lord de Snakewood,
  - TERRANCE, fiul şi moştenitorul său, un tânăr scutier,
- EDMUND WAXLEY, Cavalerul de Wickenden,
- GEROLD GRAFTON, Lord de Gulltown,
  - GYLES, mezinul său, un scutier,
- TRISTON SUNDERLAND, Lord de Trei Surori,
  - GODRIC BORRELL, Lord de Sora Dulce,
  - ROLLAND LONGTHORPE, Lord de Sora Lungă,
  - ALESANDOR TORRENT, Lord de Sora Mică,

- Lorzii Declaranţi, stegari ai Casei Arryn, care şi-au unit forţele în apărarea tânărului Lord Robert:
  - YOHN ROYCE, zis YOHN BRONZ, Lord de Runestone, din ramura veche a Casei Royce,
    - *SER* ANDAR, unicul fiu supravieţuitor al lui Yohn Bronz şi moştenitor al Runestone,
    - curtea lui Yohn Bronz:
      - MAESTER HELLIWEG, preceptor, vindecător şi sfetnic,
      - SEPTONUL LUCOS,
      - *SER* SAMWELL STONE, numit SAM STONE VÂNJOSUL, maestru de arme,
    - lorzii stegari şi supuşii lui Yohn Bronz:
      - ROYCE COLDWATER, Lord de Coldwater Burn,
      - *SER* DAMON SHETT, Cavaler de Gull Tower,
      - UTHOR TOLLETT, Lord de Grey Glen,
    - ANYA WAYNWOOD, Lady de Ironoaks,
      - *SER* MORTON, fiul ei cel mai mare şi moştenitorul ei,
      - *SER* DONNEL, cel de-al doilea fiu al ei, Cavalerul Porţii,
      - WALLACE, fiul ei cel mai mic,
      - HARROLD HARDYNG, pupilul ei, un scutier zis HARRY MOŞTENITORUL,
    - BENEDAR BELMORE, Lord de Strongsong,

- *SER* SYMOND TEMPLETON, Cavaler de Ninestars
- {EON HUNTER}, Lord de Castelul Longbow, decedat de curând,
  - *SER* GILWOOD, fiul cel mai mare al Lordului Eon, supranumit acum TÂNĂRUL LORD HUNTER,
  - *SER* EUSTACE, cel de-al doilea fiu al Lordului Eon,
  - *SER* HARLAN, fiul cel mai mic al Lordului Eon,
  - curtea Tânărului Lord Hunter:
    - MAESTER WILLAMEN, sfetnic, vindecător şi preceptor,
- HORTON REDFORT, Lord de Redfort, de trei ori căsătorit,
  - *SER* JASPER, *SER* CREIGHTON, *SER* JON, fiii săi,
  - *SER* MYCHEL, fiul său cel mai mic, proaspăt numit cavaler, însurat cu Ysilla Royce de Runestone,

- căpetenii de clanuri din Munţii Lunii,
  - SHAGGA FIUL LUI DOLF, DINTRE CIORILE DE PIATRĂ, în prezent căpetenia unei cete în Pădurea Regelui,
  - TIMETT FIUL LUI TIMETT, DINTRE OAMENII ARŞI,
  - CHELLA FIICA LUI CHEYK, DINTRE URECHILE NEGRE,
  - CRAWN FIUL LUI CALOR, DINTRE FRAŢII LUNII.



CASA FLORENT

Cei din Casa Florent de la Cetatea Brightwater sunt lorzi stegari ai Highgardenului. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Lordul Alester Florent i-a urmat pe Tyrelli, declarându-se de partea Regelui Renly, în timp ce fratele său, *Ser* Axell, l-a preferat pe Regele Stannis, soţul nepoatei sale Selyse. După moartea lui Renly, Lordul Alester i s-a alăturat şi el lui Stannis, cu toate oştirile de la Brightwater. Stannis l-a făcut pe Lordul Alester Mâna lui, iar lui *Ser* Imry Florent, fratele soţiei sale, i-a încredinţat comanda flotei sale. Atât flota, cât şi *Ser* Imry au pierit în Bătălia de la Apa Neagră, iar eforturile Lordului Alester de a negocia o pace după înfrângere au fost privite drept trădare de către Stannis. A fost dat pe mâna preotesei roşii Melisandre, care l-a ars ca jertfă adusă lui R’hllor.

În acelaşi timp, Tronul de Fier i-a numit pe cei din Casa

Florent trădători pentru sprijinul acordat lui Stannis în timpul rebeliunii. Au căzut în dizgraţie, iar Cetatea Brightwater şi pământurile sale i-au fost încredinţate lui *Ser* Garlan Tyrell.

Blazonul Casei Florent înfăţişează un cap de vulpe într-un cerc de flori.

{ALESTER FLORENT}, Lord de Brightwater, ars ca trădător,
- soţia sa, LADY MELARA, de Casa Crane,
- copiii lor:
  - ALEKYNE, dizgraţiat Lord de Brightwater, fugit în Oraşul Vechi, să caute refugiu la Turnul Înalt,
  - LADY MELESSA, măritată cu Lordul Randyll Tarly,
  - LADY RHEA, măritată cu Lordul Leyton Hightower,
- fraţii şi surorile lui:
  - *SER* AXELL, un om al reginei, în slujba nepoatei sale, Regina Selyse, la Eastwatch-by-the-Sea,
  - {*SER* RYAM}, mort în urma unei căzături de pe cal,
  - SELYSE, fiica lui, soţia şi regina Regelui Stannis I Baratheon,
    - SHIREEN BARATHEON, unicul lor copil,
  - {*SER* IMRY}, fiul lui cel mai mare, ucis în Bătălia de la Apa Neagră,
  - *SER* ERREN, cel de-al doilea fiu al său, prizonier la Highgarden,
- *SER* COLIN, castelan la Cetatea Brightwater,
  - DELENA, fiica lui, măritată cu *SER* HOSMAN NORCROSS,
  - fiul ei natural, EDRIC STORM, al cărui tată este Regele Robert I Baratheon,
    - ALESTER NORCROSS, cel mai în vârstă fiu legitim al ei, un băiat de nouă ani,
    - RENLY NORCROSS, cel de-al doilea fiu legitim al ei, un băiat de trei ani,
  - MAESTER OMER, fiul cel mai mare al lui *Ser* Colin, în serviciu la Old Oak,
  - MERRELL, mezinul lui *Ser* Colin, un scutier la Arbor,
- RYLENE, sora Lordului Alester, măritată cu Ser Rycherd Crane.

CASA FREY

Freyii sunt stegari ai Casei Tully, dar nu au fost întotdeauna zeloşi în a-şi face datoria. La începutul Războiului Celor Cinci Regi, Robb Stark a câştigat sprijinul Lordului Walder promiţând să se însoare cu una dintre fiicele sau nepoatele sale. Când, în schimb, s-a căsătorit cu Lady Jeyne Westerling, Freyii au uneltit cu Roose Bolton şi l-au omorât pe Tânărul Lup împreună cu suita sa la ospăţul care mai apoi a devenit cunoscut ca Nunta Roşie.

WALDER FREY, Lord de Crossing,

- după prima lui soţie, {LADY PERRA, din Casa Royce}:
  - {*SER* STEVRON}, mort după Bătălia de la Oxcross,
    - căsătorit cu {Corenna Swann}, moartă de pe urma unei epidemii,
    - fiul cel mare al lui Stevron, *SER* RYMAN, moştenitor la Gemeni,
      - fiul lui Ryman, EDWYN, căsătorit cu Janyce Hunter,
        - fiica lui Edwyn, WALDA, o fată de nouă ani,
      - fiul lui Ryman, WALDER, zis WALDER CEL NEGRU,
      - fiul lui Ryman, numit PETYR BUBULIŢĂ, căsătorit cu Mylenda Caron, spânzurat la Pietrele Vechi,
        - fiica lui Petyr, PERRA, o fată de cinci ani,
    - căsătorit cu {Jeyne Lydden}, moartă căzând de pe cal,
    - fiul lui Stevron, {AEGON}, numit CLOPOŢEL, ucis la Nunta Roşie de către Catelyn Stark,
    - fiica lui Stevron, {MAEGELLE}, moartă pe patul lăuziei, căsătorită cu *Ser* Dafyn Vance,
      - fiica lui Maegelle, MARIANNE VANCE, o fecioară,
      - fiul lui Maegelle, WALDER VANCE, un scutier,
      - fiul lui Maegelle, PATREK VANCE,
    - căsătorit cu {Marsella Waynwood}, moartă pe patul lăuziei,
    - fiul lui Stevron, WALTON, căsătorit cu Deana Hardyng,
      - fiul lui Walton, STEFFON, numit CEL DULCE,
      - fiica lui Walton, WALDA, numită FRUMOASA WALDA,

      - fiul lui Walton, BRYAN, un scutier,
  - *SER* EMMON, cel de-al doilea fiu al Lordului Walder, căsătorit cu Genna Lannister,
    - fiul lui Emmon, {*SER* CLEOS}, ucis lângă Iazul Fecioarelor, căsătorit cu Jeyne Darry,
      - fiul lui Cleos, TYWIN, un scutier de doisprezece ani,
      - fiul lui Cleos, WILLEM, un paj la Ashemark, în vârstă de zece ani,
    - fiul lui Emmon, *SER* LYONEL, căsătorit cu Melesa Crakehall,
    - fiul lui Emmon, {TION}, un scutier, ucis de Rickard Karstark în timp ce era prizonier la Riverrun,
    - fiul lui Emmon, WALDER, numit WALDER CEL ROŞU, un paj la Casterly Rock, în vârstă de paisprezece ani,
    - *SER* AENYS, căsătorit cu {Tyana Wylde}, moartă pe patul lăuziei,
      - fiul lui Aenys, AEGON BLOODBORN, un proscris,
      - fiul lui Aenys, RHAEGAR, căsătorit cu {Jeyne Beesbury}, moartă în timpul unei epidemii,
        - fiul lui Rhaegar, ROBERT, un băiat de treisprezece ani,
        - fiica lui Rhaegar, WALDA, o fată de unsprezece ani, numită WALDA CEA ALBA,
        - fiul lui Rhaegar, JONOS, un băiat de opt ani,
    - PERRIANE, fiica Lordului Walder, căsătorită cu *Ser* Leslyn Haigh,
      - fiul Perrianei, *SER* HARYS HAIGH,
        - fiul lui Harys, WALDER HAIGH, un băiat de cinci ani,
      - fiul Perrianei, *SER* DONNEL HAIGH,
      - fiul Perrianei, ALYN HAIGH, un scutier,

- după cea de-a doua soţie, {LADY CYRENNA, din Casa Swann}:
  - *SER* JARED, fiul cel mare, căsătorit cu {Alys Frey},
    - fiul lui Jared, {*SER* TYTOS}, ucis de Sandor Clegane în timpul Nunţii Roşii, căsătorit cu Zhoe Blanetree,
      - fiica lui Tytos, ZIA, o fecioară de paisprezece ani,
      - fiul lui Tytos, ZACHERY, un băiat de doisprezece ani, jurat Credinţei, educat în Septul din Oraşul Vechi,
    - fiica lui Jared, KYRA, măritată cu {*Ser* Garse Goodbrook}, ucis în timpul Nunţii Roşii,

- fiul Kyrei, WALDER GOODBROOK, un băiat de nouă ani,
- fiica Kyrei, JEYNE GOODBROOK, şase ani,
- SEPTONUL LUCEON, în slujba Marelui Sept al lui Baelor.

- după cea de-a treia soţie, {LADY AMAREI din Casa Crakehall}:
  - *SER* HOSTEEN, căsătorit cu Bellena Hawick,
    - fiul lui Hosteen, *SER* ARWOOD, căsătorit cu Ryella Royce,
      - fiica lui Arwood, RYELLA, o fată de cinci ani,
      - fiii gemeni ai lui Arwood, ANDROW şi ALYN, de patru ani,
      - fiica lui Arwood, HOSTELLA, nou-născută,
  - LYENTHE, fiica Lordului Walder, căsătorită cu Lordul Lucias Vypren,
    - fiica lui Lythene, ELYANA, căsătorită cu *Ser* Jon Wylde,
      - fiul Elyanei, RICKARD WYLDE, patru ani,
    - fiul Lythenei, *SER* DAMON VYPREN, SYMOND, căsătorit cu Betharios din Braavos,
      - fiul lui Symond, ALESANDER, un cântăreţ,
      - fiica lui Symond, ALYX, o fată de şaptesprezece ani,
      - fiul lui Symond, BRADAMAR, un băiat de zece ani, pupil al lui Oro Tendyris, un negustor din Braavos,
  - *SER* DANWELL, fiul de opt ani al Lordului Walder, căsătorit cu Wynafrei Whent,
    - (mulţi copii născuţi morţi şi multe sarcini pierdute),
  - {MERRETT}, spânzurat la Pietrele Vechi, căsătorit cu Mariya Darry,
    - fiica lui Merrett, AMEREI, numită AMI, căsătorită cu {*Ser* Pate de Furca Albastră, ucis de Sandor Clegane},
    - fiica lui Merrett, WALDA, numită GRASA WALDA, măritată cu Roose Bolton, Lord de Dreadfort,
    - fiica lui Merrett, MARISSA, o fecioară de treisprezece ani,
    - fiul lui Merrett, WALDER, numit WALDER CEL MIC, un băiat de opt ani, scutier în serviciul lui Ramsay Bolton,
  - {*SER* GEREMY}, înecat, căsătorit cu Carolei Waynwood,
    - fiul lui Geremy, SANDOR, un băiat de doisprezece ani, scutier,
    - fiica lui Geremy, CYNTHEA, o fată de nouă ani, pupila lui Lady Anya Waynwood,
  - *SER* RAYMUND, căsătorit cu Beony Beesbury,

- fiul lui Raymund, ROBERT, un acolit al Citadelei,
- fiul lui Raymund, MALWYN, ucenic al unui alchimist din Lys,
- fiicele gemene ale lui Raymund, SERRA şi SARRA,
- fiica lui Raymund, CERSEI, zisă ALBINUŢA,
- gemenii lui Raymund, JAIME şi TYWIN, nou-născuţi,

- după cea de-a patra soţie, {LADY ALYSSA din Casa Blackwood}:
  - LOTHAR, cel de-al doisprezecelea fiu al Lordului Walder, numit LOTHAR ŞCHIOPUL, căsătorit cu Leonella Lefford,
    - fiica lui Lothar, TYSANE, o fată de şapte ani,
    - fiica lui Lothar, WALDA, o fată de cinci ani,
    - fiica lui Lothar, EMBERLEI, o fată de cinci ani,
    - fiica lui Lothar, LEANA, nou-născută,
  - *SER* JAMMOS, cel de-al treisprezecelea fiu al Lordului Walder, căsătorit cu Sallei Paege,
    - fiul lui Jammos, WALDER, numit WALDER CEL MARE, de opt ani, un scutier în serviciul lui Roose Bolton,
    - fiii gemeni ai lui Jammos, DICKON şi MATHIS, cinci ani,
- *SER* WHALEN, cel de-al paisprezecelea fiu al lui *Ser* Walder, căsătorit cu Sylwa Paege,
    - fiul lui Whalen, HOSTER, un scutier de doisprezece ani, în serviciul lui *Ser* Damon Paege,
    - fiica lui Whalen, MERIANNE, numită MERRY, o fată de unsprezece ani,
  - MORYA, fiica Lordului Walder, căsătorită cu *Ser* Flement Brax,
    - fiul Moryei, ROBERT BRAX, de nouă ani, crescut la Casterly Rock ca paj,
    - fiul Moryei, WALDER BRAX, un băiat de şase ani,
    - fiul Moryei, JON BRAX, un băieţel de trei ani,
  - TYTA, fiica Lordului Walder, numită TYTA FECIOARA,

- după cea de-a cincea soţie, {LADY SARYA din Casa Whent}:
  - fără urmaşi,

- după cea de-a şasea soţie, {LADY BETHANY din Casa Rosby}:
  - *SER* PERWYN, cel de-al cincisprezecelea fiu al Lordului

Walder,
- {*SER* BENFREY}, cel de-al şaisprezecelea fiu al Lordului Walder, mort după ce a fost rănit la Nunta Roşie, căsătorit cu Jyanna Frey, o verişoară,
  - fiica lui Benfrey, DELLA, numită DELLA SURDA, o fată de trei ani,
  - fiul lui Benfrey, OSMUND, un băiat de doi ani,
- MAESTER WILLAMEN, cel de-al şaptesprezecelea fiu al Lordului Walder, în serviciu la Castelul Longbow,
- OLYVAR, cel de-al optsprezecelea fiu al Lordului Walder, fost scutier în serviciul lui Robb Stark,
- ROSLIN, şaisprezece ani, măritată cu Lordul Edmure Tully la Nunta Roşie,

- după cea de-a şaptea soţie, {LADY ANNARA din Casa Farring}:
  - ARWYN, o fată de paisprezece ani,
  - WENDEL, cel de-al nouăsprezecelea fiu al Lordului Walder, un băiat de treisprezece ani, paj la Seagard
  - COLMAR, cel de-al douăzecilea fiu al Lordului Walder, promis Credinţei, unsprezece ani,
  - WALTYR, zis TYR, cel de-al douăzeci şi unulea fiu al Lordului Walder, zece ani,
  - ELMAR, ultimul fiu al Lordului Walder, un băiat de nouă ani, cândva logodit pentru scurt timp cu Arya Stark,
  - SHIREI, mezina Lordului Walder, o fată de şapte ani,

- cea de-a opta soţie, LADY JOYEUSE din Casa Erenford,
  - în prezent însărcinată,

- copiii nelegitimi ai Lordului Walder, cu diverse mame,
  - WALDER RIVERS, zis WALDER BASTARDUL,
    - fiul lui Walder Bastardul, *SER* AEMON RIVERS,
    - fiica lui Walder Bastardul, WALDA RIVERS,
  - MAESTER MELWYS, în serviciu la Rosby,
  - JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL RIVERS, MELLARA RIVERS, alţii.



CASA HIGHTOWER

Casa Hightower din Oraşul Vechi se numără printre cele mai vechi şi mai respectabile dintre Casele Mari ale Westerosului, descendentă a Primilor Oameni. Cândva regi, Hightowerii au domnit peste Oraşul Vechi şi împrejurimile acestuia încă de la Începutul Vremurilor, preferând să-i întâmpine cu braţele deschise pe Andali decât să li se opună şi, mai târziu, plecând genunchiul în faţa Regilor Reachului şi renunţând la coroane însă păstrându-şi toate vechile privilegii. Deşi puternici şi nespus de bogaţi, Lorzii Turnului Înalt au preferat bătăliei învoiala şi arareori au jucat un rol major în războaiele din Westeros. Hightowerii au avut o contribuţie esenţială la întemeierea Citadelei şi continuă să o apere până în prezent. Subtili şi sofisticaţi, au fost întotdeauna mari protectori ai învăţăturii şi ai Credinţei şi se spune că unii dintre ei s-au ocupat, printre altele, şi de alchimie, necromanţie şi alte arte vrăjitoreşti.

Blazonul Casei Hightower înfăţişează un turn alb în trepte, încoronat cu foc, pe un fond gri-fumuriu. Deviza Casei este *Noi Luminăm Calea.*

LEYTON HIGHTOWER, Glas al Oraşului Vechi, Lord al Portului, Lord al Turnului Înalt, Apărător al Citadelei, Făclie a Sudului, zis BĂTRÂNUL DIN ORAŞUL VECHI,

- LADY RHEA de Casa Hightower, cea de-a patra soţie a sa,
- cel mai mare fiu al Lordului Leyton şi moştenitorul acestuia, *SER* BAELOR, zis BAELOR BRIGHTSMILE, însurat cu Rhonda Rowan,
- fiica Lordului Leyton, MALORA, numită FECIOARA NEBUNĂ,
- fiica Lordului Leyton, ALERIE, măritată cu Lordul Mace Tyrell,
- fiul Lordului Leyton, *SER* GARTH, zis OŢELUL GRI,
- fiica Lordului Leyton, DENYSE, căsătorită cu *Ser* Desmond Redwyne,
    - fiul ei, DENYS, un scutier,

- fiica Lordului Leyton, LEYLA, căsătorită cu *Ser* Jon Cupps,
- fiica Lordului Leyton, ALYSANNE, căsătorită cu Lordul Arthur Ambrose,
- fiica Lordului Leyton, LYNESSE, căsătorită cu Lordul Jorah Mormont, în prezent concubina principală a lui Tregar Ormollen din Lys,
- fiul Lordului Leyton, *SER* GUNTHOR, căsătorit cu Jeyne Fossoway, dintre merele verzi Fossoway,
- mezinul Lordului Leyton, *SER* HUMFREY,

- lorzii stegari ai Lordului Leyton:
  - TOMMEN COSTAYNE, Lord de Trei Turnuri,
  - ALYSANNE BULWER, Lady de Blackcrown, o fată de opt ani,
  - MARTYN MULLENDORE, Lord de Uplands,
  - WARRYN BEESBURY, Lord de Honeyholt,
  - BRANSTON CUY, Lord de Sunflower Hali,

- oamenii din Oraşul Vechi:
  - EMMA, o slujitoare de la Pana şi Stacana, unde femeile sunt dornice şi cidrul teribil de tare,
    - ROSEY, fiica ei, o fată de cincisprezece ani, a cărei feciorie costă un dragon de aur,

- Arhimaesterii Citadelei:
  - ARHIMAESTER NORREN, Seneşal pentru anul în curs, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din electrum,
  - ARHIMAESTER THEOBALD, Seneşal pentru anul următor, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din plumb,
  - ARHIMAESTER EBROSE, vindecătorul, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din argint,
  - ARHIMAESTER MARWYN, zis MARWYN MAGUL, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din oţel valyrian,
  - ARHIMAESTER PERESTAN, istoricul, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din cupru,
  - ARHIMAESTER VAELLYN, poreclit VAELLYN ACRITURA, cititorul în stele, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din bronz,
  - ARHIMAESTER RYAM, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din aur galben,
  - ARHIMAESTER WALGRAVE, un bătrân cu minţile rătăcite,

  care poartă un inel, un sceptru şi o mască din fier negru,
  - GALLARD, CASTOS, ZARABELO, BENEDICT, GARIZON, NYMOS, CETHERES, WILLIFER, MOLLOS, HARODON, GUYNE, AGRIVANE, OCLEY, toţi arhimaesteri,

- maesteri, acoliţi şi novice ai Citadelei
  - MAESTER GORMON, care slujeşte adesea în locul lui Walgrave,
  - ARMEN, un acolit cu patru zale, zis ACOLITUL,
  - ALLERAS, zis SFINXUL, un acolit de trei zale, un arcaş devotat,
  - ROBERT FREY, şaisprezece ani, un acolit de două zale,
  - LORCAS, un discipol de nouă zale, în serviciul Seneşalului,
  - LEO TYRELL, poreclit LEO LENEŞUL, un novice de obârşie nobilă,
  - MOLLANDER, un novice, născut cu un picior strâmb,
  - PATE, care îngrijeşte corbii Arhimaesterului Walgrave, un novice nu prea promiţător,
  - ROONE, un tânăr novice.



CASA LANNISTER

Lannisterii de la Casterly Rock rămân principalii susţinători ai pretenţiei Regelui Tommen la Tronul de Fier. Se laudă că sunt urmaşii lui Lann cel Iscusit, legendarul şarlatan din Epoca Eroilor. Aurul de la Casterly Rock şi Dintele de Aur a făcut Casa Lannister cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu pe fond purpuriu. Deviza lor este *Ascultă-mi Răgetul!*

{TYWIN LANNISTER}, Lord de Casterly Rock, Scut al Lannisportului, Păzitor al Apusului şi Mână a Regelui, ucis de fiul său pitic în privata sa,

- copiii Lordului Tywin:
  - CERSEI, sora geamănă a lui Jaime, acum Lady de Casterly Rock,
  - *SER* JAIME, fratele geamăn al lui Cersei, zis REGICIDUL,
  - TYRION, zis PEZEVENGHIUL, pitic şi regicid,

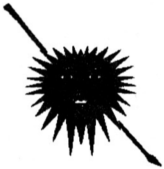
- fraţii şi surorile Lordului Tywin şi copiii lor:
  - *SER* KEVAN LANNISTER, însurat cu Dorna de Casa Swyft,
  - LADY GENNA, măritată cu *Ser* Emmon Frey, acum Lord de Riverrun,
    - fiul cel mare al Gennei, {*SER* CLEOS FREY}, căsătorit cu Jeyne din Casa Darry, ucis de haiduci,
      - fiul cel mai mare al lui Cleos, *SER* TYWIN FREY, zis TY, acum moştenitor la Riverrun,
      - cel de-al doilea fiu al lui Cleos, WILLEM FREY, un scutier,
    - cel de-al doilea fiu al Gennei, *SER* LYONEL FREY,
    - cel de-al treilea fiu al Gennei, {TION FREY}, un scutier, ucis în timp ce era ostatic la Riverrun,
    - mezinul Gennei, WALDER FREY, zis WALDER CEL ROŞU, un paj la Casterly Rock,
    - WAT ZÂMBET ALB, un cântăreţ în slujba Doamnei Genna,
  - {*SER* TYGETT LANNISTER}, mort de vărsat-de-vânt,
    - TYREK, fiul lui Tygett, dat dispărut şi considerat mort,
      - LADY ERMESANDE HAYFORD, soţia-copilă a lui Tyrek,
  - {GERION LANNISTER}, pierdut pe mare
    - JOY HILL, fiica bastardă a lui Gerion, unsprezece ani,

- alte rude apropiate ale Lordului Tywin:
  - {*SER* STAFFORD LANNISTER}, un văr şi frate al soţiei Lordului Tywin, ucis în bătălia de la Oxcross,
    - CERENNA şi MYRIELLE, fiicele lui Stafford,
    - *SER* DAVEN LANNISTER, fiul lui Stafford,
  - *SER* DAMION LANNISTER, un văr, căsătorit cu Lady Shiera Crakehall,
    - fiul lor, SER LUCION,
    - fiica lor, LANNA, măritată cu Lordul Antario Jast,
  - LADY MARGOT, o verişoară, măritată cu Lordul Titus Peake,

- curtea de la Casterly Rock:
  - MAESTER CREYLEN, vindecător, preceptor şi sfetnic,
  - VYLARR, căpitan al gărzilor,
  - *SER* BENEDICT BROOM, maestru de arme,
  - WAT ZÂMBET ALB, un cântăreţ,

- lorzi stegari şi supuşi, Lorzi ai Apusului:
  - DAMON MARBRAND, Lord de Ashemark,
    - *SER* ADDAM MARBRAND, fiul şi moştenitorul lui, Comandant al Gărzii Oraşului de la Debarcaderul Regelui,
  - ROLAND CRAKEHALL, Lord de Crakehall,
    - fratele lui Roland, {*SER* BURTON}, ucis de haiduci,
    - fiul şi moştenitorul lui Roland, *SER* TYBOLT,
    - fiul lui Roland, *SER* LYLE, zis MISTREŢUL,
    - fiul cel mai tânăr al lui Roland, *SER* MERLON,
  - SEBASTON FARMAN, Lord de Insula Frumoasă,
    - JEYNE, sora lui, măritată cu *SER* GARETH CLIFTON,
  - TYTOS BRAX, Lord de Hornvale,
    - *SER* FLEMENT BRAX, fratele şi moştenitorul lui,
  - QUENTEN BANEFORT, Lord de Banefort,
  - *SER* HARYS SWYFT, socrul lui *Ser* Kevan Lannister,
    - fiul lui *Ser* Harys, *SER* STEFFON SWYFT,
      - fiica lui *Ser* Steffon, JOANNA,
    - fiica lui *Ser* Harys, SHIERLE, căsătorită cu *Ser* Melwyn Sarsfield,
  - REGENARD ESTREN, Lord de Wyndhall,
  - GAWEN WESTERLING, Lord de Crag,
    - soţia sa, LADY SYBELL, din Casa Spicer,
      - fratele său, *SER* ROLPH SPICER, proaspăt ridicat la rangul de Lord de Castamere,
      - vărul ei, *SER* SAMWELL SPICER,
    - copiii lor:
      - *SER* RAYNALD WESTERLING,
      - JEYNE, soţia văduvă a lui Robb Stark,
      - ELEYNA, o fată de doisprezece ani,
      - ROLLAM, un băiat de nouă ani,
  - LORD SELMOND STACKSPEAR,
    - fiul lui, *SER* STEFFON STACKSPEAR,
    - fiul lui cel mai mic, *SER* ALYN STACKSPEAR,
  - TERRENCE KENNING, Lord de Kayce,
    - *SER* KENNOS DE KAYCE, un cavaler în serviciul lui,
  - LORDUL ANTARIO JAST,
  - LORDUL ROBIN MORELAND,
  - LADY ALYSANNE LEFFORD,
  - LEWYS LYDDEN, Lord de Grota Adâncă,
  - LORDUL PHILIP PLUMM,

- fiii săi, *SER* DENNIS PLUMM, *SER* PETER PLUMM şi *SER* HARWYN PLUMM, zis STÂNCA,
- LORDUL GARRISON PRESTER,
  - *SER* FORLEY PRESTER, vărul său,
- *SER* GREGOR CLEGANE, zis MUNTELE CARE CĂLĂREŞTE,
  - SANDOR CLEGANE, fratele său,
- *SER* LORENT LORCH, un cavaler împroprietărit,
- *SER* GARTH GREENFIELD, un cavaler împroprietărit,
- *SER* LYMOND VTKARY, un cavaler împroprietărit,
- *SER* RAYNARD RUTTIGER, un cavaler împroprietărit,
- *SER* MANFRYD YEW, un cavaler împroprietărit,
- *SER* TYBOLT HETHERSPOON, un cavaler împroprietărit,
  - {MELARA HETHERSPOON}, fiica lui, înecată într-o fântână pe când se afla ca pupilă la Casterly Rock.



CASA MARTELL

Dornul a fost ultimul dintre Cele Şapte Regate care a jurat credinţă Tronului de Fier. Sângele, obiceiurile, geografia şi istoria au contribuit toate pentru a-i deosebi pe dornisheni de celelalte regate. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Dornul a stat deoparte, dar prin logodna Myrcellei Baratheon cu Prinţul Trystane, Sunspearul şi-a declarat sprijinul pentru regele Joffrey Baratheon.

Blazonul Casei Martell este un soare roşu străpuns de o suliţă de aur. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinţ de Dorn,

- soţia sa, MELLARIO, din Oraşul Liber Norvos,
- copiii lor:
  - PRINŢESA ARIANNE, moştenitoare la Sunspear,
    - GARIN, fratele de lapte al Ariannei şi tovarăşul ei, dintre orfanii Sângelui Verde
  - PRINŢUL QUENTYN, un proaspăt cavaler, crescut vreme îndelungată de Lordul Yronwood de Yronwood,
  - PRINCE TRYSTANE, logodit cu Myrcella Baratheon,
- fraţii şi surorile Prinţului Doran:
  - {PRINŢESA ELIA}, siluită şi ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
    - {RHAENYS TARGARYEN}, fiica lor cea mică, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
    - {AEGON TARGARYEN}, un prunc în faşă, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - {PRINŢUL OBERYN}, zis VIPERA ROŞIE, ucis de *Ser* Gregor Clegane în timpul unui duel judiciar,
    - ELLARIA SAND, ţiitoarea Prinţului Oberyn, fiica naturală a Lordului Harmen Uller,
    - ŞERPOAICELE NISIPULUI, fiicele bastarde ale lui Oberyn:
      - OBARA, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, fiica lui Oberyn cu o târfă din Oraşul Vechi,
      - NYMERIA, zisă LADY NYM, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, fiica lui cu o femeie nobilă din Volantis,

- TYENE, douăzeci şi trei de ani, fiica lui Oberyn cu o septă,
- SARELLA, nouăsprezece ani, fiica lui cu o neguţătoare, căpitan al *Sărutului Înaripat,*
- ELIA, paisprezece ani, fiica lui cu Ellaria Sand,
- OBELLA, doisprezece ani, fiica lui cu Ellaria Sand,
- DOREA, opt, fiica lui cu Ellaria Sand,
- LOREZA, şase, fiica lui cu Ellaria Sand,

- curtea Prinţului Doran, la Grădinile de Apă:
  - AREO HOTAH, de la Norvos, căpitan al gărzilor,
  - MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - şaizeci de copii, unii de obârşie înaltă, alţii de obârşie şi origine comună, fii şi fiice de lorzi, cavaleri, orfani, negustori, meşteşugari şi ţărani, pupilii lui,

- curtea Prinţului Doran la Sunspear:
  - PRINŢESA MYRCELLA BARATHEON, pupila sa, logodită cu Prinţul Trystane,
    - *SER* ARYS OAKHEART, scutul jurat al Myrcellei,
    - ROSAMUND LANNISTER, camerista şi însoţitoarea Myrcellei, o verişoara îndepărtată,
    - SEPTA EGLANTINE, duhovnica Myrcellei,
  - MAESTER MYLES, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - RICASSO, Seneşal la Sunspear, bătrân şi orb,
  - *SER* MANFREY MARTELL, castelan la Sunspear
  - LADY ALYSE LADYBRIGHT, o femeie vistiernic,
  - *SER* GASCOYNE de la Sângele Verde, scutul jurat al Prinţului Trystane,
  - BORS şi TIMOTH, slujitori la Sunspear,
  - BELANDRA, CEDRA, surorile MORRA şi MELLEI, slujitoare la Sunspear,

- lorzii stegari ai Prinţului Doran, Lorzii Dornului:
  - ANDERS YRONWOOD, Lord de Yronwood, Păzitor al Căii de Piatră, Sângele Regal,
    - *SER* CLETUS, fiul său, cunoscut ca fiind saşiu,
    - MAESTER KEDRY, vindecător, preceptor şi sfetnic,
  - HARMEN ULLER, Lord de Hellholt,
    - ELLARIA SAND, fiica sa naturală,

- *SER* ULWYCK ULLER, fratele său,
- DELONNE ALLYRION, Lady de Graţia Zeilor,
  - *SER* RYON, fiul şi moştenitorul ei,
    - *SER* DAEMON SAND, fiul natural al lui Ryon, Bastardul de Graţia Zeilor,
  - DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave,
    - MORS şi DICKON, fiii săi,
    - *SER* MYLES, fratele său,
  - LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont,
    - JYNESSA, fiica şi moştenitoarea lor,
    - PERROS, fiul său, un scutier,
  - NYMELLA TOLAND, Lady de Dealul Fantomei,
  - QUENTYN QORGYLE, Lord de Sandstone,
    - *SER* GULIAN, fiul cel mare şi moştenitorul său
    - *SER* ARRON, cel de-al doilea fiu al său,
  - *SER* DEZIEL DALT, Cavalerul de Lemonwood,
    - *SER* ANDREY, fratele şi moştenitorul său, zis DREY,
  - FRANKLYN FOWLER, Lord de Skyreach, zis BĂTRÂNUL ŞOIM, Păzitor al Trecătorii Prinţului,
    - JEYNE şi JENNELYN, gemenele sale,
  - *SER* SYMON SANTAGAR, Cavalerul de Pădurea Pătată,
    - SYLVA, fiica şi moştenitoarea lui, zisă SYLVA PĂTATA din cauza pistruilor,
  - EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, un scutier,
    - *SER* GEROLD DAYNE, zis STEAUA ÎNTUNECATĂ, Cavalerul Înaltului Ermitaj, vărul şi lordul lui stegar,
  - TREBOR JORDAYNE, Lord al Torului,
    - MYRIA, fiica şi moştenitoarea lui,
    - TREMOND GARGALEN, Lord de Ţărmul de Sare,
    - DAERON VAITH, Lord de Dunele Roşii.



CASA STARK

Casa Stark se trage din Brandon Constructorul şi din vechii Regi ai Iernii. Vreme de mii de ani, ei au domnit la Winterfell ca Regi ai Nordului, până când Torrhen Stark, Regele care a Îngenuncheat, a preferat să-i jure credinţă lui Aegon Dragonul decât să lupte. Când Lordul Eddard Stark a fost executat de către Regele Joffrey, oamenii Nordului şi-au lepădat jurământul faţă de Tronul de Fier şi l-au proclamat pe Robb, fiul Lordului Eddard, Rege al Nordului. În timpul Războiului Celor Cinci Regi, acesta a câştigat fiecare bătălie, dar a fost trădat şi ucis de către Freyi şi Boltoni, la Gemeni, în timpul nunţii unchiului său.

{ROBB STARK}, Rege al Nordului, Rege al Tridentului, Lord de Winterfell, fiul cel mare al Lordului Eddard Stark şi al Doamnei Catelyn din Casa Tully, un tânăr de şaisprezece ani numit TÂNĂRUL LUP, ucis la Nunta Roşie,

- {VÂNT CENUŞIU}, lupul său străvechi, omorât la Nunta Roşie,
- fraţii şi surorile sale:
  - SANSA, sora lui, măritată cu Tyrion din Casa Lannister,
    - {LADY}, lupoaica sa străveche, omorâtă la Castelul Darry,
  - ARYA, o fată de unsprezece ani, dispărută şi socotită moartă,
    - NYMERIA, lupoaica sa străveche, care hoinăreşte prin ţinuturile riverane,
  - BRANDON, zis BRAN, un băiat infirm de nouă ani, moştenitor la Winterfell, considerat mort,
    - VARĂ, lupul său străvechi
    - tovarăşii şi protectorii lui Bran:
      - MEERA REED, o fecioară de şaisprezece ani, fiica Lordului Howland Reed de la Garda Apei Cenuşii,
      - JOJEN REED, fratele ei, treisprezece ani,
      - HODOR, un băiat sărac cu duhul, înalt de doi metri,
  - RICKON, un băiat de patru ani crezut mort,

- CÂINELE-LĂŢOS, lupul său străvechi, negru şi sălbatic,
- tovarăşa lui Rickon, OSHA, o fată sălbatică, fostă ostatică la Winterfell,
- fratele său vitreg, bastardul JON SNOW, din Rondul de Noapte,
  - NĂLUCĂ, lupul străvechi al lui Jon, alb şi liniştit,
- supuşii lui Robb:
  - {DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, DACEY MORMONT, *SER* WENDEL MANDERLY, ROBIN FLINT}, ucişi la Nunta Roşie,
  - HALLIS MOLLEN, căpitan al gărzilor, care escortează osemintele lui Eddard Stark înapoi la Winterfell,
    - JACKS, QUENT, SHADD, străjeri,
- unchii şi verii lui Robb:
  - BENJEN STARK, fratele mai mic al tatălui său, dispărut dincolo de Zid, considerat mort,
  - {LYSA ARRYN}, sora mamei sale, Lady de Eyrie, căsătorită cu Lordul Jon Arryn, ucisă cu un brânci,
    - fiul lor, ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie şi Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios,
  - EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, fratele mamei sale, luat ostatic la Nunta Roşie,
    - LADY ROSLIN, din Casa Frey, mireasa lui Edmure,
    - *SER* BRYNDEN TULLY, zis PEŞTELE NEGRU, unchiul mamei sale, castelan de Riverrun,

- lorzii stegari ai Tânărului Lup, lorzii Nordului:

  - ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort, trădătorul,
    - {DOMERIC}, fiul său legitim şi moştenitorul său, mort de o boală a pântecelui,
    - RAMSAY BOLTON (mai înainte RAMSAY SNOW), fiul natural al lui Roose, zis BASTARDUL LUI BOLTON, castelan al Dreadfortului,
      - WALDER FREY şi WALDER FREY, zişi WALDER CEL MARE şi MICUL WALDER, scutierii lui Ramsay,
      - {DUHOARE}, un oştean cu prost renume pentru duhoarea sa, ucis în timp ce se dădea drept Ramsay,
      - „ARYA STARK”, prizoniera Lordului Roose, o fată care se dă drept Arya, logodită cu Ramsay,
      - WALTON zis PICIOARE-DE-OŢEL, căpitanul lui Roose,

    - BETH CASSELL, KYRA, NAP, PALLA, BANDY, SHYRA, PALLA şi BĂTRÂNA NAN, femei de la Winterfell ţinute prizoniere la Dreadfort,

- JON UMBER, zis MARELEJON, Lord de Ultima Vatră, un prizonier la Gemeni,
  - {JON}, zis MICULJON, fiul cel mai mare şi moştenitorul MARELUIJON, ucis la Nunta Roşie,
  - MORS zis CROWFOOD, unchiul Mareluijon, castelan la Ultima Vatră,
  - HOTHER zis WHORESBANE, unchiul Mareluijon, castelan la Ultima Vatră,

- {RICKARD KARSTARK}, Lord de Karhold, decapitat pentru trădare şi uciderea unor prizonieri,
  - {EDDARD}, fiul său, ucis la Pădurea Şoaptelor,
  - {TORRHEN}, fiul său, ucis la Pădurea Şoaptelor,
  - HARRION, fiul său, prizonier la Iazul Fecioarelor,
  - ALYS, fiica Lordului Rickard, o fecioară de cincisprezece ani,
  - unchiul lui Rickard, ARNOLF, castelan la Karhold,

- GALBART GLOVER, Stăpân al Deepwood Motte, necăsătorit,
  - ROBETT GLOVER, fratele şi moştenitorul său,
    - soţia lui Robert, SYBELLE de Casa Locke,
    - copiii lor:
      - GAWEN, un băiat de trei ani,
      - ERENA, o fată în leagăn,
    - pupilul lui Galbart, LARENCE SNOW, fiul natural al {Lordului Halys Hornwood}, un băiat de treisprezece ani,

- HOWLAND REED, Lord de Garda Apei Cenuşii, un om al mlaştinilor,
  - soţia sa, JYANA, dintre oamenii mlaştinilor,
  - copiii lor:
    - MEERA, o tânără vânătoreasă,
    - JONJEN, un băiat dăruit cu viziunea verde,

- WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb, enorm de gras,

- *SER* WYLIS MANDERLY, fiul său cel mai mare şi moştenitorul său, foarte gras, prizonier la Harrenhal,
  - soţia lui Wylis, LEONA de Casa Woolfield,
    - WYNAFRYD, fiica lor, o fecioară de nouăsprezece ani,
    - WYLLA, fiica lor, o fecioară de cincisprezece ani,
  - {*SER* WENDEL MANDERLY}, cel de-al doilea fiu al său, ucis la Nunta Roşie,
  - *SER* MARLON MANDERLY, vărul său, comandant al garnizoanei Portului Alb,
  - MAESTER THEOMORE, sfetnic, preceptor şi vindecător,

- MAEGE MORMONT, Lady de Insula Ursului,
  - {DACEY}, fiica ei cea mai mare şi moştenitoarea ei, ucisă la Nunta Roşie,
  - ALYSANE, LYRA, JORELLE, LYANNA, fiicele lor,
  - {JEOR MORMONT}, fratele ei, Lord Comandant al Rondului de Noapte, ucis de propriii lui oameni,
    - *SER* JORAH MORMONT, fiul Lordului Jeor, cândva Lord cu drepturi depline la Insula Ursului, un cavaler condamnat şi exilat,

- {*SER* HELMAN TALLHART}, Stăpân al Castelului lui Torrhen, ucis la Duskendale,
  - {BENFRED}, fiul şi moştenitorul lui, ucis de oamenii de fier la Ţărmul de Piatră,
  - EDDARA, fiica sa, prizonieră la Castelul lui Torrhen,
  - {LEOBALD}, fratele său, ucis la Winterfell,
    - soţia lui Leobald, BERENA de Casa Hornwood, prizonieră la Castelul lui Torrhen,
      - fiii lor, BRANDON şi BEREN, de asemenea prizonieri la Castelul lui Torrhen,

- RODRIK RYSWELL, Lord de Rills,
  - BARBREY DUSTIN, fiica lui, Lady de Barrowton, văduvă a {Lordului Willam Dustin},
    - HARWOOD STOUT, vasalul ei, un lord mărunt la Barrowton,
  - {BETHANY BOLTON}, fiica lui, cea de-a doua soţie a Lordului Roose Bolton, moartă de friguri,
    - ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL,

verii şi lorzii săi stegari puşi pe harţă,

- {CLEY CERWYN}, Lord de Cerwyn, ucis la Winterfell,
  - JONELLE, sora lui, o fecioară de treizeci şi doi,
- LYESSA FLINT, Lady de Garda Văduvei,
- ONDREW LOCKE, Lord de Castelul Vechi, un bătrân,
- HUGO WULL, zis CĂLDARE, căpetenia clanului său,
- BRANDON NORREY, zis NORREY, căpetenia clanului său,
- TORREN LIDDLE, zis LIDDLE, căpetenia clanului său.

Blazonul Casei Stark înfăţişează un lup străvechi cenuşiu alergând pe un câmp alb ca gheaţa. Deviza lor este *Vine Iarna.*



CASA TULLY

Lordul Edwyn Tully de Riverrun a fost unul dintre primii lorzi riverani care i-au jurat credinţă lui Aegon Cuceritorul. Victoriosul Aegon l-a răsplătit ridicând Casa Tully la rang de stăpână peste toate ţinuturile Tridentului. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit albastru cu roşu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare.*

EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, luat prizonier la nunta sa şi ţinut ostatic de către Freyi.

- LADY ROSLIN din Casa Frey, tânăra mireasă a lui Edmure,
- {LADY CATELYN STARK}, sora lui, văduva Lordului Eddard Stark de Winterfell, ucisă la Nunta Roşie,
- {LADY LYSA ARRYN}, sora lui, văduva Lordului Jon Arryn din Vale, a murit împinsă de pe Eyrie,
- *SER* BRYNDEN TULLY, zis PEŞTELE NEGRU, unchiul lui Edmure, castelan de Riverrun,
- casa Lordului Edmure la Riverrun:
  - MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - *SER* DESMOND GRELL, maestru de arme,
  - *SER* ROBIN RYGER, căpitan al gărzii,
    - LONG LEW, ELWOOD, DELP, străjeri,
  - UTHERYDES WAYN, administrator la Riverrun,
- lorzii stegari ai lui Edmure, Lorzii Tridentului:
  - TYTOS BLACKWOOD, Lord de Castelul Raventree,
    - {LUCAS}, fiul său, ucis la Nunta Roşie
  - JONOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge,
  - JASON MALLISTER, Lord de Seagard, un prizonier în propriul său castel,
    - PATREK, fiul său, întemniţat împreună cu tatăl său,
    - *SER* DENYS MALLISTER, unchiul Lordului Jason, un om al Rondului de Noapte,
  - CLEMENT PIPER, Lord de Castelul Pinkmaiden,
    - fiul şi moştenitorul său, *SER* MARQ PIPER, luat prizonier la Nunta Roşie,

- KARYL VANCE, Lord de Popasul Călătorului,
  - fiica mai mare şi moştenitoarea lui, LIANE,
  - fiicele sale mai mici, RHIALTA şi EMPHYRIA,
- NORBERT VANCE, Lordul orb de Atranta,
  - fiul lui cel mai mare şi moştenitorul lui, *SER* RONALD VANCE, zis CEL RĂU,
  - fiii lui mai mici, *SER* HUGO, *SER* ELLERY, *SER* KIRTH, şi MAESTER JON,
- THEOMAR SMALLWOOD, Lord de Castelul Ghindei,
  - soţia sa, LADY RAVELLA, de Casa Swann,
  - fiica lor, CARELLEN,
- WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor,
- SHELLA WHENT, deposedata Lady de Harrenhal,
  - *SER* WILLIS WODE, un cavaler în serviciul ei,
- *SER* HALMON PAEGE,
- LORDUL LYMOND GOODBROOK.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, deşi susţin că descind din Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni. Când ultimul rege din Casa Gardner a fost ucis pe Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgardenul lui Aegon Cuceritorul. Mace Tyrell şi-a declarat sprijinul pentru Renly Baratheon încă de la începutul Războiului Celor Cinci Regi, dându-i mâna fiicei sale Margaery. După moartea lui Renly, Highgardenul s-a aliat cu Lannisterii, iar Margaery a fost logodită cu Regele Joffrey.

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Hotarelor, înalt Mareşal de Reach şi Mână a Regelui,

- soţia lui, LADY ALERIE, din Casa Hightower din Oraşul Vechi,
- copiii lor:
  - WILLAS, fiul lor cel mare, moştenitor al Highgardenului,
  - *SER* GARLAN, numit GALANTUL, cel de-al doilea fiu al lor, ridicat de curând la rangul de Lord de Brightwater,
    - soţia lui Garlan, LADY LEONETTE din Casa Fossoway,
  - *SER* LORAS, Cavalerul Florilor, fiul lor cel mai mic, un Frate Jurat al Gărzii Regale,
  - MARGAERY, fiica lor, de două ori măritată şi de două ori văduvă,
    - însoţitoarele şi doamnele de onoare ale lui Margaery:
    - verişoarele ei, MEGGA, ALLA şi ELINOR TYRELL,
      - logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, un scutier,
  - LADY ALYSANNE BULWER, LADY ALYCE GRACEFORD, LADY TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE zisă MERRY, SEPTA NYSTERICA, însoţitoarele ei,
  - mama văduvă a lui Mace, LADY OLENNA din Casa Redwyne, numită REGINA SPINILOR,
    - ARRYK şi ERRYK, străjerii ei, gemeni înalţi de doi metri, zişi STÂNGUL şi DREPTUL,
- surorile lui Mace:
  - LADY MINA, măritată cu Paxter Redwyne, Lord de Arbor,

      - copiii lor:
        - *SER* HORAS REDWYNE, fratele geamăn al lui Hobber, poreclit OROAREA
        - *SER* HOBBER REDWYNE, fratele geamăn al lui Horas, poreclit BĂLOSUL,
        - DESMERA REDWYNE, o fecioară de şaisprezece ani,
    - LADY JANNA, măritată cu *Ser* Jon Fossoway,
- unchii şi verii lui Mace:
    - unchiul lui Mace, GARTH, zis CEL MARE, Lord Seneşal de Highgarden,
      - fiii bastarzi ai lui Garth, GARSE şi GARRETT FLOWERS,
    - unchiul lui Mace, *SER* MORYN, Lord Comandant al Gărzii Oraşului din Oraşul Vechi,
      - fiul lui Moryn, {*SER* LUTHOR}, însurat cu Lady Elyn Norridge,
        - fiul lui Luthor, *SER* THEODORE, însurat cu Lady Lia Serry,
          - fiica lui Theodore, ELINOR,
          - fiul lui Theodore, LUTHOR, un scutier,
        - fiul lui Luthor, MAESTER MEDWICK,
        - fiica lui Luthor, OLENE, măritată cu *Ser* Leo Blackbar,
      - fiul lui Moryn, LEO, zis LEO LENEŞUL, un novice al Citadelei din Oraşul Vechi,
    - unchiul lui Mace, MAESTER GORMON, care slujeşte la Citadelă,
    - vărul lui Mace, {*SER* QUENTIN}, mort la Ashford,
      - fiul lui Quentin, *SER* OLYMER, căsătorit cu Lady Lysa Meadows,
        - fiii lui Olymer, RAYMUND şi RICKARD,
        - fiica lui Olymer, MEGGA,
    - vărul lui Mace, MAESTER NORMUND, care slujeşte la Coroana Neagră,
    - vărul lui Mace, {*SER* VICTOR}, ucis de Cavalerul Zâmbitor al Frăţiei Pădurii Regelui,
      - fiica lui Victor, VICTARIA, căsătorită cu {Lord Jon Bulwer}, ucisă de febra verii,
        - fiica lor, LADY ALYSANNE BULWER, opt ani,
      - fiul lui Victor, *SER* LEO, căsătorit cu Lady Alys Beesbury,
        - fiicele lui Leo, ALLA şi LEONA,
        - fiii lui Leo, LYONEL, LUCAS, şi LORENT,

- casa lui Mace Highgarden:
  - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - IGON VYRWEL, căpitan al gărzii,
  - *SER* VORTIMER CRANE, maestru de arme,
    - BUTTERBUMPS, bufon şi farsor, enorm de gras,

- stegarii săi, Lorzii de Reach:
  - RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill,
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
    - *SER* HORAS şi *SER* HOBBER, fiii săi gemeni,
    - vindecătorul Lordului Paxter, MAESTER BALLABAR,
  - ARWYN OAKHEART, Lady de Old Oak,
    - fiul cel mai mic al Doamnei Arwyn, *SER* ARYS, un Frate Jurat al Gărzii Regale,
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove, căsătorit cu Bethany din Casa Redwyne,
  - LAYTON HIGHTOWER, Glas al Oraşului Vechi, Lord al Portului,
  - HUMFREY HEWETT, Lord de Scutul de Stejar,
    - FALIA FLOWERS, fiica sa nelegitimă,
  - OSBERT SERRY, Lord de Scutul Sudului,
    - *SER* TALBERT, fiul şi moştenitorul său,
  - GUTHOR GRIMM, Lord de Scutul Cenuşiu,
  - MORIBALD CHESTER, Lord de Scutul Verde,
  - ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable,
    - LADY TAENA, soţia sa, o femeie din Myr,
      - RUSSELL, fiul ei, un băiat de opt ani,
  - LORDUL ARTHUR AMBROSE, căsătorit cu Lady Alysanne Hightower,

- cavalerii şi supuşii săi:
  - *SER* JON FOSSOWAY, dintre merele verzi Fossoway,
  - *SER* TANTON FOSSOWAY, dintre merele roşii Fossoway.

Blazonul Tyrellilor este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza lor este *Devenind Puternici.*

REBELI, TÂLHARI OAMENI DIN POPOR ŞI FRAŢI JURAŢI

LORZI MĂRUNŢI ŞI OAMENI OBIŞNUIŢI

- *SER* CREIGHTON LONGBOUGH şi *SER* ILLIFER LEFTERUL, cavaleri rătăcitori şi camarazi,
- HIBALD, un negustor fricos şi avar,
  - *SER* SHADRICH DE VIROAGA UMBROASĂ, zis ŞOARECELE SMINTIT, un cavaler rătăcitor în serviciul lui Hibald,
- BRIENNE, FECIOARA DIN TARTH, zisă şi FRUMOASA BRIENNE, o fată aflată într-o misiune de căutare,
  - LORDUL SELWYN, LUCEAFĂRUL DE SEARĂ, Lord de Tarth, tatăl ei,
  - {VOINICUL BEN PĂROSUL}, *SER* HYLE HUNT, *SER* MARK MULLENDORE, *SER* EDMUND AMBROSE, {*SER* RICHARD FARROW}, {WILL COCOSTÂRCUL}, *SER* HUGH BEESBURY, *SER* RAYMOND NAYLAND, HARRY SAWYER, *SER* OWEN INCHFIELD, ROBIN POTTER, peţitorii ei de odinioară,
- RENFRED RYKKER, Lord de Duskendale,
  - *SER* RUFUS LEEK, un cavaler olog în serviciul lui, castelan de Fortul Mohorât la Duskendale,
- WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor,
  - ELEANOR, fiica sa cea mai în vârstă şi moştenitoarea sa, de treisprezece ani,
- RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill, la comanda forţelor Regelui Tommen de-a lungul Tridentului,
  - DICKON, fiul şi moştenitorul său, un tânăr scutier,
  - *SER* HYLE HUNT, supus jurat al Casei Tarly,
  - *SER* ALYN HUNT, vărul lui *Ser* Hyle, de asemenea în serviciul Lordului Randyll,
  - DICK CRABB, zis DICK DIBACIUL, un Crabb de la Capul Ghearei Despicate,
- EUSTACE BRUNE, Lord de Dyre Den,
  - BENNARD BRUNE, Cavalerul de Brownhollow, vărul său,
- *SER* ROGER HOGG, Cavalerul de Sow’s Horn,
- SEPTON MERIBALD, un septon desculţ,
  - câinele său, DULĂU,
- FRATELE MAI MARE, de pe Insula Tăcerii,
  - FRATELE NARBERT, FRATELE GILLAM, FRATELE RAWNEY, fraţi penitenţi ai Insulei Tăcerii,
- *SER* QUINCY COX, Cavalerul de Saltpans, un bătrân decrepit,

- la vechiul han de la răscruce:

- JEYNE HEDDLE, zisă JEYNE LUNGANA, hangiţă, o fetişcană înaltă de optsprezece ani,
  - WILLOW, sora sa, o fată severă, înarmată cu o lingură,
- TANSY, PATE, JON PENNY, BEN, orfani de la han,
- GENDRY, un ucenic fierar, fiu bastard al Regelui Robert I Baratheon, care nu-şi cunoaşte originea,

- la Harrenhal,
  - RAFFORD zis RAFF CEL DULCE, GURĂ-SPURCATĂ, DUNSEN, oameni ai garnizoanei,
  - BEN DEGET-NEGRU, fierar şi armurier,
  - PIA, o servitoare, cândva frumoasă,
  - MAESTER GULIAN, vindecător, preceptor şi sfetnic,

- la Darry,
  - LADY AMEREI FREY, zisă AMI CASA-PORŢII, o tânără văduvă drăgăstoasă logodită cu Lordul Lancel Lannister,
    - mama lui Amerei, LADY MARIYA din Casa Darry, văduva lui Merrett Frey,
    - sora lui Amerei, MARISSA, o fecioară de treisprezece ani,
  - *SER* HARWYN PLUMM, zis STÂNCA, comandant al garnizoanei,
  - MAESTER OTTOMORE, vindecător, preceptor şi sfetnic,

- la hanul Omului Îngenuncheat:
  - SHARNA, hangiţa, bucătăreasă şi moaşă,
    - soţul ei, zis HUSBAND,
  - BĂIAT, un orfan de război,
  - PLĂCINTĂ-FIERBINTE, băiat de brutărie, acum orfan.

HAIDUCI ŞI RĂTĂCIŢI

{BERIC DONDARRION}, cândva Lord de Blackhaven, omorât de şase ori,

- EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, un băiat de doisprezece ani, scutierul Lordului Beric,
- HĂITAŞUL FURIOS, de la Septul de Piatră, fostul său aliat,
- BARBĂ-VERDE, un mercenar tyroshi, prietenul său îndoielnic,
- ANGUY ARCAŞUL, un arcaş de la hotarele dornishene,
- MERRIT DE ORAŞUL LUNII, WATTY MORARUL, MEG MLAŞTINĂ, JON O'NUTTEN, haiduci,

DOAMNA INIMĂ DE PIATRĂ, o femeie cu capul acoperit de glugă, numită uneori MAMA NEMILOASĂ, SORA TĂCUTĂ şi FEMEIA-CĂLĂU,

- LEM, zis MANTIE-DE-LĂMÂIE, fost soldat,
- THOROS DIN MYR, un preot roşu,
- HARWIN, fiul lui Hullen, un om al Nordului, cândva în serviciul Lordului Eddard Stark de Winterfell,
- JACK NOROCOSUL, un om urmărit, fără un ochi,
- TOM DE ŞAPTE PÂRAIE, un cântăreţ cu o reputaţie îndoielnică, zis TOM ŞAPTE-COARDE şi TOM DE ŞAPTE,
- LUKE PASĂMITE, NOTCH, MUDGE, DICK SPÂNUL, haiduci,

SANDOR CLEGANE, zis CÂINELE, cândva scutul jurat al Regelui Joffrey, mai târziu Frate Jurat al Gărzii Regale, văzut ultima oară febril, pe moarte, lângă Trident,

{VARGO HOAT} din oraşul Liber al Qohorului, zis ŢAPUL, un căpitan mercenar, cu vorbirea îngălată, ucis la Harrenhal de Gregor Clegane,

- bravii lui Camarazi, numiţi şi Măştile însângerate:
  - URSWYCK zis CREDINCIOSUL, secundul lui,
  - {SEPTONUL UTT}, spânzurat de Lordul Beric Dondarrion,
  - TIMEON DIN DORN, GRASUL ZOLLO, RORGE, MUŞCĂTORUL, PYG, SHAGWELL BUFONUL, TOGG JOTH de la Ibben, TREI-DEGETE, risipiţi, pe fugă,

- la Piersică, un bordel din Septul de Piatră:
  - TANSY, matroana roşcovană,
    - ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, BELLA, câteva dintre piersicile ei,

- la Castelul Ghindei, reşedinţa Casei Smallwood:
  - LADY RAVELLA, cândva din Casa Swann, soţia Lordului Theomar Smallwood,

- ici, colo şi prin alte părţi:
  - LORDUL LYMOND LYCHESTER, un bătrân cu minţile rătăcite, care l-a ţinut cândva pe *Ser* Maynard la pod,
    - tânărul său îngrijitor, MAESTER ROONE,
  - năluca de la Inima Avântată,

- Doamna Frunzelor,
- septonul de la Sallydance.

FRAŢII JURAŢI AI RONDULUI DE NOAPTE

JON SNOW, Bastardul de la Winterfell, cel de-al nouă sute nouăzeci şi optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte,

- NĂLUCĂ, lupul său străvechi,
- administratorul său, EDDISON TOLLETT, zis EDD CEL TRIST,

OAMENII DE LA CASTELUL NEGRU

- BENJEN STARK, Prim Cercetaş, de mult dispărut, socotit mort,
  - *SER* WYNTON STOUT, un cercetaş bătrân, slab de minte,
  - KEDGE ALBEAŢĂ, BEDWYCK, zis URIAŞUL, MATTHAR, DYWEN, GARTH PANĂ-CENUŞIE, ULMER DIN PĂDUREA REGELUI, ELRON, PYPAR, zis PYP, GRENN, zis ZIMBRUL, BERNARR, zis BERNARR CEL NEGRU, GOADY, TIM STONE, JACK BULWER CEL NEGRU, GEOFF, zis VEVERIŢA, BEN BĂRBOSUL, cercetaşi,
- BOWEN MARSH, Lord Administrator,
  - HOBB TREI-DEGETE, administrator şi bucătar-şef,
  - {DONAL NOYE}, un armurier şi fierar ciung, ucis la poartă de Mag cel Puternic,
  - OWEN, zis TOLOMACUL, TIM BÂLBÂITUL, MULLY, CUGEN, DONNEL HILL, zis CEL DULCE, LEW STÂNGACIUL, JEREN, WICK BĂŢ-CIOPLIT, administratori,
- OTHELL YARWYCK, Prim Constructor,
  - GHEATĂ-DESPERECHEATĂ, HALDER, ALBETT, KEGS, constructori,
- CONWY, GUEREN, recrutori peregrini,
- SEPTONUL CELLADOR, un beţiv evlavios,
- *SER* ALLISER THORNE, fost maestru de arme,
- LORDUL JANOS SLYNT, fost Comandant al Gărzii Oraşului de la Debarcaderul Regelui, pentru scurtă vreme Lord de Harrenhal,
- MAESTER AEMON (TARGARYEN), vindecător şi sfetnic, un orb în vârstă de o sută doi ani,
  - administratorul lui Aemon, CLYDAS,
  - administratorul lui Aemon, SAMWELL TARLY, gras şi studios,
- IRON EMMETT, fost cercetaş la Eastwatch, maestru de arme,
  - HARETH, zis CALUL, gemenii ARRON şi EMRICK, SATIN, ROBIN-HOP, recruţi în perioada de instrucţie.

OAMENII TURNULUI UMBREI

SER DENYS MALLISTER, Comandant al Turnului Umbrei,

• administratorul şi scutierul său, WALLACE MASSEY,

• MAESTER MULLIN, vindecător şi sfetnic,

• {QHORIN HALFHAND}, comandant al cercetaşilor, ucis de Jon Snow dincolo de Zid,

• fraţi ai Turnului Umbrei:

  • {SCUTIERII DALBRIDGE, EGGEN}, cercetaşi, ucişi în Trecătoarea Ţipătului,

  • ŞARPELE STÂNCILOR, un cercetaş, pierdut în timp ce străbătea pe jos Trecătoarea Ţipătului.

OAMENII DE LA EASTWATCH-BY-THE-SEA

COTTER PYKE, Comandant,

• MAESTER HARMUNE, vindecător şi sfetnic,

• BĂTRÂNUL TATTERSALT, căpitan al *Mierlei,*

• *SER* GLENDON HEWETT, maestru de arme,

• fraţi ai Eastwatch:

  • DAREON, administrator şi cântăreţ.

LA FORTĂREAŢA LUI CRASTER (TRĂDĂTORII)

• JUNGHER, care l-a ucis pe Craster, gazda sa,

• OLLO CIUNGUL, care l-a ucis pe lordul său comandant, Jeor Mormont,

• GARTH DE GREENAWAY, MAWNEY, GRUBBS, ALAN DE ROSBY, foşti cercetaşi,

• KARL PICIOR-STRÂMB, OSS ORFANUL, BILL MORMĂITUL, foşti administratori.

SĂLBATICII SAU OAMENII LIBERI

MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid, un prizonier la Castelul Negru,

• soţia sa, {DALLA}, moartă pe patul naşterii,

• pruncul lor, născut în bătălie, încă nebotezat,

  • VAL, sora mai tânără a Daliei, „prinţesa sălbatică”, o prizonieră la Castelul Negru,

• căpeteniile şi conducătorii sălbaticilor:

  • {HARMA}, zis CAP-DE-CÂINE, ucis la poalele Zidului,

    • HALLECK, fratele ei

- LORDUL OASELOR, poreclit în batjocură RATTLESHIRT, un năvălitor, căpetenie a unei cete de războinici, prizonier la Castelul Negru,
  - {YGRITTE}, o tânără suliţaşă, iubita lui Jon Snow, ucisă în timpul atacului asupra Castelului Negru,
  - RYK, zis LANCE-LUNGĂ, un membru al cetei sale,
  - RAGWYLE, LENYL, membri ai cetei sale,
- {STYR}, Magnarul Thennilor, ucis în timpul atacului asupra Castelului Negru,
  - SIGORN, fiul lui Styr, Magnarul Thennilor,
- TORMUND, Regele-Mied de la Castelul Arămiu, zis NĂPASTA URIAŞILOR, MARE ORATOR, SUFLĂTORUL CORNULUI şi SPĂRGĂTORUL DE GHEAŢĂ, precum şi PUMN DE FIER, CONSORTUL URSOAICELOR, VORBITORUL CU ZEII şi TATĂL OŞTIRILOR,
  - fiii săi, TOREGG CEL ÎNALT, TORWYRD BLEGUL, DORMUND şi DRYN, fiica sa MUNDA,
  - PLÂNGĂTORUL, un năvălitor, căpetenie a unei cete de război,
  - {ALFYN CROWKILLER}, un năvălitor, ucis de Qhorin Halfhand de la Rondul de Noapte,
- {ORELL}, zis ORELL VULTURUL, un om-fiară ucis de Jon Snow la Trecătoarea Ţipătului,
- {MAG MAR TUN DOH WEG}, zis MAG CEL PUTERNIC, un uriaş, ucis de Donai Noye la poarta Castelului Negru,
- VARMYR zis ŞASEPIEI, un om-fiară, care are în stăpânire trei lupi, o pisică-nălucă şi un urs alb,
- {JARL}, un tânăr năvălitor, iubitul lui Val, a murit căzând de pe Zid,
  - GRIGG ŢAPUL, ERROK, BODGER, DEL, BUBOI, DAN CÂNEPĂ, HENK COIFUL, LENN, DEGETE-DE-PIATRĂ, sălbatici şi năvălitori,

CRASTER, stăpân al Fortăreţei lui Craster, ucis de Jungher de la Rondul de Noapte, un oaspete sub acoperişul său,

- GILLY, fiica şi soţia lui,
  - fiul nou-născut al lui Gilly, încă nebotezat,
  - DYAH, FERNY, NELLA, trei dintre cele nouăsprezece soţii ale sale.

DINCOLO DE MAREA ÎNGUSTĂ

REGINA DE DINCOLO DE APĂ

DAENERYS TARGARYEN, Prima pe Numele Ei, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor şi a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Stăpâna Celor Şapte Regate, Protectoare a Ţinutului, *Khaleesi* a Imensei Mări de Iarbă, zisă DAENERYS NĂSCUTĂ DIN FURTUNĂ, Cea NEARSĂ, MAMA DRAGONILOR,

- dragonii ei, DROGON, VISERION, RHAEGAL,
- fratele ei, {RHAEGAR}, Prinţ de Piatra Dragonului, ucis pe Trident de Robert Baratheon,
  - fiica lui Rhaegar, {RHAENYS}, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - fiul lui Rhaegar, {AEGON}, un prunc în faşă, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
- fratele ei {VISERYS}, Cel de-al Treilea pe Numele Său, zis REGELE CERŞETOR, încoronat cu aur topit,
- soţul ei, {DROGO}, un *khal* al Dothrakilor, mort din cauza unei răni agravate,
  - fiul ei cu Drogo, născut mort, {RHAEGO}, ucis în pântece de către *maegi* Mirri Maz Duur,

- Garda ei Regală:
  - *SER* BARRISTAN SELMY, zis BARRISTAN CEL VITEAZ, cândva Lord Comandant al Gărzii regale a Lordului Robert,
  - JHOGO, *ko* şi călăreţ de sânge, biciul,
  - AGGO, *ko* şi călăreţ de sânge, arcul,
  - RAKHARO, *ko* şi călăreţ de sânge, *arakhul,*
  - VÂNJOSUL BELWAS, eunuc şi fost sclav luptător,

  - căpitanii şi comandanţii ei:

• DAARIO NAHARIS, un tyroshi extravagant, mercenar, căpitan al Ciorilor Furtunii,

  - BEN PLUMM, zis OACHEŞUL BEN, un mercenar metis, la comanda companiei Fiilor Secunzi,
  - VIERMELE CENUŞIU, un eunuc, la comanda Celor Nepătaţi, o companie de eunuci infanterişti,

- GROLEO de Pentos, fost căpitan al marii *Saduleon,* acum amiral fără flotă,

- slujnicele ei:
  - IRRI şi JHIQUI, două fete Dothraki, în vârstă de şaisprezece ani,
  - MISSANDEI, o scribă şi traducătoare din Naath,

- duşmanii ei cunoscuţi şi bănuiţi:
  - GRAZDAN MO ERAZ, un nobil din Yunkai,
  - *KHAL* PONO, odinioară *ko* al lui *Khal* Drogo,
  - *KHAL* JHAQO, odinioară *ko* lui *Khal* Drogo,
    - MAGGO, călăreţul lui de sânge,
  - CEI NEMURITORI DIN QARTH, un grup de vrăjitori,
    - PYAT PREE, un vrăjitor din Qarth,
  - OAMENII MÂHNIŢI, o ghildă de asasini din Qarth,
  - *SER* JORAH MORMONT, fost Lord de Insula Ursului,
  - {MIRRI MAZ DUUR}, vrăjitoare şi *maegi,* o slujitoare a Marelui Păstor din Lhazar

- aliaţii ei incerţi, din trecut şi din prezent:
  - XARO XHOAN DAXOS, un prinţ al negoţului din Qarth,
  - QUAITHE, o prezicătoare mascată din Asshai,
  - ILLYRIO MOPATIS, un magister din Oraşul Liber Pentos, care a aranjat căsătoria lui Daenerys cu *Khal* Drogo,
  - CLEON CEL MARE, regele măcelar al Astaporului
  - *KHAL* MORO, aliatul de odinioară al lui *Khal* Drogo,
    - RHOGORO, fiul său şi *khalakka,*
  - *KHAL* JOMMO, cândva aliat al lui *Khal* Drogo.

Targaryenii sunt sângele dragonilor, descendenţi din înalţii lorzi ai Regatului Liber al Valyriei, fapt dovedit de ochii lor liliachii, indigo sau violeţi şi de părul argintiu-auriu. Pentru a-şi păstra sângele regal şi pentru a-i conserva puritatea, Casa Targayen a căsătorit adesea frate cu soră, văr cu verişoară, unchi cu nepoată. Întemeietorul dinastiei, Aegon Cuceritorul, şi-a luat de soţii ambele surori şi a zămislit copii cu fiecare. Blazonul Targaryen este un dragon cu trei capete, roşu pe fond negru, iar cele trei capete îi reprezintă pe Aegon şi pe surorile

sale. Deviza Targaryen este *Foc si Sânge.*

ÎN BRAAVOS

FERREGO ANTARYON, Lord al Mării din Braavos,

- QARRO VOLENTIN, Prima Sabie din Braavos, apărătorul lui,
- BELLEGERE OTHERYS numită PERLA NEAGRĂ, o curtezană descendentă din regina-pirat cu acelaşi nume,
- DOAMNA cu VĂL, REGINA MERLAN, UMBRA LUNII, FIICA AMURGULUI, PRIVIGHETOAREA, POETA, curtezane renumite,
- TERNESIO TERYS, căpitan-negustor al *Fiicei Titanului,*
  - YORKO şi DENYO, doi dintre fiii săi,
- MOREDO PRESTAYN, căpitan-negustor al *Vulpoaicei,*
- LOTHO LORNEL, un negustor de cărţi şi pergamente vechi,
- EZZELYNO, un preot roşu, adesea beat,
- SEPTONUL EUSTACE, dizgraţiat şi caterisit,
- TERRO şi ORBELO, doi braavosi,
- BEQQO ORBUL, un negustor de peşte
- BRUSCO, un negustor de peşte,
  - fiicele sale, TALEA şi BREA,
- MERALYN, zisă MERRY VESELA, matroana Portului Vesel, un bordel de lângă Portul Peticarului,
  - NEVASTA MARINARULUI, o târfă de la Portul Vesel,
    - LANNA, fiica sa, o târfă tânără,
  - BETHANY ÎMBUJORATA, YNA CHIOARA, ASSADORA DIN IBBEN, târfe de la Portul Vesel,
  - ROGGO CEL ROŞU, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, un scrib zis PANA, COSSOMO SCAMATORUL, clienţi ai Portului Vesel,
- TAGGANARO, hoţ de buzunare şi tâlhar în port,
  - CASSO, REGELE FOCILOR, foca lui dresată,
  - MICUL NARBO, partenerul lui de odinioară,
- MYRMELLO, JOSS CEL MÂHNIT, QUENCE, AL-LAQUO, SLOEY, comedianţi care îşi joacă spectacolele pe Corabie,
- S'VRONE, o târfă din port cu porniri criminale,
- FIICA BEŢIVĂ, o târfă capricioasă din fire,
- JEYNE CANGRENĂ, o târfă de sex ambiguu,
- OMUL BLAJIN şi ORFELINA, slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri de la Casa în Alb şi Negru,
  - UMMA, bucătăreasa templului,
  - CHIPEŞUL, GRĂSANUL, LORDUL, CHIPUL ÎNCRUNTAT, SAŞIUL şi ÎNFOMETATUL, slujitori în secret ai Zeului cu Multe Chipuri,

- ARYA din Casa Stark, o fată cu o monedă de fier, cunoscută şi ca ARRY, NAN, NEVĂSTUICĂ, PORUMBIŢA, SALTY şi CAT
- QUHURU MO, din oraşul Copacilor înalţi din Insulele Verii, comandant al corăbiei de negoţ *Vântul Cafeniu,*
  - KOJJA MO, fiica lui, arcaşa roşie,
  - XHONDO DHORU, un ofiţer pe *Vântul Cafeniu.*

MULŢUMIRI

Mulţumirile şi recunoştinţa mea se îndreaptă din nou către acele fiinţe tenace, editorii mei, Nita Taublib, Joy Chamberlain, Jane Johnson şi mai cu seamă către Anne Lesley Groell, pentru sfaturile, optimismul şi îngăduinţa ei.

Le mulţumesc, de asemenea, cititorilor mei, pentru toate e-mailurile lor amabile şi încurajatoare şi pentru răbdarea de care au dat dovadă. Îmi ridic coiful în mod special în faţa lui Lodey de Trei-Pumni, Pod Iepuraşul-Diavol, Trebla şi Daj, Regii Triviali, dulcea Mângâiere a Zidului, Lannister Ucigaşul de Veveriţe şi în faţa celorlalţi membri ai Frăţiei Fără Stindarde, beţiva frăţie nebunatică de bravi cavaleri şi încântătoare domniţe care organizează cele mai reuşite petreceri la *Worldcon,* an după an. Şi îngăduiţi-mi să sun goarna pentru Elio şi Linda, care par să cunoască mai bine decât mine Cele Şapte Regate şi care mă ajută să nu-mi pierd şirul. Pagina lor web şi enciclopedia lor despre Westeros sunt o încântare şi o minune.

Şi îi mulţumesc lui Walter Jon Williams pentru că m-a călăuzit peste noi mări sărate, lui Sage Walker pentru lipitori şi friguri şi oase rupte, lui Pati Nagle pentru HTML şi scuturi care se rotesc şi pentru că-mi urcă repede toate veştile, Melindei Snodgrass şi lui Daniel Abraham pentru munca lor care a fost cu adevărat mult peste îndatoririle lor. Reuşesc să merg înainte cu puţin ajutor din partea prietenilor mei.

Toate cuvintele n-ar fi de-ajuns pentru Parris, care a fost alături de mine la bine şi la rău, pentru fiecare afurisită de pagină. Nu pot spune decât că, fără ea, n-aş fi putut cânta acest Cântec.

George R.R. Martin

Dans cu dragonii

A CINCEA PARTE DIN
SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

DAENERYS

Auzea omul mort apropiindu-se pe scări în sus. Sunetul domol, măsurat, al paşilor venea înaintea lui, răsunând printre stâlpii purpurii ai castelului. Daenerys Targaryen îl aştepta pe bancheta de abanos pe care şi-o făcuse tron. Ochii i se închideau de somn, păru-i auriu-argintiu era răvăşit.

— Înălţimea Ta, grăi Ser Barristan Selmy, Lordul Comandant al Gărzii Reginei. Nu e nevoie să vezi asta.

— A murit pentru mine. Dany îşi strânse blana de leu la piept. Pe dedesubt, o tunică albă, imaculată, o acoperea până la mijlocul coapsei. Visa o casă cu o uşă roşie când o trezise Missandei. Nu avusese timp să se îmbrace.

— *Khaleesi,* şopti Irri, nu ai voie să atingi trupul celui mort. Aduce ghinion să atingi morţii.

— În afară de cazul în care i-ai omorât cu mâna ta. Jhiqui era mai osoasă decât Irri, cu şolduri late şi sâni grei. Asta se ştie.

— Se ştie, o aprobă Irri.

Dany nu le luă în seamă. Dothraki erau ştiutori când venea vorba de cai, dar puteau fi complet ignoranţi în multe alte privinţe. *În plus, sunt doar nişte copile.* Slujnicele erau de-o vârstă cu ea; după înfăţişare, femei în toată firea, cu părul lor negru, pielea arămie şi ochii migdalaţi, dar, cu toate astea, copile. Le primise de la *Khal* Drogo, care fusese lumina ochilor ei. Tot de la Drogo avea şi pielea – capul şi blana unui *hrakkar,* leul alb al mării Dothraki. Era prea mare pentru ea şi avea un miros stătut, dar o făcea să se simtă de parcă Drogo s-ar fi aflat acolo.

Viermele Cenuşiu se ivi primul în capul scărilor, cu o torţă în mână. Coiful lui avea o creastă cu trei ţepuşe. În urmă veneau patru dintre Nepătaţii lui, purtând trupul bărbatului mort pe umeri. Coifurile lor aveau o singură ţepuşă, iar chipurile li se vedeau atât de puţin încât ar fi putut să fie şi ele turnate din bronz. Aşezară trupul la picioarele ei. Ser Barristan dădu la o parte un giulgiu pătat de sânge. Viermele Cenuşiu coborî torţa, ca Daenerys să poată vedea.

Faţa mortului era netedă şi spână, dar obrajii îi fuseseră despicaţi aproape de la o ureche la alta. Fusese un bărbat înalt, cu ochi albaştri şi faţa albă. *Vreun copil din Lys sau din vechiul Volantis, înhăţat de corsari de pe vreo corabie şi apoi vândut ca sclav în roşul Astapor.* Deşi avea ochii deschişi, rănile erau cele

care lăcrimau. Erau mai multe răni decât putea ea număra.

— Înălţimea Ta, spuse Ser Barristan, pe cărămizile de pe uliţa unde a fost găsit era o harpie…

— … desenată cu propriul lui sânge. Daenerys ştia de-acum felul în care decurgeau lucrurile. Fiii Harpiei îşi săvârşeau măcelurile noaptea şi îşi lăsau de fiecare dată urma. Vierme Cenuşiu, de ce era singur omul acesta? Nu avea niciun partener?

Când patrulau noaptea pe străzile Meereenului, Nepătaţii erau întotdeauna câte doi.

— Regina mea, răspunse căpitanul, slujitorul tău, Scut Neclintit, nu era în misiune noaptea trecută. Plecase într-un… anumit loc… să bea şi să aibă tovărăşie.

— Un anumit loc? Ce vrei să spui?

— O casă a plăcerilor, Înălţimea Ta. Sub coiful de bronz cu ţepuşe, chipul Viermelui Cenuşiu era ca de piatră.

Un bordel. Jumătate din oamenii ei eliberaţi erau din Yunkai, unde Înţelepţii Stăpâni erau cunoscuţi pentru instruirea sclavilor pentru plăceri. *Calea celor şapte suspine.* Bordelurile se înmulţiseră precum ciupercile pe tot cuprinsul Meereenului. *E tot ce ştiu. Trebuie să supravieţuiască.* Mâncarea era, pe zi ce trecea, tot mai scumpă, în vreme ce plăcerile cărnii se ieftineau. În cartierele mai sărace dintre piramidele în trepte ale aristocraţiei stăpânilor de sclavi din Meereen se găseau bordeluri care satisfăceau cele mai neînchipuite gusturi erotice. *Chiar şi aşa…*

— Ce poate spera un eunuc să găsească într-un bordel? întrebă ea.

— Chiar şi cei cărora le lipsesc părţile bărbăteşti mai au încă o inimă de bărbat, Înălţimea Ta, răspunse Viermele Cenuşiu. Omul ăsta a aflat că servitorul tău Scut Neclintit dădea uneori bani femeilor din bordeluri ca să se culce lângă el şi să-l ţină în braţe.

Sângele dragonilor nu plânge.

— Scut Neclintit, spuse ea, cu ochii uscaţi. Aşa îl chema?

— Dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta.

— E un nume frumos. Bunii Stăpâni ai Astaporului nu le îngăduiseră soldaţilor sclavi nici măcar să poarte nume. Unii dintre Nepătaţii ei îşi revendicaseră numele din naştere după ce îi eliberase, alţii îşi aleseseră singuri nume. Se ştie câţi atacatori s-au năpustit asupra lui Scut Neclintit?

— Omul ăsta nu ştie. Mulţi.

— Şase sau mai mulţi, zise Ser Barristan. După cum îi arată rănile, l-au înconjurat din toate părţile. A fost găsit cu teaca goală. S-ar putea să fi rănit câţiva dintre atacatorii lui.

Dany se rugă în gând ca, pe undeva, unul dintre ei să moară tocmai acum, strângându-se de pântece şi zvârcolindu-se de durere.

— De ce i-au despicat obrajii aşa?

— Milostivă regină, zise Viermele Cenuşiu, ucigaşii au vârât pe gâtul slujitorului tău Scut Neclintit organele genitale ale unui ţap. Omul ăsta le-a scos înainte de a-l aduce aici.

N-au putut să-i dea să mănânce propriile organe. Astaporii nu i-au lăsat nici rădăcina, nici tulpina.

— Fiii au prins curaj, remarcă Dany. Până atunci, îşi limitaseră atacurile la foştii sclavi neînarmaţi, spintecându-i pe străzi şi pătrunzându-le în case, la adăpostul întunericului, ca să-i omoare în paturile lor. Acesta e primul dintre soldaţii mei pe care l-au omorât.

— Primul, o preveni Ser Barristan, dar nu şi ultimul.

Sunt încă în război, îşi dădu seama Dany, *numai că acum mă lupt cu umbre.* Sperase să aibă parte de un răstimp fără omoruri, o perioadă în care să clădească şi să vindece. Scuturându-şi de pe umeri blana de leu, îngenunche lângă trupul neînsufleţit şi închise ochii celui mort, ignorând icnetul lui Jhiqui.

— Scut Neclintit nu va fi uitat. Să fie spălat şi îmbrăcat ca pentru bătălie şi îngropat cu coiful, scutul şi suliţele lui.

— Va fi aşa cum porunceşte Înălţimea Ta, zise Viermele Cenuşiu.

Daenerys se ridică în picioare.

— Trimite o duzină de oameni la Templul Graţiilor şi întreabă Graţia Albastră dacă a venit cineva la ele căutând tămăduire pentru o rană de sabie. Şi răspândeşte vorba că vom plăti aur bun pentru sabia scurtă a lui Scut Neclintit. Întreabă măcelarii, păstorii şi află cine a castrat ţapi în ultimul timp. Se gândea că poate vor avea noroc şi vreun căprar speriat avea să mărturisească. De acum înainte, vezi ca niciun om de-al meu să nu mai umble singur după lăsarea întunericului, fie că sunt trimişi cu treabă, fie că nu.

— Omul ăsta va face întocmai.

Daenerys îşi dădu părul pe spate.

— Găseşte-mi-i pe aceşti laşi, spuse ea cu înverşunare. Găseşte-i, ca să-i pot învăţa pe Fiii Harpiei ce înseamnă să stârneşti dragonul.

Viermele Cenuşiu o salută. Nepătaţii lui coborâră giulgiul, ridicară cadavrul pe umeri şi îl scoaseră afară din sală. Ser Barristan Selmy rămase în urmă. Avea părul alb, iar în colţurile ochilor albaştri, palizi i se încreţea laba-gâştii. Însă avea şi acum spatele drept şi anii nu-i răpiseră dibăcia în mânuitul armelor.

— Înălţimea Ta, spuse el, mă tem că eunucii tăi nu sunt potriviţi pentru misiunile încredinţate.

Dany se aşeză pe bancă şi îşi înfăşură blana de leu pe după umeri.

— Cei Nepătaţi sunt cei mai buni luptători ai mei.

— Oşteni, nu luptători, dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta. Au fost făcuţi pentru câmpul de luptă, să stea umăr lângă umăr în spatele scuturilor lor, cu suliţele ţâşnind în faţă. Instrucţia lor îi învaţă să se supună, fără teamă, fără cusur, fără şovăire… să nu dezvăluie secrete şi să nu pună întrebări.

— Oare cavalerii m-ar sluji mai bine?

Selmy instruia cavaleri pentru ea, învăţând fiii sclavilor să lupte cu lancea şi sabia lungă, după maniera din Westeros… dar la ce puteau sluji lăncile împotriva unor laşi care omorau din umbră?

— Nu în cazul de faţă, recunoscu bătrânul. Înălţimea Ta nu are niciun cavaler, în afară de mine. Vor trece ani până când băieţii vor fi pregătiţi.

— Atunci cine, dacă nu Cei Nepătaţi?

Dothrakii ar fi fost şi mai nepotriviţi. *Khalasarul* ei era mic şi format în cea mai mare parte din novici şi bătrâni. Iar Dothrakii luptau de pe cal. Călăreţii erau mai folositori pe câmpuri şi dealuri decât pe străzile şi ulicioarele înguste ale oraşului. Dincolo de zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenului, influenţa ei era restrânsă, în cel mai bun caz. Mii de sclavi continuau să trudească pe vastele proprietăţi de pe dealuri, cultivând grâu şi măsline, crescând oi şi capre şi săpând în minele de sare şi aramă. Hambarele Meereenului aveau încă provizii îndestulătoare de grâne, ulei, măsline, fructe uscate şi carne sărată, dar rezervele se împuţinau. Aşadar, Dany îşi trimisese *khalasarul* să cucerească ţinuturile învecinate, sub

comanda călăreţilor ei de sânge, în timp ce Oacheşul Ben Plumm îşi ducea Fiii Secunzi la sud, să stea de strajă împotriva incursiunilor yunkailor.

Sarcina cea mai importantă dintre toate i-o încredinţase lui Daario Naharis, volubilul Daario, cu dintele lui de aur şi barba în furculiţă, afişându-şi zâmbetul păcătos prin mustăţile purpurii. Dincolo de dealurile estice se afla un şir de munţi de gresie, cu crestele rotunjite, Trecătoarea Khyzai şi Lhazarul. Dacă Daario ar reuşi să-i convingă pe lhazareni să redeschidă rutele de negoţ pe uscat, grânele ar putea fi aduse pe râu sau peste dealuri, la nevoie... dar Oamenii Miei nu aveau niciun motiv să iubească Meereenul.

— Când Ciorile Furtunii se vor întoarce din Lhazar, le-aş putea folosi pe străzi, îi spuse lui Ser Barristan, dar, până atunci, îmi rămân doar Nepătaţii. Dany se întreba dacă Daario ajunsese în Lhazar. *Daario nu mă va dezamăgi... dar, dacă o face, voi găsi altă cale. Aşa fac reginele. Găsesc o cale, o cale care nu înseamnă să traverseze râul.* Până şi foametea ar fi de preferat, decât să treacă Skahazadhanul. Era un lucru cunoscut. Trebuie să mă scuzi, ser, spuse ea. Petiţionarii vor fi în curând la porţile mele. Trebuie să-mi pun urechile pleoştite şi să redevin regina lor. Cheamă-i pe Reznak şi pe Ţeastă-Rasă. Am să-i primesc după ce mă îmbrac.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Selmy se înclină.

Marea Piramidă se înălţa două sute cincizeci de metri spre cer, de la imensa-i bază pătrată până la vârful semeţ unde regina îşi avea camerele private, înconjurate de verdeaţă şi de iazuri înmiresmate. În timp ce zorile se iveau albastre şi răcoroase peste oraş, Dany ieşi pe terasă. Către apus, lumina soarelui sclipea pe cupolele aurii ale Templului Graţiilor şi grava umbre adânci în spatele piramidelor în trepte ale celor puternici. *În unele dintre acele piramide, Fiii Harpiei pun la cale noi crime, chiar acum,* gândi ea, *iar eu n-am puterea să-i opresc.* Viserion îi simţi neliniştea. Dragonul alb zăcea încolăcit în jurul unui păr, odihnindu-şi capul pe coadă. Când Dany trecu, ochii dragonului se deschiseră, două iazuri de aur topit. Coarnele îi erau tot aurii, la fel ca solzii înşiraţi pe spate, de la cap la coadă.

— Eşti leneş, îi spuse ea, scărpinându-l sub bărbie. Solzii erau fierbinţi la atingere, ca o armură lăsată prea mult la soare. *Dragonii sunt foc preschimbat în carne.* Citise asta într-una

dintre cărţile pe care Ser Jorah i le dăduse ca dar de nuntă. Ar trebui să vânezi cu fraţii tăi. Iar te-ai bătut cu Drogon?

Dragonii se sălbăticiseră în ultimul timp. Rhaegal se năpustise la Irri, iar Viserion pârjolise *tokarul* lui Reznak, ultima oară când Seneşalul o vizitase. *I-am lăsat prea mult de capul lor, dar când să-mi găsesc timp pentru ei?*

Coada lui Viserion plesni într-o parte, izbind trunchiul pomului atât de tare încât o pară căzu rostogolindu-se la picioarele lui Dany. Dragonul îşi deschise aripile şi, pe jumătate zburând, pe jumătate săltând, ajunse pe balustradă. *Creşte,* gândi ea, în timp ce dragonul se avânta în înaltul cerului. *Cresc toţi trei. În curând vor fi destul de mari încât să-mi poarte povara.* Atunci avea să zboare, aşa cum făcuse şi Aegon Cuceritorul, sus, tot mai sus, până când Meereenul va fi atât de mic, încât îl va putea acoperi cu vârful degetului.

Îl urmări pe Viserion înălţându-se în cercuri tot mai largi, până când dispăru din raza privirii ei în spatele apelor mocirloase ale Skahazadhanului. Abia apoi Dany se întoarse în piramidă, unde Irri şi Jhiqui o aşteptau, ca să-i descâlcească părul şi s-o îmbrace, aşa cum se cuvenea Reginei Meereenului, într-un *tokar* ghiscari.

Veşmântul era incomod, o fâşie lungă şi informă, care trebuia înfăşurată în jurul şoldurilor, pe sub un braţ şi peste umăr, cu franjurii aranjaţi şi etalaţi cu grijă. Înfăşurat prea larg, putea să cadă, înfăşurat prea strâns, se răsucea, o împiedica şi o strângea. Chiar şi aranjat cum trebuie, *tokarul* îl obliga pe cel care-l purta să-l ţină cu mâna stângă. Ca să umbli înveşmântat într-un *tokar,* era nevoie de paşi mărunţi şi de un echilibru perfect, ca să nu calci pe acei franjuri care atârnau greu. Nu era un veşmânt făcut pentru un om care trebuia să muncească. *Tokarul* era veşmântul stăpânilor, un semn al bogăţiei şi al puterii.

Când ocupase Meereenul, Dany intenţionase să interzică *tokarul,* dar consiliul ei o lămurise să n-o facă.

— Mama Dragonilor trebuie să îmbrace *tokarul,* altfel va fi mereu privită cu ură, o prevenise Graţia Verde, Galazza Galare. În straiele de lână ale Westerosului sau într-o rochie de dantelă myrisheză, Luminăţia Ta va rămâne pe veci o străină printre noi, o necunoscută grotescă, o cuceritoare barbară. Regina Meereenului trebuie să fie o doamnă a Vechiului Ghis.

Oacheşul Ben Plumm, căpitanul Fiilor Secunzi, fusese nevoit să-i explice mai succint:

— Cine vrea să fie regele iepurilor ar face bine să-şi pună o pereche de urechi pleoştite.

Urechile pleoştite pe care le alese astăzi erau din pânză albă, diafană, cu un şir de ciucuri aurii. Cu ajutorul lui Jhiqui, îşi înfăşură *tokarul* corect peste trup, la a treia încercare. Irri îi aduse coroana, făurită în forma dragonului cu trei capete al Casei sale. Trupul era din aur, aripile din argint, cele trei capete din fildeş, onix şi jais. Din pricina poverii sale, gâtul şi umerii aveau să-i amorţească şi s-o doară, înainte de sfârşitul zilei. *O coroană nu trebuie să fie purtată cu uşurinţă.* Unul dintre strămoşii ei regali spusese asta cândva. *Un Aegon, dar care?*

Cinci Aegoni domniseră peste Cele Şapte Regate ale Westerosului şi ar fi putut exista un al şaselea, dacă fiul fratelui ei n-ar fi fost ucis de câinii Uzurpatorului, când era doar un prunc la sân. *Dacă ar fi trăit, poate că m-aş fi, măritat cu el. Aegon ar fi, fost mai apropiat de vârsta mea decât Viserys.* Dany nici nu venise pe lume când Aegon şi sora lui fuseseră ucişi. Tatăl lor pierise şi mai devreme, omorât de Uzurpator la Trident. Celălalt frate al ei, Viserys, murise urlând în Vaes Dothrak, cu o coroană de aur topit pe cap. *Mă vor omorî şi pe mine, dacă le îngădui. Cuţitele care mi l-au răpus pe Scut Neclintit îmi erau destinate mie.*

Nu uitase copiii sclavi pe care Marii Stăpâni îi ţintuiseră de-a lungul drumului de la Yunkai. Număraseră o sută şaizeci şi trei, câte un copil la fiecare kilometru, bătuţi în cuie de stâlpi, cu un braţ întins, arătând calea. După căderea Meereenului, Dany ţintuise acelaşi număr din rândul Marilor Stăpâni. Roiuri de muşte le însoţiseră moartea lentă, iar duhoarea stăruise în piaţă multă vreme. Cu toate acestea, se temea uneori că nu mersese destul de departe. Meereenii erau oameni vicleni şi îndărătnici, care i se împotriveau la fiecare mişcare. Îşi eliberaseră sclavii, da… însă numai pentru a-i angaja înapoi ca servitori, pentru o plată atât de meschină încât cei mai mulţi abia dacă-şi permiteau să mănânce. Sclavii eliberaţi care erau prea bătrâni ca să fie de folos fuseseră aruncaţi în stradă, împreună cu infirmii şi schilozii. Şi Marii Stăpâni tot se adunau în vârful piramidelor înalte, ca să se plângă cum regina dragon le umpluse nobilul oraş de cete de cerşetori nespălaţi, hoţi şi târfe.

Ca să stăpânesc Meereenul, trebuie să-i câştig pe meereeni, oricât de mult i-aş dispreţui.

— Sunt gata, îi spuse lui Irri.

Reznak şi Skahaz o aşteptau în capul impunătoarei scări de marmură.

— Măreaţă regină, declară Reznak mo Reznak, eşti atât de strălucitoare astăzi, încât mi-e frică să te privesc. Seneşalul purta un *tokar* din mătase castanie, cu franjuri de aur. Scund, cu pielea umedă, mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat în parfum şi vorbea o formă stricată a valyrienei culte, stâlcită şi condimentată cu mârâitul gros al ghiscarilor.

— Eşti amabil că spui asta, răspunse Dany, într-o formă mai curată a aceleiaşi limbi.

— Regina mea, mormăi Skahaz mo Kandaq, cel cu capul ras. Ghiscarii aveau părul des şi sârmos; multă vreme dăinuise obiceiul ca bărbaţii din Oraşele Stăpânilor de Sclavi să-l aranjeze în coarne, ţepuşe sau aripi. Răzându-l, Skahaz lăsase în urmă vechiul Meereen pentru a-l accepta pe cel nou. Rudele lui Kandaq făcuseră la fel, după exemplul lui. Urmaseră şi alţii, dar Dany nu ştia dacă de teamă, de dragul modei sau din ambiţie. Li se spunea ţeste-rase. Skahaz era *Ţeastă-Rasă*... şi cel mai netrebnic trădător pentru Fiii Harpiei şi tagma lor.

— Am aflat despre eunuc.

— Îl chema Scut Neclintit.

— Vor muri şi alţii, dacă criminalii nu sunt pedepsiţi. Chiar şi cu ţeasta rasă, Skahaz avea o faţă respingătoare: o frunte încruntată, ochi mici, cu pungi grele dedesubt, un nas mare, întunecat de puncte negre, o piele unsuroasă care părea mai galbenă decât obişnuita nuanţă de chihlimbar a ghiscarilor. Era o faţă grosolană, agresivă, furioasă. Dany nu putea decât să se roage să fie şi una cinstită.

— Cum pot să-i pedepsesc când nu ştiu cine sunt? îl întrebă Dany. Spune-mi, viteazule Skahaz.

— Nu duci lipsă de duşmani, Înălţimea Ta. Poţi să le vezi piramidele de pe terasa ta. Zhak, Hazkar, Ghazeen, Merreq, Loraq, toate familiile vechilor stăpâni de sclavi. Pahl. Mai cu seamă Pahl. O casă de femei, acum. Femei bătrâne şi înverşunate, însetate de sânge. Femeile nu uită. Femeile nu iartă.

Nu, gândi Dany, *iar câinii Uzurpatorului vor afla asta, când se*

vor întoarce în Westeros. Era adevărat că între ea şi casa Pahl se afla sânge. Oznak zo Pahl fusese eroul Meereenului până când îl omorâse Vânjosul Belwas. Tatăl lui, comandantul gărzii oraşului, murise apărând porţile când Mădularul lui Joso le făcuse fărâme. Unchiul lui fusese unul dintre cei o sută şaizeci şi trei din piaţă.

— Cât aur am oferit pentru informaţii privind Fiii Harpiei? îl întrebă Dany pe Reznak.

— O sută de galbeni, dacă ţi-e pe plac, Luminăţia Ta.

— O mie de galbeni mi-ar fi mai pe plac. Fă să fie aşa.

— Înălţimea Ta nu mi-a cerut sfatul, spuse Skahaz Ţeastă-Rasă, dar eu zic că sângele trebuie plătit cu sânge. Ia câte un om din fiecare dintre familiile pe care le-am enumerat şi omoară-l. Data viitoare când unul de-al tău va fi ucis, ia câte doi din fiecare casă mare şi omoară-i. Nu va mai fi o a treia crimă.

Reznak scânci nefericit.

— Nuuuu… bună regină, o asemenea cruzime ar atrage mânia zeilor. Îi vom găsi pe ucigaşi, îţi promit, şi atunci se va dovedi că sunt nişte ticăloşi de rând, vei vedea.

Seneşalul era la fel de pleşuv ca Skahaz, însă, în cazul lui, răspunzători erau zeii.

— Dacă vreun fir de păr va fi atât de obraznic încât să răsară, frizerul meu aşteaptă cu briciul pregătit, spusese el când Dany îl ridicase în rang.

Erau momente când Dany se întreba dacă briciul acela nu şi-ar găsi o întrebuinţare mai bună la beregata lui Reznak. Era un om folositor, dar Dany nu-l agrea mai deloc şi se încredea în el şi mai puţin. Nu uitase de *maegi* Mirri Maz Duur, care îi răsplătise bunătatea omorându-i lumina ochilor şi pruncul nenăscut.

Cei Nemuritori îi spuseseră că va fi trădată de trei ori. *Maegi* fusese prima. Ser Jorah al doilea. *Oare Reznak va fi al treilea sau Ţeastă-Rasă sau Daario? Sau va fi cineva pe care nu l-aş bănui niciodată. Ser Barristan, Viermele Cenuşiu sau Missandei?*

— Skahaz, îi spuse ea lui Ţeastă-Rasă, îţi mulţumesc pentru sfat. Reznak, vezi ce pot aduce o mie de galbeni.

Strângându-şi *tokarul* la piept, Dany trecu pe lângă ei, coborând scara largă de marmură. Făcea câte un pas mic, ca să nu se împiedice de franjuri şi să se prăbuşească în faţa întregii curţi.

Missandei o anunţă. Micuţa scribă avea un glas dulce şi răsunător.

— *Îngenuncheaţi cu toţii în faţa lui Daenerys Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Meereenului, Regina Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Khaleesi a întinsei Mări de Iarbă, Cea Care a Zdrobit Lanţurile şi Mamă a Dragonilor,* strigă ea, în timp ce Dany cobora încet.

Sala se umpluse. Nepătaţii stăteau cu spatele la stâlpi, cu scuturile şi suliţele în mâini, cu ţepuşele coifurilor înălţându-se ca un şir de cuţite. Meereenii se adunaseră sub ferestrele dinspre răsărit, într-o îmbulzeală de ţeste rase, coarne, mâini şi spirale păroase. Sclavii ei eliberaţi stăteau la distanţă de foştii lor stăpâni. *Până când nu stau alături, Meereenul nu va cunoaşte pacea.*

— Ridicaţi-vă.

Dany se aşeză pe banchetă. Sala se ridică. *Asta, cel puţin, fac ca unul.*

Reznak mo Reznak avea o listă. Obiceiul cerea ca regina să înceapă cu solul astaporilor, un fost sclav care-şi zicea Lordul Ghael, deşi nimeni nu părea să ştie al cui lord era.

Lordul Ghael avea o gură plină de dinţi maro şi stricaţi şi faţa alungită a unei nevăstuici. Avea şi un dar:

— Cleon cel Mare îţi trimite aceşti papuci ca semn al dragostei pentru Daenerys Născută din Furtună, Mama Dragonilor, vesti el.

Irri îi aduse papucii şi îi încălţă picioarele. Erau din piele aurită, împodobiţi cu perle verzi de apă dulce.

Crede oare regele-măcelar că-mi câştigă mâna cu o pereche de papuci frumoşi?

— Regele Cleon e nespus de generos, zise ea. Poţi să-i mulţumeşti pentru darul încântător. *Încântător, dar făcut pentru un copil.* Dany avea picioare mici, însă papucii îi striveau degetele.

— Marele Cleon va fi încântat să afle că ţi-au plăcut, zise Lordul Ghael. Luminăţia sa mă roagă să-ţi spun că e pregătit s-o apere pe Mama Dragonilor de toţi vrăjmaşii ei.

Dacă îmi propune iarăşi să mă mărit cu el, am să-i arunc un papuc în cap, gândi Dany, dar, de data aceasta, solul din Astapor nu pomeni nimic despre căsătorie. În schimb, spuse:

— A venit vremea ca Astaporul şi Meereenul să pună capăt

crudei domnii a Înţelepţilor Stăpâni din Yunkai, duşmani de moarte ai tuturor celor care trăiesc în libertate. Marele Cleon mă roagă să-ţi spun că el şi noii săi Nepătaţi vor mărşălui curând.

Noii săi Nepătaţi sunt o glumă grosolană.

— Regele Cleon ar fi înţelept să se îngrijească de treburile lui şi să-i lase pe yunkai să-şi vadă de-ale lor.

Nu că Daenerys ar fi nutrit vreun sentiment de dragoste pentru yunkai. Începea să regrete din ce în ce mai mult că nu ocupase Oraşul Galben după ce-i învinsese armata pe câmp. Înţelepţii Stăpâni reinstauraseră sclavia de îndată ce o văzuseră plecată şi se ocupau de mobilizarea recruţilor, tocmitul mercenarilor şi legarea alianţelor împotriva ei. Cleon, cel care îşi spunea cel Mare, era ceva mai bun însă. Regele Măcelar reinstaurase sclavia în Astapor, singura schimbare fiind aceea că foştii sclavi erau acum stăpânii şi foştii stăpâni, sclavii. *Tot măcelar a rămas, iar mâinile îi sunt pătate de sânge.*

— Eu sunt doar o fetişcană şi ştiu puţine despre căile războiului, continuă ea, dar se spune că Astaporul suferă de foamete. Regele Cleon să-şi hrănească oamenii înainte să-i conducă în bătălie. La un gest al reginei, Ghael se retrase.

— Luminăţia Ta, interveni Reznak mo Reznak, binevoieşti să-l asculţi pe nobilul Hizdahr zo Loraq?

Iarăşi? Dany încuviinţă, iar Hizdahr se apropie cu paşi mari, un bărbat înalt, foarte zvelt, cu pielea nepătată, de culoarea chihlimbarului. Făcu o plecăciune, în acelaşi loc unde Scut Neclintit zăcuse mort, nu cu multă vreme în urmă. *Am nevoie de omul acesta,* îşi reaminti Dany. Hizdahr era un neguţător bogat, cu mulţi prieteni în Meereen şi încă şi mai mulţi peste mări. Vizitase Volantisul, Lysul şi Qarthul, avea rubedenii în Tolos şi Elyria şi chiar se spunea că avea o anumită influenţă în Noul Ghis, unde yunkaii încercau să stârnească duşmănie împotriva lui Dany şi a stăpânirii ei.

Şi era bogat. Straşnic şi fabulos de bogat…

Şi pe cale să devină şi mai bogat, dacă îi aprob cererea. Când Dany închisese arenele de luptă ale oraşului, valoarea cotelor acestora scăzuse dramatic. Hizdahr zo Loraq le înhăţase cu ambele mâini, iar acum deţinea cele mai multe arene din Meereen.

Din tâmplele nobilului se înălţau aripi de păr, de parcă ţeasta lui ar fi fost gata să-şi ia zborul. Faţa prelungă îi era alungită şi

mai mult de o barbă din fire sârmoase, negre cu nuanţe roşcate, legate cu inele de aur. *Tokaru*-ul purpuriu era tivit cu ametiste şi perle.

— Luminăţia Ta ştie, cu siguranţă, pentru ce motiv mă aflu aici.

— Păi, spuse ea, pesemne fiindcă nu ai altceva de făcut decât să mă baţi la cap. De câte ori te-am refuzat?

— De cinci ori, Luminăţia Ta.

— Şase, cu asta. N-am să îngădui redeschiderea arenelor de luptă.

— Dacă Majestatea Ta mi-ar asculta argumentele…

— Le-am ascultat. De cinci ori. Ai venit cu argumente noi?

— Argumente vechi, recunoscu Hizdahr, vorbe noi. Vorbe încântătoare şi curtenitoare, mai nimerite să impresioneze o regină.

— Cauza pe care o susţii găsesc că lasă de dorit, nu amabilităţile tale. Ţi-am ascultat argumentele atât de des încât aş putea să-ţi susţin pledoaria chiar eu. S-o fac? Se aplecă: Arenele de luptă au făcut parte din Meereen încă de la întemeierea oraşului. Luptele au o natură profund religioasă, sunt sacrificii de sânge aduse zeilor Ghisului. *Arta mortală* a Ghisului nu e un simplu măcel, ci un spectacol al curajului, al măiestriei şi al puterii, foarte plăcut zeilor. Învingătorii sunt ospătaţi, răsfăţaţi şi aclamaţi, iar cei ce mor eroic sunt onoraţi şi pomeniţi. Prin deschiderea arenelor le voi arăta oamenilor Meereenului că le respect legile şi obiceiurile. Arenele sunt vestite în lumea întreagă. Atrag negoţul către Meereen şi umplu cuferele oraşului cu monede din toate colţurile lumii. Toţi oamenii se simt atraşi de sânge, o tendinţă pe care arenele o pot domoli. În felul acesta, Meereen va fi un oraş mai liniştit. Pentru criminalii condamnaţi să moară pe nisipuri, arenele reprezintă un duel judiciar, o ultimă şansă a unui bărbat de a-şi dovedi nevinovăţia. Dany îşi scutură părul. Ce zici? Cum m-am descurcat?

— Luminăţia Ta a prezentat cazul mult mai bine decât aş fi putut spera s-o fac eu însumi. Văd că eşti pe cât de frumoasă, pe atât de elocventă. Eu mă declar convins.

Dany nu-şi putu stăpâni râsul.

— Foarte bine… eu nu.

— Luminăţia Ta, îi şopti Reznak mo Reznak la ureche, dacă-mi

îngădui să-ţi amintesc, se obişnuieşte ca oraşul să revendice o zecime din toate profiturile arenelor de luptă, ca taxă, după ce se scad cheltuielile. Acei bani ar putea fi puşi în slujba multor cauze nobile.

— Ar putea, îl aprobă ea, dar, *dacă ar fi să* redeschidem arenele, ar trebui să ne luăm zeciuiala înainte de scăderea cheltuielilor. Eu sunt doar o fetişcană şi ştiu puţine despre negoţ, dar am stat lângă Illyrio Mopatis şi Xaro Xhoan Daxos destul ca să învăţ măcar atâta lucru. Nu contează. Hizdahr, dacă ai putea să stăpâneşti oştiri aşa cum ştii să stăpâneşti argumente, ai putea cuceri lumea… dar răspunsul meu este tot *nu.* A şasea oară.

Omul se înclină din nou, la fel de adânc ca mai înainte. Perlele şi ametistele zornăiră încetişor pe podeaua de marmură. Un om foarte flexibil era Hizdahr zo Loraq.

— Regina a vorbit.

Ar putea fi chipeş, dacă n-ar fi părul ăla ridicol. Reznak şi Graţia Verde o îndemnau pe Dany să ia de soţ un nobil din Meereen, ca oraşul să se resemneze cu domnia ei. Dacă s-ar ajunge la asta, Hizdahr zo Loraq ar merita să fie luat în seamă. *Mai degrabă decât Skahaz.* Ţeastă-Rasă se oferise să-şi lase nevasta pentru ea, dar ideea o făcea să se înfioare. Hizdahr ştia măcar să zâmbească, deşi, când Dany încercă să-şi închipuie cum ar fi să împartă patul cu el, aproape că izbucni în râs.

— Luminăţia Ta, zise Reznak, consultându-şi lista, nobilul Grazdan zo Galare doreşte să ţi se adreseze. Îi dai ascultare?

— Plăcerea va fi de partea mea, răspunse Dany, admirând strălucirea aurului şi lucirea perlelor verzi de pe papucii primiţi de la Cleon, în timp ce se străduia să ignore strânsoarea care-i chinuia degetele. Grazdan, fusese prevenită, era un văr de-al Graţiei Verzi, al cărei sprijin îl socotea de nepreţuit. Preoteasa era un glas al păcii, al acceptării şi al supunerii la autoritatea legitimă. *Pot să-l ascult cu respect pe vărul ei, indiferent ce doreşte.*

Dorea aur. Dany refuzase să despăgubească pe oricare dintre Marii Stăpâni pentru sclavii pe care îi eliberase, dar meereenii continuau să născocească alte căi de a stoarce bani de la ea. Nobilul Grazdan era un asemenea om. Îi spuse că avusese cândva o sclavă care era o foarte pricepută ţesătoare, a cărei măiestrie era preţuită dincolo de hotarele Meereenului, în Noul

Ghis, în Astapor şi în Qarth. Când această femeie îmbătrânise, Grazdan cumpărase o duzină de fete tinere şi poruncise bătrânei să le iniţieze în tainele meşteşugului ei. Acum, ţesătoarea era moartă. Cele tinere, eliberate, deschiseseră o prăvălie lângă zidul portului ca să-şi vândă ţesăturile. Grazdan zo Galare voia să ştie dacă poate să primească o parte din câştigurile lor.

— Mie îmi datorează măiestria lor, pretinse el. Le-am smuls dintre sclavii scoşi la mezat şi le-am dat războiului de ţesut.

Dany îl ascultă în tăcere, cu chipul neclintit. Când omul isprăvi, întrebă:

— Care era numele bătrânei ţesătoare?

— Sclava? Grazdan se mută de pe un picior pe altul, încruntându-se. Era… poate că Elza. Sau Ella. A murit acum şase ani. Am avut atâţia sclavi, Înălţimea Ta.

— Să-i zicem Elza. Dany ridică o mână. Iată hotărârea mea: De la fete, nu vei primi nimic. Cea care le-a învăţat meşteşugul a fost Elza, nu tu. De la tine, fetele vor primi un nou război de ţesut, cel mai bun pe care banii îl pot cumpăra. Asta pentru că ai uitat numele bătrânei. Poţi pleca.

Reznak ar mai fi poftit încă un *tokar,* însă Dany stărui să cheme, în locul lui, pe unul dintre sclavii eliberaţi. Din acel moment, alternă foştii stăpâni şi foştii sclavi. O sumedenie dintre chestiunile aduse în faţa ei cereau corectarea nedreptăţilor. Meereenul fusese prădat cu sălbăticie după ce fusese cucerit. Piramidele în trepte ale celor puternici fuseseră cruţate de ce era mai rău, dar zonele mai modeste ale oraşului căzuseră pradă unui adevărat dezmăţ al jafului şi al măcelului, când sclavii se ridicaseră şi hoardele înfometate care o urmaseră de la Yunkai şi Astapor năvăliseră pe porţile sfărâmate. Nepătaţii ei restauraseră, în cele din urmă, ordinea, însă atacul lăsase în urma lui o grămadă de necazuri, şi nimeni nu era chiar sigur ce legi erau încă în vigoare. Şi astfel, oamenii veneau la regină.

Se înfăţişă o femeie bogată, căreia îi muriseră soţul şi fiii apărând zidurile oraşului. În timpul atacului, ea fugise la fratele ei, înspăimântată. La întoarcere, îşi găsise casa transformată în bordel. Târfele erau gătite cu giuvaierele şi veşmintele ei. Îşi voia casa înapoi, la fel şi bijuteriile.

— Pot să păstreze hainele, zise ea cu îngăduinţă.

Dany îi acordă dreptul de a-şi recupera bijuteriile, dar hotărî că locuinţa a fost pierdută în clipa când o părăsise.

Veni apoi un fost sclav, ca să acuze un anume nobil din Casa Zhak. Omul luase de curând de nevastă o sclavă eliberată, care fusese ţiitoarea stăpânului înainte de căderea oraşului. Nobilul îi luase fecioria, se folosise de ea pentru propria-i plăcere şi îi făcuse un prunc. Noul ei soţ voia ca nobilul să fie castrat pentru delictul de viol şi mai voia şi o pungă de galbeni, să-l plătească pentru că-l creştea pe bastardul lui ca pe propriul copil. Dany hotărî că poate primi aurul, dar nu acceptă castrarea.

— Când s-a culcat cu ea, soţia ta a fost proprietatea lui, cu care putea să facă după cum poftea. După lege, n-a fost viol.

Dany îşi dădu seama că hotărârea ei nu-l mulţumea, dar, dacă ar fi castrat fiecare bărbat care siluise vreodată o sclavă, ar fi domnit în curând peste un oraş de eunuci.

Se înfăţişă un băiat, mai tânăr decât Dany, plăpând şi cu o cicatrice pe faţă, înveşmântat într-un *tokar* gri, ponosit, cu franjuri argintii. Glasul i se frânse când povesti cum doi dintre sclavii de casă ai tatălui său se răzvrătiseră în noaptea când poarta fusese spartă. Unul îi omorâse tatăl, celălalt fratele mai mare. Amândoi îi siluiseră mama înainte de a o omorî şi pe ea. Băiatul scăpase doar cu cicatricea de pe faţă, dar unul dintre criminali locuia şi acum în casa tatălui său, iar celălalt intrase în rândul soldaţilor reginei, ca unul dintre Oamenii Mamei. Îi voia spânzuraţi pe amândoi.

Sunt regină peste un oraş clădit pe pulbere şi moarte. Dany nu avu încotro şi îl refuză. Declarase o amnistie generală pentru toate nelegiuirile înfăptuite în timpul atacului. Nici nu avea de gând să pedepsească sclavii pentru că se ridicaseră împotriva stăpânilor lor.

Când îi spuse, băiatul se repezi la ea, dar piciorul i se încurcă în *tokar* şi căzu răşchirându-se pe marmura purpurie. Vânjosul Belwas se năpusti asupra lui, cât ai clipi. Voinicul eunuc oacheş îl ridică într-o singură mână şi îl scutură aşa cum ar fi făcut un mastif cu un şobolan.

— Ajunge, Belwas, strigă Dany. Lasă-l. Iar băiatului îi spuse: Preţuieşte acel *tokar,* căci ţi-a salvat viaţa. Dacă ai fi pus mâna pe mine la furie, ţi-ai fi pierdut-o. Eşti doar un băieţandru, aşa că vom uita ce s-a petrecut aici. Ar trebui să faci şi tu la fel. Dar, plecând, băiatul aruncă o privire peste umăr, iar Dany, văzându-

i ochii, gândi: *Harpia mai are un fiu.*

Şi astfel ziua se scurse, când anostă, când înfricoşătoare. Spre prânz, Daenerys simţea povara coroanei pe cap şi rigiditatea băncii sub ea. Cu atât de mulţi aşteptând să-i asculte, nu se opri să mănânce, dar o trimise pe Jhiqui la bucătării după un talger cu lipie, măsline, smochine şi brânză. Ciugulea în timp ce asculta şi sorbea dintr-o cupă de vin îndoit cu apă. Smochinele erau bune, măslinele şi mai bune, dar vinul îi lăsa un gust aspru, metalic în gură. Strugurii mici, gălbui care creşteau în aceste regiuni produceau un vin de o calitate foarte proastă. *Nu vom face negoţ cu vin,* îşi dădu seama Dany, sorbind. În plus, Marii Stăpâni pârjoliseră cele mai bune vii, împreună cu măslinii.

După-amiază veni un sculptor, propunând să schimbe capul imensei harpii de bronz din Piaţa Purificării cu unul făcut după înfăţişarea lui Dany. Ea îl refuză cu toată amabilitatea de care era în stare, străduindu-se să nu se cutremure. O ştiucă de o mărime fără precedent fusese prinsă în Skahazadhan şi pescarul voia să i-o dea reginei. Ea primi peştele cu profundă recunoştinţă, răsplăti pescarul cu o pungă dolofană cu arginţi şi trimise ştiuca la bucătării. Un arămar îi făurise un costum din inele lustruite, pe care să-l poarte la război. Ea îl primi, copleşindu-l cu mulţumiri. Era încântător de privit şi toată acea aramă lustruită ar fi sclipit frumos în soare, dar, dacă s-ar fi anunţat o bătălie adevărată, Dany ar fi preferat să fie îmbrăcată în oţel. Până şi o fetişcană care nu ştia nimic despre căile războiului ştia *asta.*

Papucii pe care i-i trimisese Regele Măcelar o strângeau prea tare. Dany şi-i scoase cu picioarele şi se aşeză cu un picior sub ea şi celălalt legănându-se înainte şi înapoi. Nu era o poziţie foarte protocolară, dar obosise să fie regală. Coroana îi provocase dureri de cap, iar şezutul îi amorţise.

— Ser Barristan, strigă ea. Ştiu de ce calitate are nevoie cel mai mult un rege.

— Curaj, Înălţimea Ta.

— Nu, îl tachină. Un fund de fier. Nu fac decât să şed.

— Înălţimea Ta îşi ia prea multe responsabilităţi. Ar trebui să le îngădui sfetnicilor tăi să-ţi ia mai multe poveri de pe umeri.

— Am prea mulţi sfetnici. Eu de perne am nevoie. Dany i se adresă lui Reznak: Câţi mai sunt?

— Douăzeci şi trei, dacă nu ţi-e cu supărare, Luminăţia Ta. Cu

tot atâtea reclamaţii. Seneşalul cercetă câteva hârtii. Un viţel şi trei capre. Restul vor fi oi sau miei, fără îndoială.

— Douăzeci şi trei, suspină Dany. Dragonii mei se dau în vânt după carnea de oaie de când am început să-i plătim pe oieri pentru pierderile lor. Pretenţiile lor au fost dovedite?

— Unii au adus oase carbonizate.

— Oamenii fac focuri. Oamenii frig carne de oaie. Oasele arse nu dovedesc nimic. Oacheşul Ben zice că pe dealurile de dincolo de oraş sunt lupi roşii, câini sălbatici şi şacali. Trebuie să plătim argint bun pentru fiecare oaie care se rătăceşte între Yunkai şi Skahazadhan?

— Nu, Luminăţia Ta. Reznak se înclină. Să-i alung pe aceşti pungaşi sau îi vrei pedepsiţi?

Daenerys se foi pe bancă. Abanosul era tare sub ea.

— Nimeni nu trebuie să se teamă să vină în faţa mea. Plăteşte-i. Unele pretenţii erau false, nu se îndoia de asta, dar cele mai multe erau adevărate. Dragonii ei crescuseră prea mari ca să se mulţumească doar cu şobolani, pisici şi câini, ca mai înainte. *Cu cât mănâncă mai mult, cu atât vor creşte mai mari,* o avertizase Ser Barristan, *şi cu cât cresc mai mari, cu atât vor mânca mai mult.* Drogon, mai cu seamă, hoinărea departe, pe câmp, şi putea devora cu uşurinţă o oaie pe zi. Plăteşte-le valoarea animalelor, îi spuse lui Reznak, dar, de acum înainte, reclamanţii trebuie să se prezinte la Templul Graţiilor şi să facă un sfânt jurământ în faţa zeilor Ghisului.

— Va fi precum spui. Reznak se întoarse către reclamanţi: Luminăţia Sa Regina a consimţit să vă despăgubească pe fiecare pentru animalele pe care le-aţi pierdut, le spuse el, în limba ghiscari. Prezentaţi-vă mâine la misiţii mei şi veţi fi plătiţi în bani sau în natură, după cum preferaţi.

Hotărârea fu primită cu o tăcere posomorâtă. *Ai fi crezut că ar putea fi mai bucuroşi,* gândi Dany, supărată. *Au primit ce-au vrut. Oare cum pot fi mulţumiţi aceşti oameni?*

Un bărbat rămase în urmă, în timp ce toţi ceilalţi ieşeau pe rând; un bărbat îndesat, cu faţa arsă de vânt, în straie ponosite. Părul lui era o calotă aspră de păr sârmos, negru-roşcat, tuns în jurul urechilor, iar într-o mână ţinea un sac jerpelit de pânză. Stătea cu capul plecat, privind ţintă podeaua de marmură, de parcă ar fi uitat unde se afla. *Şi ăsta ce mai vrea?* se întrebă Dany, încruntându-se.

— *Îngenuncheaţi cu toţii, în faţa lui Daenerys Născută din Furtună, cea Nearsă, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Khaleesi a Imensei Mări de Iarbă, Cea Care a Sfărâmat Lanţurile şi Mamă a Dragonilor!* strigă Missandei, cu glasul ei subţire şi dulce.

Când Dany se ridică, *tokarul* începu să-i alunece. Îl prinse şi-l trase la loc.

— Tu, cel cu sacul, strigă ea, ai vrut să mi te adresezi? Poţi să te apropii.

Când ridică fruntea, ochii bărbatului erau roşii şi aspri, ca nişte răni deschise. Dany îl zări pe Ser Barristan strecurându-se mai aproape, o umbră albă lângă ea. Omul se apropie, împleticindu-se, un pas, pe urmă altul, strângând în mână sacul. *E beat sau bolnav?* Avea noroi sub unghiile-i galbene şi crăpate.

— Ce-i? întrebă Daenerys. Ai vreo plângere să ne înfăţişezi, vreo jalbă? Ce doreşti de la noi?

Limba bărbatului trecu iute peste buzele-i crăpate.

— Eu… eu am adus…

— Oase? zise ea nerăbdătoare. Oase arse?

Bărbatul ridică sacul şi apoi îl deşertă pe podeaua de marmură.

Erau, într-adevăr, oase. Oase rupte, înnegrite. Cele mai lungi fuseseră despicate, pentru măduvă.

— A fost cel negru, spuse omul, în mormăita limbă ghiscari, umbra înaripată. A coborât din cer şi… şi…

Nu. Dany tremura. *Nu, nu, o, nu!*

— Eşti surd, nătărăule? îl întrebă Reznak mo Reznak. Nu mi-ai auzit anunţul? Du-te mâine la misiţi şi vei fi despăgubit pentru oaie.

— Reznak, grăi Ser Barristan cu glas scăzut, închide gura şi deschide ochii. Acelea nu sunt oase de oaie.

Nu, gândi Dany, *acelea sunt oasele unui copil.*

„În cadrul primului eşalon de autori contemporani de f
tasy, Martin poate nu e cel mai vizibil, dacă ne gândin
Christopher Paolini, Robert Jordan sau veşnic tânăra Ursul
LeGuin. Dar, dintre cei care scriu epic fantasy de propo
Martin este de departe cel mai bun. Iar lansarea ultimului
volum, *Festinul ciorilor*, este cel mai fericit prilej s
recunoaştem drept «Tolkien al Americii»."

LEV GROSSMAN, *T*

„Întotdeauna aştept perfecţiunea de la George
Martin, iar el nu mă dezamăgeşte niciodată."

ROBERT JO

„Martin se distinge şi se impune ca principala forţă care
modela evoluţia genului fantasy prin refuzul său de
adopta o viziune maniheistă asupra lumii ca luptă între c
două principii eterne, Binele şi Răul. Opera lui Tolkien a
forţă imaginativă extraordinară, dar fără urmă de compl
tate morală. Războaiele lui Martin sunt multifaţetate şi
bigue, asemenea protagoniştilor sau chiar zeilor car
privesc şi râd pe înfundate. *Festinul ciorilor* nu se rezum
elfi arătoşi împotriva dezgustătorilor orci. Sunt bărba
femei care se luptă – pentru putere, pentru bani, pentru
goste, pentru toate cele omeneşti."